

JO NESBØ

CRIME

Cuțitul

VOLUMUL 12
DIN SERIA HARRY HOLE

Îți taie răsuflarea!
Jo Nesbø a scris
thrillerul perfect.

*SUSPENSE
MAGAZINE*

TREI

FICTION
CONNECTION

Jo Nesbø

Cuțitul

Traducere din limba engleză de
Bogdan Nicolae Marchidanu

Partea întâi

O rochie zdrențuită atârna de creanga unui pin putrezit. Îi amintea bătrânului de un cântec din tinerețe, despre o rochie pusă la uscat pe o frânghie. Numai că rochia asta nu atârna în adierea caldă a vântului, ca în cântec, ci în apa rece ca gheața a unui râu. Zăcea pe fundul apei și, chiar dacă ceasul arăta ora 17, era martie și cerul de deasupra apei curgătoare era senin, ca-n prognoza meteo, nu mai avea ce lumină să ajungă acolo jos, filtrată de un strat de gheață și patru metri de apă. Ceea ce însemna că ramura de pin și rochia zăceau într-o semiobscuritate verzuie și bizară. Bătrânul ajunsese la concluzia că era o rochie de vară albastră cu buline albe. Habar n-avea, poate că rochia fusese vopsită, depindea de cât de multă vreme stătuse atârnată de creangă. Iar acum rochia era prinsă într-un curent de apă care nu se mai oprea, spălând-o permanent, mângâind-o când râul curgea leneș, trăgând de ea când râul se umfla, sfâșiind-o astfel în bucăți. Dacă privea totul așa, atunci rochia aceea semăna un pic cu el, se gândea bătrânul. Acea rochie însemnase odinioară ceva pentru cineva, o fată sau o femeie, pentru ochii altui bărbat sau pentru brațele unui copil. Însă acum, exact ca el, era pierdută, abandonată, fără sens, prinsă în capcană, constrânsă, mută. Era doar o chestiune de timp până ce curentul acvatic avea să distrugă și ultimele rămășițe a ceea ce a fost odată.

— La ce vă uitați? s-a auzit o voce din spatele scaunului pe care era așezat.

Ignorând durerea din mușchi, bătrânul a întors capul și și-a ridicat privirea. Un client nou. Bătrânul uita acum mai mult decât pe vremuri, dar nu uita niciodată o față care vizita Simensen Hunting & Fishing. Clientul ăsta nu voia arme sau muniții. Cu puțină experiență, îți dădeai seama din privirea lor care dintre clienți erau erbivori, acea expresie prezentă la cei care își pierduseră instinctul criminal și nu împărtășeau secretul celui alt grup: că nu există nimic care să facă un bărbat să se simtă mai viu decât să înfigă un glonț într-

un mamifer mare, cu sânge cald. Bătrânul bănuia că acel client căuta unul dintre cârligele sau undițele care atârnavă pe rafturile de deasupra și dedesubtul ecranului mare de televizor de pe peretele din fața lor, sau poate o cameră de luat vederi din partea opusă a magazinului.

— Se uită la râul Haglebu.

Răspunsese Alf. Ginerele bătrânului venea către ei. S-a oprit clătinându-se înainte și înapoi pe călcâie, cu mâinile afundate în buzunarele adânci ale vestei lungi de piele pe care o purta mereu la muncă.

— Am instalat o cameră video subacvatică acolo anul trecut, cu echipa producătorului aparatului. Ca atare, acum avem transmisiune în direct nonstop, chiar de deasupra scării somonilor de la cascada Norafossen, ca să știm exact când încep să urce în amonte.

— Și când se întâmplă asta?

— Câțiva pornesc în aprilie și mai, însă marea migrație nu începe înainte de iunie. Păstrăvii își depun icrele înainte de somoni.

— Deci vă uitați destul de devreme, nu? Sau ați văzut vreun pește? s-a adresat clientul, zâmbindu-i bătrânului.

Bătrânul a deschis gura. Avea în minte cuvintele, nu le uitase. Însă nimic nu-i ieșea pe gură. A închis-o la loc.

— Afazie, rosti Alf.

— Cum?

— Atac cerebral, nu poate vorbi. Ați venit după momeală de pescuit?

— După o cameră de luat vederi în sălbăticie.

— Deci sunteți vânător?

— Vânător? Nu, categoric nu. Am descoperit niște excremente lângă cabana mea din Sørkedalen, care nu seamănă deloc cu ce-am văzut până acum, așa că am făcut câteva poze și le-am pus pe Facebook, întrebând despre ce era vorba. Am primit imediat răspuns de la oameni care trăiesc la munte. Urs. Un urs! În pădure, la doar 20 de minute de mers cu mașina și trei ore și jumătate de mers pe jos de locul în care ne aflăm acum.

— Fantastic.

— Depinde la ce vă referiți prin *fantastic*. Cum v-am spus, am o cabană acolo. Îmi duc familia acolo. Vreau să-l împuște cineva.

— Eu sunt vânător, înțeleg perfect ce vreți să spuneți. Dar să știți că până și în Norvegia, o țară unde nu e

nevoie să mergi prea mult înapoi în timp ca să ajungi în vremurile când existau *o mulțime* de urși, în ultimele două secole nu prea au mai fost atacuri mortale ale urșilor.

11, 11 oameni uciși din 1800 încoace, își zise bătrânul. Ultimul omorât în 1906. Poate că își pierduse capacitatea de a se mișca și de a vorbi, dar își păstrase memoria intactă. Minte îi era încă întreagă. În cea mai mare parte. Uneori se înceteșă puțin și atunci observa schimbul de priviri dintre ginere și fata lui, Mette, și își dădea seama că greșise ceva. După ce preluaseră magazinul pe care el îl construise și îl administrase timp de 50 de ani, bătrânul se dovedise extrem de util. Acum, după ultimul atac cerebral, doar stătea acolo. Nu că ar fi fost ceva teribil. Nu, după ce murise Olivia, el nu mai avusese mari așteptări de la ce-i mai rămăsese de trăit. Îi era suficient să fie aproape de familie, să primească o masă caldă în fiecare zi, să stea pe scaunul lui din magazin privind la ecranul televizorului, la un program nesfârșit fără sunet, în care lucrurile se deplasau în același ritm cu el și unde cel mai dramatic eveniment care se putea petrece era primul pește care urca să depună icre în amonte.

— Pe de altă parte, asta nu înseamnă că nu s-ar mai putea întâmpla din nou.

Bătrânul îi auzi vocea lui Alf. Se dusesese la rafturile cu camere video de exterior împreună cu clientul.

— Oricât de drăgălaș ar arăta ele, toate carnivorele ucid. Așa că da, în mod cert ar trebui să cumpărați o cameră video ca să vă dați seama dacă s-a adăpostit undeva în apropierea cabanei dumneavoastră sau a fost doar în trecere. Acum e vremea când urșii brunii ies din hibernare și sunt *lihniți*. Fixați o cameră video acolo unde ați găsit excrementele sau undeva aproape de cabană.

— Deci camera e în interiorul cutiei mici pentru păsări?

— Cutia pentru păsări, cum îi spuneți dumneavoastră, protejează camera video de elementele naturii și de animalele care se apropie prea mult. Aceasta este o cameră simplă, la un preț rezonabil. Are o lentilă Fresnel care înregistrează radiația infraroșie de la căldura emisă de animale, oameni și orice altceva emite

căldură. Când nivelul de radiație deviază de la normal, camera începe automat să înregistreze.

Bătrânul asculta conversația doar pe jumătate, căci altceva îi atrăsese atenția. Ceva ce se petrecea pe ecranul televizorului. Nu vedea clar, dar întunericul verzui căpătase o nuanță mai deschisă.

— Înregistrările sunt stocate pe un card de memorie din camera video — le puteți vedea pe computerul dumneavoastră.

— Ei, asta *chiar e* fantastic.

— Da, dar trebuie să vă duceți să verificați personal dacă aparatul a înregistrat ceva. Dacă veți alege acest model puțin mai scump, veți primi un mesaj text ori de câte ori camera înregistrează ceva. Sau mai există modelul ăsta, cel mai avansat, care continuă să folosească un card de memorie, dar trimite orice înregistrare efectuată direct către telefonul sau e-mailul dumneavoastră. Așa puteți sta în cabană permanent și vă duceți doar din când în când la cameră, să-i schimbați bateria.

— Dar dacă ursul vine noaptea?

— Camera dispune de LED-uri cu lumină neagră și lumină albă. Lumina neagră e lumină invizibilă, ceea ce înseamnă că animalul nu se va speria.

Lumină. Bătrânul o vedea acum. Un fascicul luminos venind din amonte, de undeva din dreapta. Străpungea apa verzuie și ajungea la rochie, ceea ce pentru o clipă îl făcu să se gândească înfiorat la o fată care revenea în sfârșit la viață și dansa de bucurie.

— Astea sunt de-a dreptul SF!

Bătrânul a deschis gura de uimire când a văzut o navă spațială în imagine. Nava era iluminată pe dinăuntru și plutea la un metru și jumătate de fundul apei. Curentul o izbea de un bolovan mare. Deplasându-se lent, nava s-a răsucit până ce lumina părții din față a măturat albia râului, și pentru o clipă, l-a orbit pe bătrân când fasciculul a atins lentila camerei de luat vederi. După aceea, nava plutitoare s-a prins în crengile groase ale pinului și s-a oprit. Bătrânul și-a simțit inima bătând cu putere. Era o mașină. Lumina din interior era aprinsă și bătrânul a văzut că habitaculul era plin cu apă, până aproape de plafon.

Era cineva înăuntru. Cineva pe jumătate ridicat din scaunul șoferului își împingea cu disperare capul în plafon, încercând în mod clar să găsească aer. Una dintre crengile putrezite de pin care țineau mașina pe loc s-a rupt și imediat a fost luată de curentul de apă.

— Nu veți obține aceeași claritate și același focus ca la lumina zilei, iar imaginile sunt în alb și negru. Dar câtă vreme nu se depune condens pe lentile, iar obiectivul nu e blocat de ceva, vă veți vedea cu siguranță ursul.

Bătrânul bătea cu piciorul în podea, în încercarea de a-i atrage atenția lui Alf. Bărbatul din mașină părea să inspire adânc înainte de a se afunda în apă. Părul lui tuns scurt se ondula în curentul de apă, iar obrajii îi ieșiseră în afară. Lovea cu ambele mâini în geamul portierei dinspre camera video, însă apa acumulată în mașină atenua forța loviturilor.

Bătrânul pusese mâinile pe brațele scaunului și încerca să se ridice, însă mușchii nu-l ascultau.

Observase că degetul mijlociu de la o mână a bărbatului din mașină avea o culoare cenușie. Bărbatul încetase să mai izbească în geam cu mâinile și acum dădea cu capul. Părea că începe să cedeze. O altă ramură de pin s-a rupt și curentul de apă a început să tragă de mașină ca s-o elibereze din capcană, însă copacul nu era încă pregătit să dea drumul prăzii. Bătrânul se uita fix la chipul furios lipit de interiorul geamului portierei. Ochi albaștri ieșiți din orbite. O cicatrice vineție, întinzându-se de la un colț al gurii până spre ureche. Bătrânul a reușit să se ridice de pe scaun și să facă doi pași nesiguri înspre raftul cu camere video.

— Scuzați-mă, îi zise în șoaptă Alf clientului. Ce s-a întâmplat, tată?

Bătrânul gesticulă înspre ecranul din spatele lui.

— Serios, pești? rosti Alf cu jumătate de glas.

Bătrânul a clătinat din cap și s-a întors spre ecran. Mașina. Dispăruse. Totul arăta la fel ca înainte. Albia râului, pinul mort, rochia, lumina verzuie filtrată de stratul de gheață. Ca și cum nu se întâmplase nimic. Bătrânul a dat din nou cu piciorul în podea, arătând spre ecran.

— Ușurel, tată. Să știi că e *prea* devreme pentru depusul icrelor, zise Alf, bătându-l amical pe umăr, după care se întoarse la client și la camerele video.

Bătrânul îi privea pe cei doi bărbați care stăteau cu spatele la el și se simțea cuprins de furie și de disperare. Cum putea să explice ceea ce tocmai văzuse? Medicul îi spusese că, atunci când un atac cerebral atingea simultan zona din spate și cea frontală a emisferei stângi a creierului, nu se pierdea doar vorbirea, ci adesea întreaga capacitate de comunicare, chiar și prin scris sau prin gesturi. Bătrânul s-a întors încet la scaunul lui și s-a așezat la loc. Privea apele râului, care continuau să curgă. Netulburate. Neschimbate. După câteva minute, bătaile inimii i s-au liniștit. Cine știe, poate că de fapt chiar nu se petrecuse nimic? Poate că totul nu fusese decât o secvență a următorului pas către întunericul absolut al senectuții. Sau, în cazul lui, către lumea colorată a halucinațiilor. A privit rochia. Pentru câteva clipe, când crezuse că aceasta e luminată de farurile mașinii, a avut impresia că în rochia aia era îmbrăcată Olivia, care dansa. Iar în spatele parbrizului, înăuntrul mașinii luminate, zărise un chip pe care îl mai văzuse. O față pe care și-o amintea. Iar singurele fețe de care își amintea el erau cele pe care le văzuse în magazin. Îl mai văzuse pe acel bărbat de două ori. Văzuse de două ori ochii aceia albaștri și cicatricea aia vineție. În ambele ocazii, bărbatul cumpărase o cameră video. Recent, venise și poliția să întrebe despre el. Bătrânul le-ar fi putut spune polițiștilor că era un bărbat înalt. Care avea privirea aceea. Privirea care spunea că el cunoștea secretul. Nu era erbivor.

Svein Finne s-a aplecat deasupra femeii și i-a pipăit fruntea cu o mână. Era plină de sudoare. Ochii care îl priveau erau măriți de durere. Sau de spaimă. În principal de spaimă, credea el.

— Te temi de mine? i-a șoptit el.

Ea a încuviințat și a înghițit în sec. El o considerase mereu frumoasă. Când a văzut-o mergând spre și dinspre casa ei, la sala de sport sau în metrou, așezat la doar câteva locuri depărtare, lăsând-o să-l remarce. Ca să știe. Însă nu o văzuse nicicând mai frumoasă ca acum, zăcând acolo neajutorată, pe deplin și complet în puterea lui.

— Promit că se va termina repede, dragă, a continuat el.

Ea a icnit. Atât de înspăimântată! Se gândea dacă s-o sărute.

— Un cuțit în burtă. După care se termină.

Ea a închis ochii și două lacrimi i-au strălucit printre pleoape.

Svein Finne a râs încetișor.

— Știai că o să vin. Știai că nu-ți pot da drumul. Era o promisiune, la urma urmei.

Își trecu un deget peste amestecul de sudoare și lacrimi de pe obrazul ei. Îi vedea un ochi prin gaura mare, căscată în palma lui ca rezultat al unui glonț tras demult de un polițist, tânăr ofițer pe atunci. Îl condamnaseră pe Svein Finne la 20 de ani de închisoare pentru 18 capete de acuzare legate de violuri și abuzuri sexuale, iar el nu respinsese acuzațiile în sine, ci doar descrierea lor ca fiind „abuzuri”, precum și ideea că un bărbat ca el trebuia pedepsit pentru acestea. Însă în mod clar judecătorul și juriul considerau că legile norvegiene erau mai presus de legile naturii. Bine, asta era opinia lor.

Ochiul ei îl privea fix prin gaură.

— Ești pregătită, dragă?

— Nu-mi spune așa și încetează să mai vorbești de cuțite..., scânci ea.

Mai mult rugămintे decât poruncă.

Svein Finne oftă. De ce se temeau atât de tare oamenii de cuțit? Era prima unealtă inventată de om, omenirea avusese la dispoziție două milioane și jumătate de ani ca să se obișnuiască cu ea, însă unii continuau să minimalizeze frumusețea obiectului care le permisesse să coboare din copaci. Vânătoare, construire de adăposturi, agricultură, hrană, apărare. Cuțitul dădea viață în aceeași măsură în care o lua. Una nu putea exista fără cealaltă. Doar cei care apreciau asta și acceptau consecințele umanității lor, originile lor, puteau iubi cuțitul. Teamă și dragoste. Din nou, două fațete ale aceluiași lucru.

Svein Finne a ridicat privirea înspre cuțitele gata de folosit, aflate pe banca de lângă ei. Gata să fie alese. Alegerea cuțitului potrivit pentru sarcina potrivită era importantă. Cuțitele acelea erau bune, făurite special, de cea mai înaltă calitate. Desigur, le lipsea acel amănunt pe care Svein Finne îl căuta la un cuțit. Personalitate. Spirit. Magie. Înainte ca acel polițist tânăr și înalt, cu clăia aia de păr tuns scurt să distrugă totul, Svein Finne avusese o colecție de 26 de cuțite.

Cel mai frumos dintre ele fusese cel javanez. Lung, subțire, asimetric, curbat ca un șarpe, cu mâner. Frumusețe pură, feminină. Poate nu cel mai eficient, dar avea calitățile hipnotice ale unui șarpe și ale unei femei frumoase, și îi făcea pe oameni să execute exact ce le spuneai. Cel mai eficient cuțit din colecție era un *Rampuri*, favoritul mafiei indiene. Dădea un soi de frison, ca și cum ar fi fost confecționat din gheață; atât de urât, încât te vrăjea. *Karambit*, modelat în formă de gheară de tigru, combina frumusețea cu eficiența. Însă era poate un pic prea calculat, ca o curvă machiată prea strident și îmbrăcată cu o rochie prea strâmtă și prea scurtă. Lui Svein Finne nu-i plăcuse niciodată. Le prefera inocente. Virginale. Și, la modul ideal, simple. Precum cuțitul lui favorit din colecție. Un cuțit *puukko* finlandez. Avea un mâner uzat, maroniu, fără o legătură reală cu lama, care era scurtă, cu o creastă și muchia ascuțită curbată către vârf până devenea un punct. Cumpărase cuțitul în Turku, iar două zile mai târziu îl folosisese ca să tranșeze situația cu o dolofană de 18 ani, care lucra singură la o benzinărie Neste de la periferia

oraşului Helsinki. Încă de pe atunci începuse să se bâlbâie puţin, ca întotdeauna când avea un sentiment de anticipare sexuală. Nu era un semn că îşi pierdea controlul, ci, din contră, că dopamina începea să lucreze în organismul lui. Şi confirmarea că la aproape 80 de ani, nevoile lui erau aceleaşi. Avusese nevoie de exact două minute şi jumătate din clipa când intrase pe uşă — după care o lipise de teighea, îi tăiasse pantalonii, o însămânţase, îi luase cardul de identitate, văzuse pe el numele Maalin şi adresa — şi ieşise din nou. Două minute şi jumătate. Câte secunde durase efectiv însămânţarea? Cimpanzeii petreceau în medie opt secunde făcând sex, opt secunde în care ambele maimuţe erau lipsite de apărare într-un univers plin de prădători. O gorilă — care avea mai puţini duşmani naturali — putea prelungi plăcerea până la un minut. Însă un individ disciplinat aflat pe teritoriu inamic era nevoit adesea să sacrifice plăcerea pe altarul unui scop mai înalt: reproducerea. Ca atare, aşa cum un jaf bancar nu trebuia să depăşească niciodată patru minute, un act de însămânţare într-un loc public nu trebuia să depăşească niciodată două minute şi jumătate. Evoluţia avea să demonstreze că el avea dreptate, era doar o chestiune de timp.

Numai că acum, aici, erau într-un mediu sigur. În plus, nu urma nicio însămânţare. Nu că el n-ar fi vrut — voia. Însă de această dată ea avea să fie penetrată de un cuţit; n-avea sens să însămânţeze o femeie dacă nu exista şansa naşterii unei proenituri. Ca atare, individul disciplinat îşi economisea sămânţa.

— Trebuie să-ţi pot spune dragă, acum că suntem ca şi logodiţi, a şoptit Svein Finne.

Ea l-a privit cu ochii negri din cauza şocului. Negri, ca şi cum lumina lor se stinsese deja. Ca şi cum nu mai exista nicio lumină pe care să o reflecte.

— Da, *suntem* logodiţi.

A răs încet şi şi-a apăsă buzele groase pe ale ei. Imediat i-a şters buzele cu mâneca bluzei de flanelă, ca să nu rămână urme de salivă.

— Şi asta ți-am promis..., a continuat el, plimbându-şi mâna în jos, între sânii ei, către burtă.

Harry s-a trezit cu sentimentul că era ceva în neregulă. Știa că n-avea să dureze mult ca să-și amintească ce anume, că aceste binecuvântate momente de nesiguranță erau singurele momente bune, înainte ca realitatea să-l izbească în față. A deschis ochii și a regretat imediat. Avea impresia că lumina zilei, care își croia drum prin geamul murdar și slinos către încăperea mică și goală, îi atinge direct un loc dureros din spatele ochilor. A căutat rapid adăpostul întunericului în spatele pleoapelor închise și și-a dat seama că visase. Despre Rakel, evident. Începuse cu același vis pe care îl mai avusese de atâtea ori, despre acea dimineață petrecută cu mulți ani înainte, la scurtă vreme după ce se cunoscuseră. Ea stătea cu capul pe pieptul lui, iar el o întrebase dacă a verificat ce se spunea, dacă era adevărat că el n-avea inimă. Rakel izbucnise în râsul acela atât de drag lui; era în stare de cele mai mari idioțenii ca să-i smulgă acel hohot. Apoi ea își ridicase capul, se uitase la el cu ochii calzi și căprui moșteniți de la mama ei austriacă și îi răspunsese că era adevărat ce se spunea, dar că avea să-i dea inima ei. Și o făcuse. Iar inima lui Rakel era atât de mare încât pompase sânge prin trupul lui, copleșindu-l și făcându-l să se simtă din nou o ființă umană reală. Și soțul ei. Și tată pentru Oleg, băiatul introvertit, serios, pe care Harry ajunsese să-l iubească ca pe propriul fiu. Harry fusese fericit. Și îngrozit. Din fericire, neștiutor în privința a *ceea ce* urma să se întâmple, dar nefericit de conștient că *ceva* avea să se întâmple, că el nu era menit să fie atât de fericit. Și îngrozit de perspectiva de a o pierde pe Rakel. Deoarece o jumătate de inimă nu putea bate fără cealaltă jumătate, iar el era perfect conștient de asta, ca și Rakel. Așadar, dacă nu putea trăi fără ea, de ce fugise de ea în visul de azi-noapte?

Nu știa, nu-și amintea, dar Rakel venise să-și ceară înapoi jumătatea de inimă, ascultase bătăile deja slăbite ale inimii lui, aflate unde era și sunase la sonerie.

După care, în fine, venise lovitura. Realitatea.

Realitatea că el deja o pierduse.

Și nu pentru că fugise de ea, ci pentru că ea îl izgonise.

Harry icni în căutarea aerului. Urechile îi erau sfredelite de un sunet, iar el își dădu seama că durerea nu era doar în spatele ochilor, ci întregul lui creier era o sursă de durere imensă. Și că acel zgomot declanșase visul înainte de a se trezi. Chiar suna cineva la sonerie. O speranță stupidă, dureroasă, irepresibilă îl făcu să-și ridice capul.

Fără să deschidă ochii, Harry întinse o mână către podea lângă canapea, căutând sticla de whisky. O doborî și își dădu seama că era goală, după zgomotul pe care aceasta îl făcuse în timp ce se rostogolea pe parchetul uzat. Se luptă să-și deschidă ochii. Se uită la mâna care atârna deasupra podelei ca o gheară lacomă și la proteza cenușie din titan care îi înlocuise degetul mijlociu. Mâna era însângerată. La naiba. Își mirosi degetele și încercă să-și amintească ce se întâmplase în noaptea precedentă și dacă fuseseră implicate femei. Dădu laoparte cuvertura și-și examinează trupul zvelt și gol, care măsoara 1,92 metri înălțime. Trecuse prea puțin de când o luase iar razna ca să-i apară urme pe corp, dar dacă avea să continue așa, mușchii aveau să înceapă să-i slăbească săptămână după săptămână, iar pielea lui, devenită deja gri-alburie, avea să ajungă pergamentoasă, el avea să devină o fantomă și, în cele din urmă, urma să se evapore de pe fața pământului. Ceea ce, bineînțeles, era și ideea din spatele băutului — nu?

S-a ridicat în șezut și a privit în jur. Era tot acolo unde fusese înainte de a redeveni o ființă umană. Doar că acum era mai jos. Ironia sortii, apartamentul de 40 de metri pătrați cu două camere pe care îl împrumutase, apoi ajunsese să-l închirieze de la un coleg polițist mai tânăr, era cu doar un etaj mai jos de cel în care locuise înainte de a se muta cu Rakel în casa ei din Holmenkollen. Când se mutase în apartament, Harry cumpărase o canapea extensibilă de la IKEA. Aceasta, împreună cu biblioteca plină cu viniluri, o măsuță de cafea, o oglindă care continua să zacă rezemată de zid și un dulap în hol constituiau întregul mobilier. Harry habar n-avea dacă toate astea se datorau unei lipse de inițiativă din partea lui sau dacă încerca să se convingă

că era doar temporar, că ea urma să-l primească înapoi după ce avea să se gândească mai bine.

Se întreba dacă avea să i se facă rău. În fine, probabil că depindea de el. Era ca și cum corpul i se obișnuise cu otrava după câteva săptămâni și devenise tolerant față de doza administrată. Și cerea ca doza să fie crescută. Harry se uită la sticla de whisky goală, care ajunsese să se odihnească între picioarele lui. Peter Dawson Special. Nu că ar fi fost bună. Jim Beam era o băutură bună. Și mai venea și în sticle pătrate care nu se rostogoleau pe podea. Însă Dawson era o marcă ieftină, iar un alcoolic însetat cu salariu fix și un cont bancar gol nu-și permitea să facă mofturi. S-a uitat la ceas: era 15:50. Mai avea două ore și zece minute până la închiderea magazinului de băuturi.

A inspirat adânc și s-a ridicat în picioare. Își simțea capul pe punctul de a exploda. Se clătina pe picioare, dar totuși reușea să stea drept. S-a privit în oglindă. Era un pește de mare adâncime care se ridicase atât de repede încât ochii și măruntaiele erau gata să-i dea pe-afară; atât de tare, încât cârligul îi sfâșiasse obrazul și-i lăsase o cicatrice roz în formă de seceră din stânga gurii până sus, către ureche. A pipăit pe sub cuvertură, dar nu și-a găsit chiloții, așa că și-a tras pe el blugii care zăceau pe podea și a ieșit în hol. Pe geamul jivrat din ușă se profila o siluetă întunecată. Ea era, se întorsese. Însă el crezuse că soneria a sunat și data trecută. Iar atunci fusese un bărbat de la compania de electricitate Hafslund, care venise să-i schimbe contorul cu unul nou și modern care permitea monitorizarea consumului orar, astfel încât clientul să știe când dăduse drumul la cuptor sau la ce oră stingea lampa de citit. Harry îi explicase că el n-avea cuptor și, chiar dacă ar fi avut, nu avea niciun chef să dea de știre cuiva când îi dă drumul și când îl oprește. Și trântise ușa.

Însă silueta pe care o întrezărea prin geamul mat de data asta aparținea unei femei. De înălțimea ei și cu contururile ei. Cum de intrase în scara blocului?

Deschise ușa.

Erau două persoane. O femeie pe care n-o mai văzuse și o fată atât de scundă, că nu ajungea cu capul la înălțimea geamului din ușă. Iar când văzu cutia de donații pe care fata i-o întindea în față, Harry își dădu

seama că cele două probabil sunaseră la interfonul din stradă și unul dintre vecini le dăduse drumul înăuntru.

— Strângem donații caritabile, rosti femeia.

Erau amândouă îmbrăcate cu veste portocalii cu emblema Crucii Roșii.

— Credeam că toamna se întâmplă, răspunse Harry.

Cele două îl priveau în tăcere. La început a interpretat privirea lor ca pe un gest de ostilitate, de parcă le-ar fi acuzat de fraudă. Apoi a înțeles că erau deconcertate, probabil din pricină că el era pe jumătate dezbrăcat și putea a băutură la ora 16. Și în mod clar habar n-avea de campania națională de strângere de donații, promovată intens la TV.

Harry se întrebă dacă se simțea rușinat. Da, se simțea. Puțin. Își vârî mâna în buzunarul pantalonilor, unde ținea de obicei numerarul când bea în oraș, căci experiența îl învățase că nu era înțelept să aibă carduri bancare.

I-a zâmbit fetei, care se uita cu ochii mari la mâna lui însângerată, și a introdus o bancnotă împăturită prin deschizătura cutiei sigilate. A surprins imaginea unei mustăți chiar înainte ca bancnota să dispară înăuntrul cutiei.

Mustața lui Edvard Munch.

— La naiba! a exclamat el, vârându-și înapoi mâna în buzunar.

Gol. Ca și contul lui bancar.

— Pardon?

— Credeam că era una de 200, dar v-am dat un Munch, 1 000 de coroane.

— Oh...

— Pot să... ăă, o iau înapoi?

Cele două l-au privit lung, în tăcere. Fata a ridicat puțin capacul cutiei, ca el să vadă mai bine sigiliul de plastic montat peste logoul campaniei de caritate.

— Înțeleg. Ce spuneți de niște rest? le-a șoptit Harry.

Femeia i-a zâmbit ca și cum el ar fi încercat să fie amuzant, iar el i-a răspuns cu un zâmbet ca s-o asigure că avea dreptate, în vreme ce creierul lui căuta cu disperare o soluție. 299,90 coroane înainte de ora 18. Sau 169,90 pentru o sticlă de jumătate.

— Va trebui să vă consolați că banii vor ajunge la oameni care au cu adevărat nevoie de ei, a zis femeia,

îndemnând-o pe fată înapoi spre scară.

Harry a închis ușa, s-a dus în bucătărie și și-a curățat sângele de pe mână, simțind un junghi dureros în timp ce o făcea. Înapoi în living, a privit în jur și a observat o amprentă însângerată pe cuvertură. S-a lăsat în patru labe și și-a găsit telefonul mobil sub canapea. Nu avea mesaje text, doar trei apeluri ratate din noaptea precedentă, unul de la Bjørn Holm, ofițerul criminalist din Toten, celelalte două de la Alexandra, de la laboratorul de criminalistică al Institutului Medico-Legal. Ea și Harry deveniseră relativ intimi recent, după ce el fusese dat afară, iar judecând după ce știa — și își amintea — în legătură cu ea, Alexandra nu era genul care să invoce perioada lunară ca să-l respingă. În prima noapte, când ea îl ajutase să ajungă acasă și căutaseră amândoi în zadar prin buzunarele lui după chei, ea spărsese broasca cu o ușurință deconcertantă și îl depusese — și se depusese — pe canapeaua extensibilă. Când el se trezise, ea dispăruse, lăsând în urmă un bilet în care îi mulțumea pentru servicii. Era posibil ca pe mâna lui să fi fost sângele ei.

Harry a închis ochii, încercând să se concentreze. Evenimentele și cronologia ultimelor câteva săptămâni erau destul de cețoase, însă ajuns la noaptea precedentă a constatat că în mintea lui era un gol. Un gol imens, de fapt. A deschis ochii și s-a uitat la mâna dreaptă, care îl înțepa. Trei articulații sângerânde, cu pielea julită și sânge uscat la marginile rănilor. Probabil că lovise pe careva cu pumnul. Iar trei articulații însemnau mai mult de-un pumn. După aceea observă sângele de pe pantaloni. Prea mult ca să fi provenit doar de la articulații. Și nu semăna deloc cu sângele menstrual.

Harry a scos cearșaful de pe pilotă în timp ce îl apela pe Bjørn Holm. Când telefonul a început să sune, Harry a știut că undeva acolo se declanșase un sunet de apel sub forma unui anume cântec al lui Hank Williams, un cântec despre care Bjørn era convins că îl reprezenta ca ofițer criminalist.

— Cum merg treburile? a întrebat Bjørn în dialectul lui vesel de Toten.

— Depinde. Îmi poți împrumuta 300 de coroane? a răspuns Harry, ducându-se în baie.

— E duminică, Harry. Magazinul de spirtoase e închis azi.

— Duminică?

Harry și-a scos pantalonii și i-a înghesuit alături de cearșaf în coșul cu rufe, care dădea deja pe dinafară.

— Fir-ar să fie.

— Mai voiai ceva?

— Tu m-ai sunat, în jurul orei 21.

— Da, dar n-ai răspuns.

— Nu, se pare că telefonul meu stă ascuns sub canapea de o zi și ceva. Am fost la Jealousy.

— M-am gândit la asta, așa că l-am sunat pe Øystein și el mi-a zis că ești acolo.

— Și?

— Așa că am fost acolo. Chiar nu-ți amintești nimic?

— La naiba. Ce s-a întâmplat?

Harry își auzi colegul oftând și și-l imaginează dându-și ochii ușor bulbucați peste cap, cu fața lui palidă ca o lună încadrată de o șapcă și cea mai deasă și roșie barbă din Poliția din Oslo.

— Ce vrei să știi?

— Doar cât crezi tu că ar trebui să știu, a răspuns Harry, descoperind ceva în coșul cu rufe murdare.

Gâtul unei sticle ivindu-se de sub lenjerie intimă și tricouri murdare.

A înșfăcat sticla. Jim Beam. Goală. Sau nu era goală? A deșurubat capacul, a dus sticla la buze și și-a dat capul pe spate.

— Bine, versiunea scurtă. Când am ajuns la Jealousy la ora 21:15, tu erai deja beat, iar până te-am adus cu mașina acasă, la 22:30, ai vorbit coerent despre un singur lucru. Despre o singură persoană. Ghici care?

Harry nu a răspuns. Era ocupat să se uite cruciș la sticlă, urmărind picătura care se scurgea în jos.

— Rakel. Ai leșinat în mașină, eu te-am cărat până sus în apartament și asta a fost tot.

După viteza cu care se scurgea picătura, Harry își dădu seama că avea timp suficient la dispoziție, așa că luă sticla de la gură.

— Hmm. Asta a fost tot?

— Asta e versiunea scurtă.

— Ne-am bătut?

— Tu și cu *mine*?

— După modul în care-l accentuezi pe *mine* se pare că m-am bătut cu cineva. Cu cine?

— E posibil ca noul proprietar de la Jealousy să fi încasat-o nițel.

— Încasat-o? M-am trezit cu trei articulații însângerate și sânge pe pantaloni.

— Primul tău pumn l-a lovit în nas, așa că a curs mult sânge. După aia el s-a ferit și tu ai izbit zidul. De mai multe ori. Probabil că zidul ăla încă mai are sângele tău pe el.

— Dar Ringdal n-a ripostat?

— Ca să fiu sincer, erai atât de terminat că n-aveai cum să rănești pe cineva, Harry. Øystein și cu mine am reușit să te oprim înainte de a-ți face singur mai mult rău.

— La naiba. Deci sunt interzis?

— Oh, Ringdal merita cel puțin un pumn. A lăsat să curgă tot albumul ăla *White Ladder* și tocmai îl pusese din nou. Atunci ai început să urla la el că strică reputația barului, pe care susțineai că ați construit-o tu, Rakel și Øystein.

— Dar așa e! Barul ăla era o mină de aur, Bjørn. Tipul a pus mâna pe el aproape pe gratis și eu i-am cerut un singur lucru. Să ia poziție împotriva porcăriilor și să pună doar muzică decentă.

— Muzica *ta*?

— Muzica *noastră*, Bjørn. A ta, a mea, a lui Øystein, a lui Mehmet... Numai nu... numai nu nenorocitul de David Gray!

— Poate că ar fi trebuit să fii mai clar... Ăăă, micuțul a început să plângă, Harry.

— Ah, bine, scuze. Și mersi. Și îmi pare rău pentru noaptea trecută. La naiba, vorbesc ca un idiot. Hai să încheiem. Salut-o pe Katrine.

— E la lucru.

Convorbirea s-a încheiat. În acea clipă, într-o fulgerare bruscă, Harry a zărit ceva. Se întâmplase atât de repede că nu avusese timp să vadă despre ce era vorba, dar inima începuse brusc să-i bată cu asemenea putere, încât icni în căutarea aerului. S-a uitat la sticla pe care continua să o țină cu fundul în sus. Picătura se scursese din ea și acum scliffea pe gresia albă și murdară.

Oftă. Se prăbuși gol, simțind dalele reci sub genunchi. Scoase limba, inspiră profund și se aplecă în

față, lipindu-și capul de podea ca într-o rugăciune.

Harry mergea de-a lungul Pilestredet. Bocancii lui Dr Martens lăsau o urmă neagră în stratul subțire de zăpadă căzută peste noapte. Soarele de primăvară, coborât spre apus, încerca din răputeri să topească zăpada înainte de a se afunda în spatele clădirilor cu patru și cinci etaje ale orașului. Harry asculta scârțâitul ritmic al pietricelelor din tălpile bocancilor frecându-se de asfalt, în timp ce trecea de clădirile vechiului spital universitar, unde se născuse cu aproape 50 de ani în urmă. Se uită la cele mai noi mostre de artă stradală de pe fațada Blitz, localul desuet care fusese citadela mișcării punk din Oslo, unde Harry participase la petreceri obscure în tinerețe, deși nu fusese niciodată punkist. Trecu de Rex Pub, unde se îmbătase până nu mai știuse de el în vremurile când beția era privită altfel, berea era mai ieftină, oamenii mai înțelegători și localul frecventat de mulțimi iubitoare de jazz. Numai că el nu făcuse parte nici dintre aceștia. Și nici dintre sufletele renăscute care vorbeau păsărește în biserica penticostală de pe trotuarul opus. Trecu de Tribunal. Oare câți infractori reușise să aducă acolo ca să fie condamnați? Mulți. Însă nu destui. Nu cei pe care îi prindeai ajungeau să-ți bântuie nopțile, ci cei care scăpau și victimele acestora. Cu toate acestea, prinsese destui cât să-și facă un nume, o reputație. De bine, de rău. Iar faptul că fusese direct sau indirect responsabil de moartea câtorva dintre colegii lui făcea parte din acea reputație.

Ajunse în Grønlandsleiret unde, cândva în cursul anilor 1970, orașul omogen etnic Oslo se ciocnise în sfârșit cu restul lumii, sau viceversa. Restaurante cu nume arăbești, magazine care vindeau legume și mirodenii importate din Karachi, femei somaleze în hijab mergând duminica la plimbare cu cărucioarele, bărbații lor angajați în discuții animate, la trei pași în urma lor. Însă Harry recunoscuse și câteva localuri de pe când Oslo mai avea încă o clasă muncitoare albă și acesta era cartierul ei. Trecu de Biserica Grønland și merse mai departe către palatul de sticlă din capătul parcului. Înainte de a deschide ușa metalică grea, cu vizor, se răsuci pe călcâie. Privi peste Oslo. Urât și

frumos. Rece și fierbinte. În unele zile îl iubea, în altele îl ura. Însă nu-l putea abandona niciodată. Desigur, putea lua o pauză, putea pleca pentru o vreme. Însă niciodată nu l-ar abandona de tot. Nu așa cum îl abandonase ea pe el.

Paznicul îi dădu voie să intre și Harry își desfăcu haina cât aștepta în fața lifurilor. Oricum simțea că începea să transpire. Simți vibrația ușoară când ușa unui lift se deschise glisând în fața lui. Își dădu seama că nu putea lua liftul, așa că se întoarse și urcă pe scări către etajul șase.

— Lucrezi duminica? se miră Katrine Bratt, luându-și privirea de la ecranul computerului când îl auzi pe Harry intrând neanunțat în biroul ei.

— Te-aș putea întreba același lucru.

Harry se așează greoi pe scaunul din fața biroului ei.

Privirile li se întâlniră.

Harry închise ochii, lăsă capul pe spate și își întinse picioarele lungi, care ajungeau până la birou. Katrine moștenise biroul de la Gunnar Hagen odată cu funcția. Decisese ca pereții să fie zugrăviți într-o nuanță mai deschisă și parchetul să fie ceruit, însă dincolo de asta, încăperea rămăsese ca înainte. Și chiar dacă Katrine Bratt era noua șefă a Serviciului de Investigații Criminale și mamă, Harry continua să vadă în ea rebela detașată de la Poliția din Bergen cu un plan, bagaj emoțional, șuvițe negre și o haină neagră din piele înfășurată în jurul unui trup care contrazicea ideea că în Bergen nu existau femei și care îi determinau pe colegii lui Harry să se uite după ea puțin cam prea lung. Ea avusese ochi doar pentru Harry, iar asta avea în spate obișnuitele explicații paradoxale. Reputația lui proastă. Faptul că era deja luat. Și faptul că el o considerase mai mult decât o colegă ofițer.

— Poate m-am înșelat. Însă la telefon am avut impresia că micul tău tovarăș din Toten e fericit în concediul de paternitate, rosti Harry căscând.

— Este. Tu cum ești? Ești fericit cu...

— Separarea conjugală?

— Voiam să te întreb dacă ești fericit că te-ai întors la Serviciul de Investigații Criminale.

Harry deschise un ochi.

— Și că lucrez la anchete de nivel inferior?

Katrine oftă.

— A fost cel mai bun aranjament pe care eu și Gunnar ți l-am putut găsi, date fiind circumstanțele, Harry. La ce te așteptai?

Continuând să țină un ochi închis, Harry privi prin încăperea în vreme ce se gândea la așteptările pe care le avusese. Ca biroul lui Katrine să emane mai multă feminitate? Ca el să capete de la ei aceeași libertate de mișcare pe care o avusese înainte de a demisiona din postul de inspector criminalist ca să predea la Academia de Poliție, să se însoare cu Rakel și să încerce să ducă o viață pașnică și lipsită de băutură? Evident că nu puteau face asta. Însă cu binecuvântarea lui Gunnar Hagen și ajutorul lui Bjørn, Katrine îl culesese literalmente din șanț și îi oferise un loc unde să meargă, ceva la care să se gândească în afară de Rakel, un motiv să nu se îmbete până la moarte. Când el fusese de acord să sorteze hârtii și să parcurgă cazuri nerezolvate, dovedise doar că ajunsese să decadă mai rău decât crezuse că ar fi fost vreodată posibil. Cu toate astea, experiența îl învățase că era mereu posibil să ajungă și mai rău.

Așa că Harry mormăi:

— Îmi poți împrumuta 500 de coroane?

Katrine îl privi disperată.

— Fir-ar să fie, Harry. De-asta ai venit? Nu ți-a ajuns ziua de ieri?

— Nu merge așa. Tu l-ai trimis pe Bjørn să mă culeagă?

— Nu.

— Atunci cum m-a găsit?

— Toată lumea știe unde îți petreci serile, Harry. Chiar dacă mulți cred că e un pic ciudat să stai într-un bar pe care abia l-ai vândut.

— De obicei, nu refuză să servească un fost proprietar.

— Poate că nu, până ieri. Bjørn zicea că ultimul lucru pe care ți l-a spus proprietarul e că ești persona non grata pe viață.

— Zău? Nu-mi amintesc deloc de așa ceva.

— Să văd dacă te pot ajuta. Ai încercat să-l convingi pe Bjørn să te ajute să reclami barul Jealousy la poliție pentru muzică, după care ai vrut s-o sune pe Rakel și s-o convingă să se răzgândească. De pe telefonul lui, căci îți lăsaseși telefonul acasă și nu erai sigur că ar răspunde dacă o sunai tu.

— La naiba, rosti Harry, acoperindu-și fața cu mâinile și masându-și tâmpilele.

— Nu-ți spun toate astea ca să te umilesc, Harry, ci doar ca să-ți arăt ce se întâmplă când bei.

— Mersi mult.

Harry își împreună mâinile peste burtă. Observă o bancnotă de 200 de coroane la marginea biroului din fața lui.

— Nu-ți ajunge să continui beția. Dar e suficient ca să te ajute să dormi. Pentru că de asta ai nevoie. De somn, zise Katrine.

El se uită la ea. Privirea i se înmuiase de-a lungul anilor, acum nu mai era tânăra furioasă care voia să se răzbune pe lume. Poate că asta se datora altora, echipei din departament și fiului ei de nouă luni. Evident, asta poate crește gradul de înțelegere și îi face pe oameni mai blânzi. Cu un an și jumătate înainte, în timpul cazului vampiristului, când Rakel era în spital și el o luase razna, Katrine îl luase din bar și îl dusesese acasă la ea. Îl lăsase să vomite în baia ei impecabilă și îi oferise câteva ore de somn lipsit de griji în patul pe care ea îl împărțea cu Bjørn.

— Nu, ripostă Harry. N-am nevoie de somn, am nevoie de un caz.

— Dar ai un caz.

— Am nevoie de cazul Finne.

Katrine oftă.

— Crimele la care te referi nu fac parte din cazul Finne, nimic nu arată că e vorba de el. Și, cum deja ți-am spus, de caz se ocupă oamenii care trebuie.

— Trei crime. Trei crime nerezolvate. Și tu îmi spui că n-ai nevoie de cineva care poate dovedi ceea ce amândoi știm prea bine — că Finne este cel responsabil?

— Ai cazul tău, Harry. Rezolvă-l și lasă-mă să conduc lucrurile pe aici.

— Cazul meu nu e nici măcar un caz, e un omor domestic unde soțul a mărturisit crima și avem motiv și dovezi criminalistice.

— E posibil să-și retragă brusc declarația, așa că avem nevoie de ceva mai substanțial.

— E genul de caz pe care îl puteai alocă lui Wyller sau Skarre ori unuia dintre juniori. Finne e un prădător

sexual și un ucigaș în serie, iar eu sunt singurul tău detectiv cu experiență în astfel de cazuri, la naiba!

— Nu, Harry! Iar ăsta e ultimul meu cuvânt în privința asta.

— Dar de ce?

— De ce? Uită-te în oglindă! Dacă tu ai fi condus Serviciul de Investigații Criminale, ai fi trimis un detectiv bețiv și instabil psihic să vorbească cu colegii deja sceptici din Copenhaga și Stockholm, care aproape sunt convinși că *nu* e vorba de același autor în cazurile de crimă din orașele lor? Tu vezi ucigași în serie peste tot, deoarece creierul tău e programat să vadă ucigași în serie.

— Poate că e adevărat, dar aici *este* Finne. Au toate caracteristicile...

— Destul! Trebuie să renunți la obsesia asta, Harry.

— Obsesie?

— Bjørn mi-a spus că vorbeai mereu despre Finne când beai, spunând că trebuie să-l anihilezi înainte să ajungă el la tine.

— Când *beam*? Spune lucrurilor pe nume: când eram beat. *Beat*. O duminică bună.

Harry întinse mâna după bani și vârî bancnota în buzunarul pantalonilor.

— Unde te duci?

— Undeva unde să-mi petrec ziua de odihnă.

— Ai pietricele în bocanci, curăță-te ca lumea când mergi pe parchetul meu.

Harry străbătu în grabă Grønlandsleiret către Olympen și Pigalle. Nu erau primele lui alegeri pentru hidratare, dar erau cele mai apropiate. Traficul era atât de redus pe principala stradă din Grønland, încât Harry o traversă în dreptul unui semafor pe culoarea roșie, verificându-și mobilul în același timp. Se întrebă dacă s-o sune înapoi pe Alexandra și hotărî că era mai bine să n-o facă. N-avea chef. În lista de apeluri văzu că încercase s-o apeleze pe Rakel de șase ori între orele 18 și 20 în seara precedentă. Se scutură cuprins de un fior. *Apel respins*. Uneori limbajul tehnologic se dovedea inutil de precis.

Pe trotuarul opus, Harry simți brusc o durere în piept și inima începu să-i bată mai rapid, ca și cum își

pierduse mecanismul de control al vitezei. Avu timp să gândească doar *infarct*, după care senzația dispăru. N-ar fi fost cea mai urâtă moarte. O durere în piept. Căzut în genunchi. Capul lovind trotuarul. Sfârșit. Doar câteva zile de băut în acest ritm și scenariul n-ar mai fi fost atât de nerealist. Harry continuă să meargă. Întrezărise puțin finalul. Acum văzuse mai bine decât mai devreme. Însă totul trecuse, ca un vis odată ce te trezeai.

Harry se opri în fața localului Olympen și privi înăuntru. Pe vremuri, locul ăla fusese unul dintre cele mai dure baruri din Oslo, însă între timp se transformase atât de mult, că Harry ezită să intre. Se uită la clienții dinăuntru. Un amestec de hipsteri și cupluri elegante, familii cu copii mici, cu timp puțin, dar cu suficienți bani ca să-și permită duminica un prânz la restaurant.

Își băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Găsi bancnota de 200 de coroane și încă ceva. O cheie. Nu cheia lui, ci cheia de la locul crimei domestice. Pe Borggata, în Tøyen. Nu mai știa de ce ceruse cheia, cazul era aproape finalizat. Cel puțin, avea locul faptei doar pentru el. În întregime pentru el, căci celălalt așa-numit detectiv însărcinat cu cazul, Truls Berntsen, n-avea de gând să miște un deget. Primirea lui Truls Berntsen în cadrul echipei Serviciului de Investigații Criminale avusese prea puțin de-a face cu meritele lui și se datora aproape exclusiv prieteniei acestuia cu Mikael Bellman, fostul șef al Poliției din Oslo, ajuns acum ministru al Justiției.

Truls Berntsen era complet inutil și exista un acord tacit între Katrine și Truls, ca el să stea departe de munca de detectiv și să se concentreze pe făcutul cafelei și alte sarcini de bază la birou. Care, efectiv, însemnau că el avea să joace Tetris pe computer. Cafeaua nu avea un gust mai bun ca înainte, însă Truls reușea acum să-l bată pe Harry la Tetris. Formau un cuplu total atipic în capătul îndepărtat al spațiului de birouri, cu un panou mobil înalt de un metru și jumătate între ei și ceilalți.

Harry se mai uită o dată înăuntru. Era un separeu gol lângă familiile așezate chiar lângă fereastră. Un băiețel de la masă îl zări și începu brusc să râdă și să-l arate cu degetul. Tatăl, aflat cu spatele la Harry, se întoarse, iar el făcu instinctiv un pas înapoi, în

întuneric. De acolo își zări reflectată propria față palidă, o imagine care se uni cu imaginea băiatului dinăuntru. În mintea lui apăru o amintire. Bunicul și el, micuț. Lunga vacanță de vară, o masă de familie în Romsdalen. El râzând de bunicul. Expresiile îngrijorate ale părinților lui. Bunicul lui, beat.

Harry pipăi din nou cheia. Borggata. La cinci-șase minute de mers pe jos.

Își scoase telefonul. Se uită la lista de apeluri. Sună pe cineva. Se uită la încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, așteptând. Durerea începea deja să se estompeze, însemna că nu lovise prea tare cu pumnul. Însă era evident că nasul virgin al unui fan David Gray nu putea suporta o lovitură prea dură înainte să verse sânge.

— Da, Harry?

— *Da, Harry?*

— Sunt la cină.

— Bine, o să fiu scurt. Ne putem întâlni după cină?

— Nu.

— Răspuns greșit, mai încearcă.

— *Da?*

— Așa mai merge. Borggata 5. Sună-mă când ajungi, ca să cobor să-ți dau drumul înăuntru.

Harry auzi oftatul din rărunchi al lui Ståle Aune, prietenul său de mulți ani și psihologul consultant cu experiență al Serviciului de Investigații Criminale în cazurile de omor.

— Asta înseamnă că nu e o invitație la un bar unde să plătesc eu și că ești, de fapt, treaz?

— Te-am lăsat eu *vreodată* să plătești?

Harry scoase un pachet de țigări Camel.

— Obişnuiai să iei nota și adu-ți aminte ce făceai cu ea. Alcoolul e pe cale să-ți epuizeze toate resursele financiare și memoria. Știi asta, nu?

— Da. E vorba de crima domestică. Cu cuțitul și...

— Da, da, am citit despre ea.

Harry își vârî o țigară între buze.

— Vii?

Auzi un nou oftat profund.

— Dacă te ține departe de sticlă câteva ore.

— Minunat, zise Harry, punând capăt conversației și strecurând telefonul mobil în buzunarul hainei.

Își aprinse țigara. Inhală adânc. Rămase cu spatele la ușa închisă a restaurantului. Avea timp să bea o bere acolo și să ajungă la timp în Borggata, să-l întâmpine pe Aune. Se auzea muzică dinăuntru. O declarație de iubire veșnică. Ridică o mână în semn de scuze către o mașină și se avântă pe șosea.

Fațadele vechi, proletare de pe Borggatta ascundeau apartamente nou construite, cu livinguri luminoase, bucătării deschise, băi moderne și balcoane dând către curți interioare. Harry credea că e un semn că și zona Tøyen urma să se schimbe: chiriile urmau să crească, rezidenții actuali aveau să plece, statutul social al acestei părți a orașului avea să se ridice. Băcăniile și micile cafenele ale imigranților vor face loc sălilor de sport și restaurantelor pentru hipsteri.

Psihologul părea stânjenit pe unul dintre cele două scaune fragile cu spătar împletit, pe care Harry le pusese în mijloc, pe parchetul deschis la culoare. Harry presupunea că postura se datora diferenței dintre scaun și trupul mățăhălos al lui Ståle Aune, precum și faptului că ochelarii mici și rotunzi ai psihologului continuau să fie aburiți după ce el renunțase ezitând la lift și urcase trei etaje pe scări, împreună cu Harry. Sau, poate, din cauza bălții de sânge care zăcea ca un sigiliu mare, negru și încremenit între ei. Într-o vacanță de vară, când Harry era mic, bunicul îi spusese că banii nu se puteau mânca. După aceea, când se dusesse în camera lui, Harry scosese moneda de cinci coroane de la bunicul și o testase. Ținea minte și acum cum i se strepeziseră dinții, mirosul metalic și gustul dulce al monedei. Ca atunci când își linsese sângele după ce se tăiasse singur. Sau ca mirosul din locurile crimelor pe care avea să le vadă ulterior, chiar dacă sângele de acolo nu era proaspăt. Mirosul încăperii în care se aflau acum. Bani. Bani însângerați.

— Un cuțit... E ceva în ideea asta de cuțit. Oțel rece care străpunge pielea și intră în trup. Pe mine mă bagă în sperieți, cum ar spune tinerii, comentă Ståle Aune.

Harry nu replică. El și Serviciul de Investigații Criminale îl folosiseră pe Aune drept consultant în cazuri de crimă de atâția ani, încât nici măcar nu-și mai amintea când începuse să se gândească la psihologul

mai în vârstă cu 20 de ani ca la un prieten. Însă îl cunoștea pe Aune suficient de bine cât să sesizeze că afirmația acestuia de a nu ști că „mă bagă în sperieți” era mai veche decât vârstele amândurora însumate era doar un moft. Lui Aune îi plăcea să se prezinte ca un venerabil conservator neafectat de spiritul vremurilor pe care colegii lui le vânau cu enormă disperare, în efortul de a părea „relevanți”. Așa cum Aune declarase odată presei: *Psihologia și religia au un lucru în comun: în mare măsură, ele dau oamenilor ceea ce-și doresc. Acolo, în beznă, unde lumina științei încă nu a pătruns, psihologia și religia sunt libere să conducă. Iar dacă ele s-ar rezuma la ceea ce cunoaștem de fapt, nu ar mai exista slujbe pentru atâția psihologi și preoți.*

— Deci aici soțul și-a înjunghiat soția... de câte ori?

— De 13 ori, răspunse Harry, privind în jurul lui.

Pe peretele din fața lor se vedea o fotografie mare, alb-negru a peisajului cu zgârie-nori din Manhattan. Cu clădirea Chrysler în mijloc. O fotografie cumpărată probabil de la IKEA. Și ce dacă? Era o fotografie reușită. Dacă nu te deranja că o mulțime de alți oameni aveau aceeași fotografie și că unii oaspeți se uitau cu dispreț la ea, nu pentru că n-ar fi fost reușită, ci pentru că fusese cumpărată de la IKEA, atunci de ce să n-o ai? Folosise aceeași replică față de Rakel, când ea spusese că i-ar fi plăcut să aibă o un exemplar numerotat al unei fotografii semnate de Torbjørn Rødland — o limuzină albă atacând o curbă strânsă în Hollywood — care costa 80 000 de coroane. Rakel nu voise să admită că Harry avea dreptate. El fusese atât de fericit, încât cumpăraseră fotografia cu limuzina pentru ea. Își dăduse seama că ea îl păcălise, însă undeva în adâncul sufletului fusese nevoit să recunoască faptul că fotografia *era* mult mai reușită decât o copie tipărită după ea.

— Era furios, zise Aune, desfăcându-și nasturele de sus de la cămașă, unde în mod normal purta papion, de obicei cu un model care putea fi încadrat între sobrietate și amuzament, cum ar fi drapelul Uniunii Europene cu stele aurii.

Într-un apartament învecinat, un copil începuse să plângă.

Harry scutură scrumul de la țigară.

— El spune că nu-și amintește amănuntele legate de motivul uciderii ei.

— Amintiri reprimare. Ar trebui să-mi dea voie să-l hipnotizez.

— Nu știam că te ocupi cu așa ceva.

— Cu hipnoza? Tu cum crezi că m-am însurat?

— Nu prea e nevoie de așa ceva în cazul ăsta. Dovezile criminalistice arată că ea traversa livingul, îndepărtându-se de el, iar el a ajuns-o și a înjunghiat-o mai întâi în spate. Lama a pătruns în partea de jos a spatelui și i-a atins rinichii. Așa se explică, probabil, de ce vecinii n-au auzit țipete.

— Poftim?

— Locul e atât de dureros, încât victima paralizează, nu poate nici măcar să urle de durere, după care devine inconștientă aproape imediat și moare. Întâmplător, asta e metoda favorită a militarilor profesioniști pentru un așa-zis omor discret.

— Zău? Ce s-a întâmplat cu vechea metodă de a te furișa pe la spatele cuiva, a acoperi gura cu o mână și a-i tăia gâtul cu cealaltă?

— Depășită — oricum, n-a fost niciodată prea bună. E nevoie de coordonare și precizie. Nu ți-ar veni să crezi dacă ai afla de câte ori soldații au sfârșit prin a-și tăia propria mână lipită de gura victimei.

Aune se strâmbă.

— Presupun că soțul e un fost membru al trupelor de comando sau ceva de genul ăsta?

— Că a înjunghiat-o în acel loc este probabil o simplă coincidență. Nimic nu sugerează că el a încercat să mascheze crima.

— Încercat? Adică această crimă a fost mai degrabă premeditată decât accidentală?

Harry dădu încet din cap.

— Fata lor ieșise la alergat. El a sunat la poliție înainte ca ea să se întoarcă acasă, astfel că noi eram pe poziții afară și am putut să o împiedicăm să intre să-și vadă mama.

— De bun-simț.

— Așa se spune. Că el a fost un om de bun-simț.

Harry își scutură din nou țigara. Scrumul căzu în balta de sânge uscat.

— N-ar trebui să iei o scrumieră, Harry?

— Echipa de criminaliști și-a terminat treaba aici.

— Da, dar totuși...

— Nu m-ai întrebat nimic despre motiv.

— Corect. Motivul?

— Clasic. Bateria telefonului lui s-a terminat, l-a împrumutat pe al soției fără știrea ei. A văzut un mesaj text pe care l-a considerat suspicios și a verificat șirul de mesaje. Schimbul de mesaje se întindea înapoi în timp pe șase luni și era în mod clar între ea și un amant.

— L-a confruntat pe amant?

— Nu, dar raportul poliției spune că telefonul a fost verificat, mesajele au fost găsite și amantul a fost contactat. Un bărbat cu 25 de ani mai tânăr decât ea. A confirmat că aveau o relație.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu?

— Soțul e o persoană cu nivel de educație ridicat și o slujbă sigură, fără griji financiare, n-a avut niciodată neazuri cu poliția. Familia, prietenii, colegii de muncă și vecinii îl descriu ca fiind amabil și manierat, tăria întruchipată. Și, așa cum ai spus tu, un om de bun-simț. *Un om pregătit să sacrifice totul pentru familia lui*, scrie într-unul dintre rapoarte.

Harry trase cu sete din țigara lui.

— Și îmi ceri părerea pentru că nu crezi că acest caz a fost elucidat?

Harry scoase fumul prin nări.

— Cazul e simplu, dovezile au fost găsite și asigurate, e imposibil să dăm greș, motiv pentru care Katrine mi l-a dat mie. Și lui Truls Berntsen.

Harry își contorsionă colțurile gurii într-un rictus care semăna a zâmbet. Familia era înstărită. Dar aleseseră să trăiască în Tøyen, o zonă mai ieftină a orașului, cu o mare parte din populație compusă din imigranți, și cumpărau lucrări de artă de la IKEA. Poate că le plăcea pur și simplu acolo. Și lui Harry îi plăcea Tøyen. Și poate că fotografia de pe perete era originalul și valora acum o mică avere.

— Așadar îmi ceri părerea pentru că...

— ...vreau să înțeleg, ripostă Harry.

— Vrei să înțelegi de ce un bărbat își ucide soția fiindcă ea are o aventură pe la spatele lui?

— De obicei, un soț ucide dacă ajunge să creadă că părerea altora despre el a avut de suferit. Iar când a fost

interogat, amantul a declarat că ei doi păstraseră relația strict secretă și că oricum aceasta era pe terminate.

— Deci poate că ea n-a avut timp să-i spună soțului înainte ca el s-o înjunghie?

— A făcut-o, dar el spune că n-a crezut-o și că ea le-a trădat familia.

— Iată. Pentru un om care și-a pus întotdeauna familia mai presus de orice, o astfel de trădare se resimte și mai acut. Este un om umilit, iar când această umilință pătrunde suficient de adânc, poate determina pe oricine să omoare.

— Pe oricine?

Aune aruncă o privire înspre rafturile cu cărți de lângă fotografia Manhattanului.

— Ficțiune.

— Da, am văzut, replică Harry.

Aune avea o teorie care spunea că ucigașii nu citeau cărți sau, dacă o făceau, alegeau doar non-ficțiune.

— Ai auzit vreodată de Paul Mattiuzzi?

— Mhm.

— Psiholog, expert în violență și crimă. Îi împarte pe ucigași în opt grupe principale. Tu și cu mine nu ne regăsim în niciuna dintre primele șapte. Însă există loc pentru noi toți în cea de-a opta, pe care el o numește *grupa traumatizaților*. Devenim ucigași ca reacție la un atac simplu, dar masiv, asupra identității noastre. Considerăm atacul ca fiind insultător, absolut insuportabil. Ne face neajutorați, neputincioși, iar dacă nu i-am răspunde, n-am mai avea niciun drept să existăm, am fi emasculați. Și evident că o trădare din partea soției te poate face să te simți așa.

— Cu toate astea, *oricine*?

— Un ucigaș traumatizat nu are trăsături de personalitate bine definite, precum cei din celelalte șapte grupe. În grupa asta — și numai în ea — găsești ucigași care citesc Dickens și Balzac.

Aune inspiră adânc și trase de mânecile hainei lui din tweed.

— Pentru ce îți faci cu adevărat griji, Harry?

— Cu adevărat?

— Știi mai multe despre crime decât oricine. Nimic din ce-ți spun eu despre umilință și categorii de ucigași nu reprezintă o noutate pentru tine.

Harry ridică din umeri.

— Poate că am doar nevoie să aud pe cineva rostind cu voce tare toate astea încă o dată ca să le cred.

— Ce anume nu crezi?

Harry își scărpină părul scurt și nearanjat — se vedeau acum șuvițe gri printre firele blonde. Rakel îi spusese că începea să semene cu un bursuc.

— Nu știu.

— Poate că la mijloc e doar orgoliul tău, Harry.

— Cum adică?

— Nu e evident? Ți s-a dat cazul după ce a fost rezolvat de altcineva. Așa că vrei să descoperi ceva care să arunce îndoiala asupra soluției. Ceva care să dovedească faptul că Harry Hole poate descoperi lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate descoperi.

— Și dacă așa stau lucrurile? rosti Harry, studiind vârful aprins al țigării.

— Dar dacă eu m-am născut cu un talent extraordinar de detectiv și mi-am dezvoltat instincte pe care nici măcar *eu* nu sunt capabil să le analizez?

— Sper că glumești.

— Nu prea. Am citit interviurile. Din ce a spus, soțul părea cu siguranță destul de traumatizat. Dar apoi am ascultat înregistrările audio.

Harry privea în gol în fața lui.

— Și?

— Părea mai degrabă înspăimântat decât resemnat. Confesiunea este o formă de resemnare. După aceea nu prea mai are de ce să-ți fie teamă.

— Pedeapsa, evident.

— El deja și-a primit pedeapsa. Umilința. Durerea. Să-și vadă iubita soție moartă. Închisoarea înseamnă izolare. Calm. Rutină. Pace. Toate astea nu pot însemna altceva decât ușurare. Poate că la mijloc ar fi fata și grijile lui legate de ce urmează să se întâmple cu ea.

— Și că el o să ardă în iad.

— E deja acolo.

Aune oftă.

— Repet, ce anume vrei mai exact?

— Vreau să o suni pe Rakel și să îi spui să mă primească înapoi.

Stăle Aune făcu ochii mari.

— *Asta* a fost o glumă, zise Harry. Am avut palpitații. Atacuri de anxietate. Nu, nu e chiar în regulă. Am visat... ceva. Ceva ce nu pot descifra exact, dar care se întoarce mereu la mine.

— În sfârșit, o întrebare simplă. Intoxicație. Psihologia este o știință care nu se bazează pe multe date certe, dar corelația dintre consumul de substanțe intoxicante și tulburările mentale reprezintă una dintre puținele certitudini. De câtă vreme se petrece chestia asta?

Harry se uită la ceas.

— De două ore și jumătate.

Stăle Aune râse forțat.

— Și ai vrut să vorbești cu mine ca măcar să îți poți spune că ai căutat ajutor medical extern înainte de a reveni la automedicație?

— Nu e povestea obișnuită. Nu e despre fantome.

— Deoarece apar noaptea?

— Da. Și nu se ascund. Le văd și le recunosc. Victime, colegi morți. Ucigași. Acum a fost altceva.

— Ai vreo idee ce anume?

Harry clătină din cap.

— Cineva care a fost închis. Îmi aducea aminte de...

Harry se aplecă în față și stinse chiștocul țigării în balta de sânge închegat.

— De Svein Finne zis Logodnicul, zise Aune.

Harry îl privi cu o sprânceană ridicată.

— Ce te face să crezi asta?

— E clar că tu crezi că a ieșit ca să pună laba pe tine.

— Ai vorbit cu Katrine.

— E îngrijorată în privința ta. Mi-a cerut o evaluare.

— Și tu ai fost de acord?

— I-am spus că eu, ca psiholog, nu dispun de detașarea necesară față de tine. Dar și că paranoia poate fi un aspect al abuzului de alcool.

— Eu sunt cel care a reușit să-l bage după gratii, Stăle. A fost primul meu caz. A primit 20 de ani pentru abuz sexual și crimă.

— Ți-ai făcut treaba. Nu există niciun motiv ca Finne să fi luat-o personal.

— A mărturisit abuzurile, dar a negat acuzațiile de crimă, susținând că noi am plantat dovezi la locul faptei. M-am dus la el la închisoare acum doi ani, ca să văd dacă ne poate ajuta cu cazul vampiristului, dacă știa

ceva despre Valentin Gjertsen. Ultimul lucru pe care l-a făcut înainte de plecarea mea a fost să-mi comunice care e data exactă a eliberării lui și să mă întrebe dacă eu și familia mea ne simțeam în siguranță.

— Rakel a știut despre chestia asta?

— Da. De Anul Nou am descoperit urme de bocanci pe parcela împădurită din fața ferestrei de la bucătărie, așa că am montat o cameră video.

— Putea fi oricine, Harry. Putea fi cineva care s-a rătăcit.

— Pe o proprietate privată, dincolo de o poartă de acces și în susul unei alei cu pantă abruptă și plină de gheață, la 50 de metri depărtare de stradă?

— Stai așa, tu nu te-ai mutat de acolo de Crăciun?

— Mai mult sau mai puțin.

Harry împrăștie fumul cu o mișcare a mâinii.

— Te-ai întors acolo după aceea, la pâlcul de copaci? Rakel știa?

— Nu, dar hai să fim serioși, nu m-am transformat într-un hărțuitor. Rakel era suficient de înfricoșată, iar eu am vrut doar să verific că totul e în regulă. Și, după cum se dovedește acum, nu era în regulă.

— Deci ea habar n-avea de camera video?

Harry ridică din umeri.

— Harry?

— Hmm?

— Ești *sigur* că ai montat camera aia din cauza lui Finne?

— Vrei să spui dacă nu cumva am vrut să aflăm dacă fosta mea soție se vedea cu altcineva?

— Asta ai vrut?

— Nu, răspunse Harry cu fermitate. Dacă Rakel nu mă vrea, e liberă să încerce cu altcineva.

— Chiar crezi asta?

Harry oftă.

— Bine, rosti Aune. Ai zis că ai zărit pe cineva care arăta ca Finne?

— Nu, asta ai spus tu. Nu era Finne.

— Nu?

— Nu, eram... eu.

Stăle Aune își trecu mâna prin părul care i se rărea.

— Și acum vrei un diagnostic de la mine?

— Haide. Anxietate?

— Cred că creierul tău caută motive pentru care Rakel are nevoie de tine. De exemplu, ca s-o protejezi de amenințări externe. Dar tu nu ești închis, Harry — tu ai fost dat afară. Acceptă asta și mergi mai departe.

— În afară de „acceptă asta”, poți să-mi prescrii ceva?

— Somn. Exerciții fizice. Și poate că ai putea încerca să te vezi cu cineva care să-ți ia gândul de la Rakel.

Harry își înfipse o țigară în colțul gurii și își ridică pumnul cu degetul arătător în sus.

— Somn. Beau până uit de mine în fiecare noapte. Bifat.

Ridică degetul mijlociu.

— Exerciții fizice. Mă iau la bătaie cu diverși în baruri pe care le dețineam pe vremuri. Bifat.

Urmă degetul cenușiu din titan.

— Să mă întâlnesc cu cineva. Regulez femei, femei drăguțe, femei rele, iar după aia am conversații savante cu unele dintre ele. Bifat.

Aune se uită lung la Harry. După care scoase un oftat din rărunchi, se ridică și își încheie nasturii de la haina de tweed.

— Ei bine, atunci ar trebui să fii în regulă.

După plecarea lui Aune, Harry a rămas pe loc, privind în gol pe fereastră. Apoi s-a ridicat și s-a plimbat prin camerele apartamentului. Dormitorul cuplului era ordonat, curat, cu patul făcut. S-a uitat prin dulapuri. Garderoba soției ocupa patru dulapuri spațioase, în vreme ce a soțului, doar unul. Un soț de bun-simț. Pe tapetul din camera fetei se vedeau dreptunghiuri în locurile unde culoarea era mai vie. Harry bănuia că fata scosese de acolo posterele din adolescență, după ce împlinise 19 ani. Totuși, se mai vedea încă o fotografie mică, un tânăr cu o chitară electrică Rickenbacker atârnată de gât.

Harry se uită în colecția mică de discuri de pe raftul de lângă oglindă. Propagandhi. Into It. Over It. My Heart To Joy. Panic! at the Disco. Chestii emo.

Așa că fu surprins când porni pick-upul ca să asculte albumul aflat deja acolo și auzi tonalitățile blânde, liniștitoare ale unui cântec care semăna cu o producție timpurie Byrds. Însă în ciuda chitarei cu 12 corzi în stil Roger McGuinn, își dădu seama că era o producție mult

mai recentă. Nu conta câte amplificatoare pe lămpi și microfoane vechi Neumann foloseau, o producție retro nu putea să păcălească pe nimeni. În plus, solistul vocal avea un accent norvegian distinct și din voce simțai că ascultase mai degrabă producții vintage Thom Yorke și Radiohead din 1995 decât producții originale Gene Clark și David Crosby din 1965. Se uită la coperta albumului care zăcea lângă pick-up și, evident, numele de acolo păreau toate norvegiene. Privirea lui Harry se mută înspre o pereche de adidași din fața garderobei. Purta și el același gen. Încercase să-și cumpere o pereche nouă cu câțiva ani înainte, dar încă de pe atunci firma încetase producția acestui model. Se gândi la transcrierile interviurilor, în care atât tatăl, cât și fata spusese că ea plecase din apartament la ora 20:15 și se întorsese peste 30 de minute, după o tură de alergare către capătul parcului cu sculpturi Ekeberg, cu întoarcere pe lângă restaurantul Ekeberg. Hainele ei de sport se găseau pe pat, iar cu ochii minții Harry văzu cum polițiștii o lăsau pe biata fată să intre în casă și o urmăreau cum se schimba și își pregătea o geantă cu haine. Harry se ghemui și luă de jos adidașii. Pielea lor era moale, tălpile erau curate și lucioase, nu fuseseră folosiți prea multă vreme. 19 ani. O viață neuzată încă. Perechea lui se rupsese. Evident, își putea cumpăra una nouă, din altă serie de modele. Însă n-avea chef, căci descoperise singurul model pe care și-l dorea. Singurul. Poate că adidașii lui se mai puteau repara.

Harry se întoarse în living. Culese scrumul de țigară de pe podea. Își verifică telefonul. Niciun mesaj. Își vârî mâna în buzunarul pantalonilor. 200 de coroane.

— Ultimele comenzi, după care închidem.

Harry se uită lung la băutura din fața lui. Reușise să tragă de ea. De obicei le dădea peste cap fiindcă nu-i plăcea neapărat gustul, ci efectul lor. Cu toate astea, *nu-i plăcea* nu era expresia corectă. *Avea nevoie*. Nu, nici *avea nevoie*. *Trebuia să aibă*. *Nu putea trăi fără*. Respirație artificială, când jumătate din inima ta a încetat să mai bată.

Adidașii ăia trebuiau să meargă la reparat.

Își scoase din nou telefonul. Harry avea doar șapte oameni în lista de contacte și, pentru că aveau nume care începeau cu litere diferite, lista consta din litere unice, nu din nume și prenume. Apăsă tasta R și îi văzu poza de profil. Ochii aceia blânzi, căprui, care cereau să te uiți la ea. Pielea caldă, netedă, care cerea să fie mângâiată. Buzele roșii care cereau să fie sărutate. Femeile pe care le dezbrăcase și cu care se culcase în ultimele câteva luni — existase vreo secundă în care el *nu* se gândise la Rakel cât era cu ele și *nu* își imaginase că ele erau ea? Oare simțiseră sau le spusese că le înșela cu soția lui în timp ce le-o trăgea? Fusesse în halul ăsta de crud? Aproape sigur. Deoarece jumătatea lui de inimă bătea mai slab cu fiecare zi, iar el revenise din viața sa temporară de ființă reală.

Se uită lung la telefon.

Prin minte îi trecu același gând pe care îl gândea în fiecare zi, mergând pe lângă cabina telefonică din Hong Kong, cu ani în urmă. Că ea *era* acolo. Chiar atunci, ea și Oleg. În telefon. La 12 taste distanță. Însă chiar și acele momente se petrecuseră la multă vreme după ce Rakel și Harry se cunoscuseră.

Se întâmplase cu 15 ani în urmă. Harry urcase cu mașina drumul sinuos și abrupt către casa ei de lemn din Holmenkollen. Mașina lui scosese un geamăt de ușurare când ajunsese la destinație și o femeie ieșise din casă. Harry întrebese de Sindre Fauke, în vreme ce ea încuia ușa de la intrare, și abia după ce se întorsese cu fața și se apropiase, el observase ce drăguță era. Păr

castaniu; sprâncene mari, aproape dezordonate deasupra ochilor căprui; pomeți ridicați, aristocratici. Îmbrăcată cu o haină simplă, elegantă. Cu o voce mai profundă decât sugera aspectul exterior, îi spusese că persoana căutată era tatăl ei care nu mai locuia acolo și că ea moștenise casa. Rakel Fauke avea un mod relaxat, încrezător de a vorbi, cu o dicție exagerată, aproape teatrală și se uita drept în ochii lui. Când mergea, avea o postură perfect dreaptă, ca o balerină. El o oprise și o rugase să-l ajute să-și repornească mașina. După aceea o dusesse unde avea treabă. Au descoperit că urmaseră Facultatea de Drept în aceeași perioadă. Fuseseră la același concert Raga Rockers. Lui îi plăcuse sunetul râsului ei; nu era un sunet la fel de profund ca vocea, ci limpede și luminos, ca un șuvoi curat de apă. Ea mergea la Majorstua.

— Nu e deloc sigur că mașina asta o să ajungă atât de departe, spusese el.

Iar ea fusese de acord. Ca și cum aveau deja idei despre ceea ce nu începuse încă între ei, ceea ce nu se putea întâmpla în realitate. Când ea a trebuit să coboare, el a fost nevoit să tragă de portiera ruptă din dreptul pasagerului, ocazie cu care i-a simțit parfumul. Trecuse doar o jumătate de oră de când se cunoscuseră și el se întreba deja ce naiba se petrecea. Nu-și dorea decât să o sărute.

— Poate ne mai vedem, zisese ea.

— Poate, replicase el, după care o privise cum dispărea în lungul Sporveisgata cu pașii ei de balerină.

A doua oară se întâlniseră la o petrecere la Sediul Central al Poliției din Oslo. Harry aflase atunci că Rakel Fauke lucra la Departamentul de Relații Externe al POT, Agenția de Supraveghere a Poliției. Purta o rochie roșie în acea seară. Stătuseră unul lângă celălalt, conversaseră și râseseră. După care continuaseră să vorbească. El vorbise despre copilăria lui, despre sora lui, Sis, care suferea, după cum descria ea însăși, de „un pic de Sindrom Down“, despre mama lui care murise când Harry era mic și cum el trebuise să aibă grijă de tatăl lui. Rakel îi spusese că studiasse limba rusă în cadrul Forțelor Armate, îi povestise despre perioada petrecută la Ambasada Norvegiei de la Moscova și despre rusul pe care îl cunoscuse acolo și care devenise tatăl fiului ei,

Oleg. Și că atunci când plecase din Moscova își părăsise și soțul, care avea probleme cu alcoolul. Atunci Harry îi spusese că și el era alcoolic, un lucru pe care ea probabil îl ghicise, văzând că el bea Coca-Cola la o petrecere a angajaților. El nu-i menționase că în acea seară fusese mai amețit de râsul ei — limpede, spontan, luminos — și că ar fi fost dispus să spună cele mai mari tâmpenii doar ca s-o audă râzând. Apoi, către finalul serii, dansaseră. Harry *dansase*. Pe o versiune încropită a melodiei *Let It Be* cântată la nai. Asta fusese dovada: se îndrăgostise iremediabil.

Câteva zile mai târziu ieșise la o plimbare de duminică împreună cu Oleg și Rakel. La un moment dat, Harry o luase pe Rakel de mână, i se păruse un gest firesc. După o vreme, ea își trăsese mâna. Mai apoi, când Oleg juca Tetris cu noul prieten al lui mami, Harry simțise cum Rakel îl privește cu amărăciune și știuse ce gândește ea. Că un alcoolic precum cel pe care îl părăsise era acum în casa ei, împreună cu fiul ei. Iar Harry înțelesese că trebuia să se arate demn de ea.

Reușise. Cine știe, poate că Rakel și Oleg îl salvaseră de la sinuciderea din cauza alcoolului. Evident, lucrurile nu fuseseră un marș triumfal neîntrerupt după aceea, el mai căzuse lat de câteva ori, existaseră despărțiri și separări, dar își găsiseră mereu drumul înapoi unul spre celălalt. Descoperiseră buna dispoziție unul în celălalt. Iubire, cu l mare. Iubire atât de unică încât trebuia să te consideri al naibii de norocos dacă ajungeai să o trăiești — și să ți se răspundă la fel — măcar o dată în viață. Iar în ultimii câțiva ani se treziseră în fiecare dimineață într-o armonie și o fericire care erau deopotrivă atât de puternice și de fragile, încât ajunseseră să-l înspăimânte de moarte. Ajunsesese să se furișeze ca și cum mergea pe un strat subțire de gheață. De ce cedase gheața? Pentru că el era ce era, bineînțeles. Nemernicul de Harry Hole. Sau „demolatorul“, cum îi spunea Øystein.

Putea urma din nou calea aceea? Să conducă din nou pe șoseaua abruptă și sinuoasă către Rakel, ca să se prezinte din nou? Să fie bărbatul pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte? Bineînțeles că putea încerca. Da, putea face asta. Acum era la fel de bine ca oricând. De fapt, era momentul perfect. Existau, însă, două

probleme. În primul rând, nu avea bani de taxi. Asta se putea rezolva ușor, căci avea nevoie de zece minute ca să ajungă pe jos acasă, unde Fordul Escort, a treia sa mașină, îl aștepta acoperit de zăpadă în parcare din spatele blocului.

În al doilea rând, vocea interioară îi spunea că ideea era proastă.

Însă vocea putea fi amuțită. Harry își goli paharul. Pur și simplu. Se ridică și porni spre ușă.

— Ne mai vedem, amice! strigase barmanul în urma lui.

Peste zece minute, Harry stătea în curtea din spatele blocului din Sofiesgate, uitându-se circumspect la mașina parcată între plăcile de snowboard care acopereau ferestrele de la subsol. Nu era chiar atât de acoperită de zăpadă cum se așteptase, nu avea decât să urce, să înșface cheile, să pornească motorul și să apese pedala de accelerație. Putea ajunge la ea în 15 minute. Să deschidă ușa masivă de la intrare către încăperea vastă care servea drept hol, living și bucătărie, ocupând mare parte din parter. Avea să o vadă pe ea stând lângă blat, la fereastra care dădea înspre terasă. Ea avea să-i zâmbească crispat, să dea din cap înspre fierbător și să-l întrebe dacă preferă tot cafeaua instant în locul unui espresso.

Harry oftă gândindu-se la toate astea și atunci simți din nou gheara din piept.

Harry alerga. În Oslo, duminica după miezul nopții însemna că aveai străzile doar pentru tine. Adidașii rupți erau lipiți cu bandă adezivă prinsă în jurul gleznelor. Harry o luase pe aceeași rută pe care fata din Borggatta spusese că o folosisese, conform raportului. De-a lungul aleilor luminate și potecilor în pantă din parcul cu sculpturi — un dar oferit orașului de baronul imobiliarelor Christian Ringnes și un omagiu adus femeilor. Totul în jur era neclintit, singurele sunete erau scoase de respirația lui Harry și pietricelele smulse de tălpile adidașilor lui. Alergă înspre locul în care parcul se nivela către Ekebergsletta, după care cobora din nou. Se opri în dreptul sculpturii în piatră albă *Anatomy of an Angel* de Damien Hirst, despre care Rakel îi spusese că era de fapt marmură de Carrara. Silueta grațioasă

așezată îl făcuse pe Harry să se gândească la *Mica Sirenă* din Copenhaga, însă Rakel — care, ca de obicei, citise despre ce urmau să vadă — îi explicase că sursa de inspirație fusese opera *L'Hirondelle* a lui Alfred Boucher, din 1920. Poate că așa era, dar diferența consta în aceea că îngerul lui Hirst fusese tăiat de unelte sculptorului astfel încât mușchii, oasele, creierul și organele interne erau vizibile. Asta dorise să arate, că îngerii erau și oameni pe dinăuntru? Sau că unii oameni sunt, de fapt, îngeri? Harry își înclină capul. Putea fi de acord cu cea de-a doua idee. După toți acești ani și toate prin câte trecuseră el și Rakel, și chiar dacă el o disecase la fel de mult precum îl disecase ea pe el, nu o vedea altfel decât ca pe un înger. Un înger uman. Capacitatea ei de a ierta — care în mod evident fusese o precondiție pentru a fi împreună cu cineva ca Harry — era aproape nelimitată. Aproape. Însă era clar că el reușise să descopere acea limită. După care o încălcase.

Harry se uită la ceas și continuă să alerge. Înteți ritmul. Își simți inima pompând mai tare sânge. Crescu viteza încă puțin. Simți acidul lactic în mușchi. Încă un pic. Simți sângele inundându-i trupul și eliminând toxinele. Limpezind ultimele zile, atât de urâte. Dând afară mizeria. De ce își imagina el că alergatul era opusul băutului, antidotul, când abia dacă îi dădea un alt fel de adrenalină? Și ce dacă? Era o adrenalină mai bună.

Ieși din pădure în fața restaurantului Ekeberg, structura altădată modernistă, unde băuse primele beri cu Øystein și Tresko în tinerețea lor și unde Harry cel de 17 ani fusese agățat de o femeie pe care și-o amintea ca fiind realmente bătrână, dar care probabil avea puțin peste 30 de ani. Oricum, ea îl inițiasse în lumea sexului cu pricepere și probabil nu fusese singurul. Din când în când se întreba dacă investitorul care renovase acel restaurant nu fusese unul dintre ei și făcuse asta ca gest de recunoștință. Harry nu-și mai amintea cum arăta femeia, ținea minte doar șoapta ei în urechea lui, la final: *N-a fost deloc rău, tinere. Vezi tu, o să faci fericite niște femei. Și pe altele, nefericite.*

Și pe o femeie anume, ambele.

Harry se opri pe treptele restaurantului închis și întunecat.

Cu mâinile pe genunchi și capul atârând în jos. Simțea sucul gastric urcându-i-se în gât și își auzea propria respirație șuierătoare. Numără până la 20 în vreme ce șoptea numele ei. *Rakel, Rakel*. Se îndreaptă de spate și privi în vale, către oraș. Oslo, un oraș tomnatic. Acum, primăvara, arăta ca și cum se trezise din somn forțat. Însă pe Harry nu-l interesa centrul orașului, el se uita spre culme și casa ei, zona la marginea căreia, în ciuda luminilor și a activității umane febrile, nu se găsea altceva decât craterul unui vulcan mort, piatră rece și lavă solidificată. Privi iar cronometrul ceasului de la mână și reîncepu să alerge.

Nu se opri până ce nu ajunse înapoi în Borggata.

Acolo își opri cronometrul și studie cifrele.

Străbătu restul drumului spre casă în alergare ușoară. Când deschise ușa apartamentului auzi scrâșnetul pietricelelor frecate de podea și își aminti ce-i spusese Katrine despre mersul cu picioarele ridicate.

Luă telefonul ca să mai pună câteva melodii din lista lui de pe Spotify. Acordurile trupei The Hellacopters tâșniră din programul Sonos Playbar pe care Oleg i-l instalase de ziua lui și care redusese peste noapte volumul imens de viniluri de pe rafturile din spatele lui, un monument mort în memoria celor 30 de ani de colecționare laborioasă, din care tot ce nu rezistase testului timpului fusese scos și aruncat. În vreme ce introducerea haotică de chitară și baterie a melodiei *Carry Me Home* făcea difuzoarele să vibreze și el se apucă să scoată pietricelele adunate în tălpile adidașilor, Harry se gândi cum fata aceea de 19 ani se retrăsese de bună voie în trecut cu viniluri, în timp ce el se întorcea fără voie în viitor. Își puse adidașii jos, căută trupa The Byrds, dar n-o găsi în niciun playlist de ascultat — muzica anilor 1960–1970 era mai degrabă domeniul lui Bjørn Holm, iar încercările acestuia de a-l converti pe Harry la Glen Campbell eșuaseră. Descoperi melodia *Turn! Turn! Turn!* și în câteva clipe încăperea răsună de ecoul chitarei Rickenbacker a lui Roger McGuinn. Însă ea se convertise. Se îndrăgostise de muzica aia, deși nu era a ei. Era ceva în legătură cu chitarele și fetele. Patru corzi erau suficiente, iar tipul ăsta cânta la 12.

Harry se gândi la posibilitatea ca el să fi greșit. Numai că părul de pe ceafă se înșela rareori, iar acum

reacționase când recunoscuse unul dintre numele de pe coperta albumului ca apărând în transcrierile interviurilor. Și leagă imediat acel nume de poza tipului cu chitara Rickenbacker. Harry își aprinse o țigară și ascultă soloul dublu de chitară de la finalul melodiei *Rainy Days Revisited*. Se întrebă cât avea să dureze până să adoarmă. Cât putea să lase telefonul fără să verifice dacă îi răspunsese Rakel.

— Știm că ai mai răspuns la întrebările astea, Sara, zise Harry, uitându-se la fata de 19 ani așezată în fața lui, în camera mică de interogatorii ce părea o încăpere dintr-o casă de păpuși.

Truls Berntsen era în camera de control cu brațele încrucișate la piept și căska. Ceasul arăta ora 10, începuseră interogatoriul de o oră și Sara începea să dea semne de nerăbdare cât ei parcurgeau cronologia, dar nicio emoție în afară de asta. Nici măcar când Harry a citit cu voce tare din raport despre rănilor suferite de mama ei în urma celor 13 lovituri de cuțit.

— Dar, așa cum am mai spus, ancheta a fost preluată de ofițerul Berntsen și de mine, și noi am vrea să înțelegem totul cât mai clar. Așadar, tatăl tău ajuta de obicei la gătit? Întreb deoarece trebuia să fie extrem de rapid ca să găsească cel mai ascuțit cuțit de bucătărie, trebuia să fi știut exact în care sertar se afla și unde anume.

— Nu, el nu *ajuta*, rosti Sara, evident sâcâită acum. El *gătea*. Singura persoană care ajuta eram eu. Mama era mereu pe afară.

— Pe afară?

— Se întâlnea cu prietenii. La sala de sport. Așa spunea ea.

— Am văzut poze cu ea, era în formă. Se menținea tânără.

— Mă rog. A murit tânără.

Harry așteptă. Lăsa răspunsul să atârne în aer. După aceea Sara făcu o grimasă.

Harry văzuse în alte cazuri cum o persoană care a pierdut pe cineva lupta cu durerea ca și cum ar fi fost un dușman, o neplăcere iritantă care trebuia înfrântă și alungată. Iar o modalitate de a realiza asta era să minimizezi pierderea, să discreditezi ființa decedată. Numai că Harry bănuia că nu era cazul acum. Când îi propusese Sarei să-și aducă un avocat, ea respinsese oferta. Spusese că vrea doar să termine cu povestea asta, căci avea alte planuri. De înțeles, avea 19 ani, era

singură, dar adaptabilă, viața mergea înainte. Cazul fusese soluționat, de aceea se relaxase. Își arăta adevăratele sentimente. Mai degrabă, lipsa de sentimente.

— Nu faci la fel de mult sport ca mama ta. Oricum, nu alergi.

— Nu? replică ea schițând un zâmbet și uitându-se în sus la Harry.

Era acel zâmbet arogant al unei tinere dintr-o generație care te cataloga drept slab dacă aveai un trup pe care cei din generația lui Harry l-ar fi socotit așa și așa.

— Ți-am văzut adidașii de alergat. Abia dacă au fost folosiți. Și asta nu pentru că ar fi noi, căci modelul ăsta nu se mai fabrică de doi ani. Am și eu același model.

Sara ridică din umeri.

— Am mai mult timp să alerg acum.

— Da, tatăl tău o să stea în închisoare 12 ani, așa că o vreme nu va mai trebui să-l ajuți la gătit.

Harry o privi și văzu că își atinsese ținta. Gura îi era larg deschisă de uimire și clipea des, astfel că genele rimelate îi fluturau în sus și în jos.

— De ce minți? întrebă Harry.

— Cu... cum?

— Ai declarat că ai alergat de acasă până sus în parcul cu sculpturi, ai coborât la restaurantul Ekeberg și apoi te-ai întors acasă, totul în 30 de minute. Am parcurs același traseu noaptea trecută. Am avut nevoie de aproape 45 de minute, iar eu sunt un alergător destul de bun. De asemenea, am vorbit cu ofițerul de poliție care te-a oprit când ai ajuns înapoi acasă. Mi-a spus că nu erai transpirată și nici nu respirai sacadat.

Sara stătea acum dreaptă de cealaltă parte a mesei din casa de păpuși și se uita, fără să vadă ceva anume, la lumina roșie emisă de microfoane, care arăta că discuția era înregistrată. Răspunse:

— Bine, n-am alergat chiar până sus.

— Dar până unde?

— Până la statuia lui Marilyn Monroe.

— Deci ai străbătut aceleași alei cu pietriș ca mine. Când am ajuns acasă, am fost nevoit să scot pietricele din tălpile adidașilor, Sara. Opt cu totul. Însă tălpile adidașilor tăi erau perfect curate.

Harry habar n-avea dacă fuseseră opt pietricele sau doar trei. Însă cu cât era mai detaliat, cu atât raționamentul lui era de necontestat. Judecând după fața fetei, strategia funcționa.

— N-ai ieșit deloc să alergi, Sara. Ai plecat din apartament la ora pe care ai declarat-o poliției, 20:15, în timp ce tatăl tău suna la poliție și anunța că a ucis-o pe mama ta. Poate că ai dat o tură în jurul blocului, suficient cât poliția să ajungă, după care ai alergat înapoi, cum ți-a cerut el. Nu-i așa?

Sara nu răspunse, ci continuă să clipească din ochi. Harry observă că pupilele i se măriseră.

— Am vorbit cu amantul mamei tale. Andreas. Pe numele său de profesionist Bom-Bom. Probabil că nu cântă vocal la fel de bine precum cântă la chitara lui cu 12 corzi.

— Andreas cântă...

Furia din ochii ei se estompă și ea se opri.

— A recunoscut că v-ați întâlnit de câteva ori, așa a cunoscut-o pe mama ta.

Harry își privi carnetelul de însemnări. Nu pentru că nu ținea minte ce era scris acolo — nimic —, ci ca să micșoreze intensitatea momentului, să-i lase fetei un moment de respiro.

— Andreas și cu mine ne iubeam.

În vocea Sarei se auzea un tremur ușor.

— El nu spune asta. A zis că ați participat la câteva... Harry își trase ușor capul înapoi ca să citească ce nu era scris în carnetel — „futaiuri cu fanele”.

Sara tresări.

— Dar se pare că tu nu l-ai lăsat în pace. A zis că există o graniță fină între admirator fanatic și hărțuitor, după experiența lui. Că lucrurile erau mai simple cu o femeie matură, măritată, care accepta situația așa cum era. Niște senzații tari care să mai înviioreze rutina, să mai condimenteze puțin lucrurile. Așa s-a exprimat. O cale de a condimenta lucrurile.

Harry se uită la ea.

— Tu ai împrumutat telefonul mamei tale, nu tatăl tău. Și ai descoperit că ea și Andreas aveau o aventură.

Harry își examinează conștiința. Cum se simțea atacând cu buldozerul o fată de 19 ani fără avocat, o adolescentă îndrăgostită, trădată de propria mamă și de

un tip despre care reușise să se convingă singură că-i aparținea exclusiv.

— Tatăl tău nu doar că se sacrifică pe sine, Sara, e și inteligent. Știe că cea mai bună minciună este cea mai apropiată de adevăr. Minciuna e că tatăl tău a fost la magazinul local ca să cumpere diverse pentru cină înainte de a ajunge acasă, de a împrumuta telefonul mamei tale, de a descoperi mesaje și de a o ucide. Adevărul e că în timp ce el era la magazin, tu ai descoperit mesaje, iar de atunci încolo bănuiesc că, dacă schimbăm rolurile voastre în raport, obținem o descriere destul de precisă a celor petrecute în bucătărie. V-ați certat, ea ți-a întors spatele ca să iasă, tu știai unde se află cuțitul, iar restul s-a desfășurat mai mult sau mai puțin de la sine. Când tatăl tău a ajuns acasă și a descoperit cele petrecute, ați încropit acest plan.

Harry nu văzu nicio reacție în ochii ei. Doar o ură intensă, neagră. Își simțea conștiința liniștită. Autoritățile dădeau arme unor puști de 19 ani și le ordonau să ucidă. Fata aceasta își ucisese mama și era pregătită să-și lase tatăl nevinovat să se arunce în fața autobuzului pentru ea. Sara n-avea cum să devină una dintre fantomele care îl vizitau pe Harry în coșmarurile lui.

— Andreas mă iubește. Dar mama l-a ademenit de lângă mine. L-a sedus, ca eu să nu-l am. O urăsc. Eu...

Vorbea ca și cum gura ei se umpluse cu nisip. Era pe punctul de a izbucni în plâns. Harry își ținu respirația. Erau aproape de punctul culminant, cursa se desfășura încă, mai avea nevoie doar de câteva cuvinte în plus pe bandă, însă plânsul determina o întârziere, iar în timpul acestei întârzieri avalanșa emoțională se putea opri. Sara ridică tonul.

— O urăsc pe nemernică! Ar fi trebuit să o înjunghii mai tare, ar fi trebuit să-i tai fața aia încrezută de care era atât de mândră!

Harry se lăsă pe spate pe scaun.

— Mhm. Deci tu spui că îți dorești să o fi ucis mai lent?

— Da!

Mărturisirea crimei. Obiectiv atins. Harry aruncă o privire spre fereastra casei de păpuși și văzu că Truls Berntsen se trezise și îi făcea semne cu degetele mari

ridicate. Numai că Harry nu se bucura. Dimpotrivă, emoția pe care o resimțise cu doar câteva secunde înainte fusese înlocuită de o tristețe grea, aproape o dezamăgire. Nu era o senzație necunoscută, apărea adesea în sufletul lui după o lungă vânătoare în care anticiparea rezolvării cazului îi ridica moralul, anticiparea arestării ca un punct culminant, o speranță că putea schimba ceva, putea face lumea un loc ceva mai bun. În schimb, cel mai adesea urma un soi de depresie post-caz asociată cu alcoolul și zile sau săptămâni pierdute cu sticla.

Își închipuia că tot ce simțea semăna cu frustrarea unui ucigaș în serie, când crima comisă nu-i furniza o satisfacție prelungită, ci doar o senzație contrară orgasmului, care îl punea din nou pe urmele vânatului. Poate de aceea Harry simți — pentru o clipă — o dezamăgire amară, ca și cum ar fi schimbat locurile cu fata și se afla acum de cealaltă parte a mesei.

— Am rezolvat povestea foarte frumos, zise Truls Berntsen în lift, urcând către Serviciul de Investigații Criminale.

— *Am?* ripostă sec Harry.

— Eu am apăsat tasta Înregistrare, nu?

— Cu siguranță sper asta. Ai verificat înregistrarea?

— Dacă am verificat-o?

Truls Berntsen ridică întrebător o sprânceană. După care zâmbi:

— Calmează-te.

Harry își luă privirea de la cifrele luminate ale etajelor și se uită în jos la Berntsen. Simți că-și invidiază colegul cu obrazul marcat de cicatrice, sprâncene proeminente și râsul grohăit care îi adusesese porecla Beavis, o poreclă pe care nimeni nu îndrăznea s-o rostească tare, probabil deoarece comportamentul pasiv-agresiv al lui Truls Berntsen te făcea să simți că nu e bine să fii în raza lui de acțiune în situații critice. Truls era și mai puțin popular decât Harry Hole în cadrul echipei Serviciului de Investigații Criminale, dar nu de asta îl invidia Harry. Invidia capacitatea lui de a nu-i păsa. Evident, nici lui Harry nu-i păsa ce credeau colegii despre el. Nu, era vorba de capacitatea lui Berntsen de a se debarasa de orice simț al responsabilității practice și morale față de treaba pe care ar fi trebuit să o facă un

ofițer de poliție. Se puteau spune multe despre Harry, era conștient că mulți comentau multe pe seama lui, însă nimeni nu putea nega că el era un ofițer adevărat de poliție. Era una dintre puținele lui calități și probabil cel mai mare blestem. Chiar și când o dădea de gard în viața personală, cum făcea de când Rakel îl dăduse afară din casă, polițistul din el pur și simplu nu putea renunța la misiune ca să se arunce cu capul înainte în anarhie și nihilism, ca Truls Berntsen. Nimeni nu i-ar fi mulțumit lui Harry pentru că nu renunța, dar era în regulă din punctul lui de vedere, căci nu urmărea recunoștință și nu căuta mântuirea prin fapte bune. Căutarea lui neobosită, aproape obsesivă a celor mai îngrozitori infractori din societate reprezentase singurul motiv pentru a se da jos din pat dimineața, până o cunoscuse pe Rakel. Ca atare, era recunoscător pentru acel instinct de turmă sau ce o fi fost, îi oferise o ancoră în viață. Însă o parte a lui ducea dorul libertății totale, distrugătoare, desprinderii de lanțul acelei ancore ca să fie zdrobit de ponton sau ca să dispară pur și simplu în apele adânci și întunecate ale oceanului.

Ieșiră din lift și străbătură coridorul cu pereți vopsiți în roșu, care le confirma că erau la etajul corect, pe lângă birourile individuale, către open space.

— Hei, Hole! îl strigă Skarre din cadrul unei uși deschise.

Fusese recent numit inspector și primise vechiul birou al lui Harry.

— Te caută balaurul.

— Nevastă-ta? replică Harry, fără a se deranja să încetinească pentru a aștepta încercarea presupus furioasă și nereușită a lui Skarre de a riposta.

— Drăguț, Skarre e un idiot, zise Berntsen zâmbind.

Harry nu știa dacă era o mână întinsă, dar nu răspunse. N-avea nicio intenție să-și facă noi prieteni distruși.

Coti la stânga fără a-și lua la revedere și pași în biroul șefei de departament. Un bărbat stătea acolo cu spatele la Harry, aplecat peste biroul lui Katrine Bratt, însă țeasta sa cheală cu doar o șuviță ciudat de deasă de păr negru nu era deloc greu de recunoscut.

— Sper că nu deranjez, dar am auzit că sunt căutat?

Katrine Bratt își ridică privirea și șeful poliției, Gunnar Hagen, se răsuci pe călcâie ca și cum ar fi fost prins făcând ceva nepermis. Se uitară amândoi la Harry în tăcere.

Harry ridică o sprânceană.

— Ce e? Ați aflat deja?

Katrine și Hagen schimbă o privire. Hagen zâmbi.

— Dar *tu* ai aflat?

— Ce vrei să spui? întrebă Harry. Eu am fost cel care a interogat-o.

Creierul lui căută imediat un răspuns și veni cu soluția că avocatul poliției, pe care Harry îl chemase după interogatoriu ca să discute despre eliberarea tatălui, o sunase la rândul lui pe Katrine Bratt. Dar ce căuta acolo șeful poliției?

— Am sfătuit-o pe fiică să aducă un avocat, dar a refuzat, zise Harry. Și am repetat invitația înainte de începerea interogatoriului, însă a refuzat din nou. Avem totul înregistrat. Mă rog, nu pe bandă, ci în computer.

Nu zâmbi niciunul și Harry înțelese că se întâmplase ceva rău. Foarte rău.

— E vorba de tată? A făcut... ceva?

— Nu, răspunse Katrine. Nu e vorba de tată, Harry.

Creierul lui înregistrează automat detaliile: Hagen o lăsase pe Katrine, care se afla mai aproape de Harry, să preia conducerea. Și ea îi folosisese prenumele când nu trebuia. Ca să îndulcească lovitura. În tăcerea care urmă, el simți din nou gheara din piept.

Și chiar dacă nu credea foarte mult în telepatie sau clarviziune, simțea acum că venea ceea ce gheara și micile flashbackuri de până acum încercaseră mereu să-i spună.

— E vorba de Rakel, zise Katrine.

Harry își ținu respirația. Citise undeva că e posibil să îți ții respirația până mori. Și că nu mori din lipsă de oxigen, ci de la prea mult dioxid de carbon. Că oamenii nu-și pot ține de obicei respirația mai mult de un minut sau un minut și jumătate, dar că un scufundător danez reușise să și-o țină peste 20 de minute.

Harry fusese fericit. Însă fericirea e ca heroina; odată ce ai gustat din ea, odată ce ai descoperit că există, nu vei mai fi niciodată fericit cu o viață banală, fără fericire. Deoarece fericirea înseamnă mai mult decât simpla satisfacție. Fericirea nu e naturală. E o stare excepțională, care te face să tremuri; durează secunde, minute, zile despre care știi că nu pot dura. Iar amărăciunea generată de absența ei nu apare ulterior, ci concomitent. Deoarece odată cu fericirea apare viziunea îngrozitoare că nimic nu mai poate fi la fel, că începi deja să duci dorul a ceea ce ai, începi să-ți faci griji în privința simptomelor de sevraj, a durerii pierderii, blestemându-te că deja conștientizezi ceea ce ești în stare să simți.

Rakel obișnuia să citească în pat. Uneori îi citea cu glas tare, dacă era ceva ce lui îi plăcea. Ca povestirile scurte ale lui Kjell Askildsen. Asta îl făcea fericit. Într-o seară, îi citise o frază care i se întipărise în minte. Despre o fată care trăise singură toată viața cu părinții ei, în clădirea unui far, până ce sosise acolo un bărbat căsătorit, Krafft, de care se îndrăgostise. Iar atunci se întrebase în sinea ei: *De ce a trebuit să apară ca să devină atât de singură?*

Katrine își dresă glasul, însă vocea ei părea amorțită.

— Au găsit-o pe Rakel, Harry.

Lui Harry îi veni să întrebe cum putea fi găsită o persoană care nu era dispărută. Dar ca să facă asta trebuia să respire. Așa că respiră.

— Și... asta ce înseamnă?

Katrine se chinuia să-și controleze expresia feței, dar renunță și își duse mâna la gură, care era deja

schimonosită într-o grimasă. Atunci interveni Gunnar Hagen:

— Ce e mai rău, Harry.

— Nu! se auzi Harry rostind. Furie. Implorare. Nu.

— Ea...

— Oprește-te!

Harry își ridică mâinile în fața lui într-un gest de apărare.

— N-o spune, Gunnar. Nu încă. Lasă-mă... așteaptă un pic.

Gunnar Hagen așteaptă. Katrine își acoperise întreaga față cu palmele. Plângea pe mutește, însă umerii care i se zguduiau o trădau. Privirea lui Harry descoperi fereastra. Afară se vedeau mici insule albe-cenușii de zăpadă și petice de omăt pe cuprinsul maroniu al terenului din Botsparken. În ultimele zile începuseră să apară muguri pe crengile copacilor aflați de-a lungul aleii către închisoare. Peste o lună mugurii aceia aveau să revină brusc la viață, iar Harry avea să se trezească și să descopere că Oslo era din nou invadat peste noapte de primăvară. Iar asta avea să fie cumplit de lipsit de sens. Fusesse singur în cea mai mare parte a vieții lui. Și fusesse în regulă. Acum nu mai era în regulă. Nu mai respira. Era plin de dioxid de carbon. Și spera ca moartea să survină în mai puțin de 20 de minute.

— Bine. Spune!

— E moartă, Harry.

Harry își cântări telefonul mobil în mână.

La opt cifre depărtare.

Cu patru mai puține decât în vremurile când locuise în blocurile Chungking Mansions din Hong Kong, acele patru blocuri-turn cenușii care reprezentau prin ele însele o comunitate mică, cu hosteluri pentru muncitori sezonieri din Africa și Filipine, restaurante, camere de rugăciune, croitori, birouri de schimb valutar, maternitate și capele. Camera lui Harry era la etajul al doilea din blocul C.

Patru metri pătrați de beton cu spațiu pentru o saltea uzată și o scrumieră, unde o pompă de aer condiționat picura secunde scurse, cât el pierdea șirul zilelor și săptămânilor în timp ce se afunda și ieșea din ceața opiului inhalat, care decidea când vine și pleacă. În cele din urmă, apăruse Kaja Solness de la Serviciul de Investigații Criminale ca să-l ia acasă. Însă înainte de asta, el intrase într-un ritm aparte de viață. În fiecare zi, după ce mânca tăieței la Li Yuan sau se plimba de-a lungul Nathan Road și Melden Row ca să cumpere o bilă de opiu într-un biberon de bebeluș, se întorcea pe jos, aștepta lângă ușile lifturilor și privea lung înspre telefonul cu plată fixat pe perete.

Fugise de toate. De munca de detectiv criminalist, care îi consuma sufletul. De el însuși, deoarece devenise o forță distrugătoare care omora pe oricine din apropiere. Însă mai presus de toate, de Rakel și de Oleg, deoarece nu dorea să le facă rău și lor. Nu mai mult decât le făcuse deja.

În fiecare zi, așteptând liftul, stătuse acolo și se uitase la telefonul cu plată. Atingând monedele din buzunarul pantalonilor. 12 cifre și i-ar fi putut auzi vocea, să se asigure că ea și Oleg erau bine.

Dar n-avea de unde să știe dacă *nu suna*.

Viețile lor deveniseră haotice și orice s-ar fi putut întâmpla de când plecase. Era posibil ca Rakel și Oleg să fi fost atrași în furtuna iscată după cazul „Omului de zăpadă”. Rakel era puternică, dar Harry văzuse asta

întâmplându-se în alte cazuri de crimă, unde supraviețuitorii sfârșiseră ca victime.

Câtă vreme el *nu* suna, ei erau acolo. În capul lui, în telefonul cu plată, undeva în lume. Câtă vreme el nu știa dacă erau mai bine — sau mai rău —, putea continua să-i vadă în fața ochilor, urcând panta muntelui din Nordmarka în octombrie. Acolo unde el, Rakel și Oleg ieșiseră să se plimbe. Cu băiatul alergând înaintea lor și încercând cu disperare să prindă frunzele care cădeau din copaci. Mâna caldă și uscată a lui Rakel în mâna lui. Vocea ei, râzând, când îl întreba de ce zâmbește și el clătinând din cap când își dăduse seama că zâmbise cu adevărat. Așa că nu atinsese niciodată acel telefon cu plată. Câtă vreme rezista tentației de a apăsa acele 12 taste, Harry își putea imagina mereu că totul putea fi așa din nou.

Harry apăsă ultimele cifre din cele opt.

Telefonul sună de trei ori înainte ca el să răspundă.

— Harry?

Prima silabă exprima surpriza și bucuria, a doua, surpriza amestecată cu o oarecare anxietate. Rarele ocazii când Harry și Oleg se sunau reciproc se întâmplau seara, nu în miezul zilei de lucru. Și chiar și atunci discutau chestii practice. Evident, pretextul era uneori mai degrabă subînțeles, însă niciunul nu era prea înclinat să stea la telefon, așa că discuția lor era scurtă. Nu se schimbaseră nimic de când Oleg și prietena lui Helga se mutaseră în nord, în localitatea Lakselv din Finnmark, unde Oleg făcea un an de practică înainte de ultimul an la Academia de Poliție.

— Oleg, zise Harry, auzindu-și propria voce înecată de emoție.

Pentru că urma să toarne apă clocotită peste Oleg, iar acesta avea să poarte cicatricile arsurilor pe care urma să le primească tot restul vieții lui. Harry știa asta prea bine, căci era plin el însuși de cicatrici similare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Oleg.

— E în legătură cu mama ta, zise Harry, după care se opri brusc, deoarece nu putea merge mai departe.

— Vă împăcați cumva?

Vocea lui Oleg suna plină de speranță.

Harry închise ochii.

Oleg fusese furios când aflate că maică-sa rupsesse relația cu Harry. Și fiindcă nu primise nicio explicație legată de motive, furia lui se îndreptase mai degrabă asupra lui Rakel, decât a lui Harry. Nu că Harry știa că fusese un tată suficient de bun ca să-i ia partea. Când apăruse în viețile lor, Harry fusese discret ca părinte și susținător, era clar că băiatul nu avea nevoie de un tată de schimb. Iar Harry în mod cert nu avea nevoie de un fiu. Numai că problema — dacă aceasta fusese — era că Harry începuse să-l placă pe acel tânăr serios și îmbufnat. Și viceversa. Rakel obișnuia să-i acuze pe amândoi că sunt la fel, poate că exista ceva adevăr în asta. După un timp — când băiatul era obosit sau nu se concentra — de pe buzele lui ieșea cuvântul *tată* în loc de Harry, asupra căruia conveniseră cu toții.

— Nu. Nu ne împăcăm. Oleg, veștile sunt rele.

Tăcere. Harry își dădea seama că Oleg își ținea respirația. Atunci Harry turnă apa clocotită.

— A fost declarată decedată, Oleg.

Trecură două secunde.

— Poți repeta ce ai spus? rosti Oleg.

Harry nu știa dacă avea să-i reușească, dar o făcu.

— Cum adică „decedată”? întrebă Oleg și Harry îi auzi disperarea metalică din voce.

— A fost descoperită în dimineața asta în casă. Pare crimă.

— Pare?

— Abia am aflat și eu. Echipa de intervenție e deja la fața locului, iar eu sunt pe punctul de a pleca într-acolo.

— Cum...?

— Încă nu știu.

— Dar...

Oleg nu continuă, iar Harry știa că nu exista continuare la acel „dar” atotcuprinzător. Era doar o obiecție instinctivă, un protest de sine stătător, o respingere a posibilității ca lucrurile să fie așa cum erau. Un ecou al propriului său „dar...” din biroul Katrinei Bratt, cu 25 de minute înainte.

Harry așteptă cât Oleg se lupta să nu izbucnească în plâns. Răspunse la următoarele cinci întrebări ale lui Oleg cu aceleași vorbe: „Nu știu, Oleg”. Auzi sughițul din vocea băiatului și își zise că, dacă acesta plângea, atunci el n-o să plângă.

Oleg rămase fără întrebări și în conversația lor se lăsă tăcerea.

— O să-mi țin telefonul deschis și te sun imediat ce aflu mai multe. E vreun zbor...?

— E unul care pleacă din Tromsø la ora 13.

Respirația grea a lui Oleg stârnea ecouri în telefon.

— Bine.

— Sună imediat ce poți, bine?

— Așa o să fac.

— Și... tată?

— Da?

— Nu-i lăsa...

— Nu, n-o voi face, zise Harry.

Habar n-avea cum de știa la ce se gândea Oleg. Nu era un gând rațional, doar... apăruse. Își dresе glasul.

— Promit că nimeni nu va vedea mai mult decât e nevoie ca să-și facă treaba. Bine?

— Bine.

— În regulă.

Tăcere.

Harry încercă să se gândească la câteva cuvinte de alinare, dar nu găsi nimic care să nu sune lipsit de sens.

— O să te sun, zise el.

— Bine.

Convorbirea s-a încheiat.

Harry urcă încet dealul către casa neagră din lemn, în lumina albastră a girofarurilor mașinilor de poliție parcate pe alee. Banda izolatoare în portocaliu și alb începuse de la poartă. Colegii care nu știau ce să spună sau ce să facă se holbau când trecea pe lângă ei. Avea senzația că merge pe sub apă. Ca într-un vis din care spera să se trezească. Poate nu să se trezească, deoarece îl amorțea, îi oferea o absență aparte a oricărei senzații și a oricărui sunet, doar lumină cețoasă și zgomotele înfundate ale propriilor pași. Ca și cum fusese injectat cu ceva.

Harry urcă cele trei trepte către ușa deschisă de la intrarea în casa pe care el, Rakel și Oleg o împărțiseră. Auzea dinăuntru conversații prin stațiile radio și ordinele scurte ale lui Bjørn Holm către criminaliștii din echipa lui. Harry inspiră întretăiat de câteva ori.

Apoi pași peste prag și se îndreptă automat către steagurile albe puse de echipa de criminaliști.

Anchetă, își zise el. Asta e o anchetă. Visez, dar eu sunt în stare să fac o anchetă și în somn. E nevoie să execut corect, să rămân în mișcare, să nu mă trezesc din somn. Cât nu sunt treaz, nimic nu e adevărat. Așa că Harry procedă cum trebuia, nu se uită direct la soare, adică la cadavrul despre care știa că zace întins pe podea, între bucătărie și living. Acel soare care, chiar dacă nu ar fi fost vorba de Rakel, l-ar fi orbit dacă se uita direct la el. Vederea unui cadavru stârnește ceva în simțuri, chiar dacă ești un detectiv criminalist experimentat; le copleșește în mai mare sau mai mică măsură, le amorțește și le face mai puțin sensibile față de alte impresii, mai puțin violente, față de toate micile detalii ale unui loc al crimei care îți pot dezvălui ceva. Care te pot ajuta să construiești o poveste coerentă și logică. Sau, din contră, care te ajută să vezi ceva ce iese din fire, care nu aparține tabloului de ansamblu. Își plimbă privirea de-a lungul pereților. O singură haină roșie atârna în cuierul de sub raftul de pălării. Acolo unde ea obișnuia să atârne haina folosită ultima dată, în afară de cazul

când știa că n-are de gând să o poarte data viitoare, și atunci o punea în dressing, alături de celelalte. A fost nevoit să se adune ca să se abțină să o strângă la piept și să-și ascundă fața în ea, să-i simtă mirosul. Miros de pădure. Indiferent de parfumul folosit, simfonia de arome cuprindea întotdeauna o notă de bază de pădure norvegiană încălzită de soare. Nu vedea eșarfa roșie de mătase pe care ea o purta de obicei cu haina, dar cizmele ei negre stăteau ordonate pe raftul de pantofi, sub haină. Mută privirea către living, dar acolo nu se vedea nimic diferit. Era camera din care fusese dat afară în urmă cu două luni, 15 zile și 20 de ore. Niciunul dintre tablouri nu atârna strâmb, niciun covor nu părea nelalocul lui. Privi către bucătărie. Acolo. Lipsea un cuțit din stativul de lemn în formă de piramidă de pe blatul bucătăriei. Își roti privirea către cadavru.

Simți o mână pe umăr.

— Salut, Bjørn, zise Harry fără să se întoarcă, incapabil să-și forțeze privirea să înceteze a mai fotografia sistematic locul crimei.

— Harry, rosti Bjørn. Nu știu ce să spun.

— Că n-ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să-mi spui că nu e de competența mea, că nu e cazul meu, că va trebui să aștept, ca orice civil, să fiu invitat oficial să o identific.

— Știi bine că nu-ți pot spune nimic din toate astea.

— Dacă tu nu poți, atunci o va face altcineva, eu aș prefera să aud de la tine, zise Harry, observând sângele împrăștiat peste partea de jos a bibliotecii, peste cotoarele colecției Hamsun și peste o enciclopedie veche în care Oleg obișnuia să se uite cu plăcere în timp ce el îi povestea ce se schimbase în lume de la apariția acelei cărți și de ce.

Abia acum îl privi pe Bjørn Holm. Ochii îi scânteiau și ieșeau și mai tare din orbite pe chipul lui palid, încadrat de perciuni de un roșu aprins, à la era Elvis al anilor 1970, o barbă deasă și o șapcă nouă ce înlocuise vechiul fes rasta.

— O spun dacă vrei tu, Harry.

Privirea lui Harry se apropie de soare și ajunse la marginea bălții de sânge de pe podea. Conturul acesteia dezvăluia că balta era mare. Îi spusese „declarată

decedată" lui Oleg. Ca și cum nu credea până nu vedea cu propriii ochi. Harry își dresе glasul.

— Spune-mi mai întâi ce ai.

— Cuțit, răspunse Bjørn. Anatomopatologul e pe drum, dar cred că n-au fost mai mult de trei lovituri. Una dintre ele a fost la baza cefei, chiar sub craniu. Ceea ce înseamnă că ea a murit...

— Repede și fără dureri. Mersi pentru asta, Bjørn.

Bjørn încuviință scurt și Harry își dădu seama că ofițerul criminalist o rostise de dragul lui Harry, dar și pentru sine.

Privi din nou la piramida de lemn de pe blatul din bucătărie. Cuțitele Tojiro ultraascuțite, pe care le cumpărase în Hong Kong, fabricate în stilul tradițional *Santoku*, cu mânere din lemn de stejar, însă acestea aveau un guler din corn de bivol de apă. Rakel le iubise. Se părea că lipsește cel mai mic din colecție, un cuțit de uz general cu o lamă de 10–15 centimetri.

— Și nu sunt semne de abuz sexual, reluă Bjørn. Hainele sunt încă pe ea, intacte.

Privirea lui Harry ajunse la soare.

Nu trebuia să se trezească.

Rakel zăcea ghemuită, cu spatele la el și cu fața spre bucătărie. Ghemuită mai strâns decât atunci când dormea. Nu avea răni evidente sau urme de cuțit pe spate, iar părul ei lung îi acoperea gâtul. Vocile care urlau în mintea lui încercau să se amuțească una pe alta. Una țipa că ea era îmbrăcată cu cardiganul tradițional pe care i-l adusese dintr-o călătorie la Reykjavik. O alta urla că nu era ea, nu putea fi ea. O a treia țipa că, la prima vedere, fusese înjunghiată mai întâi din față și făptașul nu-i blocase accesul la ușă, deci ea nu încercase să fugă. A patra voce susținea că ea avea să se ridice în orice clipă, să vină spre el zâmbind și să arate înspre camera ascunsă.

Camera ascunsă.

Harry auzi pe cineva dregându-și discret glasul și se răsuci pe călcâie.

Bărbatul din cadrul ușii era mare și pătrășos, cu un cap care părea tăiat direct dintr-o bucată mare de granit și modelat cu o riglă. Un craniu spân, o bărbie colțuroasă, gură dreaptă, nas drept și ochi înguști și drepti sub o pereche de sprâncene drepte. Blugi albaștri,

jachetă modernă și cămașă, fără cravată. Nu se citea nicio expresie în ochii lui cenușii, însă vocea și modul în care trăgăna cuvintele — ca și cum se bucura de ele și abia așteptase ocazia de a le rosti — exprimau tot ce ascundeau ochii.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, dar va trebui să-ți cer să părăsești locul faptei, Hole.

Harry se uită în ochii lui Ole Winter, observând că inspectorul principal Kripos folosisese o expresie tradusă direct din engleză, ca și cum norvegiana nu avea vreo formulă adecvată pentru exprimarea compasiunii. Individul nu pusese punct după exprimarea compasiunii înainte de a-l da afară, doar o simplă virgulă. Harry nu-i răspunse, se întoarse și se uită din nou la Rakel.

— Asta înseamnă chiar acum, Hole.

— Mhm. Din câte știu eu, sarcina Kripos este să asiste Poliția din Oslo, nu să emită...

— Iar acum Kripos ajută la ținerea partenerului victimei departe de locul faptei. Te poți comporta ca un profesionist și faci cum spun eu, sau pot aduce doi polițiști în uniformă care să te ajute să ieși.

Harry știa că Ole Winter ar fi lăsat doi ofițeri în uniformă să-l conducă spre o mașină de poliție în văzul colegilor lui, al vecinilor, al vulturilor din mass-media care stăteau deja pe stradă și fotografiau tot ce prindeau. Ole Winter era mai bătrân cu câțiva ani, ei doi lucraseră de aceeași parte a baricadei ca detectivi la omoruri timp de 25 de ani. Harry la Poliția din Oslo, iar Winter în cadrul unității naționale speciale Kripos, care asista departamentele locale de poliție în cazurile de infracțiuni serioase precum crimele. Și care, ocazional, datorită resurselor și competenței superioare, prelua cu totul anchetele. Harry presupunea că propriul lui șef, Gunnar Hagen, luase decizia de a-i aduce pe cei de la Kripos în anchetă. O decizie perfect validă, dat fiind că partenerul victimei era angajat al Serviciului de Investigații Criminale din cadrul Poliției din Oslo. Dar, cumva, și o decizie rațională, pentru că existase mereu o rivalitate nedeclarată între cele mai mari două entități de anchetă criminalistică din țară. Ce rămăsese nespus, însă, era opinia lui Ole Winter că Harry Hole era în mod substanțial supraevaluat, că statutul lui legendar în

rândul polițiștilor se datora mai mult naturii senzaționale a cazurilor rezolvate, decât calității efective a muncii sale de detectiv. Și că el, Ole Winter — chiar dacă ajunsese vedeta incontestabilă a Kripos —, era subevaluat, cel puțin în afara echipei sale. Iar succesele lui nu se bucurau niciodată de aceleași relatări senzaționale în mass-media ca realizările lui Hole, deoarece munca serioasă de poliție rareori stârnea interes, în timp ce un alcoolic singuratic care avea un singur moment lucid de inspirație suscita mereu interes.

Harry își scoase pachetul de Camel și bricheta și își înfipse o țigară între buze.

— Plec, Winter.

Trecu pe lângă celălalt, coborî treptele de la intrare și ieși pe alee înainte de a simți nevoia să se echilibreze. Se opri și dădu să-și aprindă țigara, dar era atât de orbit de lacrimi, că nu vedea nici bricheta, nici țigara.

— Aici.

Harry auzi vocea lui Bjørn, clipi rapid de câteva ori și aspiră flacăra brichetei pe care Bjørn o ridicase în dreptul capătului țigării.

Inhală cu putere. Tuși, apoi trase din nou cu sete din țigară.

— Mersi. Și tu ai fost dat afară?

— Nu, munca mea e la fel de bună și pentru Kripos, și pentru Poliția din Oslo.

— N-ar trebui să fii în concediu de paternitate?

— M-a sunat Katrine. Puștiul probabil că stă în poala ei în spatele biroului, în timp ce ea conduce divizia. Scuze, Harry, vorbesc prostii.

Zâmbetul strâmb al lui Bjørn Holm dispăru imediat ce apăruse. Vântul risipea fumul expirat de Harry.

— Mhm. Așadar, ai terminat cu grădina?

Rămâi în modul anchetă, rămâi sedat.

— Da. A fost îngheț sâmbătă noapte, așa că pietrișul a fost mai dur. Dacă a fost cineva aici sau vreun vehicul, n-au rămas prea multe urme.

— *Sâmbătă* noapte? Vrei să spui că atunci s-a întâmplat?

— E rece, iar când i-am îndoit brațul s-a simțit ca și cum starea de rigor mortis s-a atenuat.

— Deci cel puțin 24 de ore.

— Da. Dar ofițerul patolog ar trebui să ajungă dintr-un moment în altul. Tu ești bine, Harry?

Harry avu senzația că îi vine să vomite, dar încuviință și își înghiți fierea. O să se descurce. O să se descurce. *Rămâi adormit.*

— Rănile de cuțit, ai idee ce fel de cuțit a fost folosit?

— Aș zice că o lamă de dimensiuni mici până la medii. Fără vânătăi pe lateralele rănii, așadar fie făptașul n-a lovit în profunzime, fie cuțitul nu avea o lamă prea lungă.

— Sângele. A intrat adânc.

— Da.

Harry trase cu disperare din țigară, care ajunsese deja aproape de filtru. Un bărbat tânăr și înalt, îmbrăcat cu un palton Burberry și costum urca aleea spre ei.

— Katrine zicea că persoana care a dat alarma a fost cineva de la locul de muncă al lui Rakel. Știi mai multe despre asta?

— Doar că a fost șeful ei. Rakel n-a apărut la o întâlnire importantă și n-au reușit să dea de ea. Omul s-a gândit că s-a întâmplat ceva rău, răspunse Bjørn.

— Mhm. E normal să suni la poliție când cineva din personalul tău nu apare la o întâlnire?

— Nu știu, Harry. Omul a spus că nu-i stătea în fire lui Rakel să nu apară sau să nu sune înainte. Și evident că se știa că ea locuia singură.

Harry dădu încet din cap. Știa mai mult de atât. Știa că ea își dăduse recent soțul afară din casă. Unul cu reputație de tip instabil. Harry lăsă țigara să cadă și auzi sfârâitul chiștocului pe pietriș când îl strivi cu călcâiul.

Tânărul ajunse în dreptul lor. Era un bărbat un pic peste 30 de ani, zvelt, cu trăsături asiatice. Costumul părea croit pe măsură, cămașa albă era apretată și proaspăt călcată, cravata era atent înnodată. Părul des și negru era tăiat scurt, de o manieră care ar fi putut să fie discretă, dacă n-ar fi fost atât de calculat de clasică. Detectivul Kripos Sung-min Larsen mirosea a loțiune pe care Harry o bănuia ca fiind scumpă. La Kripos era cunoscut sub porecla de Indicele Nikkei, în ciuda faptului că prenumele lui — Sung-min, un prenume pe care Harry îl întâlnise de câteva ori în Hong Kong — era de origine mai degrabă coreeană decât japoneză.

Absolvise Academia de Poliție în primul an când Harry ținuse cursuri acolo. Harry și-l mai amintea încă de la cursurile de anchete criminalistice, în principal datorită acelor cămăși albe și atitudinii discrete, dar și zâmbetelor viclene când el — încă un profesor lipsit de experiență — simțea că e pe teren nesigur. De asemenea, datorită rezultatelor de la examene, cele mai mari note obținute vreodată la Academia de Poliție.

— Îmi pare rău, Hole! Condoleanțele mele! zise Sung-min Larsen.

Era aproape la fel de înalt ca Harry.

— Mersi, Larsen. Ai discutat cu vecinii? zise Harry și dădu din cap înspre carnețelul pe care detectivul Kripos îl ținea în mână.

— Corect.

— Ceva de interes?

Harry privi în jur. Spațiile erau mari între casele din Holmenkollen. Multe garduri vii înalte și șiruri de brazi.

Câteva clipe, Sung-min Larsen păru să cumpănească dacă putea împărtăși informațiile cu Poliția din Oslo. Mai ales că problema era că Harry era soțul victimei.

— Vecina voastră, Wenche Angondora Syvertsen, spune că n-a auzit și nici n-a văzut nimic neobișnuit sâmbătă seara. Am întrebat-o dacă dormea cu fereastra deschisă și a zis că da. A adăugat că poate dormi așa deoarece sunetele familiare n-o trezesc. Precum mașina soțului ei, mașinile vecinilor, mașina de gunoi. Și mi-a subliniat că locuința lui Rakel Fauke are pereți groși din bușteni.

Larsen rosti toate acestea fără să se uite peste însemnări, iar Harry avu senzația că îi oferea detalii minore ca un soi de test, să vadă dacă-i provocau vreo reacție.

— Mhm, făcu Harry, un soi de mormăit care semnala că auzise tot.

— Deci e casa ei? Nu e casa ta? întrebă Larsen.

— Proprietăți separate, replică Harry. Eu am insistat. N-am vrut să creadă cineva că mă însor cu ea pentru bani.

— Era bogată?

— Nu, a fost o glumă.

Harry dădu din cap înspre casă.

— Va trebui să transmiți toate informațiile obținute șefului tău, Larsen.

— E și Winter aici?

— Cu siguranță, era cam frig acolo.

Sung-min Larsen zâmbi politicos.

— Oficial, Winter conduce ancheta tactică, dar se pare că va fi cazul meu. Nu sunt la fel de experimentat ca tine, Hole, dar promit să fac tot ce îmi stă în puteri ca să-l prind pe cel care ți-a ucis soția.

— Mersi, zise Harry.

Avea senzația că tânărul detectiv vorbise din inimă. În afară de chestia cu experiența. Se uită cum Larsen trece pe lângă mașinile de poliție către casă.

— Camera ascunsă, rosti Harry.

— Ha? făcu Bjørn.

— Am montat o cameră video pe bradul din mijloc de acolo. Harry dădu din cap înspre pâlcul de arbuști și brazi, un mic colț de pădure norvegiană virgină aflat în fața gardului proprietății învecinate. Presupun că va trebui să-i spun lui Winter despre ea.

— Nu! rosti emfatic Bjørn.

Harry se uită la el. Nu se întâmpla des să-l audă atât de hotărât. Bjørn Holm ridică din umeri.

— Dacă a înregistrat ceva care poate ajuta la rezolvarea cazului, nu cred că Winter ar trebui să-și asume meritele.

— Da?

— Pe de altă parte, nici tu n-ar trebui să atingi nimic de pe aici.

— Pentru că sunt suspect, zise Harry.

Bjørn nu răspunse.

— E-n regulă. Fostul soț este întotdeauna primul suspect.

— Până ești eliminat de pe listă, preciză Bjørn. O să iau eu ceea ce a înregistrat camera aia. Copacul din mijloc ai zis?

— Nu e ușor de văzut. E ascunsă într-un ciorap de aceeași culoare cu trunchiul. La doi metri și jumătate înălțime.

Bjørn se uită amical la Harry. După care ofițerul criminalist începu să se apropie de copaci cu pași lenti, ușori. Sună telefonul lui Harry. Primele patru cifre ale numărului apelantului îi spuseră că era un apel de pe o

linie fixă din birourile publicației VG. Vulturii mirosiseră prada. Iar dacă îl sunau pe el, însemna că știau deja numele victimei și făcuseră conexiunea. Respinse apelul și își băgă telefonul înapoi în buzunar.

Bjørn ajunsese la copaci. Își ridică privirea și îi făcu semn lui Harry să vină spre el.

— Nu te apropia mai mult, zise Bjørn, punându-și o pereche nouă de mănuși albe din latex. Cineva a ajuns aici înaintea noastră.

— Ce mama naibii...? șopti Harry.

Ciorapul fusese dat jos și conținutul lui zăcea împrăștiat pe sol. Se vedeau resturile rămase din camera video. Cineva o făcuse bucăți. Bjørn culese resturile.

— Cardul de memorie a dispărut, zise el.

Harry respira tare pe nas.

— A fost tare abil ca să vadă camera cu ciorapul de camuflaj pe ea, zise Bjørn. Trebuie să vii aici, printre copaci, ca s-o vezi.

Harry încuviință.

— În afară de cazul în care..., rosti el, simțind că creierul lui are nevoie de mai mult oxigen decât îi putea oferi. În afară de cazul în care făptașul știa de existența camerei.

— Evident. Deci cui ai spus?

— Nimănui. Absolut nimănui. Am montat-o pe întuneric, în toiul nopții, așa că nimeni nu m-a văzut. Mă rog, nicio ființă umană.

Vocea lui Harry era răgușită, iar în prima clipă nu înțelese motivul, simțea doar durerea care îi creștea în piept și încerca să iasă afară. În acea clipă, își dădu seama ce încerca să iasă din el. Țipătul corbilor. Urletul unui nebun. Un hohot de râs.

Ceasul arăta ora 14:30 și cei mai mulți clienți își ridicară dezinteresați privirile către ușă când aceasta se deschise.

Restaurantul Schrøder.

Restaurant era poate un pic prea pompos, deși cafeneaua cu decor cafeniu chiar servea o listă de specialități norvegiene, cum erau cotletul de porc și diverse preparate cu untură topită, însă felurile principale erau berea și vinul. Localul existase pe strada Waldemar Thranes de la jumătatea anilor 1950 și devenise favoritul lui Harry din anii 1990. Nu mai trecuse pe acolo o perioadă, după ce se mutase cu Rakel în Holmenkollen. Însă acum se întorsese.

Se prăbuși pe bancheta de la perete, la una dintre mesele de la fereastră.

Bancheta era nouă. În afară de asta, interiorul era la fel de 20 de ani, aceleași mese și scaune, același tavan cu vitralii, aceleași tablouri cu Oslo semnate de Sigurd Fosnes, ba chiar și aceleași fețe de masă roșii cu câte un napron alb în diagonală peste ele. Cea mai mare schimbare pe care și-o amintea Harry survenise când intrase în vigoare interdicția legată de fumat, în 2004, și localul fusese rezugrăvit ca să dispară mirosul de fum impregnat în ziduri. În aceleași nuanțe ca înainte. Iar mirosul de fum nu dispăruse niciodată cu totul.

Harry își verifică telefonul, dar Oleg nu-i răspunsese la mesajele în care îi cerea să-l sune; probabil era tot în avion.

— E groaznic, Harry, tocmai am citit online, zise Nina, luând două pahare de bere de jumătate de litru din fața lui.

Își șterse mâna liberă de șorț și se uită la el.

— Tu cum te simți?

— Nu prea bine, mersi de întrebare, zise Harry.

Așadar vulturii publicaseră deja numele ei. Era de presupus că reușiseră să pună laba pe o poză de-a lui Rakel de undeva. Și de-a lui Harry, evident. Aveau o mulțime în arhivele lor, unele dintre ele atât de oribile,

încât Rakel îl întrebase dacă nu putea măcar încerca să stea la poză ceva mai bine data viitoare. Ea nu arăta rău în nicio fotografie, chiar dacă încerca. Nu. *Nu arătase* niciodată. La naiba.

— Cafea?

— Va trebui să-ți cer bere azi, Nina.

— Înțeleg ce se petrece, dar nu te-am servit cu bere de... câți ani se fac oare, Harry?

— Mulți. Și sunt recunoscător pentru grija ta. Dar nu trebuie să mă trezesc din somn, înțelegi?

— Să te trezești?

— Dacă mă duc azi undeva unde se servesc spirtoase, probabil că o să beau până mor.

— Ai venit aici pentru că avem licență doar pentru bere?

— Și pentru că de aici găsesc drumul spre casă cu ochii închiși.

Chelnerița durdulie și încăpățânată rămase privindu-l gânditoare, îngrijorată. După care oftă din rărunchi.

— Bine, Harry. Dar eu decid când ți-a ajuns.

— Nu îmi este niciodată îndeajuns, Nina.

— Știu. Dar cred că ai venit aici fiindcă voiai să fi servit de cineva de încredere.

— Poate.

Nina plecă și se întoarse cu un pahar de jumătate de litru, pe care îl puse în fața lui.

— Încet, zise ea. Încet.

Cândva, în cursul celui de-al treilea pahar, ușa se deschise din nou.

Harry observă că mesenii care își ridicaseră capetele nu le coborâseră la loc, iar privirile lor urmăreau o pereche de picioare lungi, îmbrăcate în piele, până ce acestea ajunseră la masa lui Harry.

— Nu răspunzi la telefon, rosti femeia, făcându-i semn Ninei că nu vrea nimic.

— L-am închis. Au început să sune cei de la VG și ceilalți.

— Habar n-ai tu. N-am văzut atâta îmbulzeală la o conferință de presă de la cazul vampiristului. Asta și pentru că șeful poliției a decis să te suspende până la noi ordine.

— Cum? Am înțeles că n-am voie să lucrez la caz, dar să fiu suspendat din toate funcțiile? Serios? Fiindcă presa e grămadă la ancheta unei crime?

— Pentru că nu vei fi lăsat în pace indiferent la ce lucrezi, iar acum n-avem nevoie de o asemenea atenție.

— Și?

— Și ce?

— Zi-i mai departe.

Harry își duse paharul la buze.

— Nu mai e nimic.

— Ba da, e. Chestia politică. Hai să auzim.

Katrine oftă cu năduf.

— De când secțiile Bærum și Asker au fost mutate la Poliția din Oslo, suntem responsabili de o cincime din populația Norvegiei. Cu doi ani în urmă studiile arătau că 86% din populație avea un nivel ridicat sau foarte ridicat de încredere în noi. Procentul ăla a scăzut acum la 65%, din cauza unor cazuri individuale nefericite. Iar asta înseamnă că iubitul nostru șef Hagen a fost convocat la ședință de către mai puțin iubitul nostru ministru al Justiției, Mikael Bellman. Ca să ți-o spun pe șleau: în acest moment, Hagen și Poliția din Oslo consideră că n-ar ajuta deloc ca presa să publice un interviu cu un ofițer sălbatic care a venit beat la lucru.

— Nu uita și paranoic. *Paranoic*, sălbatic și beat.

Harry își dădu capul pe spate și își goli paharul.

— Te rog, Harry, termină cu paranoia. Am vorbit cu Winter de la Kripas și nu există dovezi care să sugereze că făptașul e Finne.

— Și atunci ce sugerează dovezile?

— Nimic.

— O femeie zăcea moartă acolo, așa că există dovezi.

Harry îi făcu semn Ninei că era pregătit de încă o bere.

— Bine, uite ce am de la Institutul Medico-Legal: Rakel a murit ca urmare a unei răni de cuțit la ceafă. Lama a străpuns zona din bulbul rahidian care reglează respirația, între prima vertebră și craniu. Probabil că moartea ei a fost instantanee.

— Nu l-am întrebat pe Bjørn despre celelalte două, zise Harry.

— Celelalte două?

— Răni de cuțit.

O văzu pe Katrine înghițind în sec. Înțelese că ea încercase să-l menajeze.

— Abdomenul ei, rosti ea.

— Așadar nu a fost în mod necesar o moarte nedureroasă, nu?

— Harry...

— Treci mai departe, rosti Harry cu asprime, ghemuindu-se peste masă.

Avea senzația că resimte el însuși rănilor de cuțit.

Katrine își dres glasul.

— Cum știi, de obicei este extrem de greu să determini cu certitudine momentul morții când cadavrul are peste 24 de ore, ca în acest caz. Institutul Medico-Legal și Divizia Criminalistică au dezvoltat împreună o nouă metodă, cu ajutorul căreia se combină măsurătorile temperaturii rectale, oculare, nivelurile de hipoxantină din lichidul intraocular și temperatura creierului...

— Temperatura creierului?

— Da. Craniul protejează creierul și asta înseamnă că acesta e mai puțin afectat de factori externi. Se introduce o probă ca un ac prin nas, în lamina cribrosa, unde baza craniului...

— E clar că ai învățat multă latină recent.

Katrine se opri.

— Scuze, zise Harry. Eu... eu nu...

— Trecem peste. Au existat câțiva factori externi neprevăzuți. Știm că temperatura la nivelul podelei a fost constantă, căci toate radiatoarele sunt controlate de un termostat central. Și deoarece temperatura a fost relativ scăzută...

— Ea obișnuia să spună că e mai bine să ai pe tine un pulover de lână și capul rece, zise Harry.

— ...organele interne nu se răciseră până la temperatura încăperii. Ceea ce înseamnă că am putut folosi această metodă nouă pentru a stabili că ora decesului a fost cândva între ora 22, sâmbătă, și 2 dimineața, duminică.

— Ce ați aflat din ancheta de la locul crimei?

— Ușa de la intrare era descuiată când au ajuns primii ofițeri și deoarece ușa nu dispune de o broască Yale, arată că făptașul a ieșit pe acea ușă. Nu există indicii de spargere, ceea ce sugerează că ușa era descuiată la sosirea ucigașului...

— Raket ținea mereu ușa aia încuiată. Și toate celelalte uși. Casa aia e o nenorocită de fortăreață.

— ...sau că Raket i-a dat drumul înăuntru.

— Mhm.

Harry se răsuci și o căută impacientat cu privirea pe Nina.

— Ai dreptate să spui că e o fortăreață. Bjørn s-a numărat printre primii ajunși acolo și spune că a cercetat casa din pivniță până în pod și toate ușile erau încuiate pe dinăuntru și toate ferestrele erau închise, cu zăvoarele puse. Deci, ce crezi?

— Cred că trebuie să existe și alte probe.

— Da, rosti Katrine, încuviințând. Există probe că cineva a eliminat dovezile. Cineva care *știe* ce dovezi trebuie eliminate.

— Bine. Și tu nu crezi că Finne știe cum să facă asta?

— Oh, ba da. În mod clar Finne este suspect și mereu va fi. Dar nu putem declara public, nu putem arăta cu degetul către o persoană fără alte dovezi decât instinctul nostru.

— Instinct? Finne ne-a amenințat pe mine și pe familia mea. Ți-am spus asta.

Katrine rămase tăcută.

Harry o privi. După care dădu încet din cap.

— Corecție: *susține* soțul netrebnic al victimei omorului.

Katrine se aplecă peste masă.

— Ascultă. Cu cât te eliminăm mai repede de pe lista suspectilor, cu atât agitația va fi mai mică. În acest moment Kripos coordonează, dar noi lucrăm cu ei, așa că îi pot îndemna să prioritizeze decizia de a te scoate de pe lista suspectilor, după care putem emite un comunicat de presă.

— Comunicat de presă?

— Știi bine că ziarele nu spun nimic explicit, dar cititorii lor nu sunt proști. Și nici măcar nu greșesc, deoarece probabilitatea ca soțul să fie ucigașul în astfel de cazuri este în jur de...

— 80%, rosti tare și lent Harry.

— Scuze, spuse Katrine, înroșindu-se la față. Pur și simplu trebuie să oprim chestia asta cât mai repede posibil.

— Pricep, mormăi Harry, întrebându-se dacă nu era cazul să o strige tare pe Nina. Doar că azi sunt cam sensibil.

Katrine își întinse mâna peste masă și și-o lăsă peste a lui.

— Nici măcar nu-mi pot închipui ce simți, Harry. Să pierzi în felul ăsta dragostea vieții tale.

Harry se uită la mâna ei.

— Nici eu. De-aia intenționez să plec cât se poate de departe până ce situația se calmează. Nina!

— Nu te pot interoga dacă ești beat, așa că nu vei fi eliminat de pe listă până nu ești treaz.

— E doar bere. O să fiu treaz din nou în câteva ore, dacă mă cheamă. Apropo, ți-am mai spus că rolul de mamă ți se potrivește?

Katrine zâmbi scurt și se ridică.

— Trebuie să mă întorc. Cei de la Kripos m-au rugat să-i las în camerele noastre de interogatorii. Ai grijă de tine, Harry.

— O să încerc. Du-te și pune laba pe el.

— Harry...

— Dacă n-o faci tu, o voi face eu. Nina!

Dagny Jensen străbătea aleea brumată dintre mormintele din cimitirul Vår Frelser. Se simțea miros de metal ars de la lucrările rutiere dinspre Ullevålsveien, precum și miros de flori putrezite și pământ ud. Și de rahat de câine. Așa arăta primăvara în Oslo imediat după topirea zăpezii, însă ea nu se putea abține să nu se întrebe cine erau oamenii ăia care-și lăsau câinii să-și facă nevoile în cimitirul de obicei pustiu.

Dagny fusese la mormântul mamei sale, ca în fiecare zi de luni după orele de la Școala Cathedral aflată la trei-patru minute de mers pe jos, unde Dagny lucra ca profesoară de engleză. Îi ducea dorul maică-sii, îi lipseau conversațiile lor zilnice despre toate și despre nimic. Mama fusese o parte atât de reală și de vitală a vieții lui Dagny, încât atunci când o sunaseră de la azilul de bătrâni ca s-o anunțe că aceasta a murit, la început nu crezuse. Nu crezuse nici măcar când văzuse cadavrul, care arăta ca o păpușă de ceară, un fals. Mai exact, creierul ei știa, însă corpul refuza. Corpul îi cerea să fi fost martor la decesul mamei ca să accepte. Uneori,

Dagny visa că cineva îi bătea în ușa de pe strada Thorvald Meyers și că afară aștepta mama ei, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Și de ce nu? În curând, omenirea avea să trimită oameni pe Marte, cine putea ști *cu siguranță* că era medical imposibil să readuci la viață un trup mort? În timpul înmormântării, preoteasa, o femeie tânără, spusese că nimeni nu știe ce se află dincolo de pragul morții, că tot ce știm e că aceia care trec pragul nu se mai întorc niciodată. Iar asta o iritase pe Dagny. Nu o iritase că așa-numita biserică a oamenilor devenise atât de fragilă încât renunțase la unica ei funcțiune reală: să ofere iertare și răspunsuri liniștitoare despre viața de apoi. Nu, o iritase acel „niciodată” rostit cu atâta încredere de preoteasă. Dacă oamenii aveau nevoie de speranță, de o credință fixă că preaiubiții lor aveau să învie cândva din morți, de ce să le iei această speranță? Iar dacă era adevărat ce susținea credința preotesei, că învierea se mai petrecuse, atunci de ce să nu aibă loc din nou? Dagny avea să împlinească 40 de ani peste doi ani, nu se măritase niciodată și nu fusese niciodată logodită, nu avusese copii, nu călătorise până în Micronezia, nu-și îndeplinisese visul de a deschide un orfelinat în Eritreea și nici nu terminase de citit colecția ei de poezii. Și spera să nu mai audă niciodată pe cineva rostind cuvântul *niciodată*.

Dagny urca pe aleea dinspre capătul cimitirului, cea mai apropiată de Ullevålsveien, când zări o siluetă masculină din spate. Sau mai degrabă observă coada lungă, groasă, neagră care atârna pe spatele lui, și că nu purta haină peste cămașa lui de flanelă în carouri. Stătea în fața unei pietre funerare pe care Dagny o mai observase și înainte, acoperită de zăpadă iarna, gândindu-se că aparținea cuiva care nu lăsase pe nimeni în urmă, sau cel puțin pe nimeni căruia să-i pese.

Dagny avea o înfățișare ușor de uitat. Era o femeie subțire, minionă, care până atunci reușise să se strecoare discret prin viață. Traficul de pe Ullevålsveien era deja intens — deși ceasul nu arăta nici măcar ora 15 — deoarece săptămâna de lucru se redusese atât de mult în Norvegia în ultimii 40 de ani, încât ajunsese la un nivel care fie îi irita, fie îi impresiona pe străini. Ca atare, fu surprinsă că individul o auzise apropiindu-se.

Iar când acesta se întoarse, văzu că era un bătrân. Chipul lui pergamentos avea riduri atât de adânci, că păreau să ajungă până la os. Corpul lui părea zvelt, musculos și tânăr sub cămașa de flanelă, însă fața și petele galben-alburii din jurul pleoapelor înguste și al irisurilor maronii dezvăluiau că omul avea pe puțin 70 de ani. Purta pe cap o bandană roșie, ca un amerindian, iar în jurul buzelor groase se vedea o mustață deasă.

— Bună ziua, rosti el cu voce tare, ca să se audă peste zgomotele traficului.

— Mă bucur să văd pe cineva la mormântul ăsta, replică Dagny zâmbind.

Nu era de obicei așa de comunicativă cu străinii, însă acum era într-o dispoziție sufletească bună, aproape puțin emoționată, deoarece fusese invitată la un pahar în oraș de către Gunnar, un profesor nou care predă și el engleză.

Bărbatul îi răspunse cu un zâmbet.

— E fiul meu, rosti el cu voce profundă, răgușită.

— Îmi pare rău să aud asta.

În acea clipă observă că în pământul din fața pietrei funerare era înfiptă o pană.

— Cei din tribul Cherokee obișnuiau să pună pene de vultur în sicriele morților, zise bărbatul, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Asta nu e o pană de vultur, ci de uliu.

— Zău? Unde ați găsit-o?

— Pana de uliu? Oslo e înconjurat de sălbăticie din toate părțile, nu știți?

Bărbatul zâmbi din nou.

— Mie mi se pare destul de civilizat. Dar pana e o idee drăguță, poate că va duce sufletul fiului dumneavoastră în rai.

Bărbatul clătină din cap.

— Sălbăticie, nu civilizație. Fiul meu a fost omorât de un polițist. Probabil că fiul meu nu va ajunge în rai, oricâte pene i-aș da eu, dar în mod sigur nu va ajunge într-un iad la fel de oribil ca iadul în care va ajunge polițistul.

În vocea lui nu se citea niciun pic de ură, ci doar amărăciune, ca și cum asta simțea pentru polițist.

— Și dumneata pe cine vizitezi?

— Pe mama mea, răspunse Dagny, uitându-se la piatra funerară a fiului.

Valentin Gjertsen. Ceva din numele acela părea cunoscut.

— Deci nu văduvă. Pentru că așa o femeie frumoasă trebuie să se fi căsătorit tânără și să aibă copii.

— Mersi, dar nimic din toate astea.

Ea râse, iar prin minte îi trecu un gând: un copil cu buclele ei blonde și zâmbetul plin de încredere al lui Gunnar. Iar asta o determină să zâmbească și mai larg.

— E frumos, zise ea, arătând înspre obiectul artistic din metal înfipt în sol în fața pietrei funerare. Ce simbolizează?

Bărbatul scoase obiectul și îl întinse spre ea. Semăna cu un șarpe cu limba scoasă și se termina într-un vârf ascuțit.

— Simbolizează moartea. În familia dumitale există vreun caz de nebunie?

— Ăă... din câte știu eu, nu.

Bărbatul trase de mâneca cămășii și scoase la iveală un ceas de mână.

— 14:15, zise Dagny.

El zâmbi ca și cum remarcă fusese inutilă, apăsă un buton de pe partea laterală a ceasului, își ridică privirea și adăugă:

— Două minute și jumătate.

Oare avea de gând să cronometreze ceva?

Brusc, bărbatul făcu doi pași lungi și ajunse drept în fața ei. Mirosea a fum.

Ca și cum putea citi gândurile femeii, zise:

— Te pot mirosi și eu pe tine. Te-am adulmecat de când veneai încoace.

Buzele lui erau umede acum și se curbau ca niște șerpi prinși în capcană atunci când vorbea:

— Ești la ov-ovulație.

Dagny regreta că se opri. Însă rămase pironită locului, ca vrăjită de privirea lui.

— Dacă nu te zbați, se va termina repede, șopti el.

Dagny simți că se trezește și se răsuci pe călcâie ca să o ia la fugă. Însă o mână i se strecură rapid pe sub haina scurtă, prinse cureaua de la pantaloni și o trase înapoi. Ea scoase un țipăt scurt și aruncă o privire înspre cimitirul pustiu înainte de a fi aruncată peste — și împinsă către — gardul viu care creștea în partea dinspre Ullevålsveien. Două brațe puternice se

înfășurară în jurul pieptului ei, prinzând-o într-o strânsoare de fier. Reuși să inspire adânc ca să strige, dar i se păru că asta aștepta și el, căci atunci când ea începu să țipe, brațele întăriră strânsoarea și îi goliră plămânii de aer. Văzu că el continua să țină șarpele curbat de metal într-o mână. Cealaltă mână se deplasă spre gâtul ei și strânse. Vederea începu imediat să i se încetezeze, și chiar dacă brațul din jurul pieptului ei se retrăsese, Dagny își simți corpul greu și moale.

Așa ceva nu se poate întâmpla, își zise ea, în vreme ce cealaltă mână a bărbatului îi desfăcea picioarele pe la spate. Simți ceva apăsându-i abdomenul, chiar dedesubtul curelei pantalonilor, și auzi un zgomot hârșăit când un obiect ascuțit îi despică pantalonii din partea din față până la betelie. Așa ceva nu se poate întâmpla, nu într-un cimitir, în miezul zilei, în centrul orașului. Oricum, nu mi se poate întâmpla mie!

După aceea mâna din jurul gâtului ei se desprinse, iar Dagny trăi aceeași senzație ca atunci când mama sufla aer în vechea lor saltea gonflabilă, inspirând disperată în plămânii care o dureau un amestec de aer proaspăt de primăvară în Oslo și gaze de eșapament. În același timp, simți ceva tăios apăsător pe gât. Zări cu coada ochiului cuțitul curbat și auzi vocea lui șoptită aproape de urechea ei.

— Primul a fost un boa constrictor. Țăsta de acum e un șarpe veninos. O simplă înțepătură și mori. Așa că stai perfect nemișcată și nu scoate niciun sunet. Așa. Exact așa. Stai c-confortabil?

Dagny Jensen își simți lacrimile pe obraji.

— Gata, gata, totul o să fie bine. Vrei să mă faci fericit și să te măriți cu mine?

Dagny simți vârful cuțitului apăsător mai tare pe gâtul ei.

— Vrei?

Dădu încet din cap.

— Atunci suntem logodiți, draga mea.

Simți buzele lui pe ceafă. Chiar în fața ei, de cealaltă parte a gardului viu și dincolo de balustradă, auzi zgomot de pași pe asfalt, doi oameni care treceau pe acolo, prinși într-o conversație animată.

— Și acum să ne consumăm logodna. Ți-am spus că șarpele lipit de gâtul tău simbolizează m-moartea. Dar

ăsta simbolizează viața...

Dagny îl simți în ea și își închise ochii strâns.

— Viața noastră. O viață pe care o vom crea acum...

Bărbatul se împinse în ea și Dagny strânse din dinți ca să nu mai plângă.

— Pentru fiecare fiu pe care îl pierd, o să aduc pe lume alți c-cinci, șuieră el la urechea ei în vreme ce împinse din nou. Și tu nu vei îndrăzni să distrugi ce am creat noi, nu? Pentru că un copil este creația Domnului.

Se împinse în ea pentru a treia oară și ejaculă cu un geamăt prelung.

Îndepărtă cuțitul și îi dădu drumul. Dagny slăbi strânsoarea și observă că palmele ei erau însângerate de la locurile unde se sprijinise de gardul țepos. Însă nu se mișcă, rămase îndoită de mijloc, cu spatele la el.

— Întoarce-te, îi porunci bărbatul.

Dagny nu voia să facă asta, dar se supuse.

El îi ținea poșeta, din care scosese un document.

— Dagny Jensen, citi el cu glas tare. Strada Thorvald Meyers. Drăguță stradă. O să te vizitez din când în când.

Îi dădu poșeta, își înclină capul și se uită la ea.

— Ține minte că ăsta e secretul nostru, Dagny. De-acum înainte o să te urmăresc și o să te protejez, ca un vultur pe care nu-l vezi niciodată, dar pe care îl știi acolo sus, de unde te vede. Nimic nu te poate ajuta, sunt un spirit pe care nu-l poate prinde nimeni. Dar nici nu vei suferi vreun rău, deoarece acum suntem logodiți și mâna mea te ocrotește.

Bărbatul ridică o mână și în acea clipă ea văzu că ceea ce i se păruse o cicatrice urâtă era de fapt o gaură deschisă în palmă.

Individul plecă și Dagny Jensen se prăbuși cu un oftat înăbușit pe zăpada murdară de lângă balustradă. Printre lacrimi văzu spatele bărbatului și coada care-i atârna pe spate, în timp ce el se îndrepta calm către poarta nordică a cimitirului. Se auzi un sunet ca o alarmă și bărbatul se opri, își suflecă mâneca și apăsă la încheietură. Sunetul încetă să se mai audă.

Harry deschise ochii. Zăcea întins pe ceva moale, uitându-se la tavan și la candelabrul mic, dar frumos, din cristal, pe care Rakel îl adusese acasă după anii

petrecuți la ambasada din Moscova. Văzute de dedesubt, cristalele formau litera S, iar el nu observase asta înainte. O voce de femeie îi rosti numele. Se rostogoli, dar nu văzu pe nimeni. *Harry*, repetă vocea. Visa. Oare asta însemna trezirea? Deschise ochii. Continua să stea în capul oaselor. Era încă în localul Schrøder.

— Harry? Ai un musafir.

Vocea Ninei.

Își ridică privirea. Și privi drept în ochii îngrijați ai lui Rakel. Chipul avea gura lui Rakel și pielea ei vag lucitoare. Dar mai avea părul rusesc și drept al tatălui. Nu, continua să viseze.

— Oleg, rosti Harry cu voce groasă. Credeam că ajungi mai târziu.

Încercă să se ridice ca să-și îmbrățișeze fiul vitreg, dar fu nevoit să renunțe.

— Am sosit în Oslo acum o oră.

Tânărul înalt se prăbuși pe scaunul pe care stătuse Katrine mai devreme. Se strâmbă ca și cum se așezase pe un cui.

Harry privi afară și descoperi cu uimire că se întunecase.

— Și de unde ai știut...

— Mi-a spus Bjørn Holm. Am vorbit cu directorul unei firme funerare și am aranjat o întâlnire pentru mâine dimineață. Vii cu mine?

Harry își lăsă capul să cadă în față. Gemu.

— Bineînțeles că vin cu tine, Oleg. Iisuse, uite unde sunt, beat la sosirea ta, iar tu faci ceea ce ar trebui să fac eu.

— Scuze, dar mi-e mai ușor dacă sunt ocupat cu ceva. Mă țin concentrat pe lucruri practice. Am început chiar să mă gândesc la ce vom face cu casa când...

Oleg se opri, își ridică mâna și își duse degetul arătător și cel mijlociu la tâmplă.

— E o tâmpenie, nu? Mama abia dacă s-a răcit și...

Degetele lui începură să maseze tâmplele, iar mărul lui Adam începu să se miște frenetic în sus și în jos.

— Nu e o tâmpenie. Creierul tău încearcă să găsească o cale de a evita durerea. Eu mi-am găsit o modalitate proprie, dar n-aș recomanda-o nimănui.

Dădu laoparte paharul gol dintre ei.

— Poți păcăli durerea o vreme, dar te ajunge întotdeauna din urmă. Când te relaxezi puțin, când lași garda jos, când îți ridici capul din tranșee. Până atunci, e perfect să nu simți prea mult, continuă Harry.

— Amorțit. Mă simt doar amorțit. Mai devreme mi-am dat seama că n-am mâncat nimic azi, așa că mi-am cumpărat un hotdog cu chilli. L-am dat cu cel mai iute muștar pe care îl aveau, ca să pot *simți* ceva. Și știi ce?

— Da. Știu. Nimic.

— Nimic, repetă Oleg, clipind ca și cum ar fi vrut să-și scoată ceva de sub pleoape.

— Durerea o să vină, zise Harry. Nu-i nevoie să o cauți tu. Te va găsi ea. Pe tine și toate crăpăturile din armura ta.

— Pe tine te-a găsit?

— Eu încă mai dorm, replică Harry. Încerc să nu mă trezesc.

Își privi mâinile. Ar fi dat orice să preia o parte din durerea lui Oleg. Ce putea spune? Că nimic nu putea fi mai dureros decât ceea ce resimțeau prima dată când pierdeai pe cineva iubit? El nici măcar nu mai știa dacă ăsta era adevărul. Își dresе glasul.

— Casa este închisă până-și termină treaba criminaliștii. Vrei să stai la mine?

— Stau la părinții Helgăi.

— Bine. Helga cum suportă?

— Rău. Devenise prietenă bună cu Rakel.

Harry încuviință.

— Vrei să vorbim despre cele întâmplate?

Oleg clătină din cap.

— Am avut o lungă discuție cu Bjørn, mi-a povestit ce știm. Și ce nu știm.

Știm. Harry nu se putu împiedica să remarce că, după doar câteva luni de instruire practică, Oleg socotea perfect firesc să folosească *noi* când vorbea despre poliție în general. Același plural pe care el nu-l folosisе niciodată, nici măcar după 25 de ani de lucru în cadrul forțelor de ordine. Însă din experiență știa că i se întipărise în interior mai profund decât era conștient. Deoarece acel plural însemna un cămin. La bine și la rău. Iar când ai pierdut orice altceva, era în cea mai mare parte la bine. Spera doar ca Oleg și Helga să fie acolo unul pentru celălalt.

— Am fost convocat la un interogatoriu mâine-dimineată la prima oră, zise Oleg. Kripos.

— Bine.

— Mă vor întreba despre tine?

— Dacă își fac treaba, o vor face.

— Ce să le spun?

Harry ridică din umeri.

— Adevărul. Nealterat, așa cum vezi tu lucrurile.

— Bine.

Oleg închise din nou ochii și inspiră adânc:

— Ai de gând să-mi iei o bere?

Harry oftă.

— Nu sunt cine știe ce bărbat, dar cel puțin sunt genul care nu reușește să-și încalce propriile promisiuni. De-asta nu i-am promis niciodată mamei tale multe. Dar i-am promis asta: din cauză că tatăl tău avea aceeași genă proastă ca și mine, am jurat că nu-ți voi cumpăra absolut niciodată ceva de băut.

— Dar mama a făcut-o.

— Promisiunea aia a fost ideea mea, Oleg. N-am de gând să te bag în cine știe ce porcărie.

Oleg se răsuci și ridică un deget. Nina încuviință.

— Cât ai de gând să dormi? întrebă Oleg.

— Cât pot de mult.

Sosi berea și Oleg se apucă să o bea încet, cu înghițituri mici. Între înghițituri puneă paharul pe masă între ei, ca și cum berea aia era ceva împărțit de amândoi. Nu vorbiră. N-aveau nevoie. Nu puteau să o facă. Suspinele lor tăcute erau asurzitoare.

Când paharul se goli, Oleg își scoase telefonul și se uită la el.

— E fratele Helgăi, zicea că vine să mă ia cu mașina și e afară. Te putem duce și pe tine acasă?

Harry clătină din cap.

— Mersi, dar am nevoie de o plimbare.

— Îți trimit mesaj cu adresa firmei de pompe funebre.

— Minunat.

Se ridicară în picioare în același timp. Harry observă că Oleg tot era mai scund cu vreo doi centimetri decât el. Apoi își aminti că întrecerea se terminase, Oleg era deja adult.

Se îmbrățișară strâns. Fiecare cu obrazul pe umărul celuilalt. Și nu-și dădură drumul.

— Tată?

— Mhm?

— Când m-ai sunat și mi-ai spus că e în legătură cu mama, iar eu te-am întrebat dacă vă împăcați... Am făcut asta fiindcă am întrebat-o acum câteva zile dacă nu era dispusă să-ți mai acorde o șansă.

Harry simți o gheară în piept.

— Cum?

— A zis că se mai gândește peste weekend. Dar eu știu că și-o dorea. Te voia înapoi.

Harry închise ochii și strânse din dinți atât de tare, încât avu impresia că o să-i explodeze maxilarul. *De ce a trebuit să apari ca să devin atât de singur?* Nu exista suficient alcool în întreaga lume ca să aline o asemenea durere.

Rakel îl dorise înapoi.

Asta îmbunătățea situația sau o înrăutățea?

Harry pescui telefonul din buzunar ca să-l închidă. Văzu că Oleg îi trimisese un mesaj text cu câteva întrebări practice de la firma de pompe funebre. Trei apeluri ratate, despre care bănuia că erau de la ziariști, precum și un apel de la un număr pe care îl recunoscuse ca aparținându-i Alexandrei, de la Institutul Medico-Legal. Voia și ea să-i transmită condoleanțe? Sau dorea să facă sex? Ar fi putut trimite un mesaj text dacă ar fi vrut să transmită condoleanțe. Poate că ar fi putut trimite un mesaj în ambele cazuri. Tânăra tehniciană spusese de mai multe ori că emoțiile puternice o excitau, indiferent că erau bune sau rele. Mânie, bucurie, ură, durere. Dar amărăciune? Hmm. Poftă și rușine. Ideea șocantă de a ți-o trage în timpul doliului — probabil că existau și lucruri mai rele. De exemplu, nu era rău că el se gândea la posibilele fantezii sexuale ale Alexandrei la doar câteva ore după ce Rakel fusese găsită moartă? Ce naiba mai însemna și asta?

Harry ținu apăsată tasta Off până ce ecranul se înnegri, după care își strecură telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor. Se uită la microfonul de pe masa din fața lui, aflată în micuța cameră de păpuși. Lumina roșie arăta că discuția era înregistrată. Apoi își fixă privirea asupra persoanei aflate de cealaltă parte a mesei.

— Începem?

Sung-min Larsen încuviință. În loc să-și atârne paltonul Burberry de cuierul de pe perete, lângă haina lui Harry, și-l așezase pe spătarul singurului scaun liber din încăpere.

Larsen își dresese glasul înainte de a începe.

— Astăzi este 13 martie, ora 15:50 și ne aflăm în camera de interogatorii numărul 3 de la Sediul Central al Poliției din Oslo. Persoana care interoghează este detectivul inspector Sung-min Larsen de la Kripas, persoana interogată este Harry Hole...

Harry îl ascultă pe Larsen mai departe, vorbind într-o limbă clară și corectă care semăna cu vocea cuiva dintr-o piesă veche de teatru radiofonic. Se uită în ochii lui când rosti numărul actului de identitate și adresa lui Harry fără să consulte însemnările din fața sa. Poate că le memorase ca să-și impresioneze colegul mult mai apreciat. În afară de cazul că era vorba de o tactică standard de demonstrare a superiorității intelectuale, astfel încât cel interogat să renunțe la ideea de a manipula și minți pentru a ascunde adevărul. Și, bineînțeles, mai exista și a treia posibilitate: aceea ca Sung-min Larsen să aibă pur și simplu o memorie fenomenală.

— Ca ofițer de poliție, presupun că îți cunoști drepturile, zise Larsen. Și ai refuzat să fii asistat de un avocat.

— Sunt suspect? întrebă Harry, privind dincolo de draperie către camera de control, unde inspectorul de poliție Winter stătea cu brațele încrucișate la piept și îi urmărea.

— Acesta este un interogatoriu de rutină, nu ești suspectat de nimic, zise Larsen.

Tânărul urma procedura la literă. Merse mai departe și îl informă pe Harry că discuția era înregistrată.

— Îmi poți spune care era relația ta cu decedata, Rakel Fauke?

— E... *era* soția mea.

— Sunteți separați?

— Nu. Mă rog, da, ea e moartă.

Sung-min Larsen își ridică privirea înspre Harry ca și cum s-ar fi întrebat dacă răspunsul acestuia fusese o provocare.

— Deci nu sunteți separați?

— Nu, nu am mers până acolo. Dar eu m-am mutat.

— Am înțeles de la alte persoane cu care am discutat că ea a fost cea care a dorit despărțirea. Care a fost cauza acestei despărțiri?

Ea îl dorise înapoi.

— Dezacorduri. Putem sări la partea în care tu întrebi dacă am un alibi pentru ora decesului?

— Înțeleg că povestea asta e dureroasă, dar...

— Mersi că mi-ai dat de știre cum te simți, Larsen, iar bănuiala ta se potrivește la fix, căci doare, într-adevăr,

dar motivul pentru care cer asta este acela că n-am prea mult timp la dispoziție.

— Da? Am înțeles că ai fost suspendat din activitate până la noi ordine.

— Așa e. Dar am mult de băut.

— Și chestia asta e urgentă?

— Da.

— Totuși, aș vrea să știu ce fel de contact ați avut tu și Rakel Fauke în perioada de dinaintea uciderii ei. Fiul tău vitreg, Oleg, spune că are impresia că n-a primit niciodată o explicație clară nici de la tine, nici de la mama lui privind motivul despărțirii voastre. Și că probabil n-a ajutat deloc că tu îți petreceai tot mai mult din timpul liber când predai la Academia Poliției încercând să dai de urma lui Svein Finne, care abia fusese eliberat din închisoare.

— Când am spus „cer asta” a fost doar o modalitate amabilă de a spune „nu”.

— Deci refuzi să explici relația ta cu decedata?

— *Declin* opțiunea de a-ți spune detalii personale și *mă ofer* să-ți dau alibiul meu ca să economisim amândoi timp. Astfel încât tu și Winter să vă puteți concentra pe găsirea vinovatului. Presupun că ții minte de la curs că, dacă crimele nu sunt rezolvate în primele 48 de ore, amintirile martorilor și dovezile fizice se degradează până la nivelul la care șansele de rezolvare a cazului se reduc la jumătate. Vrei să trecem la noaptea crimei, Larsen?

Detectivul Kripos fixă cu privirea un punct de pe fruntea lui Harry, bătând cu capătul pixului în masă. Harry își dădea seama că i-ar fi plăcut să arunce o privire înspre Winter ca să primească un indiciu legat de modul în care să continue: să preseze mai departe sau să facă ce dorea Harry.

— Bine, zise Larsen. Hai să facem așa.

— Excelent, rosti Harry. Așadar, spune-mi.

— Pardon?

— Spune-mi unde am fost în noaptea crimei.

Sung-min Larsen zâmbi.

— Vrei ca *eu* să-ți spun ție?

— Ai ales să interoghezi alte persoane înaintea mea, ca să te asiguri că ești cât mai bine pregătit. Așa aș fi procedat și eu în locul tău, Larsen. Asta înseamnă că ai

discutat cu Bjørn Holm și știi că am fost la Jealousy, unde el a venit după mine în acea noapte ca să mă ia acasă și să mă bage în pat. Eram beat mort, nu-mi amintesc nimic și n-am nici cea mai vagă idee când s-au întâmplat toate astea. Ca atare, nu sunt în postura de a-ți oferi o cronologie care să confirme sau să contrazică spusele lui. Dar, cu un pic de noroc, ai discutat deja cu proprietarul barului și poate cu alți câțiva martori care au confirmat spusele lui Holm. Și văzând că eu nu știu când a murit soția mea, depinde în mare parte de tine să-mi spui dacă am un alibi sau nu, Larsen.

Larsen apăsă butonul pixului de câteva ori în timp ce îl studia din priviri pe Harry, ca un jucător de poker care se joacă cu fisele lui înainte de a decide dacă e cazul să le riște acoperind miza sau nu.

— Bine, rosti el, lăsând pixul jos. Am verificat stațiile radio de bază din zona locului crimei pentru orele implicate și niciuna dintre ele nu a detectat vreun semnal de la telefonul tău mobil.

— Bun. Eu sunt depășit, dar mai e valabil că toate telefoanele mobile trimit automat un semnal către cea mai apropiată stație de bază la fiecare 30 de minute?

Larsen nu răspunse.

— Așadar, fie mi-am lăsat telefonul acasă, fie m-am dus acolo și m-am întors în decurs de jumătate de oră. Așa că întreb din nou: am un alibi sau nu?

De această dată, Larsen nu se mai putu abține și se uită către camera de control și spre Winter. Cu colțul ochiului, Harry îl zări pe Winter trecându-și palma peste creștet înainte de a încuviința ușor.

— Bjørn Holm spune că voi doi ați părăsit barul Jealousy la 22:30, iar proprietarul a confirmat asta. Holm spune că te-a ajutat să ajungi în apartament și te-a băgat în pat. Pe drumul spre ieșire, Holm s-a întâlnit cu vecinul tău, Gule, care venea acasă după terminarea turei de muncă. Înțeleg că Gule locuiește la etajul de sub tine și spune că a fost treaz până la ora 3 în acea noapte, că pereții sunt subțiri și că ar fi auzit dacă ieșai din apartament înainte de acea oră.

— Mhm. Și medicul anatomopatolog când spune că a murit victima?

Larsen își privi însemnările din carnețel ca și cum avea nevoie să verifice, dar Harry știa că tânărul detectiv

avea toate faptele concrete bine întipărite în memorie și avea doar nevoie de timp ca să-și dea seama cât de multe îi putea spune interogativului — sau cât dorea să-i spună. Harry mai observă că Larsen nu se mai uită înspre Winter înainte de a lua decizia.

— Patologii își bazează estimările pe compararea temperaturii corpului cu temperatura încăperii în care a fost găsită victima, în condițiile în care cadavrul n-a fost mișcat din loc. Este încă greu de specificat o oră exactă, dat fiind că victima a zăcut probabil acolo timp de o zi și jumătate, dar cea mai probabilă oră a decesului este undeva între orele 22 și 2, în noaptea de sâmbătă spre duminică.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt oficial exonerat?

Detectivul în costum încuviință încet. Harry observă că Winter se ridicase drept pe scaunul lui, ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar Larsen îl ignoră.

— Mhm. Iar acum tu te întrebi dacă am vrut să mă descotorosesc de ea, însă, ca detectiv de omucideri, știind că aveam să devin inevitabil unul dintre suspecti, dacă nu am angajat un asasin să facă treaba și mi-am fabricat un alibi? De-asta mă aflu încă aici?

Larsen își duse mâna la nodul cravatei, care avea, după cum observă Harry, emblema British Airways brodată pe ea.

— Nu chiar. Dar știm cât de importante sunt primele 48 de ore, așa că am vrut să lămurim asta înainte de a te întreba ce crezi *tu* că s-a întâmplat.

— Eu?

— Nu mai ești suspect. Dar ești încă...

Larsen lăsă cuvintele să atârne în aer câteva clipe, înainte de a rosti numele lui cu o pronunție aproape exagerată:

— Harry Hole.

Harry se uită către Winter. Oare de aceea își lăsase detectivul să dezvăluie ce știau? Se împotmoliseră. Aveau nevoie de ajutor. Sau era inițiativa exclusivă a lui Sung-min Larsen? Winter părea extrem de rigid pe scaunul ăla.

— Așadar e adevărat? Făptașul n-a lăsat nici măcar o dovadă fizică la locul crimei?

Harry luă chipul lipsit de expresie al lui Larsen ca pe o confirmare.

— Habar n-am ce s-a întâmplat.

— Bjørn Holm a spus că ai descoperit niște urme neidentificate de bocanci pe proprietate.

— Da. Dar puteau proveni de la cineva care se rătăcise, căci asta se poate întâmpla oricând.

— Serios? Nu există indicii de spargere și criminaliștii au confirmat că soția... că victima a fost ucisă acolo unde a fost găsită. Ceea ce sugerează că ucigașul a fost invitat în casă. Ar fi lăsat victima un bărbat necunoscut să intre în casă?

— Mhm. Ai observat barele de la ferestre?

— Bare din fier forjat la toate cele 12 ferestre, dar nu și la cele de la subsol, rosti Larsen fără să ezite.

— Aici nu e paranoia, ci o consecință a faptului că era măritată cu un detectiv criminalist cu notorietate puțin prea mare.

Larsen își notă ceva în carnetel.

— Să presupunem că ucigașul era cineva cunoscut. Reconstituirea sugerează că cei doi au stat față în față. Ucigașul mai aproape de bucătărie, victima mai aproape de ușă, când el a înjunghiat-o mai întâi de două ori în abdomen.

Harry inspiră adânc. Abdomenul. Rakel avusese dureri mari înainte de lovitura de la ceafă. Lovitura care o scutise de alte chinuri.

— Faptul că ucigașul era mai aproape de bucătărie m-a determinat să mă gândesc că se dusesse într-o zonă mai intimă a casei, că se simțea ca acasă acolo. Ești de acord, Hole?

— E o posibilitate. O alta e că individul a trecut pe lângă ea ca să înșface cuțitul care lipsește din stativ.

— De unde știi...

— Am reușit să arunc o privire rapidă asupra locului crimei înainte ca șeful tău să mă dea afară.

Larsen își înclină ușor capul și se uită la Harry. Ca și cum îl evalua.

— Înțeleg. Ei bine, povestea cu bucătăria ne-a determinat să ne gândim la o a treia posibilitate. Că făptașul a fost o femeie.

— Da?

— Știu că așa ceva nu se întâmplă des, dar tocmai am citit că o femeie a mărturisit comiterea crimei din Borggata. Fiica victimei. Ai auzit de asta?

— Poate că da.

— O femeie ar fi mai puțin suspicioasă să deschidă ușa și să dea voie unei alte femei să intre, chiar dacă cele două nu s-ar cunoaște foarte bine. Iar din cine știe ce motiv, mie îmi vine mai ușor să-mi închipui o femeie care se duce drept în bucătăria altei femei decât un bărbat. Bun, poate că forțez lucrurile un pic aici.

— De acord, zise Harry, fără a preciza dacă se referea la prima, la a doua ori la ambele idei.

Sau dacă era de acord la modul general, dacă și el gândise la fel când fusese la locul faptei.

— Există vreo femeie care să fi avut motiv să-i facă rău lui Rakel Fauke? întrebă Larsen. Gelozie sau ceva de genul ăsta?

Harry clătină din cap. Bineînțeles că ar fi putut să o menționeze pe Silje Gravseng, dar n-avea niciun motiv să facă asta. Cu câțiva ani înainte, Silje Gravseng fusese studenta lui la Academia de Poliție, și cea mai apropiată întruchipare a unui hărtuitor de care avusese parte Harry în viața lui. Îl vizitase la birou într-o seară și încercase să îl seducă. Harry îi respinsese avansurile, iar ea reacționase acuzându-l de viol. Numai că povestea avea lacune atât de mari încât propriul ei avocat, Johan Krohn, o potolise și totul se sfârșise prin plecarea fetei din Academia de Poliție. După aceea, ea o vizitase pe Rakel acasă, nu ca să-i facă rău sau ca s-o amenințe, ci ca să-și ceară iertare.

În același timp, Harry o verificase pe Silje cu o zi înainte. Poate din cauză că își amintise ura din privirea fetei când ea înțelesese că el nu o voia. Poate pentru că lipsa dovezilor fizice sugera că ucigașul cunoștea metodele folosite de detectivi. Poate că el dorea să elimine toate celelalte posibilități înainte de a ajunge la un verdict final și o sentință definitivă. Nu-i luase mult să descopere că Silje Gravseng lucra ca paznic de securitate în Tromsø, la 1 700 kilometri de Oslo, unde fusese de serviciu în acea noapte de sâmbătă.

— Revenind la cuțit... zise Larsen după ce văzu că nu primește niciun răspuns. Cuțitele din stativ aparțin unui set japonez, iar dimensiunea și forma celui care lipsește se potrivesc cu rănila de pe corp. Dacă presupunem că asta a fost arma crimei, atunci crima a fost mai degrabă spontană decât planificată. De acord?

— E o posibilitate. O alta e aceea că ucigașul știa de stativul cu cuțite înainte de sosire. O a treia e că ucigașul și-a folosit propriul cuțit, dar a decis să elimine un cuțit de la locul faptei în încercarea de a-i deruta pe anchetatori și de a se descotorosi de dovezile incriminatoare.

Larsen mai notă ceva. Harry se uită la ceas și își drese glasul.

— Ultima chestie, Hole. Tu spui că nu ai habar de vreo altă femeie care să fi vrut să o ucidă pe Rakel Fauke. Dar bărbați?

Harry clătină încet din cap.

— Ce-i cu acest Svein Finne?

Harry ridică din umeri.

— Va trebui să-l întrebi pe el.

— Nu știm unde e.

Harry se ridică și își luă haina din cuier.

— Dacă dau peste el, o să mă asigur că află că îl cauți, Larsen.

Se întoarse spre geamul opac și îl salută pe Winter cu două degete la frunte.

Primi în schimb un zâmbet acru și un singur deget mijlociu ridicat în aer.

Larsen se ridică în picioare și îi întinse mâna lui Harry.

— Mersi de ajutor, Hole. În mod cert îți găsești drumul spre ieșire.

— Marea întrebare este dacă îl veți putea găsi și voi, sau nu.

Harry îi zâmbi scurt lui Larsen, îi strânse și mai scurt mâna și ieși de acolo.

Ajunse la lift, apăsă butonul și își lipi fruntea de panoul strălucitor de lângă ușă.

Te voia înapoi.

Așadar, asta făcea situația mai bună sau mai rea?

Toate acele „ce-ar fi fost dacă...” complet lipsite de sens.

Toate acele „ar fi trebuit să...” chinuitoare.

Dar mai era și altceva, speranța jalnică de care oamenii se agățau, că exista un loc unde cei care se iubesc, cei cu rădăcini ca Bătrânul Tjikko¹, se vor întâlni din nou, deoarece gândul că așa ceva nu exista era de nesuportat.

Ușile liftului se deschiseră. Pustiu, doar un sicriu apăsător ce dădea claustrofobie, care îl invita să-l ducă până jos. Jos unde? Către bezna atotcuprinzătoare?

Oricum, Harry folosea rar lifturile pentru că nu le suporta.

Ezită. Apoi pași înăuntru.

¹ Bătrânul Tjikko este un molid de 9 550 de ani, situat în Parcul Național Fulufjället din Suedia. Este cel mai bătrân copac din lume și simbol al durabilității, rezistenței și regenerării (*N.red.*).

Harry se trezi din somn cu o tresărire violentă și privi prin cameră. Eco-ul propriului țipăt răsună încă între pereți. Se uită la ceas. Ora 22. Revăzu în minte ultimele 36 de ore. Fusesse beat în mare parte din timp, nu se întâmplase absolut nimic, însă în ciuda acestui fapt reușise să-și construiască un orar fără lacune. De obicei, era capabil de așa ceva. Seara de sâmbătă de la barul Jealousy se evidenția ca o lacună absolută. Probabil că de vină erau efectele pe termen lung ale abuzului de alcool, care începeau să-i vină de hac.

Își coborî picioarele de pe canapea, încercând să-și amintească de ce țipase de data asta. După care regretă imediat că încercase. Ținuse fața lui Rakel între palmele lui, ochii ei sfâșietori priviseră fix, nu *la* el, ci *prin* el, ca și cum n-ar fi fost acolo. Avea un strat subțire de sânge pe bărbie, ca și când ar fi tușit, și o bulă de sânge tocmai îi țâșnise printre buze.

Harry înșfăcă sticla de Jim Beam de pe măsuta de cafea și luă o înghițitură. Părea să nu mai funcționeze. Luă altă înghițitură. Ciudat era că, deși nu-i văzuse fața și nici nu dorea să o vadă înainte de ceremonia funerară de vineri, acel chip fusese atât de real în vis.

Se uită la telefon, care zăcea negru și mort lângă sticla de pe masă. Îl închisese încă dinaintea interogatoriului din dimineața precedentă. Ar fi trebuit să-l pornească. Mai mult ca sigur că sunase Oleg. Era nevoie ca lucrurile să fie aranjate. Iar el trebuia să-și vină în fire.

Apucă capacul sticlei de Jim Beam de la marginea mesei. Îl mirosi. Nu mirosea a nimic. Îl aruncă spre peretele gol și își închise pumnul în jurul gâtului sticlei, ca într-un gest de strangulare.

La ora 15, Harry s-a oprit din băut. Nu se întâmplase nimic special, nu existase nicio hotărâre anume care să-l oprească din a mai bea până la ora 16 sau 17 ori pentru restul serii. Corpul lui pur și simplu nu mai suporta. Și-a pornit telefonul, a ignorat apelurile ratate și mesajele text și l-a sunat pe Oleg.

— Ai ieșit la suprafață?

— Mai degrabă am încetat să mă mai înec, răspunse Harry. Tu?

— Mă mențin pe linia de plutire.

— Bine. Facem o partidă mai întâi? După care vorbim despre chestii practice?

— În regulă. Ești gata?

— Dă-i drumul.

Dagny Jensen se uită la ceas. Era abia ora 21 și terminaseră felul principal. Gunnar întreținuse cea mai mare parte a conversației, însă Dagny simțea că nu mai suportă. Spuse că o durea capul, iar Gunnar se dovedise extrem de înțelegător, slavă Domnului. Săriră peste desert și el insistă să o conducă acasă, chiar dacă ea îl asigurase că nu era nevoie.

— Știu că Oslo e un oraș sigur. Pur și simplu îmi place să merg pe jos, zise el.

Vorbise despre distracții, chestii nevinovate, iar ea încercase din răputeri să fie atentă și să râdă când era cazul, chiar dacă simțea că se prăbușește pe dinăuntru. Însă după ce trecură de cinematograful Ringen și începură să urce panta spre Thorvald Meyers, către blocul în care locuia ea, între ei se lăsă tăcerea.

După care el rosti, în sfârșit, cuvintele.

— Ai părut un pic distantă în ultimele zile. Nu e treaba mea, dar s-a întâmplat ceva, Dagny?

Știa că așteptase întrebarea. Sperase să-i fie pusă. Sperase să o întrebe cineva exact asta. Sperase să fie îndemnată să îndrăznească. Spre deosebire de toate acele victime ale violurilor care păstrau tăcerea, care își acopereau lipsa de reacție prin rușine, neputință, frica

de a nu fi crezute. Se gândise că ea n-ar fi reacționat niciodată așa. Și, evident, nu simțea niciunul dintre acele sentimente. Așa că, de ce se comporta astfel? De aceea plânsese două ore neîntrerupt după ce ajunsese acasă de la cimitir, înainte de a suna la poliție, apoi, când aștepta să fie transferată la unitatea care investiga abuzurile sexuale sau unde ar fi trebuit să raporteze violul, cedase și închisese? După care adormise pe canapea și se trezise în toiul nopții, când primul ei gând fusese acela că doar visase că fusese violată. Și atunci simțise o imensă ușurare. Până ce își adusesese aminte.

Întrezărise însă și ideea că totul ar fi putut fi un coșmar. Și că, dacă ea hotăra că despre aste era vorba, putea continua să pretindă că fusese un vis urât, dacă nu povestea nimănui despre el.

— Dagny?

Ea inspiră și reuși să îngaime:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Aici locuiesc eu. Mersi că m-ai condus acasă, Gunnar. Ne vedem mâine.

— Sper să te simți mai bine atunci.

— Mersi.

Probabil că el observase înfiorarea ei când o îmbrățișase, deoarece îi dădu drumul rapid. Dagny porni spre scara D, scoțându-și în același timp cheia din poșetă, iar când își ridică din nou privirea observă că cineva ieșise din întuneric în lumina becului de deasupra ușii. Un bărbat zvelt, cu umeri largi, îmbrăcat cu o haină maro și cu o bandană roșie peste părul negru și lung. Dagny se opri brusc, icnind.

— Nu te speria, Dagny, n-am de gând să-ți fac rău.

Ochii lui luceau ca niște tăciuni pe chipul ridat.

— Am venit doar să văd ce mai faceți tu și copilul nostru. Eu îmi țin promisiunile.

Vocea lui era joasă, puțin mai mult ca o șoaptă, însă n-avea nevoie să vorbească tare ca să-l audă.

— Doar îți amintești promisiunea mea, nu? Suntem logodiți, Dagny. Până ce moartea ne va despărți.

Dagny încercă să respire, dar își simți plămânii paralizați.

— Ca să ne pecetluim uniunea, hai să ne repetăm promisiunile, cu Dumnezeu ca martor, Dagny. Hai să ne vedem la biserica catolică din Vika duminică seara,

când vom avea biserica doar pentru noi. La ora 21? Să nu mă lași să te aștept la altar.

Individul răsese scurt.

— Până atunci, să dormiți bine. Amândoi.

Apoi se dădu într-o parte, intrând din nou în beznă, iar lumina becului de la ușa scării o orbi pe moment pe femeie. Până ce Dagny își ridică mâna la ochi, el dispăruse.

Rămase locului tăcută, în vreme ce pe obraji începură să-i curgă lacrimi fierbinți. Se uită la mâna în care ținea cheia până ce aceasta încetă să mai tremure. După care descuie ușa și intră în bloc.

Norii altocumulus se întindeau ca o pătură croșetată pe cerul de deasupra bisericii Voksen.

— Condoleanțele mele, rosti Mikael Bellman cu voce profundă și o expresie îndelung antrenată.

Tânărul fost șef al poliției, acum la fel de tânăr ministru al Justiției, scutură mâna lui Harry cu dreapta, punându-și în același timp mâna stângă deasupra, pentru a parafa gestul. Pentru a rosti fără cuvinte că vorbise din inimă. Sau ca să se asigure că Harry n-avea să-i respingă mâna întinsă în fața grupului de fotografi de presă — căroră nu li se dăduse voie să facă poze în biserică — înainte ca aceștia să-și facă treaba. De îndată ce anunțase pe rețelele sociale că *Ministrul Justiției își rezervă timp pentru a participa la înmormântarea soției unui fost coleg polițist*, Bellman pornise către SUV-ul negru care îl aștepta. Probabil că verificase în prealabil dacă Harry era suspect de crimă sau nu.

Harry și Oleg continuară să strângă mâini și să salute cu un gest din cap chipurile din fața lor, majoritatea fiind prieteni și colegi de-ai lui Rakel. Câțiva vecini. În afară de Oleg, Rakel nu avea rude apropiate în viață, însă biserica mare era mai bine de jumătate plină. Directorul firmei de pompe funebre spusese că, dacă ar fi amânat înmormântarea până în săptămâna următoare, ar fi putut să participe și mai mulți oameni. Harry era recunoscător că Oleg nu anunțase niciun fel de adunare comemorativă după înmormântare. Niciunul dintre ei nu-i cunoștea bine pe colegii lui Rakel și nici nu avea chef să sporovăiască cu vecinii ei. Ce trebuia spus despre Rakel fusese spus în biserică de Oleg, Harry și câțiva prieteni din copilărie de-ai ei, iar asta era suficient. Chiar și preotul se văzuse nevoit să se rezume la cântări, rugăciuni și fraze scrise dinainte.

— La dracu'!

Era Øystein Eikeland, unul dintre cei doi prieteni din copilărie ai lui Harry. Cu lacrimi în ochi, își puse mâinile pe umerii lui Harry și îi suflă drept în față respirația lui îmbibată de alcool. Poate că aspectul lui

era cel care îl făcea pe Harry să se gândească la Øystein ori de câte ori încerca cineva vreo glumă despre Keith Richards. *Pentru fiecare țigară pe care o fumezi, Dumnezeu îți ia o oră din viață... și i-o dă lui Keith Richards.* Harry observă că prietenul lui se gândea intens la ceva înainte de a deschide gura, dezvelindu-și cioturile maronii, și de a repeta, ceva mai apăsător de data asta:

— La dracu'!

— Mersi, îi zise Harry.

— Tresko n-a putut să vină, zise Øystein fără să-i dea drumul lui Harry. Mai exact, suferă de atacuri de panică când se găsește în grupuri mai mari de... în fine, mai mari de două persoane. Dar îți trimite salutările lui calde și spune că...

Øystein își miji ochii ca să se apere de lumina puternică a soarelui:

— La dracu'!

— Câțiva dintre noi mergem după aceea la Schrøder.

— Băutură la liber?

— Maxim trei.

— Bine.

— Roar Bohr, am fost șeful lui Rakel.

Harry se trezi uitându-se în ochii de culoarea ardeziei ai unui bărbat mai scund cu 15 centimetri decât el, dar care părea la fel de înalt. Iar postura lui, care avea ceva aparte, precum și folosirea termenului ușor arhaic de șef îl făcuseră pe Harry să se gândească la un ofițer din armată. Individul avea o strângere de mână fermă și o privire neclintită și directă, însă se simțea o anumită amărăciune, poate chiar vulnerabilitate. Dar poate că toate acestea se datorau circumstanțelor.

— Rakel a fost cea mai bună colegă și o persoană minunată. Este o pierdere imensă pentru INDO și pentru noi toți cei de acolo, dar mai ales pentru mine, deoarece am lucrat îndeaproape cu ea.

— Mersi, rosti Harry, crezând tot ce-i spusese omul.

Dar poate că totul se rezuma la căldura străngerii lui de mână. Mâna caldă a cuiva care se ocupa cu drepturile omului. Harry se uită după Roar Bohr cum se îndreaptă către două femei aflate la mică distanță și observă că el se uita în jos unde își punea piciorul. Ca o persoană care caută automat după mine terestre. Apoi

observă că una dintre femei avea ceva familiar, deși stătea cu spatele. Bohr îi spuse ceva, evident cu voce joasă, deoarece femeia fu nevoită să se aplece spre el, iar Bohr își așază cu blândețe o mână pe talia ei.

După aceea, șirul de condoleanțe luă sfârșit. Dricul plecase cu sicriul și câțiva oameni deja dispăruseră către întâlniri și alte treburi cotidiene. Harry îl zări pe Truls Berntsen plecând singur ca să prindă autobuzul înapoi spre birou, probabil ca să mai joace câteva partide de Tetris. Alte persoane stăteau în grupuri mici în fața bisericii, discutând. Șeful poliției, Gunnar Hagen, și Anders Wyller, tânărul detectiv de la care Harry închiriasse apartamentul, stăteau cu Katrine și Bjørn, care își aduseseră bebelușul. Probabil că unii găseau plânsetul unui bebeluș drept alinare la o înmormântare, o aducere aminte a faptului că viața chiar mergea înainte. Pentru oricine își *dorea* ca viața să meargă înainte. Harry îi anunță pe cei rămași că urma o mică reuniune la Schrøder. Sis, sora lui care sosise din Kristiansand împreună cu partenerul ei, se apropie, îi îmbrățișă lung și tare pe Harry și Oleg, după care le spuse că trebuie să se întoarcă. Harry încuviință și spuse că era mare păcat, însă înțelegea, chiar dacă în sinea lui se simțea ușurat. În afară de Oleg, Sis era singura persoană care avea darul de a-l putea face să plângă în public.

Helga conduse până la Schrøder. Nina aranjase o masă lungă pentru ei.

La adunare veniră o duzină de oameni, iar Harry stătea ghemuit peste ceașca lui cu cafea, ascultând zgomotele conversațiilor, când cineva puse o mână pe spatele lui. Bjørn.

— Presupun că oamenii nu oferă de obicei daruri la înmormântări, însă asta m-a ajutat pe mine în vremuri grele.

Îi dădu lui Harry un pachet dreptunghiular și plat.

— Mersi, Bjørn.

Harry întoarse cadoul cu fața în sus. Nu era greu de ghicit ce se găsea înăuntru.

— Apropo, voiam să te întreb ceva.

— Da?

— Sung-min Larsen nu m-a întrebat nimic despre camera video când m-a interogat. Ceea ce înseamnă că

nu i-ai menționat nimic despre ea când au discutat cu tine.

— N-a întrebat. Iar eu mi-am zis că depinde de tine să le spui de ea, dacă ți se pare relevant.

— Mhm. Chiar așa?

— Dacă nici tu nu le-ai pomenit despre asta, atunci cred că nu putea fi relevant.

— Nu le-ai spus nimic pentru că ai știut că intenționez să mă duc după Finne fără să implic Kripos sau pe altcineva?

— N-am auzit asta, și chiar dacă aș fi auzit, n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

— Mersi, Bjørn. Încă ceva: ce știi de Roar Bohr?

— Bohr? Doar că el conduce lucrurile acolo unde lucra Rakel. Ceva legat de drepturile omului, nu-i așa?

— Institutul Național pentru Drepturile Omului.

— Asta e. Bohr a sunat ca să spună că sunt îngrijorați, când Rakel n-a apărut la lucru.

— Mhm.

Harry aruncă o privire spre ușă când aceasta se deschise.

Și uită instantaneu de orice altă întrebare pe care se gândise să i-o pună lui Bjørn. Era ea, femeia care discutase cu Bohr stând cu spatele la Harry. Aceasta se opri și privi în jur, ezitând. Nu se schimbase prea mult. Chipul cu pomeți înalți, sprâncene proeminente negre ca pana corbului deasupra unor ochi verzi, aproape copilăresc de mari, păr castaniu de nuanța mierii, buze pline și gură ușor prea mare.

Privirea femeii îl descoperi în cele din urmă pe Harry și se lumineă.

— Kaja! Vino și stai jos! îl auzi Harry pe Gunnar Hagen.

Șeful poliției trase un scaun.

Femeia de lângă ușă îi zâmbi lui Hagen și îi făcu semn că mai întâi voia să-l salute pe Harry.

Pielea mâinii ei părea la fel de moale ca înainte, din câte își amintea Harry.

— Condoleanțe. Chiar le spun din inimă, Harry.

Și vocea ei era la fel.

— Mersi. El e Oleg. Și prietena lui, Helga. Ea e Kaja Solness, o veche colegă.

Își strânsesă cu toții mâinile.

— Deci te-ai întors, zise Harry.

— Nu pentru multă vreme.

— Mhm.

Harry încercă să găsească ceva de spus. Nu avea nimic.

Ea își lăasă o mână ușoară ca o pană pe brațul lui.

— Tu vezi-ți de treburile tale și eu mă duc să discut cu Gunnar și cu ceilalți.

Harry dădu din cap și se uită cum picioarele ei lungi se îndepărtează printre scaune către celălalt capăt al mesei.

Oleg se apropie de el.

— Cine e? În afară de o veche colegă?

— Poveste lungă.

— Asta am remarcat și eu. Care-i versiunea scurtă?

Harry luă o gură de cafea.

— Pe vremuri am renunțat la ea pentru mama ta.

Ceasul arăta ora 15 când primul dintre ultimii trei participanți la adunare, Øystein, se ridică, rosti greșit un vers al lui Bob Dylan și plecă.

Unul dintre cei doi oameni rămași se mută pe scaunul de lângă cel pe care stătea Harry.

— N-ai o slujbă la care să te duci? întrebă Kaja.

— Sunt suspendat până la noi ordine. Tu?

— Sunt în așteptare pentru Crucea Roșie. Adică sunt plătită, dar acum aștept acasă ca rahatul să iasă undeva la suprafață în lume.

— Ceea ce se va întâmpla, nu?

— Ceea ce se va întâmpla. Dacă privești lucrurile așa, treaba seamănă cu cea de la Investigații Criminale. Mergi înainte aproape sperând să se întâmple ceva groaznic.

— Mhm. Crucea Roșie. E cam mare saltul de la Serviciul de Investigații Criminale.

— Da și nu. Eu răspund de securitate. Ultima mea misiune a însemnat doi ani în Afganistan.

— Și înainte de asta?

— Alți doi ani. În Afganistan.

Femeia zâmbi, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți, acea trăsătură imperfectă care îi făcea chipul interesant.

— Ce e așa de bine în Afganistan?

Ea ridică din umeri.

— Ca să încep de undeva, acolo te confrunți cu probleme așa de mari, că problemele tale personale par mici. Și poți fi util. Apoi încep să-ți placă oamenii pe care îi cunoști și cu care lucrezi.

— Cum ar fi Roar Bohr?

— Da. Ți-a spus că a fost în Afganistan?

— Nu, dar părea un soldat care nu vrea să calce pe vreo mină. A fost în Forțele Speciale?

Kaja se uită gânditoare la el. Pupilele din centrul ochilor aceia verzi erau mari. Nu iroseau deloc energie în lumina de la Schrøder.

— E secret? întrebă Harry.

Ea ridică din nou din umeri.

— Da, Bohr a fost locotenent-colonel în Forțele de Operațiuni Speciale. A făcut parte din echipa trimisă la Kabul cu o listă de teroriști talibani pe care ISAF îi dorea scoși din joc.

— Mhm. Păcălici în uniformă sau i-a împușcat pe jihadiști cu mâna lui?

— Am luat amândoi parte la ședințe de securitate la Ambasada Norvegiei, dar mie nu mi s-au dezvăluit niciodată detalii. Tot ce știu e că Roar și sora lui erau campioni la tras cu arma în Vest-Agder.

— Și a rezolvat lista?

— Presupun că da. Tu și Bohr semănați destul de mult, să știi. Nu renunțați până nu puneți gheara pe oamenii pe care îi urmăriți.

— Dacă era așa de bun, de ce și-a abandonat slujba aia ca să lucreze pentru drepturile omului?

Ea ridică o sprânceană. Ca și cum ar fi întrebat de ce era el așa de interesat de Bohr. Însă păru să ajungă la concluzia că Harry avea pur și simplu nevoie să vorbească despre ceva diferit — despre orice, câtă vreme subiectul nu era RakeI, el însuși sau situația curentă.

— ISAF a fost înlocuită cu Resolute Support Mission, ceea ce a însemnat o tranziție de la așa-zisa menținere a păcii la operațiuni non-combat. Nu li s-a mai dat voie să tragă cu arma. În plus, nevasta lui îl voia acasă. Nu se mai descurca singură cu doi copii. Un ofițer norvegian care nutrește ambiția de a deveni general trebuie să încheie măcar un stagiu operațional în Afganistan, așa că atunci când și-a cerut transferul, Roar știa că dă efectiv cu piciorul oricărei poziții superioare. Și,

probabil, treaba devenise destul de neplăcută. Pe lângă asta, oamenii cu experiența lui de conducere sunt căutați asiduu în alte domenii de activitate.

— Dar să treci de la împușcarea oamenilor la *drepturile omului*?

— Pentru ce crezi tu că lupta în Afganistan?

— Mhm. Deci un idealist și un familist.

— Roar este genul de om care crede în diverse lucruri. Și care e gata să facă sacrificii pentru oamenii la care ține. Ca tine. Chestia asta merită respect, Harry.

Kaja făcu o grimasă. Un zâmbet fugar, plin de durere. Își încheie nasturii de la haină.

— Mhm. Tu crezi că eu am sacrificat ceva atunci?

— Ne place să credem că suntem ființe raționale, dar ne supunem mereu dictatului inimii noastre, nu-i așa?

Ea scoase o carte de vizită din poșetă, pe care o puse pe masă în fața lui.

— Tot acolo stau. Dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbești, știu câte ceva despre pierderi și dor.

Când Harry intra în casa de lemn, soarele se strecurase în spatele culmii muntoase, colorând cerul în portocaliu. Oleg era pe drum înapoi spre Lakselv și îi dăduse cheile lui Harry, ca să primească o dată pe săptămână vizita câte unui agent imobiliar. Harry îi ceruse lui Oleg să se gândească bine dacă chiar dorea să vândă casa, dacă nu cumva era mai bine să se întoarcă acolo după anul de instruire. Putea fi o locuință pentru el și Helga. Oleg promisese să se gândească serios, însă vorbise ca și cum luase deja o hotărâre.

Criminaliștii își terminaseră treaba și făcuseră curățenie după ei. Mai exact, balta de sânge dispăruse, dar nu și contururile clasice trasate cu creta, arătând unde zăcuse cadavrul. Harry și-l imagina pe agentul de vânzări încercând nerăbdător să găsească o modalitate de a sugera îndepărtarea dărelor de cretă înainte de prima vizionare cu potențiali clienți.

Harry se duse la fereastra de la bucătărie și se uită cum cerul devenea tot mai palid pe măsură ce strălucirea zilei dispărea. Se instala întunericul. Harry era treaz de 28 de ore, iar Rakel era moartă de cel puțin 141 de ore.

Străbătu încăperea și se postă deasupra conturului trasat cu cretă. Se aplecă. Își plimbă degetele peste dușumea. Se înghesui în interiorul conturului și se ghemui în aceeași poziție fetală cu victima, încercând să nu iasă din marginile trasate. După care, în sfârșit, începu să plângă. La început fără lacrimi, doar cu urlete răgușite care porneau din piept, creșteau în volum și forțau ieșirea prin gâtul prea strâmt ca să ajungă să umple încăperea, venind parcă de la un om care se chinuia să rămână în viață. Când încetă cu urletele, se rostogoli pe spate ca să-și recapete răsuflarea. După care veniră lacrimile. Iar printre lacrimi, înotând ca într-un vis, văzu candelabruI de cristal direct deasupra lui. Și văzu cum cristalele formau litera S.

Păsările ciripeau fericite pe strada Lyder Sagen.

Poate fiindcă era ora 9 și nimic nu le stricase încă ziua. Poate fiindcă soarele strălucea și părea startul perfect al unui weekend care se anunța cald. Sau poate fiindcă păsările de pe Lyder Sagen erau mai fericite decât păsările din restul lumii. Deoarece, chiar și într-o țară aflată în mod regulat în topul celor mai fericite țări din lume, acea stradă banală, numită după un profesor din Bergen, avea o calitate: 470 de metri de fericire, liberă nu numai de griji financiare, ci și de materialism exagerat, cu vile solide, nepretențioase și grădini mari, dar nu excesiv de îngrijite, unde jucăriile copiilor zăceau împrăștiate cu o lejeritate care nu lăsa loc de îndoială asupra priorităților familiilor. Boemă, dar cu un Audi nou, chiar dacă nu unul dintre modelele pretențioase, într-un garaj plin cu mobilier vechi, greu și delicios de nepractic pentru grădină, din lemn bine asortat. Poate că Lyder Sagen era una dintre cele mai scumpe străzi ale țării, dar rezidentul ei ideal părea să fie un artist care moștenise casa în care locuia de la bunica lui. Oricum, rezidenții păreau buni social-democrați care credeau în dezvoltare sustenabilă și aveau valori la fel de solide ca bârnele supradimensionate care se iveau ici și colo din casele lor de modă veche.

Harry deschise poarta și scârțâitul ei sună ca un ecou al trecutului. Totul părea la fel ca înainte. Scârțâitul treptelor care duceau spre ușă. Soneria fără plăcuța cu nume. Pantofii bărbătești mărimea 46, pe care Kaja Solness îi lăsa afară ca să-i sperie pe spărgătorii de case și alți musafiri nepoftiți.

Kaja deschise ușa, își dădu o șuviță de păr decolorat de soare de pe față și își încrucișă brațele la piept.

Chiar și cardiganul de lână, prea mare pentru trupul ei, și papucii vechi din fetru erau aceiași.

— Harry, rosti ea.

— Locuiești la mică distanță de apartamentul meu, așa că mi-am spus că aș putea să trec direct în loc să sun înainte.

— Cum?

Ea își înclină capul într-o parte.

— Asta am spus prima dată când am sunat la soneria ta.

— Cum de ții minte așa ceva?

Am petrecut multă vreme gândindu-mă ce să spun și exersând, își zise Harry, zâmbind.

— Am memorie de elefant. Pot să intru?

Citi o urmă de ezitare în ochii ei și îl izbi faptul că nici măcar nu se gândise că ea ar putea avea pe cineva. Un partener. Un iubit. Sau vreun alt motiv de a-l ține de cealaltă parte a pragului.

— Dacă nu cumva te deranjez, vreau să spun.

— Ăă, nu, doar... doar că e o surpriză.

— Aș putea reveni altădată.

— Nu. Nu, Dumnezeule, am spus că poți veni oricând. Se dădu laoparte.

Kaja puse o cană cu ceai fierbinte pe măsuța de cafea din fața lui Harry și se așeză pe canapea, strângându-și picioarele lungi sub ea. Harry se uită la cartea care zăcea cu cotorul în sus. *Jane Eyre*, de Charlotte Brontë. Își amintea ceva despre o tânără care se îndrăgostește de un singuratic morocănos separat de soție, dar apoi reiese că-și sechestrase soția în mansarda casei.

— Nu mă lasă să anchetez crima. Chiar dacă sunt exclus din lista suspectilor, zise el.

— E procedura standard în astfel de cazuri, nu?

— Habar n-am dacă e stabilită o procedură pentru detectivi criminaliști ale căror soții au fost ucise. Și știu cine a comis crima.

— Știi?

— Sunt destul de sigur.

— Dovezi?

— Instinctul.

— Ca toți ceilalți care au lucrat vreodată cu tine, nutresc cel mai mare respect pentru instinctele tale, Harry, dar ești convins că e de încredere când vine vorba de soția ta?

— Nu e vorba doar de instinct. Am eliminat celelalte posibilități.

— Pe toate? Parcă țin minte că am avut un mentor pe nume Harry care mi-a spus că întotdeauna există alte

posibilități, că orice concluzii bazate pe deducție se bucură de o bună reputație nemeritată.

Kaja își ținea cana cu ceai în mână fără să bea din ea, ca și cum ar fi făcut ceaiul în principal ca să-și încălzească mâinile.

— Rakel nu avea alți dușmani în afară de acesta. Care, de fapt, nu era dușmanul ei, ci al meu. Se numește Svein Finne. Cunoscut sub porecla Logodnicul.

— Cine e?

— Un violator și un ucigaș. I se spune Logodnicul deoarece își inseminează victimele și le omoară dacă nu dau naștere copilului său. Eram un tânăr detectiv criminalist și am muncit zi și noapte ca să-l prind. A fost primul meu caz. Și am râs de bucurie când i-am pus cătușele.

Harry își privi mâinile:

— A fost probabil ultima dată când am fost atât de fericit să arestez pe cineva.

— Zău? De ce?

Privirea lui Harry rătăci peste frumosul tapet vechi cu motive florale.

— Există probabil mai multe motive, iar autocunoașterea mea este destul de limitată. Dar unul dintre motive este acela că imediat ce și-a ispășit pedeapsa, Finne a violat o fată de 19 ani și a amenințat că o omoară dacă avortează copilul. Oricum, ea a avortat. O săptămână mai târziu a fost găsită zăcând pe burtă pe o potecă forestieră din Linnerud. Sânge peste tot, erau siguri că e moartă. Însă când au întors-o cu fața în sus au auzit un sunet, o voce de bebeluș rostind „mama”. Au dus-o la spital și fata a supraviețuit. Nu ea scosese sunetul. Finne o despicasese, îi băgase o păpușă cu baterii în abdomen, după care o cususe la loc.

Kaja icni de groază.

— Scuze. Nu prea mai am antrenament.

Harry dădu din cap.

— Așa că l-am prins din nou. Am montat o capcană și l-am prins cu pantalonii în vine. Literalmente. Există și o poză. Flash strălucitor, ușor supraexpusă. În afară de umilire, am fost personal responsabil pentru faptul că Svein Finne, zis Logodnicul, și-a petrecut 20 din cei peste 70 de ani de viață în spatele gratiilor. Printre altele, pentru o crimă pe care el susține că nu a comis-o.

Așadar iată motivul. Țsta e motivul instinctului meu. Putem ieși pe terasă la o țigară?

Își îmbrăcară hainele groase și se așezară pe terasa mare, acoperită, care dădea către o grădină plină cu meri. Harry aruncă o privire către ferestrele de la primul etaj al clădirii învecinate. Nu se vedea lumină la niciuna dintre ele.

— Vecinul tău, zise Harry, scoțându-și pachetul de țigări. A încetat să te mai supravegheze?

— Greger a făcut 90 de ani acum câțiva ani. A murit anul trecut, oftă Kaja.

— Deci acum trebuie să ai singură grijă de tine?

Ea ridică din umeri. Mișcările ei aveau un ritm propriu, ca într-un dans.

— Am senzația că sunt supravegheată mereu de cineva.

— Ai devenit religioasă?

— Nu. Îmi dai o țigară?

Harry o privi. Își ținea mâinile sub ea. Își aminti că proceda așa deoarece i se făcea frig repede.

— Știi că am stat aici exact așa cu ani în urmă? Șapte ani? Opt?

— Da, răspunse ea. Îmi amintesc.

Își scoase o mână de sub ea. Luă țigara între degetul arătător și cel mijlociu și îl lăsă pe Harry să i-o aprindă. Inhală și scoase fum cenușiu pe gură. Ținea țigara la fel de stângace ca data precedentă.

Harry simți gustul dulce al amintirilor. Vorbiseră atunci despre cât de mult se fuma în filmul *Now, Voyager*, despre monismul material, liberul-arbitru, John Fante și plăcerea de a fura lucruri mici. Apoi, ca pedeapsă pentru amintirea acelor momente lipsite de durere, tresări la auzul numelui ei și cuțitul se răsuci din nou.

— Pari atât de sigur când spui că Rakel n-avea alți dușmani în afară de acest Finne, Harry. Dar ce te face să crezi că știi toate amănuntele din viața ei? Oamenii pot trăi împreună, pot împărți același pat, pot împărți totul, dar asta nu înseamnă că își împart toate secretele.

Harry își dresе glasul.

— O cunoșteam, Kaja. Ea mă cunoștea pe mine. Ne știam unul pe celălalt. Nu aveam secrete...

Își auzi tremurul din voce și se opri brusc.

— Excelent, Harry, dar nu știu ce rol vrei să joc eu aici. De persoană care îți arată compasiune sau de profesionist?

— De profesionist.

Kaja lăasă țigara pe marginea măsuței de lemn.

— Bine. Atunci îți mai ofer o posibilitate, doar ca exemplu. Rakel intrase într-o relație cu alt bărbat. Poate că ți-e imposibil să-ți imaginezi că ea te-ar fi putut înșela pe la spate, dar, crede-mă, femeile se pricep mai bine să ascundă astfel de lucruri decât bărbații, mai ales dacă ele consideră că au motive să o facă. Sau, ca să fiu mai concretă: bărbații se pricep mai puțin să-și ascundă infidelitățile decât femeile.

Harry închise ochii.

— Asta sună a mare...

— Generalizare. Evident că e. Uite încă una. Femeile sunt necredincioase din motive diferite de ale bărbaților. Poate că Rakel știa că are nevoie să stea departe de tine, dar avea nevoie de un catalizator, ceva care să o împingă. Cum ar fi un flirt pe termen scurt. După aia, odată ce flirtul își îndeplinea menirea și se elibera de tine, înceta relația și cu celălalt bărbat. Așa că, bingo, obții astfel un bărbat amorezat, umilit, care are motiv să ucidă.

— În regulă, zise Harry. Dar tu crezi asta?

— Nu, dar arată că *ar putea* exista și alte posibilități. Eu sigur nu cred în motivul pe care încerci să i-l atribui lui Finne.

— Nu?

— Ideea că el a omorât-o pe Rakel doar pentru că tu ți-ai făcut treaba de ofițer de poliție? Că te urăște, că te-a amenințat, accept. Însă cei ca Finne sunt motivați de pofte sexuale, nu de răzbunare. Oricum, nu mai mult ca alte genuri de criminali. Iar eu nu m-am simțit niciodată amenințată de cineva pe care l-am trimis la pușcărie, oricât de gură-spartă ar fi fost persoana respectivă. Există o distanță mare între amenințări ieftine și asumarea riscului de a comite o crimă. Cred că Finne ar fi avut nevoie de un motiv mult mai puternic ca să riște să mai petreacă în pușcărie 12 ani sau poate tot restul vieții lui.

Harry trase tare, cu furie, din țigară. Cu furie, fiindcă își simțea fiecare fibră a corpului opunându-se spuselor

ei. Cu furie, pentru că știa că ea are dreptate.

— Și atunci ce motiv de răzbunare ai considera tu suficient de puternic?

Se repetă ridicarea ca într-un dans, aproape copilărească, din umeri.

— Nu știu. Ceva de natură personală. Ceva care se potrivește cu ce ți-a făcut el ție.

— Dar eu exact asta i-am făcut. I-am luat libertatea și viața pe care o iubea. Așa că el mi-a luat ce iubeam cel mai mult.

Kaja făcu o grimasă și dădu din cap.

— Rakel. Ca să te determine să trăiești cu durerea.

Harry observă că fumase țigara până la filtru.

— Exact. Tu vezi lucruri, Kaja. De-asta am venit la tine.

— Ce vrei să spui?

Harry încercă să zâmbească.

— Știi că nu funcționez ca lumea. Am ajuns propriul exemplu prost de detectiv condus de emoții care pornește de la concluzie și apoi caută întrebări ale căror răspunsuri speră să o confirme. Și de asta am nevoie de tine, Kaja.

— Nu pricep.

— Am fost suspendat și nu mi se mai permite să lucrez cu nimeni din departament. Ca detectivi, avem cu toții nevoie de cineva care să ne pună ideile la încercare. Cineva care să opună un pic de rezistență. Idei noi. Ai fost detectiv criminalist și n-ai cu ce să-ți umpli timpul.

— Nu. Nu, Harry.

Harry se aplecă în față.

— Ascultă-mă, Kaja. Știu că nu-mi datorezi nimic, știu că te-am abandonat atunci. Faptul că am avut inima frântă se poate să fi fost explicația, însă n-a fost o scuză ca s-o frâng și pe a ta. Știam ce fac și aș face același lucru din nou. Trebuia s-o fac. O iubeam pe Rakel. Știu că îți cer mult, dar o să-ți cer oricum. Înnebunesc, Kaja. Trebuie să fac ceva și singurul lucru la care mă pricep e să investighez crime. Și să beau. Pot să beau până mor dacă trebuie.

Harry o văzu pe Kaja tresărind din nou.

— Îți spun cum stau lucrurile pe bune, zise el. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, tot ce-ți cer e să te gândești la asta. Ai numărul meu de telefon. Iar acum o să te las în pace.

Își încălță bocancii, ieși pe ușă și porni către strada Suhm, trecu pe lângă Norabakken și Biserica Fagerborg, reuși să depășească cu succes două localuri în care clienții erau ciorchine în jurul barului, zări intrarea către stadionul Bislett, care pe vremuri avusese propriii fani, dar care acum semăna mai degrabă a închisoare, și se uită la cerul infinit de senin de deasupra lui, pe care i se păru că zărește un S lucind în lumina soarelui, în vreme ce el traversa strada. Se auzi un scrâșnet când un tramvai frână cu putere, ca un ecou al propriului țipăt, când se ridicase de jos și unul dintre bocanci îi alunecase pe sânge.

Truls Berntsen era în fața computerului și urmărea al treilea episod din primul sezon al serialului *The Shield*. Urmărise întregul serial deja de două ori și acum îl relua. Serialele TV erau ca filmele porno: cele vechi, clasice erau cele mai bune. Pe lângă asta, Truls era Vic Mackey. Nu în întregime, dar Vic era genul de om care i-ar fi plăcut lui Truls să fie: corupt până în măduva oaselor, dar cu un cod moral care îl făcea să fie un personaj în regulă. Asta era cool. Puteai fi *extrem de rău*, în funcție de cum priveai lucrurile. Din ce unghi. În definitiv, naziștii și comuniștii își realizaseră propriile filme și îi făcuseră pe oameni să se bucure de propriii lor ticăloși. Nimic nu era în întregime adevărat și nimic nu era în întregime fals. Puncte de vedere. Asta era tot. Puncte de vedere.

Sună telefonul.

Deranjant.

Gunnar Hagen insistase ca Serviciul de Investigații Criminale să funcționeze și în weekend. Cu doar un ofițer pe tură, dar asta îi convenea lui Truls, care era fericit să facă și turele altora. În primul rând, n-avea nimic altceva mai bun de făcut și avea nevoie de bani și de timp liber pentru călătoria lui în Pattaya din toamnă. Și nu era absolut nimic de făcut, ca ofițer de serviciu trebuia doar să preia apelurile telefonice. Nu era prea sigur că oamenii știau că există activitate în weekend la Serviciul de Investigații Criminale, dar nici n-avea vreo intenție să le spună.

Tocmai de aceea apelul telefonic era deranjant, căci pe ecranul telefonului scria că îl apela ofițerul de

serviciu.

După cinci apeluri, Truls înjură în barbă, reduce sonorul serialului, dar lăasă imaginile să se deruleze în continuare, și apucă receptorul.

— Da? rosti el, încercând să facă din acea unică silabă, pozitivă la origine, un indiciu de respingere.

— Aici e ofițerul de serviciu. Avem o doamnă care are nevoie de asistență. Vrea să vadă poze cu violatori, în legătură cu un viol.

— Asta e treaba celor de la Moravuri.

— Voi dispuneți de aceleași poze, iar cei de acolo nu au pe nimeni de serviciu în weekend.

— Ar fi mai bine să revină luni.

— Ar fi mai bine să vadă pozele câtă vreme ține minte fața. Funcționați în weekend sau nu?

— Bine, gemu Truls Berntsen. Adu-o sus.

— Suntem cam ocupați, așa că ce-ar fi să cobori tu și să o preiei?

— Și eu sunt ocupat.

Truls așteaptă, dar nu primi răspuns.

— Bine, cobor, oftă el.

— În regulă. Și, ascultă, a trecut ceva vreme de când nu se mai numește Divizia Moravuri. Acum se numește Unitatea de Infrațiuni Sexuale.

— Să ți-o trag, mormăi Truls, prea încet ca să fie auzit, după care încheie convorbirea și apăsă pe butonul de pauză, făcând imaginea să încremenească chiar înaintea uneia dintre scenele lui favorite, în care Vic își lichidează colegul polițist, pe Terry, cu un glonț înfipt chiar sub ochiul stâng.

— Așadar nu vorbim de un viol la care ați fost supusă, ci de un viol la care spuneți că ați fost martoră? întrebă Truls Berntsen, trăgând un scaun înspre biroul lui. Sunteți sigură că a fost un viol?

— Nu, răspunse femeia.

Se prezentase ca fiind Dagny Jensen.

— Dar am să fiu sigură dacă îl recunosc pe vreunul dintre violatorii din arhiva dumneavoastră.

Truls își scărpină fruntea proeminentă, de Frankenstein.

— Deci nu doriți să depuneți o plângere până nu recunoașteți făptașul?

— Corect.

— Noi nu procedăm de obicei așa, zise Truls. Dar să spunem că pot derula vreo zece minute o succesiune de imagini de violatori, iar dacă îl găsim pe individ, vă puteți întoarce la ofițerul de serviciu ca să-i explicați și să depuneți o plângere. Aici sus sunt singur și sunt extrem de ocupat. S-a făcut?

— Bine.

— Haideti să-i dăm drumul. Vârsta estimată a violatorului?

Trei minute mai târziu, Dagny Jensen arăta înspre una dintre pozele de pe ecran.

— Cine e ăsta?

Truls observă că femeia încerca să-și supprime tremuraturul din voce.

— Inegalabilul Svein Finne, răspunse el. Pe el l-ați văzut?

— Ce a făcut?

— Ce *n-a* făcut? Să vedem.

Truls tastă ceva, apăsă Enter și pe ecran apărură un cazier detaliat.

Zări privirea lui Dagny Jensen parcurgând pagina în jos și îi observă groaza de pe chip când monstrul se materializă în limbajul sec al poliției.

— A ucis femei pe care le-a lăsat însărcinate, șopti ea.

— Mutilare și crimă, o corectă Truls. Și-a ispășit pedeapsa, dar dacă există un om pentru care am fi fericiți să primim o plângere, acesta e Finne.

— Sunteți... sunteți absolut sigur că veți fi în stare să-l prindeți, așadar?

— Oh, am pune laba pe el dacă emitem un mandat de arestare. Evident, condamnarea lui în cadrul unui proces este o chestiune total diferită. În astfel de cazuri este mereu cuvântul cuiva împotriva cuvântului celeilalte persoane, și probabil că va trebui să-i dăm drumul din nou. Însă, bineînțeles, cu un martor ca dumneavoastră, ar fi doi contra unul. Cu un pic de noroc.

Dagny Jensen înghiți în sec de câteva ori.

Truls căscă și se uită la ceas.

— Acum, că ați văzut imaginile, vă puteți întoarce la ofițerul de serviciu să începeți treaba cu hârtogăraia, bine?

— Da, rosti femeia, uitându-se fix la ecran. Da, bineînțeles.

Harry stătea pe canapea holbându-se la perete. Nu aprinsese luminile, iar întunericul care se lăsa ștersese treptat contururile și culorile și se așezase ca o compresă rece pe fruntea lui. Își dorea să-l fi șters și pe el definitiv. Dacă te gândești bine, viața nu ar fi trebuit să fie atât de complicată. Putea fi redusă în esență la întrebarea ambivalentă lansată de trupa Clash: *Să rămân sau să plec?* Să beau? Să nu beau? Ar fi vrut să se înece. Să dispară. Dar nu putea, cel puțin nu încă.

Harry deschise cadoul pe care i-l dăduse Bjørn. Așa cum presupusese, era un disc de vinil. *Road to Ruin*. Unul dintre cele trei albume despre care Øystein susținea cu obstinație că reprezentau singura operă reală a celor de la Ramones (aici el se referea, de obicei, la faptul că Lou Reed descrisese muzica Ramones ca fiind „de rahat”), singurul pe care Harry *nu-l avea* și pe care Bjørn reușise să-l cumpere cumva. Pe rafturile din spatele lui — între primul album al trupei Rainmakers și albumul de debut al celor de la Rank and File — se găseau ambele albume Ramones și favoritul lui, *Rocket to Russia*.

Harry trase discul afară și îl puse pe platan.

Recunoscă o piesă și plasă acul la începutul *I Wanna Be Sedated*.

Riffurile de chitară umplură încăperea. Suna mai prelucrat și mai comercial decât piesele de pe albumul de debut al trupei. Îi plăcu soloul minimal de chitară, dar nu mai fu deloc convins de modulările ritmice de după aceea; suna dubios de asemănător cu stilul *boogie* al Status Quo din perioada de maximă imbecilitate a trupei. Însă piesa era executată cu mare încredere. La fel ca piesa lui favorită, *Rockaway Beach*, unde se sprijineau cu mare încredere pe The Beach Boys, ca niște hoți de mașini care goneau pe strada principală a orașului cu geamurile lăsate.

Când Harry încerca să decidă dacă chiar îi plăcea *I Wanna Be Sedated* și dacă ar fi trebuit să facă o vizită la

bar sau nu, încăperea se luminează de la telefonul de pe măsuta de cafea.

Se uită la ecran. Oftă. Se întreabă dacă era cazul să răspundă.

— Bună, Alexandra.

— Bună, Harry. Am încercat să dau de tine. Trebuie să-ți schimbi mesajul de întâmpinare de la căsuța vocală.

— Așa crezi?

— Nici măcar nu-ți spui numele. *Lăsați un mesaj dacă trebuie.* Doar cinci cuvinte, care sună mai degrabă a avertisment, urmate de un bip.

— Se pare că funcționează așa cum ar trebui.

— Te-am sunat de *multe* ori.

— Am văzut, dar n-am fost... în starea necesară.

Alexandra scoase un oftat profund și vocea îi deveni brusc îndurerată și empatică:

— Am auzit. E groaznic.

— Da.

Urmă o pauză, ca un intermezzo tăcut între două acte. Când Alexandra reveni, nu o făcu nici cu vocea ei profundă, jucăușă, nici cu cea îndurerată, empatică. Ci cu vocea profesională:

— Am descoperit ceva pentru tine.

Harry își trecu palma peste față.

— Bine. Sunt numai urechi.

Trecuse atât de mult de când o contactase pe Alexandra Sturdza, încât renunțase la orice speranță de a obține ceva de la ea. În urmă cu mai bine de șase luni se dusesse la Institutul Medico-Legal de la Rikshospital, unde fusese întâmpinat de o tânără femeie care venea direct din laborator, cu o față dură, ciupită de acnee, ochi strălucitori și un accent străin aproape imperceptibil. Îl dusesse în biroul ei și își atârname halatul alb în cuier, în timp ce Harry o întreba dacă îl putea ajuta oarecum neoficial să compare ADN-ul lui Svein Finne cu mostrele prelevate în cazuri vechi de crimă și viol.

— Așadar, Harry Hole, vrei să sar rîndul pentru tine?

După ce Parlamentul abolise în 2014 limitările din cazurile de crimă și viol, apăruseră în mod firesc o groază de cereri de aplicare a noii tehnologii de analiză ADN la cazuri vechi, așa că timpul de așteptare crescuse exponențial.

Harry se gândise să-și reformuleze cererea, dar citise în ochii ei că n-avea sens.

— Da.

— Interesant. În schimbul a ce anume?

— Schimb? Hmm. Ce ai vrea?

— O bere cu Harry Hole ar fi un început.

Sub halat, Alexandra Sturdza purta haine negre, mulate, care lăsau să se întrevadă un trup musculos ce îl făcuse pe Harry să se gândească la pisici și mașini sport. Numai că el nu fusese niciodată chiar atât de interesat de mașini și îi plăceau mai mult câinii.

— Dacă ăsta e prețul, îți iau o bere. Dar eu nu beau. Și sunt căsătorit.

— Mai vedem, rostise ea râzând.

Părea să râdă mult, însă era ciudat de greu să-i ghicească vârsta, putea fi cu 10–20 de ani mai tânără ca el. Ea își înclinase capul și se uitase la el.

— Ne întâlnim la Revolver mâine la ora 20 și vedem ce am pentru tine, OK?

Nu avusese prea multe pentru el. Nici atunci și nici de atunci încoace. Dar suficient cât să se invite singură la o bere din când în când. El menținuse distanța profesională și se asigurase că întâlnirile lor sunt scurte și la obiect. Până când Rakel îl dăduse afară și atunci barajul autoimpus sărise în aer, ducând cu el totul, inclusiv principiile legate de distanța profesională.

Harry observă că peretele căpătase o altă nuanță de cenușiu.

— N-am o potrivire exactă dintr-un caz, începu Alexandra.

Harry căscă; aceeași veche poveste.

— Dar mi-am dat seama că puteam compara profilul ADN al lui Svein Finne cu toate celelalte profiluri din baza de date. Și am găsit o potrivire parțială cu amprenta ADN a unui ucigaș.

— Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă că, dacă Sveine Finne nu e un ucigaș condamnat, atunci e tatăl unuia, cel puțin.

— Oh, la dracu'!

Ceva rășări în mintea lui Harry. O idee reprimată:

— Cum îl cheamă pe ucigaș?

— Valentin Gjertsen.

Harry simți un fior de gheață pe șira spinării. Valentin Gjertsen. Nu că Harry ar fi avut mai multă încredere în gene decât în mediu, dar exista un soi de logică în faptul că sămânța lui Svein Finne, genele lui, zămisliseră un fiu care ajunsese unul dintre cei mai mari criminali din istoria penală a Norvegiei.

— Pari mai puțin surprins decât credeam, rosti Alexandra.

— Sunt mai puțin surprins decât credeam *eu însumi*, replică Harry, frecându-și gâtul.

— E util?

— Da. Da, e de mare ajutor. Mersi, Alexandra.

— Ce-o să faci acum?

— Hmm. Bună întrebare.

— Vrei să vii pe la mine?

— Cum ți-am spus, nu prea am...

— Nu trebuie să facem nimic. Poate că ne-ar prinde bine doar să stăm alături o vreme. Îți amintești unde stai?

Harry închise ochii. Existaseră mai multe paturi, coridoare și curți de când explodase barajul, iar alcoolul așezase un vâl peste chipuri, nume, adrese. Iar în acea clipă imaginea lui Valentin Gjertsen bloca orice altceva din memoria lui.

— Ce naiba, Harry? Erai beat, dar n-ai putea măcar să *pretinzi* că-ți amintești?

— Grünerløkka, Seilduksgata.

— Ce băiat isteț. Peste o oră?

Imediat ce închise și o sună pe Kaja Solness, în mintea lui apăru o idee. Își amintise de Seilduksgata indiferent de cât de beat fusese... își amintea mereu ceva, memoria lui nu era niciodată *complet* distrusă. Poate că nu efectul consumului îndelungat de alcool era de vină că nu-și amintea nimic din acea seară de la barul Jealousy, poate că era ceva ce *nu voia* să-și amintească.

— *Bună, aici căsuța vocală a Kajei.*

— Am motivul pe care îl cereai, zise Harry după semnalul sonor. Se numește Valentin Gjertsen și s-a dovedit că era fiul lui Svein Finne. Valentin Gjertsen e mort. A fost omorât. Eu l-am omorât.

Alexandra Sturdza scoase un geamăt prelung în vreme ce-și întindea brațele deasupra capului, astfel că degetele și picioarele ei goale atinseră tăbliile de alamă ale patului la ambele capete. După aceea se rostogoli pe o parte, își împinse cuvertura între coapse și își vârî una dintre pernele mari și albe sub cap. Zâmbea atât de tare încât ochii ei închiși la culoare aproape dispăreau pe chipul dur.

— Mă bucur că ai venit, zise ea, punându-și o mână pe pieptul lui Harry.

— Hmm.

Harry zăcea întins pe spate și se uita fix în lumina puternică din tavan.

Când îi deschisese ușa, ea purta o cămașă de noapte lungă, din mătase. După aceea îl luase de mână și îl dusesse direct în dormitor.

— Te simți vinovat? întrebă ea.

— Întotdeauna, zise Harry.

— Că ești aici, vreau să spun.

— Nu neapărat. Doar că se potrivește pe scara indicatorilor.

— Indicatori despre ce?

— Că sunt un om rău.

— Dacă te simți deja vinovat, ai putea să te dezbraci.

— Deci nu e nicio îndoială că Valentin Gjertsen a fost fiul lui Svein Finne?

Harry își puse mâinile sub cap.

— Nu.

— Iisuse, chiar că lanțul de evenimente e absurd. Gândește-te la asta. Valentin Gjertsen a fost probabil produsul unui viol.

— Cine nu e?

Ea se frecă de coapsa lui.

— Știi că Valentin Gjertsen a violat-o pe dentista închisorii în timpul unei consultații? După aceea i-a tras ciorapii de nylon peste față și le-a dat foc.

— Taci din gură, Harry. Te doresc. Vezi că sunt prezervative în sertarul noptierei.

— Nu, mersi.

— Nu? Doar nu vrei un copil, nu?

— Nu mă refer la prezervative.

Harry își lăasă o mână peste ale ei, care începuseră să-i desfacă cureaua pantalonilor.

— Ce dracu'? Ce sens mai are dacă nu vrei să ți-o tragi? izbucni ea.

— Bună întrebare.

— De ce nu vrei?

— Nivel scăzut de testosteron, la prima vedere.

Cu un pufnet furios, Alexandra se rostogoli la loc pe spate.

— Ea nu e doar fosta ta soție, Harry, e *moartă*. Când ai să accepți asta?

— Crezi că cinci zile de celibat e excesiv?

Ea îl privi.

— Amuzant. Dar nu te descurci cu situația la fel de bine cum pretinzi, nu?

— Să te prefaci înseamnă jumătate de treabă, zise Harry, ridicându-și șoldurile și scoțând pachetul de țigări din buzunarul pantalonilor. Cercetările arată că ajungi să capeți o dispoziție mai bună dacă îți exersezi mușchii zâmbetului. Care e politica ta legată de fumat în dormitor?

— Totul e permis. Dar când oamenii fumează în fața mea, politica mea e să citesc ce scrie pe pachet. Tutunul ucide, prietene.

— Mhm. Chestia cu „prietene” e simpatică.

— Am spus-o ca să te fac să admiți că nu e vorba doar de ce-ți faci ție însuți, ci de ce le faci tuturor celor cărora le pasă de tine.

— Am priceput. Deci, cu riscul de a face cancer și de a mă simți și mai vinovat, îmi voi aprinde o țigară.

Harry inhală adânc și suflă fumul înspre lampa de tavan.

— Îți plac luminile, zise el.

— Am crescut în Timișoara.

— Da?

— Primul oraș din Europa care a avut felinare electrice pe străzi. Doar New Yorkul ne-a luat-o înainte.

— Și de-asta îți plac luminile?

— Nu, dar ție îți plac curiozitățile.

— Zău?

— Da. Cum ar fi povestea că Finne a avut un violator drept fiu.

— Asta e ceva mai mult decât o curiozitate.

— De ce?

Harry trase din țigară, dar nu simți niciun gust.

— Deoarece fiul îi oferă lui Finne un motiv suficient de puternic pentru răzbunare. L-am vânat pe fiu-său în mai multe anchete de crimă. Și totul s-a sfârșit cu mine împușcându-l.

— Tu...?

— Valentin Gjertsen era neînarmat, dar m-a provocat să trag prefăcându-se că duce mâna la armă. Din nefericire, am fost singurul martor al incidentului, iar celor de la Afaceri Interne li s-a părut problematic că am tras trei focuri. Dar am fost exonerat. N-au putut dovedi, după spusele lor, că eu n-am acționat în legitimă apărare.

— Și Finne a aflat de toate astea? Crezi că de aceea a ucis-o pe fosta ta soție?

Harry încuviință.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Logic, ar fi trebuit să-l ucidă pe Oleg.

Harry ridică din sprâncene.

— Deci îi știi numele?

— Vorbești mult când ești beat, Harry. Și excesiv despre fosta ta soție și despre băiat.

— Oleg nu e al meu, e din prima căsnicie a lui Rakel.

— Mi-ai povestit și asta, dar asta nu e doar biologie?

Harry clătină din cap.

— Nu pentru Svein Finne. El nu l-a iubit pe Valentin Gjertsen ca persoană, abia dacă îl știa. L-a iubit pe Valentin pur și simplu pentru că avea genele lui. Forța motrice care îl animă pe Finne este nevoia lui de a-și răspândi sămânța și de a concepe copii. Biologia înseamnă totul pentru el. E felul lui de a accede la viața veșnică.

— E patologic.

— Chiar așa?

Harry își privi țigara. Se întreabă unde era cancerul de plămâni pe lista deja aglomerată a potențialelor sale cauze de deces și continuă:

— Poate că suntem mai strâns legați de biologie decât ne place să credem. Poate că ne naștem cu toții niște

șovini, rasiști și naționaliști ereditari, cu o dorință instinctivă de dominație globală pentru familia noastră. Iar apoi învățăm să o ignorăm în mai mică sau mai mare măsură. Cei mai mulți dintre noi, oricum.

— Însă tot dorim să aflăm de unde provenim, în termeni pur biologici. Știai că în cei peste 20 de ani petrecuți la Institutul Medico-Legal am constatat o creștere de 300% a numărului de teste ADN cerute de oameni care vor să afle cine e tatăl lor sau dacă fiul sau fiica este cu adevărat copilul lor?

— O curiozitate.

— Asta ne spune ceva despre modul în care identitatea se leagă de moștenirea noastră genetică.

— Crezi?

— Da.

Ea își luă paharul cu vin pe care îl lăsase pe noptieră.

— Dacă n-aș fi crezut, n-aș fi fost aici.

— În pat cu mine?

— În Norvegia. Am venit aici să-mi găsesc tatăl. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre el, tot ce știam era că venise din Norvegia. După moartea ei, mi-am cumpărat bilet și am venit să-l caut. În primul an am avut trei slujbe diferite. Tot ce știam despre tatăl meu era că este probabil inteligent, deoarece mama era mediocră, dar eu am obținut mereu note maxime în România și mi-a luat doar șase luni ca să vorbesc fluent norvegiana. Dar nu mi-am putut găsi tatăl. Așa că am obținut un grant ca să studiez chimia la NTNU, apoi o slujbă la Institutul Medico-Legal și m-am specializat pe analize ADN.

— Unde puteai continua să îl cauți.

— Da.

— Și?

— L-am găsit.

— Serios? Probabil că ai avut noroc, deoarece, din ce știu eu, voi ștergeți profilurile ADN din cazurile de paternitate după un an.

— În cazurile de paternitate, da.

În acea clipă Harry înțelese.

— Ți-ai găsit tatăl în baza de date a poliției. Avea cazier?

— Da.

— Mhm. Ce făcu...

Buzunarul pantalonilor lui Harry vibră. Harry se uită la număr. Apăsă pe Răspunde.

— Bună, Kaja. Ai primit mesajul meu?

— Da.

Vocea ei se auzea moale în urechea lui.

— Și?

— Și sunt de acord, cred că ai descoperit motivul lui Finne.

— Asta înseamnă că mă vei ajuta?

— Nu știu.

În pauza care urmă, Harry auzi respirația Kajei într-o ureche și respirația Alexandrei în cealaltă.

— Pari că stai întins, Harry. Ești acasă?

— Nu, e la Alexandra.

Vocea Alexandrei răsună în urechea lui Harry.

— Cine e? întrebă Kaja.

— A fost... Alexandra.

— În cazul ăsta, nu te deranjez. Noapte bună.

— Nu deranjezi...

Însă Kaja închisese deja.

Harry se uită la telefon. Îl băgă înapoi în buzunar. Își stinse țigara pe marginea aplicei cubice pentru lumină de pe noptieră și își coborî picioarele de pe pat.

— Unde pleci?

— Acasă, răspunse Harry, după care se aplecă și o sărută pe Alexandra pe frunte.

Harry mergea cu pas întins către vest, în vreme ce mintea lui analiza informațiile.

Își scoase telefonul și îl sună pe Bjørn Holm.

— Harry?

— Finne a fost.

— Trezim copilul, Harry, nu putem aștepta până mâine? zise Bjørn.

— Svein Finne este tatăl lui Valentin Gjertsen.

— Oh, la dracu'.

— Motivul e răzbunarea sângelui. Sunt convins. Trebuie să emiți o alertă pentru Finne, iar după ce obții adresa lui trebuie să faci rost de un mandat de percheziție. Dacă găsești cuțitul, rezolvăm cazul...

— Eu te aud, Harry. Dar Gert a adormit în fine și trebuie să dorm și eu puțin. Și nu sunt deloc sigur că

obținem un mandat de percheziție așa. Probabil că trebuie ceva mai concret.

— Dar aici *este* o răzbunare de familie, Bjørn. E în firea noastră. N-ai proceda și tu la fel dacă l-ar omorî cineva pe Gert?

— Asta e o întrebare tâmpită.

— Gândește-te la asta.

— Of, nu știu ce să spun, Harry.

— *Nu știi?*

— Pe mâine. Bine?

Harry închise ochii strâns și se înjură în sinea lui.

— Bineînțeles. Îmi cer scuze dacă mă comport ca un idiot, Bjørn, pur și simplu nu suport să...

— E-n regulă, Harry. Hai să discutăm despre asta mâine. Și câtă vreme ești suspendat, cel mai bine ar fi dacă nu ai spune nimănui că noi doi discutăm despre caz.

— Bineînțeles. Dormi, omule.

Sâmbătă seara. În fața lui, pe trotuar, vedea o fată beată care plângea cu capul lipit de un zid. Un tip stătea în spatele ei, aplecat, încercând să o consoleze ținându-și mâna pe spinarea ei.

— Regulează alte femei! țipa fata. Nu-i pasă de mine! Nimănui nu-i pasă de mine!

— *Mie* îmi pasă, rosti tipul cu voce înceată.

— Mda, *ție*, pufni ea disprețuitor, continuând să plângă.

Harry surprinse privirea tipului când trecu pe lângă ei.

Sâmbătă seara. La 100 de metri în fața lui, pe același trotuar, se vedea un bar. Poate că ar fi fost mai bine să traverseze ca să-l evite. Traficul nu era deloc aglomerat, doar câteva taxiuri. De fapt, multe taxiuri. Și ele formau un zid de vehicule negre care făceau imposibilă traversarea străzii. La naiba!

Truls Berntsen urmărea al șaptelea și ultimul sezon din *The Shield*. Se întrebase dacă să arunce rapid o privire pe Pornhub, dar decisese să nu o facă: era posibil ca cineva de la IT să fi activat istoricul site-urilor vizitate de angajați. Truls se uită din nou la ceas. Acasă la el internetul mergea mai încet și oricum venise vremea să se culce. Își puse geaca și trase de fermoar. Însă îl

deranja ceva. Nu știa ce exact, deoarece își petrecuse ziua pe cheltuiala contribuabililor fără să facă ceva util, o zi la sfârșitul căreia se putea duce la culcare știind că se desfășurase din nou în favoarea lui.

Truls Berntsen se uită la telefon.

Era o stupizenie, dar dacă îl împiedica să se mai gândească la asta, cu atât mai bine.

— Ofițerul de serviciu.

— Aici e Truls Berntsen. Femeia pe care ai trimis-o sus a completat cumva o plângere împotriva lui Svein Finne când a revenit la tine?

— Nu a revenit.

— A plecat pur și simplu?

— Probabil că da.

Truls Berntsen închise. Se gândi câteva clipe. Formă din nou un număr. Așteptă.

— Harry.

Truls abia dacă distingea vocea colegului său pe fundalul muzicii și strigătelor.

— Ești la o petrecere?

— La bar.

— Au pus Motörhead, rosti Truls.

— Iar ăsta e singurul lucru pozitiv care se poate spune despre localul ăsta. Ce dorești?

— Svein Finne. Încerci să-l ții sub supraveghere.

— Și?

Truls îi povestește despre vizita pe care o avusese mai devreme în cursul zilei.

— Mhm. Ai numele femeii și numărul ei de telefon?

— Dagny cumva. Poate Jensen. Îl poți întreba pe ofițerul de serviciu dacă i-a luat detaliile, dar mă îndoiesc.

— De ce?

— Cred că ea se teme că Finne va afla că a fost aici.

— Bine. Nu-l pot suna pe ofițerul de serviciu, sunt suspendat. Poți face tu asta pentru mine?

— Tocmai voiam să plec acasă.

Truls ascultă tăcerea de la celălalt capăt al convorbirii. În fundal, Lemmy interpreta *Killed by Death*.

— Bine, mormăi Truls.

— Încă ceva. Legitimația mea a fost dezactivată, așa că nu mai pot intra în birou. Îmi poți aduce tu pistolul de

serviciu din sertarul de jos în față la Olympen, peste 20 de minute?

— Pistolul? Pentru ce-l vrei?

— Ca să mă protejez de relele din lume.

— Sertarele tale sunt încuiate.

— Dar tu ai o copie a cheii.

— Cum? Ce te face să crezi asta?

— Am observat că bagi diverse lucruri acolo. Iar o dată ai folosit locul ăla ca să depozitezi o bilă de hașis confiscată de cei de la Antidrog, după cum arăta punga. Ca să nu fie găsită în sertarele *tale* dacă începeau să o caute.

Truls nu răspunse.

— Ei bine?

— În 15 minute, grohăi Truls. Fix. N-am de gând să îngheț în frig așteptându-te.

Kaja Solness stătea cu brațele încrucișate la piept, privind pe fereastra livingului. Îi era frig. Mereu îi era frig. În Kabul, unde temperatura varia zilnic de la -5 grade la +30 de grade, frisoanele nocturne o puteau apuca în iulie la fel de bine ca în decembrie, iar ea nu avea altceva de făcut decât să aștepte până dimineață, când soarele deșertului începea să o încălzească din nou. Fratele ei fusese la fel și odată îl întrebese dacă nu cumva se născuseră amândoi cu sânge rece, incapabili să-și regleze temperatura corpului și depinzând de căldura exterioară ca să nu moară de frig, ca reptilele. Vreme îndelungată crezuse că era adevărat. Că ea nu se putea controla. Că depindea în mod invariabil de mediu. Depindea de alții.

Privi în întunericul de afară. Își plimbă privirea de-a lungul gardului grădinii.

Oare el stătea pe acolo, undeva?

Imposibil de știut. Întunericul era impenetrabil, iar un individ ca el știa perfect cum să stea ascuns.

Kaja tremura, dar nu se temea. Deoarece acum știa că n-avea nevoie de alți oameni. Își putea modela singură viața.

Se gândi la sunetul vocii celeilalte femei.

Nu, e la Alexandra.

Viața ei. Și a altora.

Dagny Jensen se opri brusc. Ieșise la plimbarea ei duminicală obișnuită, de-a lungul malului râului Akerselva. Ca să dea de mâncare rațelor. Ca să le zâmbească familiilor cu copii mici și câini. Ca să se uite după primii fulgi de zăpadă. Orice, doar să nu mai gândească. Se gândise toată noaptea, iar acum tot ce-și dorea era să uite.

Numai că el n-o lăsa. Se uită lung la silueta care stătea în fața ușii de acces în clădire. Bătea cu picioarele în pământ, ca și cum încerca să și le păstreze calde. Ca și cum așteptase multă vreme. Dădu să se întoarcă și să plece, când realizează că nu era el. Tipul de acum era mai înalt decât Finne.

Dagny se apropie de el.

Nu avea părul lung, ci o claie de păr blond, dezordonat. Dagny se apropie și mai mult.

— Dagny Jensen? întrebă bărbatul.

— Da?

— Harry Hole. Poliția din Oslo.

Rostise vorbele printre dinți.

— Despre ce e vorba?

— Ieri ai vrut să raportezi un viol.

— M-am răzgândit.

— Așa am înțeles. Te temi.

Dagny se uită la el. Era neras, avea ochii injectați și o cicatrice sângerie care îi străbătea o parte a feței ca un indicator de Intrare Interzisă. Dar chiar dacă fața lui emana aceeași brutalitate ca fața lui Svein Finne, se vedea ceva în ea care îi înmuia expresia, ceva care o făcea aproape arătoasă.

— Chiar așa? întrebă ea.

— Da. Iar eu mă aflu aici ca să-ți cer ajutorul în prinderea individului care te-a violat.

Dagny tresări.

— *Pe mine?* Ai înțeles greșit, Hole. Nu sunt eu cea violată. Asta dacă a fost vorba de un viol.

Hole nu replică. Se uită doar în ochii ei. Acum el era cel care o privea cu duritate.

— Încerca să te lase gravidă. Iar acum, că speră că-i porți copilul, te supraveghează. A venit deja la tine?

Dagny clipi de două ori.

— De unde știi...

— Asta e obsesia lui. Ți-a spus ce ți-ar face dacă ai încerca să avortezi?

Dagny Jensen înghiți în sec. Dădu să-i ceară să plece, dar ezită. Nu știa dacă putea avea încredere în ce-i spusese despre Finne, însă acest polițist emana ceva ce alții nu aveau. Determinare. Se citea hotărârea la el. *Poate că e cam ca la preoți, avem încredere în ei fiindcă suntem sperați să credem că ceea ce ne spun e adevărat*, își zise Dagny.

Dagny turnă cafea în ceștile de pe masa ei mică, extensibilă, de bucătărie.

Polițistul înalt se ghemuise pe scaun între blat și masă.

— Deci Finne vrea să te întâlnești cu el la biserica catolică din Vika diseară? La ora 21?

Nu o întrerupsese deloc cât ea vorbise, nu-și luase notițe, însă privirea lui injectată rămăsese fixată asupra ei, dându-i senzația că-i absorbea fiecare cuvânt, că vedea cu ochii minții ce trăise ea, cadru cu cadru, filmul scurt de groază care rula continuu în mintea ei.

— Da, zise ea.

— Bun. E clar că l-am putea sălta acolo. Ca să-l ducem la interogatoriu.

— Dar n-aveți nicio dovadă.

— Nu. Fără dovezi am fi nevoiți să-i dăm drumul, și dacă și-ar da seama că ne-ai spus...

— ...aș fi într-un pericol și mai mare decât sunt acum.

Polițistul încuviință.

— De-asta nu am depus plângere împotriva lui. E ca și cum ai împușca un urs, nu? Dacă nu-l dobori cu primul foc de armă, nu vei avea timp să reîncarci înainte ca el să te înhațe. Caz în care e mai bine să nu fi tras acel prim foc.

— Mhm. Pe de altă parte, chiar și cel mai mare urs poate fi doborât cu un singur foc de armă bine țintit.

— Cum, totuși?

Polițistul înconjură ceașca de cafea cu palma.

— Există mai multe modalități. Una ar fi să te folosim ca momeală. Să porți un microfon ascuns și să-l faci să vorbească despre viol.

Harry se uită în jos, la masă.

— Continuă, rosti ea.

El își ridică privirea. Albastrul irisurilor lui părea spălăcit.

— Va trebui să-l întrebi despre consecințe dacă nu faci ce-ți cere. Astfel vom avea dovada amenințărilor. Dacă dispunem de ea și de o discuție în care confirmă indirect violul, avem destule dovezi pe bandă ca să obținem condamnarea lui.

— Încă mai folosiți bandă de înregistrat?

Polițistul își duse ceașca la buze.

— Scuze, doar că sunt așa de...

— Bineînțeles, rosti el. Și aș înțelege perfect dacă ai refuza.

— Ai spus ceva de mai multe modalități?

— Da.

Polițistul nu mai continuă, se mulțumi să soarbă din cafea.

— Dar?

Polițistul ridică din umeri.

— Din multe puncte de vedere, o biserică este locul perfect. Nu sunt zgomote, nu e nimic care să ne împiedice să obținem o înregistrare de bună calitate. Iar tu ai fi într-un loc public unde el nu te-ar putea ataca...

— Eram într-un loc public și data trecută.

— ...iar noi am putea să fim acolo ca să monitorizăm situația.

Dagny se uită la Harry. Recunoscuse ceva în privirea lui. Și înțelese despre ce era vorba. Văzuse același lucru în propria privire; la început crezuse că oglinda reflecta greșit. Ceva din vocea lui o aduse în postura elevilor care dădeau nesiguri explicații închipuite despre motivul pentru care nu-și făcuseră temele. Se duse la aragaz, lăsă jos ibricul și privi pe fereastră. Vedeau oameni ieșiți la plimbarea de duminică, dar nu și pe el. Viața în jurul ei devenise un soi de idilă nefirească, chinuită. Dagny nu se gândise niciodată așa la viață, crezuse mereu că așa trebuia să fie.

Se întoarse și se așază pe scaunul de bucătărie.

— Dacă fac asta, trebuie să fiu sigură că el nu mai apare. Înțelegi, Hole?

— Da, înțeleg. Și ai cuvântul meu că nu-l vei mai vedea niciodată pe Svein Finne. Niciodată. Bine?

Niciodată. Dagny știa că nu era adevărat. Așa cum știuse și că ceea ce spusese preoteasa despre mântuire nu era adevărat. Că erau vorbe de alinare. Dar funcționase. Chiar dacă vedem dincolo de „niciodată” și „mântuire”, sunt chei care descuie ușa inimii, iar inima crede ce vrea ea să creadă. Dagny simțea deja că respira mai ușurată. Închise ochii pe jumătate. Iar când se uita la el așa, cu lumina dinspre fereastră formând un halou în jurul capului său, nu mai vedea durerea din ochii polițistului și nu-i mai auzea falsitatea din voce.

— Bine. Spune-mi cum procedăm.

Harry se opri pe stradă în fața casei Kajei Solness și formă numărul ei de telefon pentru a treia oară. Același rezultat. *Persoana apelată are telefonul închis sau se află...*

Deschise poarta din fier forjat care scârțâia și se apropie de casă.

Era o nebunie. Bineînțeles că era o nebunie. Dar ce altceva putea face?

Sună la sonerie. Așteptă. Sună din nou.

Își lipi ochiul de vizorul din ușă și îi văzu haina, cea pe care o purtase la înmormântare, atârând în cuier. Iar cizmele ei negre înalte erau pe raftul de pantofi de dedesubt.

Înconjură casa. Pe iarba aplatizată și uscată aflată la umbra din partea de nord a casei se vedeau încă petice de zăpadă.

Ridică privirea spre fereastră încăperii despre care știa că era dormitorul ei, deși în mod evident ea ar fi putut să se fi dus într-una dintre celelalte camere. Când se aplecă să adune suficientă zăpadă pentru a face un bulgăre, o văzu. O urmă de încălțăminte în zăpadă. O urmă de cizmă sau bocanc. Creierul lui începu o căutare frenetică. Găsi ce căuta. O urmă similară în zăpada din afara casei din Holmenkollen.

Își băgă mâna în buzunarul hainei. Evident, urma de încălțăminte putea fi complet diferită. La fel de evident, ea ar fi putut să plece de acasă. Strânse cu degetele patul pistolului, un Heckler & Koch P30L, se ridică și porni cu

pași mari și silențioși înapoi spre treptele de la intrare. Apucă pistolul de țeavă, astfel încât să poată sparge cu patul vizorul din ușă, dar mai întâi apăsă pe clanță.

Ușa era deschisă.

Păși înăuntru. Ascultă. Liniște. Adulmecă. Detectă doar un iz slab de parfum — al Kajei — provenind probabil de la eșarfa atârnată în cuier, lângă haină.

Străbătu holul ținând pistolul în fața lui.

Ușa de la bucătărie era deschisă, iar butonul espresorului lucea roșu. Harry își întări strânsoarea patului armei și lipi degetul pe trăgaci. Continuă în restul casei. Ușa de la living era întredeschisă. Un bâzâit. Ca de muște. Harry împinse prudent ușa cu piciorul, continuând să țină arma în fața lui.

Era întinsă pe podea. Avea ochii închiși, iar brațele erau încrucișate la piept peste cardiganul de lână care-i era prea mare. Trupul și chipul ei palid erau scăldate de lumina care intra prin fereastră.

Harry dădu drumul aerului din plămâni cu un geamăt. Își coborî pistolul și se ghemui. Prinse între degetul mare și arătător vârful papucului ei uzat și strânse.

Kaja tresări, țipă și își scoase căștile din urechi.

— Fir-ar să fie, Harry!

— Scuze, am încercat să dau de tine. Am nevoie de ajutor.

Se așează pe covor lângă ea.

Kaja își închise ochii și își duse o mână la piept, încă puternic speriată.

— Ai mai spus asta.

Ceea ce păruse mai înainte un bâzâit din căști se auzea acum clar: o piesă hard rock cunoscută, la volum maxim.

— Și tu m-ai sunat fiindcă voiai să te conving să accepți, zise el, scoțându-și pachetul de țigări.

— Nu sunt genul care se lasă convinsă, Harry.

El dădu din cap înspre căști.

— Te-ai lăsat convinsă să ascuți Deep Purple.

Detectase cumva o ușoară îmbujorare în obraji?

— Asta doar pentru că ai afirmat că sunt cea mai bună trupă din categoria „neintenționat ridicolă, dar încă valoroasă”.

Harry își puse o țigară neaprinsă între buze.

— Mhm. Considerând că planul ăsta e din aceeași categorie, mă bazez că va fi de interes și...

— Harry...

— Și ține minte că, ajutându-mă pe mine să bag după gratii un violator celebru, ajuți toate femeile din orașul ăsta. Îl ajuți pe Oleg prin pedepsirea individului care i-a ucis mama. Și m-ai ajuta pe mine să...

— Încetează, Harry.

— ...ies dintr-o situație pentru care doar eu sunt vinovat.

Ea ridică o sprânceană.

— Da?

— Am recrutat una dintre victimele violurilor lui Svein Finne ca momeală, pentru a-l prinde în flagrant. Am convins o femeie nevinovată să poarte microfon și să-l înregistreze spunându-i că o să fie o operațiune a poliției, când, în realitate, e un one man show regizat de un ofițer de poliție suspendat. Și complicea lui, o fostă colegă. Tu.

Kaja se uită lung la el.

— Glumești.

— Nu, răspunse Harry. Se pare că n-am limite morale când e vorba de cât de departe sunt dispus să merg ca să-l prind pe Svein Finne.

— Sunt exact cuvintele pe care voiam să le spun.

— Am nevoie de tine, Kaja. Ești cu mine?

— De ce naibii aş face asta? E pură nebunie.

— De câte ori am știut cine e vinovatul, dar n-am putut face nimic fiindcă trebuia să respectăm procedura? Ei bine, tu nu mai ești în poliție, nu trebuie să respecti nicio regulă.

— Dar tu trebuie, chiar dacă ești suspendat. Nu îți riști doar slujba, ci și libertatea. Tu ești cel care va ajunge la închisoare.

— N-o să pierd nimic, Kaja. Nu mai am nimic de pierdut.

— Cum rămâne cu somnul? Ai idee la ce o expui pe femeia asta?

— Nu-mi pierd nici somnul. Dagny Jensen știe că nu vor fi urmate regulile, m-a citit.

— A zis ea asta?

— Nu. Și mergem mai departe. Ca ea să poată susține apoi că a crezut că era o operațiune legală a poliției, să

nu riște nimic. E la fel de dornică să-l vadă eliminat pe Svein Finne.

Kaja se rostogoli pe burtă și se ridică pe coate.

Mânecele cardiganului alunecară de-a lungul brațelor ei lungi și subțiri.

— *Eliminat*. Ce vrei să spui mai exact cu asta?

Harry ridică din umeri.

— Scos din joc. Îndepărtat.

— Îndepărtat din...?

— De pe străzi. Din viața publică.

— Așadar, băgat la pușcărie?

Harry se uită lung la ea în vreme ce trăgea din țigara neaprinsă. Încuviință.

— De exemplu.

Kaja clătină din cap.

— Nu știu dacă am curaj, Harry. Tu ești... diferit. Ai forțat mereu limitele, dar acum nu ești tu însuși. Țăstia nu suntem *noi înșine*. Chestia asta e...

Clătină din cap.

— Spune-i pe nume, zise Harry.

— E ură pură. E un amestec oribil de ură și durere.

— Ai dreptate. Iar eu am greșit. Încă *n-am pierdut* totul. Mi-a mai rămas ura, zise Harry, apoi își scoase țigara din gură și o băgă la loc în pachet.

Se ridică și ieși din living, auzind sunetul ca un bâzâit al muzicii, în vreme ce Ian Gillan urla în vibrato că avea să facă lucrurile mai grele pentru tine, că tu... Fraza rămase neterminată, căci chitara lui Ritchie Blackmore preluă înainte ca Gillan să ajungă la concluzie: *în foc*... Harry ieși din casă, ajunse pe trepte și merse mai departe în lumina orbitoare a zilei.

Pia Bohr ciocăni la ușa dormitorului fiicei ei.

Așteptă. Niciun răspuns.

Împinse ușa și o deschise.

El stătea pe pat cu spatele la ea. Era încă îmbrăcat cu uniforma de camuflaj. Pe pat stăteau înșirate pistolul, pumnalul în teacă și ochelarii lui de vedere nocturnă.

— Trebuie să încetezi, rosti Pia. Mă auzi, Roar? Nu mai merge așa.

El se întoarse către ea.

Ochii injectați și fața plină de dăre arătau că plânse. Și că, probabil, nu dormise deloc.

— Unde ai fost noaptea trecută? Roar? Mie poți să-mi spui.

Soțul ei, sau bărbatul care îi fusese pe vremuri soț, se întoarse spre fereastră. Pia Bohr oftă. El nu spunea niciodată unde fusese, însă urmele de noroi de pe podea sugerau că se dusesese în pădure. Sau pe câmp. Ori la o groapă de gunoi.

Se așează la celălalt capăt al patului. Avea nevoie de distanță. Distanța pe care ai vrea să o păstrezi față de un străin.

— Ce ai făcut? întrebă ea. Ce ai făcut, Roar?

Așteptă temătoare replica lui. Când el nu răspunse după cinci secunde, ea se ridică și ieși tăcută din cameră. Aproape ușurată. Indiferent ce ar fi făcut el, ea era nevinovată. Îl întrebase de trei ori. Ce-i mai putea cere cineva să facă?

Dagny se uită la ceasul de la mână în lumina de deasupra intrării în biserica catolică. Ora 21. Dacă Finne nu venise? Vuietul traficului se auzea dinspre Drammensveien și Munkedamsveien, dar când se uită în lungul străzii înguste care ducea spre Slottsparken, nu văzu mașini sau oameni. Nimic nici în direcția Aker Brygge și a fiordului. Ochiul furtunii, punctul orb al orașului. Biserica era înghesuită între două clădiri de birouri și nu erau indicatoare pentru ea. Clădirea se subția înspre vârf și avea o turlă ascuțită, dar pe fațadă nu exista nicio cruce, nicio statuie a lui Iisus sau a Fecioarei Maria, niciun citat în latină. Incrustațiile de pe ușa masivă de lemn — lată, înaltă și descuiată — te puteau duce cu gândul la religie, însă, în afară de asta, din câte știa Dagny, putea fi intrarea într-o sinagogă, o moschee sau un templu al vreunei congregații mici. Dacă te apropiai, puteai citi pe un afiș închis într-un avizier cu geam de lângă ușă că în acea duminică fuseseră slujbe încă de dimineață devreme. În norvegiană, engleză, poloneză și vietnameză. Ultima — în poloneză — se încheiase de jumătate de oră. Zgomotul nu încetase, însă acea stradă rămânea tăcută. Cât de singură era? Dagny nu-l întrebase pe Harry Hole câți colegi poziționase ca să o supravegheze, dacă vreunul era afară sau erau toți înăuntru. Posibil pentru că nu dorise să știe, s-ar fi putut deconspira. Privi de-a lungul ferestrelor și ușilor de pe cealaltă parte a străzii, sperând. Dar și deznădăjduită. În adâncul sufletului avea senzația că Hole era singur. El și ea. Asta încercase să-i transmită Hole cu privirea aia. După plecarea lui, ea verificase online și primise confirmarea a ceea ce credea că citise undeva în ziare. Harry Hole era un ofițer faimos de poliție și soțul bieteii femei care fusese ucisă recent. Cu un cuțit. Asta explica expresia lui, de ceva distrus, oglinda spartă. Dar acum era prea târziu. Pusese lucrurile în mișcare și le-ar fi putut opri, dar nu fusese în stare să o facă. Nu, probabil că ea nu se mințea pe sine mai mult decât o făcuse Hole. Îi văzuse pistolul.

Îi era frig, ar fi trebuit să poarte haine mai groase. Dagny se uită din nou la ceas.

— Pe mine mă aștepti?

Inima ei stătu în loc.

Cum naibii reușise el să se furișeze fără ca ea să-l vadă venind?

Dădu din cap.

— Suntem singuri?

Dagny încuviință din nou.

— Serios? N-a mai venit nimeni să sărbătorească legământul nostru marital?

Dagny deschis gura ca să răspundă, dar din ea nu ieși niciun sunet.

Svein Finne zâmbi. Cu buzele lui groase și umede ridicate peste dinții galbeni.

— Trebuie să respiri, dragă. Nu vrem ca micuțul nostru să sufere leziuni cerebrale din lipsă de oxigen, nu?

Dagny se conformă. Respiră.

— Trebuie să vorbim, zise ea cu voce tremurândă. Cred că sunt gravidă.

— Bineînțeles că ești.

Dagny abia reuși să se oprească din gestul instinctiv de a se da înapoi, când el își ridică brațul — iar pentru o clipă ea văzu lumina lămpii de deasupra ușii bisericii strălucind prin gaura din palma lui, înainte ca el să-și pună mâna caldă și uscată pe obrazul ei. Dagny își aminti să respire și înghiți în gol.

— Trebuie să vorbim despre chestiuni practice. Putem să intrăm?

— Înăuntru?

— În biserică. Afară e frig.

— Bineînțeles. În definitiv ne căsătorim. N-avem timp de pierdut.

Bărbatul își plimbă palma pe partea laterală a gâtului ei. Ea își ascunsese microfonul minuscul în sutien, între cupele acestuia, pe sub puloverul subțire și palton. Hole spusese că nu puteau fi siguri că vor obține o înregistrare decentă până ce ea nu îl băga în biserică, unde aveau să dispară zgomotele de fundal ale orașului, și unde ea ar fi avut un motiv să-și dea jos paltonul, care atenua sunetele. El n-avea cum să mai scape acolo, iar polițiștii aveau să-l înșface pe Finne imediat ce aveau suficiente dovezi ca să-l pună sub acuzare.

— Deci intrăm? rosti Dagny, trăgându-se de sub mângâierea lui.

Își vârî mâinile în buzunarele paltonului și reuși să se prefacă vizibil înfrigurată.

Finne nu se mișcă de pe loc. Închise ochii, își dădu capul pe spate și adulmecă aerul.

— Simt un miros, zise el.

— Un miros?

Individul deschise ochii și se uită din nou la ea.

— Miroase a amărăciune, Dagny. A disperare. A durere.

De această dată, Dagny nu mai avu nevoie să se prefacă înfrigurată.

— Data trecută nu miroseai așa. Ai avut parte de o vizită?

— O vizită? Din partea cui?

Dagny încercă să râdă, dar nu reuși decât să scoată un sunet ca de tuse.

— Nu știu. Dar e ceva familiar la mirosul ăsta. Dă-mi voie să caut prin amintirile mele...

Își duse un deget sub bărbie. Se încruntă. O studie cu privirea.

— Dagny, să nu-mi spui că ai... Doar nu ai... așa ai făcut, Dagny?

— Ce anume?

Ea încercă să mascheze fiorul de panică pe care îl simțea urcându-i în sus prin corp.

El clătină cu tristețe din cap.

— Citești Biblia, Dagny? Cunoști parabola semănătorului? Sămânța lui e cuvântul. Promisiunea. Iar dacă sămânța nu încolțește, va veni Satana ca s-o devoreze. Satana va lua credința cu el. Ne va lua copilul, Dagny. Deoarece eu sunt semănătorul. Întrebarea e: te-ai întâlnit cu Satana?

Dagny înghiți în gol mișcându-și capul, nesigură dacă nega sau încuviința.

Svein Finne oftă.

— Am conceput un copil împreună, într-un moment neprețuit de iubire. Dar poate că regreti asta acum, poate că nu vrei un copil. Dar nu poți merge mai departe cu o crimă comisă cu sânge-rece, câtă vreme știi că e un copil făcut din dragoste adevărată, așa că încerci să găsești ceva care să-ți permită să te descotorosești de el.

Vorbea tare, iar buzele lui moi formulau cuvintele foarte limpede. *Ca un actor pe scenă*, își zise ea. Folosind volumul și dicția astfel încât fiecare vorbă să se audă bine chiar și din ultimul rând.

— Așadar îți minți propria conștiință, Dagny. Îți spui că asta nu s-a întâmplat, eu n-am vrut, el m-a forțat. Și îți mai spui că îi vei putea convinge pe polițiști să te creadă. Deoarece tipul ăla, Satana, ți-a spus că am fost închis pentru alte așa-zise violuri.

— Te înșeli, rosti Dagny, renunțând la orice tentativă de a-și controla tremurul din voce. Nu intrăm?

Se auzea singură cum ajunsese să implore.

Finne își înclină capul într-o parte. Ca o pasăre care se uită la pradă înainte de a ataca. Aproape contemplativ, ca și cum nu s-ar fi decis încă dacă s-o lase în viață sau nu.

— Jurământul de căsătorie e treabă serioasă, Dagny. Nu vreau să intri în el cu ușurință sau să acționezi pripit. Și pari... nesigură. Poate că ar fi mai bine să mai așteptăm puțin?

— Nu putem discuta despre asta? Înăuntru?

— Când nu sunt sigur, zise Finne, îl las pe tatăl meu să decidă.

— Tatăl tău?

— Da. Soarta.

Își băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase ceva, prins între degetul mare și arătător. Un obiect mic de metal albastru-cenușiu. Un zar.

— Țsta e tatăl tău?

— Soarta e tatăl nostru, al tuturor, Dagny. Dacă iese un unu sau un doi înseamnă că ne căsătorim azi. Trei sau patru înseamnă că așteptăm altă zi. Cinci sau șase înseamnă...

Se aplecă înainte și șopti la urechea ei.

— Că m-ai trădat și atunci va trebui să-ți retez beregata, acum și aici. Iar tu vei sta pe loc supusă și tâmpită ca un miel de sacrificiu ce ești și vei accepta ce ți se întâmplă. Întinde palma!

Finne se îndreptă de spate. Dagny se uită la el. În ochii lui nu se citea nicio emoție, cel puțin nu una pe care s-o recunoască: nici mânie, nici compasiune, nici dorință, nici nervozitate, nici amuzament, nici ură, nici iubire. Nu vedea în ei decât voință. Voința lui. O forță

hipnotică, poruncitoare, care nu cerea motivație sau logică. Dagny ar fi vrut să țipe. Ar fi vrut să fugă. În schimb, întinse palma.

Finne scutură zarul în căușul palmelor lui. Apoi își întoarse rapid palma de jos și o puse peste cea a lui Dagny. Ea îi simți pielea caldă, uscată și aspră și se înfioră.

El își ridică palma. Se uită în palma ei. Gura i se lăți într-un zâmbet larg.

Dagny nu mai respira. Își trase palma înapoi. Zarul arăta trei puncte negre.

— Ne vedem în curând, draga mea, rosti Finne, ridicându-și privirea. Promisiunea mea rămâne valabilă.

Dagny privi automat spre cer, unde luminile orașului colorau norii. Când își coborî din nou privirea, Finne dispăruse. Auzi un zgomot dinspre una dintre porțile clădirilor de pe cealaltă parte a străzii.

Împinse ușa din spatele ei și intră în biserică. Avu senzația că mai aude încă notele orgii de la ultima slujbă în spațiul acela mare. Se duse înspre unul dintre cele două confesionale lipite de peretele din spate și intră. Trase draperia.

— A plecat, zise ea.

— Unde? întrebă vocea din spatele grilajului despărțitor.

— Nu știu. Oricum e prea târziu.

— *Miros?* Rosti Harry cu voce tare, auzind cum cuvântul stârnește ecou în biserică.

Și chiar dacă era sigur că erau singuri acolo, în spatele încăperii mari, își coborî vocea.

— A zis că poate *mirosi*? Și a dat cu zarul?

Dagny încuviință și arată către dispozitivul de înregistrare pe care îl pusese pe banca dintre ei.

— Totul e aici.

— Și n-a mărturisit nimic?

— Nu. Doar s-a numit semănător. Poți asculta și singur.

Harry reuși să se oprească din înjurat și se lăsă atât de tare pe spatele băncii cu spătar, că aceasta se dezechilibra pe loc.

— Ce facem acum? întrebă Dagny.

Harry își plimbă palma peste față. De unde știuse Finne? În afară de el și Dagny, Kaja și Truls erau

singurele persoane care știau de plan. Poate că citise totul pe chipul lui Dagny și din limbajul trupului ei? Cu siguranță, era posibil; frica acționează ca un factor amplificator. În orice caz, ce le rămânea de făcut era o întrebare al naibii de bună.

— Trebuie să-l văd murind, zise Dagny.

Harry încuviință.

— Finne e bătrân și se pot întâmpla multe. Îți dau de știre când a murit.

Dagny clătină din cap.

— Nu înțelegi. Trebuie să văd cu ochii mei *când moare*. Dacă n-o fac, trupul meu n-o să accepte ideea că a dispărut definitiv și va ajunge să mă bântuie în vise. Ca maică-mea.

Un bâzâit anunță sosirea unui mesaj text și Dagny scoase un telefon argintiu-lucitor din buzunar.

Harry se gândi că Rakel nu-i bântuise visele după ce o văzuse moartă. Nu încă, nu din câte își amintea când se trezea. De ce nu? Visase că îi vede fața lipsită de viață, moartă. Iar atunci știuse că dorea, *chiar* dorea ca ea să-l bântuie; mai degrabă o mască a morții și viermi târându-se din gura ei decât acest nimic pustiu și rece.

— Doamne..., șopti Dagny.

Fața ei era luminată de ecranul telefonului. Avea gura deschisă și ochii măriți de groază.

Telefonul căzu zăngănind pe jos și rămase acolo, cu ecranul în sus.

Harry se aplecă. Filmulețul se oprise și arăta ultima imagine, un ceas cu numere luminate roșii. Harry apăsă pe redare și clipul porni de la capăt. Nu se auzea niciun sunet, imaginea era neclară și camera se mișca, dar reuși să vadă că era o filmare de-aproape a unui abdomen alb cu sângele țâșnind dintr-o rană deschisă. În prim-plan se ivi o mână păroasă cu un ceas cenușiu la încheietură. Totul se întâmpla extrem de repede. Mâna dispăru în rană până la nivelul ecranului ceasului, care se activase și devenea tot mai luminos pe măsură ce curgea mai mult sânge. Camera se apropie de ceas, după care imaginea încremeni. Clipul luase sfârșit. Harry încercă să-și înfrâneze greața.

— Ce... ce-a fost asta? îngăimă Dagny.

— Nu știu, răspunse Harry, uitându-se lung la imaginea finală cu ceasul. Nu știu.

— Nu pot..., începu Dagny. O să mă omoare și pe mine, iar tu nu-l vei putea opri de unul singur. Ești pe cont propriu, nu?

— Da, răspunse Harry. Sunt pe cont propriu.

— Atunci va trebui să cauți ajutor în altă parte. Trebuie să mă gândesc la mine.

— Fă-o, rosti Harry.

Nu-și putea lua privirea de la imaginea încremenită.

Calitatea imaginii era prea slabă ca abdomenul sau mâna să fie folosite pentru a identifica pe cineva. Însă ceasul se vedea suficient de clar. Și ora. Și data.

3:00. În noaptea în care fusese ucisă Rakeł.

Dâra de lumină dinspre fereastră făcea ca hârtiile albe de pe biroul lui Katrine Bratt să lucească.

— Dagny Jensen afirmă în declarația ei că ai convins-o să-l atragă pe Svein Finne într-o capcană, zise ea.

Katrine își ridică privirea de pe document și dădu de picioarele lungi care începeau dinaintea biroului ei și duceau către bărbatul pe jumătate întins pe scaunul din fața ei. Ochii lui albaștri erau mascați de o pereche de ochelari de soare Ray-Ban cu un braț rupt, prins cu bandă izolatoare neagră. Băuse. Simțea nu doar mirosul acru de alcool stătut emanat de hainele și corpul lui, care îi amintea de mirosurile de amalgam dentar, case de bătrâni și mure putrezite. Mai era și mirosul de alcool proaspăt al respirației lui, un miros înviorător, de curat. Pe scurt, bărbatul din fața ei era un alcoolic parțial recuperat, parțial pe calea unei beții reînnoite.

— Așa e, Harry?

— Da, răspunse bărbatul, tușind fără să-și acopere gura cu palma.

Katrine zări o picătură de salivă lucind în lumina soarelui pe brațul scaunului lui.

— Ai aflat cine a trimis materialul video?

— Da, răspunse Katrine. Un telefon neînregistrat în vreo rețea. Care acum e mort și imposibil de depistat.

— Svein Finne. El l-a trimis. El e cel care filmează și tot el e cel care își bagă mâna în abdomenul ei.

— Păcat că n-a folosit mâna găurită. Atunci am fi avut în mod clar o identificare.

— *El este*. Ai observat data și ora de pe ceas?

— Da. Și în mod evident este suspect că data este aceeași cu noaptea crimei. Însă ora afișată este mai târziu cu o oră față de intervalul în care criminaliștii cred că a murit Rakel.

— Termenul-cheie este *cred*, zise Harry. Știi prea bine că nu poate fi stabilit exact.

— Poți identifica abdomenul ca fiind al lui Rakel?

— Haide, e o imagine cețoasă realizată cu o cameră în mișcare.

— Deci abdomenul poate fi al oricui. Din ce știm, ar putea fi o imagine descoperită de Finne online și trimisă ca s-o sperie pe Dagny Jensen.

— Atunci s-o lăsăm așa, zise Harry, punându-și palmele pe brațele scaunului ca să se ridice în picioare.

— Stai jos! îi ordonă Katrine.

Harry se prăbuși la loc pe scaun.

Katrine oftă din rărunchi.

— Dagny dispune de protecția poliției.

— Nonstop?

— Da.

— Bine. Altceva?

— Da. Tocmai am fost informată de cei de la Institutul Medico-Legal că Valentin Gjertsen era fiul biologic al lui Svein Finne. Și că tu știai asta.

Katrine caută o reacție, dar nu găsi nimic în afara propriei reflecții în lentilele ochelarilor lui de soare.

— Așadar, ai decis singur că Svein Finne a ucis-o pe Rakel ca să se răzbune pe tine. Ai ignorat toate protocoalele polițienești și ai pus în pericol o altă persoană, victimă a unui viol, pentru a urmări un scop personal. Aici nu e vorba doar de o greșeală gravă de serviciu, Harry, ci de-a dreptul de comportament infracțional.

Katrine se opri. Oare la ce se uita el din spatele lentilelor ălor blestemate? La ea? La tabloul din spatele ei? La propriii bocanci?

— Ești deja suspendat, Harry. Nu prea mai am sancțiuni la dispoziție în afara concedierii. Sau a raportării tale. Care, de asemenea, ar duce la concediere, dacă ești găsit vinovat. Înțelegi?

— Da.

— Da?

— Da, nu e foarte complicat. Acum pot pleca?

— Nu! Știi ce i-am spus lui Dagny Jensen când a cerut protecția poliției? I-am spus că o va primi, dar că ofițerii care o vor proteja sunt și ei doar oameni și își vor pierde rapid entuziasmul dacă vor afla că persoana pe care o protejează a depus o plângere împotriva unui coleg polițist pe motiv de exces de zel. Am exercitat presiuni asupra ei, Harry, o victimă nevinovată. De dragul tău! Ce-ai de spus acum?

Harry încuviință.

— Foarte bine. Ce spui de asta: pot pleca acum?

Katrine își ridică mâinile în aer.

— *Să pleci?* Serios, asta e tot ce ai de spus?

— Nu, dar ar fi mai bine să plec înainte de a o spune.

Katrine gemu. Își puse coatele pe birou, își împreună palmele și își sprijini fruntea pe ele.

— Bine. DU-TE.

Harry închise ochii. Simțea trunchiul gros al copacului lipit de spatele lui și razele soarelui de primăvară încălzindu-i fața. Înaintea lui se afla o cruce simplă, maronie, din lemn. Avea numele lui Rakel scris pe ea, dar nimic altceva și nicio dată. Femeia de la pompe funebre o denumise „reper temporar”, se monta până la finalizarea pietrei funerare, însă Harry nu se putea abține să îi dea o interpretare proprie: era temporară doar pentru că ea îl aștepta și pe el să i se alăture.

— Încă mai dorm, zise Harry. Sper că e în regulă. Dacă mă trezesc, o să mă destram și atunci nu-l voi mai putea prinde. Și o să pun laba pe el, jur! Îți amintești cât te înspăimântau morții ăia vii din *Night of the Living Dead*? Ei bine..., făcu Harry și își ridică sticluta de la sold. Acum sunt ca ei.

Harry luă o gură mare de băutură. Poate pentru că era deja atât de amorțit din pricina alcoolului care nu părea să-i mai ofere ușurare, alunecă de-a lungul trunchiului de copac până jos, sprijinindu-se de el, simțind zăpada sub fund și pe coapse.

— Apropo, umblă zvonul că mă doreai înapoi... Era vorba de Bătrânul Tjikko? Nu trebuie să-mi răspunzi.

Duse din nou sticluta la buze. O îndepărtă. Deschise ochii.

— Însingurare. Înainte de a te cunoaște eram singur de multe ori, dar n-am fost niciodată însingurat. Însingurarea e ceva nou, însingurarea e... interesantă. Când am ajuns să fim împreună n-ai umplut niciun gol, dar când ai plecat ai lăsat în urmă o gaură imensă. Asta e probabil un argument că iubirea este un proces al pierderii. Ce crezi?

Închise din nou ochii. Ascultă.

Lumina de dincolo de pleoapele închise slăbi în intensitate și temperatura din jur scăzu. Harry știa că de

vină trebuia să fie vreun nor care acoperea soarele, așa că așteptă revenirea căldurii în timp ce moțăia. Ceva îl deșteptă brusc și se încordă. Își ținu respirația. Pentru că auzea pe altcineva respirând. Nu era un nor; cineva sau ceva stătea aplecat deasupra lui. Iar Harry nu auzise pe nimeni venind, chiar dacă era înconjurat de zăpadă. Deschise ochii.

Lumina soarelui se împrăștie ca un halou în jurul siluetei din fața lui. Harry își băgă mâna dreaptă în buzunar.

— Te-am căutat, rosti încet silueta.

Harry se opri.

— M-ai găsit. Ce urmează acum?

Silueta se dădu într-o parte și, pentru câteva clipe, Harry fu orbit de soare.

— Acum ne întoarcem acasă la mine, zise Kaja Solness.

— Îți mulțumesc, dar chiar am nevoie de asta? întrebă Harry, strâmbând din nas când simți mirosul de ceai în cana pe care i-o dăduse Kaja.

— Nu știu, răspunse Kaja, zâmbind. Cum a fost dușul?

— Călduț.

— Asta pentru că ai stat acolo trei sferturi de oră.

— Chiar așa? Scuze.

Harry se lăsă pe spate pe canapea, cu mâinile în jurul căzii.

— E-n regulă. Hainele ți se potrivesc?

Harry se uită la puloverul și pantalonii primiți.

— Fratele meu era un pic mai scund decât tine.

Kaja zâmbi din nou.

— Așadar te-ai răzgândit și vrei până la urmă să mă ajuți?

Harry gustă ceaiul. Era amar și îi amintea de ceaiul de măceșe pe care îl primea când răcea, în copilărie. Nu-l suportase niciodată, dar maică-sa îi spusese că întărește sistemul imunitar și că o singură cană conținea mai multă vitamina C decât 40 de portocale. Poate că acele ceaiuri multe stăteau la baza faptului că nu prea mai răcise de atunci. Și erau motivul pentru care nu mânca niciodată portocale.

— Da, vreau să te ajut *pe tine*, zise ea, așezându-se pe scaunul din fața lui. Dar nu și cu ancheta ta.

— Da?

— Știi că manifesti toate simptomele clasice de TSPT?

Harry o privi îndelung.

— Tulburare de stres posttraumatic, explică ea.

— Știu ce e.

— Minunat. Dar știi care sunt simptomele?

Harry ridică din umeri.

— Retrăirea repetată a traumei. Vise, flashbackuri. Răspuns emoțional limitat. Devii zombi. Te *simți* ca un zombi, un outsider pe pastile de fericire, aplatizat și fără vreo dorință de a trăi mai mult decât e nevoie. Lumea pare ireală, percepția asupra timpului ți se schimbă. Ca mecanism de apărare, fragmentezi trauma respectivă, ții minte doar anumite detalii, dar le separi, astfel încât întreaga experiență și contextul să rămână întunecate.

Kaja aprobă.

— Nu uita de hiperactivitate. Anxietate, depresie. Iritabilitate și agresivitate. Probleme cu somnul. Cum de știi atâtea despre asta?

— Mi-a explicat psihologul nostru.

— Stăle Aune? Și el credea că *nu* suferi de TSPT?

— Ei bine, n-a exclus ipoteza asta. Dar, pe de altă parte, am avut astfel de simptome din adolescență. Și pentru că nu țin minte să fi fost vreodată altfel, mi-a spus că ar putea fi doar personalitatea mea. Sau că totul a debutat când eram mic, la moartea mamei. Se pare că durerea unei pierderi se poate confunda ușor cu TSPT.

Kaja clătină cu putere din cap.

— Am avut și eu parte, așa că știu ce e. Iar tu îmi amintești prea mult de soldații pe care i-am văzut plecând din Afganistan și având deja TSPT. Unii dintre ei au fost declarați invalizi, alții s-au sinucis. Dar știi ce? Cel mai rău a fost pentru cei care s-au întors. Care au reușit să treacă neobservați de psiholog și au rămas niște bombe cu ceas, periculoși atât pentru ei înșiși, cât și pentru camarazii lor.

— Eu n-am fost la război, doar am pierdut pe cineva.

— *Ai fost* la război, Harry. Și ai stat acolo prea mult. Ești unul dintre puținii ofițeri de poliție nevoiți să ucidă mai mulți oameni la datorie. Și dacă am învățat ceva în Afganistan, aceea e ce poate să facă uciderea unei alte ființe umane.

— Iar eu am văzut ce *nu-i face* unei ființe umane. Oameni care se scutură de chestia asta ca și cum n-ar

însemna nimic. Sau care abia așteaptă următoarea ocazie.

— Evident, ai dreptate că reacționăm diferit față de experiența de a omorî pe cineva. Dar pentru oamenii cât de cât normali, contează și motivul pentru care au fost nevoiți să ucidă. Un studiu RAND arată că mai bine de 20%, poate mai aproape de 30% din soldații americani care au luptat în Afganistan sau Irak aveau TSPT. La fel stau lucrurile cu soldații americani din Vietnam. Cifrele echivalente pentru soldații aliați din cel de-Al Doilea Război Mondial par să fie la jumătate. Psihologii cred că se datorează faptului că soldații *n-au înțeles* războaiele din Vietnam, Irak și Afganistan. În vreme ce toată lumea a înțeles de ce trebuia să se bată cu Hitler. Soldații din Vietnam, Irak și Afganistan s-au întors într-o societate care nu le-a organizat parade ale victoriei și care-i privea cu suspiciune. Iar ei n-au fost în stare să își plaseze acțiunile într-o narațiune coerentă care să le justifice. De-aia e mai ușor să ucizi pentru Israel. Procentul TSPT e de doar 8% acolo. Nu pentru că violențele ar fi mai puțin grotești, ci pentru că soldații își pot spune că apără o țară mică înconjurată de dușmani și pentru că se bucură de sprijinul larg al populației. Iar asta le dă un motiv simplu și justificabil din punct de vedere etic de a ucide. Ceea ce fac ei este necesar, are sens.

— Mhm. Deci tu spui că eu sunt traumatizat, însă oamenii pe care i-am ucis, i-am ucis din necesitate. Da, se reped la mine noaptea, însă eu continui să apăs pe trăgaci fără ezitare. De fiecare dată.

— Tu aparții acelor 8% care fac TSPT, chiar dacă dispun de toate mijloacele ca să-și justifice acțiunile, replică Kaja. Cei care nu fac asta. Care caută inconștient, dar în mod activ, o cale de a se învinovăți singuri. Așa cum încerci tu acum să îți asumi vina pentru...

— Bine, hai, spune cu voce tare, o întrerupse Harry.

— ...moartea lui Rakel.

În încăpere se lăsă liniștea. Harry privea undeva în gol și clipea des. Kaja înghiți în sec.

— Iertare, n-am vrut să sune așa. Cel puțin n-am vrut să *o rostesc* în maniera asta.

— Ai dreptate. În afară de povestea cu *căutarea* vinovăției. Este vina mea și ăsta e un fapt. Dacă nu l-aș fi ucis pe fiul lui Svein Finne...

— Îți făceai datoria.

— ...Rakel ar mai trăi încă.

— Cunosco oameni specializați în TSPT. Ai nevoie de ajutor, Harry.

— Da. Ajutor ca să-l prind pe Finne.

— Nu e asta cea mai mare problemă a ta.

— Ba da.

Kaja oftă.

— Câtă vreme l-ai vânat pe fiul lui înainte de a-l găsi?

— Cine mai ține socoteala? L-am găsit.

— Nimeni nu-l prinde pe Finne, e ca o fantomă.

Harry își ridică privirea.

— Am lucrat la Moravuri. Am citit rapoartele despre Svein Finne, erau de studiat.

— O fantomă, rosti Harry.

— Ce anume?

— Asta căutăm toți.

Harry se ridică în picioare.

— Mersi pentru apa fierbinte. Și pentru ponturi.

— Ponturi?

Bătrânul se uita fix la rochia albastră care se legăna și plutea în curentul de apă al râului. Viața ca un dans al efemeridelor. Stai într-o încăpere plină de testosteron și parfum, mișcându-ți picioarele în ritmul muzicii și zâmbindu-i celei mai drăguțe de acolo, deoarece crezi că ți-e menită. Până o inviți la dans, ea refuză și se uită peste umărul tău la celălalt tip, tipul care nu ești tu. Apoi, după ce ți-ai bandajat inima rănită, îți ajustezi așteptările și o inviți la dans pe următoarea cea mai drăguță. Apoi pe a treia. Până ajungi la cea care spune da. Dacă ai noroc și dansați bine împreună, o inviți și la dansul următor. Și la următorul. Până ce seara se încheie și tu o întrebi dacă vrea să-și petreacă eternitatea cu tine.

— Da, dragă, dar noi suntem efemeride, spune ea, apoi moare.

După aceea se lasă noaptea, noaptea adevărată, și singurul lucru pe care-l ai este o amintire, o rochie albastră legănându-se ispititor și promisiunea că nu va

dura mai mult de o zi până să o poți urma. Rochia albastră este singurul lucru care îți dă posibilitatea să visezi că vei dansa din nou într-o bună zi.

— Aș dori o cameră video pentru exterior.

Vocea groasă și răgușită venea dinspre cealaltă parte a tejghelei.

Bătrânul se întoarse. Era un bărbat înalt. Cu umeri lați, dar zvelt.

— Am mai multe modele..., zise Alf.

— Știu, am cumpărat una de aici cu ceva vreme în urmă. De data asta aș dori un model scump. Cel care îți trimite mesaje pe telefon când e cineva acolo. Genul de cameră care poate fi ascunsă.

— Am înțeles. Vă aduc una care cred că ar fi potrivită.

Ginerele bătrânului se duse către rafturile cu camere video de exterior, în vreme ce bărbatul înalt s-a răsucit și întâlnit privirea bătrânului. Acesta își amintea fața individului, nu numai pentru că o mai văzuse în magazin, ci pentru că nu reușise să-și dea seama dacă aparținea unui erbivor sau unui carnivor. Ciudat, acum nu mai încăpea îndoială. Individul era un carnivor. Dar mai era ceva familiar în privirea aceea. Bătrânul miji ochii. Alf se întorsese și bărbatul înalt se răsuci înapoi înspre tejghea.

— Când camera asta detectează mișcare, face o poză pe care o trimite direct către numărul de telefon instalat de dumneavoastră...

— Mersi, o iau.

După ce bărbatul înalt a ieșit din magazin, bătrânul s-a întors la ecranul televizorului. Într-o bună zi, toate rochiile albastre aveau să fie sfâșiate în bucăți plutind în derivă, iar amintirile aveau să dispară. În ochii săi se oglindeau zilnic cicatricile pierderilor și resemnării. Asta recunoscuse în expresia bărbatului înalt. Pierdere. Dar nu și resemnarea. Nu încă.

Harry auzi pietrișul scrâșnind sub tălpile bocancilor și se gândi că așa era când îmbătrânește, petrecea tot mai mult timp în cimitire. Ajungeai să-ți cunoști viitorii vecini din locul unde urma să-ți petreci eternitatea. Se opri în fața pietrei mici și negre. Se aplecă, săpă o groapă în zăpadă și așeză în ea vaza cu lăcrămioare albe. Adună zăpada în jurul vazei și aranjă cupele florilor. Se

dădu în spate ca să se asigure că aranjamentul floral arăta bine. Apoi își ridică privirea și inspectă șirurile de pietre funerare. Dacă regula spunea că urma să fi înmormântat în cel mai apropiat cimitir de casa ta, atunci Harry avea să sfârșească pe acolo, pe undeva, nu lângă Rakel, care zăcea în cimitirul Voksen. Avusese nevoie de șapte minute ca să ajungă acolo de la apartamentul lui — trei și jumătate dacă s-ar fi grăbit, numai că de data asta nu se grăbise deloc. Mormintele erau lăsate 20 de ani; după aceea alte sicrie puteau fi bătute în același loc, lângă cele care se găseau deja acolo. Ca atare, dacă așa decidea soarta, ei doi *puteau* fi reuniți în moarte.

Harry tremura în haina lui când un fior rece îi cuprinsese întregul trup. Se uită la ceas. Apoi se grăbi spre ieșire.

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse Oleg.

— Bine?

— Cu sușuri și coborâșuri.

— Mhm...

Harry își lipi mai bine telefonul de ureche, ca și cum ar fi putut reduce distanța între un apartament din Sofiesgate, în care Bruce Springsteen cânta *Stray Bullet* în întinericul serii, și casa aflată la 2 000 de kilometri spre nord, din care Oleg putea vedea baza Forțelor Aeriene și fiordul Porsanger.

— Te-am sunat ca să te avertizez să fii prudent.

— Prudent?

Harry îi spuse despre Svein Finne.

— Dacă Finne vrea răzbunare pentru că eu i-am ucis fiul, înseamnă că și tu ai putea să fi în primejdie.

— Vin în Oslo, rosti Oleg cu fermitate.

— Nu!

— Nu? Dacă a omorât-o pe mama, ar trebui să stai aici și să...

— În primul rând, cei de la Serviciul de Investigații Criminale nu ți-ar da voie să te apropii de anchetă. Gândește-te ce ar putea face un avocat al apărării într-un caz în care tu, fiul victimei, ai luat parte. Iar în al doilea rând, e foarte probabil ca el s-o fi ales pe mama

ta în locul tău, deoarece tu te afli cu mult dincolo de teritoriul lui.

— Vin.

— Ascultă! Dacă vine după tine, te vreau acolo din două motive. Nu va străbate 2 000 de kilometri cu mașina, așa că va trebui să zboare. Către un aeroport mic, unde le vei putea da pozele lui celor de acolo. Svein Finne nu e genul ușor de ignorat într-un loc mic. Cu tine acolo, ne creștem șansele de a-l prinde. Bine?

— Dar...

— Motivul numărul doi. Imaginează-ți că *nu ești* acolo când sosește el. Și o găsește pe Helga singură acasă.

Tăcere. Doar Springsteen și un pian.

Oleg își drese glasul.

— Mă ții la curent cu evoluția lucrurilor?

— La curent. OK?

După ce încheiară conversația, Harry se așează și privește telefonul pe care îl așezase pe măsuta de cafea. The Boss ajunsese la mijlocul altei piese care nu mai intrase pe albumul *The River, The Man Who Got Away*.

Ca dracu'. Nu și de data asta.

Telefonul zăcea rece și mort pe mäsutä.

Când ceasul arăta 23:30, Harry simți că nu mai poate sta locului.

Își încălță bocancii, înșfăcă telefonul și ieși pe hol. Cheile de la mașină nu erau pe polița unde le lăsa de obicei, așa că le căută prin toate buzunarele de la pantaloni și haine până ce le găsi în blugii pătați de sânge pe care îi aruncase în coșul cu rufe murdare. Coborî la Fordul Escort, urcă în mașină, își potrivește scaunul, răsuci cheia în contact și întinse automat mâna ca să pornească radioul, dar se răzgândi. Rămăsese pe frecvența postului Stone Hard FM deoarece acolo nu se vorbea, doar se auzeau piese hard rock de amortit durerea 24 de ore din 24, numai că el n-avea nevoie de un analgezic acum. Avea nevoie de durere. Așa că străbătu în tăcere străzile somnoroase din centrul orașului, apoi urcă panta înspre dealurile care înconjurau Sjømannsskolen, către Nordstrand. Trase pe dreapta, scoase lanterna din torpedou, ieși din mașină și se uită la Fiordul Oslo scăldat în lumina lunii, cu ape calme, negre și arămii, înspre sud, înspre Danemarca și marea largă. Deschise portbagajul și scoase ranga. Se

ridică și se uită la ea o clipă. Ceva nu era în regulă; ceva la care nu se gândise, dar era atât de mic, ca un fragment care-i plutise prin fața retinei, iar acum îl uitase. Încercă să-și muște degetul fals și se scutură înfiorat când dinții îi intrară în contact cu proteza de titan. Însă gestul nu-l ajută, ideea dispăruse, ca un vis care se furișează anonim din minte.

Harry înotă prin zăpadă către marginea dealului, la vechile buncăre unde el, Øystein și Tresko obișnuiau să vină ca să bea ca proștii, în vreme ce contemporanii lor sărbătoreau absolvirea cursurilor, Ziua Națională, solstițiul de vară și ce naiba mai celebrau ei.

Primăria sigilase ușile după o serie de articole într-unul dintre ziarele orașului. Nu că n-ar fi știut că buncărele erau folosite de drogați și prostituate, astfel de fotografii fuseseră publicate și înainte. Fotografii cu tineri care își injectau heroină în brațele pline de cicatrici și femei străine îmbrăcate în ținute stridente, care zăceau pe saltele murdare. Ce o făcuse să reacționeze de data asta fusese o singură fotografie. Nici măcar nu era teribilă. Un tânăr pe o saltea, cu accesoriile folosite de drogați lângă el. Se uita la cameră cu ochi de cățeluș. Șocant fusese că arăta exact ca un tânăr norvegian obișnuit; ochi albaștri, pulover tradițional și păr scurt și ordonat. Te-ai fi putut gândi că fusese fotografiat cu ocazia vreunui Paște la cabana familiei sale. A doua zi, primăria pusese zăvoare la toate ușile de acces și montase indicatoare de încălcarea proprietății, care anunțau că zona era patrulată în mod regulat. Harry știa că amenințarea era lipsită de conținut real — șeful poliției nu avea bani și oameni suficienți ca să ancheteze spargerile de locuințe de unde *chiar erau furate* lucruri.

Introduse ranga în crăpătura ușii.

Fu nevoit să se folosească de greutatea întregului trup ca zăvorul să cedeze.

Harry păși înăuntru. Singurul sunet care spărgea liniștea era eco-ul unor picături, de undeva din adâncul beznei, un sunet care îl făcu pe Harry să se gândească la impulsul sonarului de pe un submarin. Tresko spusese că descărcase filmul sonor al pulsurilor emise de sonar de pe net, îl pusese în buclă și îl folosisese ca să adoarmă. Spusese că senzația de a fi sub apă îl calma.

Harry reuși să identifice doar trei componente ale mirosului pestilențial dinăuntru: urină, petrol și ciment ud. Aprinse lanterna și intra mai adânc. Fasciculul luminos dădu peste o banchetă de lemn care părea furată din parcul din apropiere și peste o saltea înnegrită de umezeală și mușegai. Peste fantele orizontale de tragere cu arma care dădeau înspre fiord fuseseră bătute scânduri.

Era — așa cum crezuse — locul perfect.

Nu se putu abține.

Stinse lanterna.

Închise ochii. Voi să încerce în avans senzația.

Încercă să vadă scena în fața ochilor, dar imaginile nu se arătau.

De ce nu? Poate că trebuia să-și alimenteze ura.

Se gândi la Rakel. Rakel pe podeaua de piatră. Svein Finne peste ea. Hrănește ura.

După care rezultatul dorit apăru.

Harry strigă tare în întuneric și deschise ochii.

Ce naiba se întâmpla, de ce stoca creierul lui imaginile alea cu el acoperit de sânge?

Svein Finne se trezi când auzi un sunet de creangă ruptă.

Era treaz de-a binelea într-o fracțiune de secundă și privea atent în noapte și spre acoperișul cortului său de două persoane.

Îl găsiseră? Acolo, atât de departe de cele mai apropiate clădiri, în pădurea deasă de conifere, pe un teren atât de abrupt pe care și câinii aveau dificultăți să-l străbată?

Ascultă. Încercă să stabilească despre ce putea fi vorba după sunete. Un furnăit. Nu omenesc. Pași grei pe solul pădurii. Atât de grei că el simțea o ușoară vibrație în sol. Un animal mare. Poate un ren. În tinerețe, Svein Finne fusese adesea în pădure, petrecând nopțile în cort, în Maridalen sau Sørkedalen. Pădurile de lângă Oslo erau imense și ofereau libertate și refugiu unui tânăr care intra adesea în bucluc, nu se integra, pe care oamenii aveau tendința să-l evite sau îl necăjeau. Oamenii reacționau adesea când le era teamă de ceva. Svein Finne nu reușise niciodată să înțeleagă de unde știau. În definitiv, păstrase totul ascuns. Puțini erau cei

cărora le dezvăluia cine era el în realitate. Și înțelegea când se speriau. Se simțea mai acasă acolo, în pădure, alături de animalele sălbatice, decât în orașul care se întindea la doar câteva ore de mers pe jos. Iar acolo, în pragurile caselor, se găseau mai multe animale decât aveau habar cei mai mulți locuitori ai orașului. Căprioare, iepuri, jderi. Vulpi, bineînțeles; vulpile trăiau bine de pe urma deșeurilor produse de oameni. Din când în când, un cerb mare. Într-o noapte cu lună urmărise un linx cum se furișa pe cealaltă parte a lacului. Și păsări. Vulturi pescari. Bufnițe cenușii și bufnițe polare. Nu mai văzuse șoimi și ulii, păsări des întâlnite acolo în vremea adolescenței lui. Însă un șoricar plutise mai devreme printre copaci, deasupra lui.

Elanul se apropiase. Încetase să mai frângă ramuri de copac. Elanii rupeau crengi. Un nas lipit de cort, care adulmeca în sus și în jos. Un nas care căuta mâncare. În toiul nopții. Nu era un elan.

Finne se rostogoli în sacul de dormit, înșfăcă lanterna și pocni cu ea acel nas. Nasul dispăru și el auzi un pufăit puternic afară. După care nasul reveni, iar de această dată apăsă atât de tare materialul cortului, încât atunci când stinse și reporni rapid lanterna, Finne reuși să vadă despre ce era vorba. Zărise conturul căpățânii mari și al fălcilor. Se auzea un zgomot de zgârietură de gheare care rupeau materialul cortului. Iute ca fulgerul, Finne apucă mânerul cuțitului pe care îl ținea mereu lângă saltea, trase în jos fermoarul cortului și se rostogoli afară, asigurându-se că nu o făcea cu spatele la animal. Își stabilise tabăra pe câțiva metri pătrați de pantă uscată, în fața unui bolovan mare care despărțea șuvoaiele de zăpadă topită și transformată în apă venind de pe înălțimi, astfel încât acestea curgeau de o parte și de alta a cortului. Coborî panta gol, împleticindu-se. Nu simți niciun fel de durere când crengile copacilor și pietrele de pe jos îi sfâșiară pielea. Auzea doar pocnetele arbuștilor în vreme ce ursul venea după el. Animalul observase fuga omului și instinctul lui de vânător se trezise, iar Svein Finne știa că nimeni nu putea întrece un urs în goană, nu pe teritoriul lui. Numai că n-avea nicio intenție să procedeze așa. Și nici să se întindă pe jos și să se prefacă mort, așa cum

susțineau unii că ar fi cea mai bună strategie dacă dădeai peste un urs.

Un urs abia ieșit din hibernare este mort de foame și ar mânca fericit chiar și un leș. Idioți nenorociți. Finne ajunse în partea de jos a pantei, își recăpătă echilibrul, se lipi cu spatele drept de un trunchi gros de copac. Deschise lanterna și o aținti înspre zgomotele care se apropiau.

Animalul se opri brusc când fasciculul luminos îi izbi drept în ochi. Orbit, se ridică pe picioarele din spate și bătu aerul din fața lui cu labele. Era un urs brun, înalt cam de doi metri. *Putea fi și mai mare*, își zise Finne, prinzând teaca armei cu dinții și extrăgând dinăuntru cuțitul *puukko*. Bunicul Finne spusese că ultimul urs prins în pădurile din jurul orașului Oslo — în 1882, de pădurarul Kjelsås, lângă un copac căzut în Grønnavollia, sub Opkuven — avusese aproape doi metri și jumătate.

Ursul reveni pe cele patru picioare. Pielea îi atârna pe corp. Răsufă greu, dându-și capul dintr-o parte în alta și uitându-se când spre pădure, când spre lumină, ca și cum nu s-ar fi putut decide.

Finne ridică cuțitul în fața lui.

— Nu ai chef să muncești pentru masa ta, Bruin? Te simți un pic slăbit în noaptea asta?

Ursul mormăi frustrat, iar Finne râse atât de tare că stârni ecouri în peretele stâncos de deasupra lor.

— Bunicul meu a fost unul dintre oamenii care l-au mâncat pe bunicul tău în 1882. Zicea că a avut un gust oribil, chiar și dat cu o mulțime de mirodenii. Dar mă văd luând o îmbucătură din tine, Bruin, așa că haide! Vino încoace, nemernic prost!

Finne făcu un pas înspre animal, care se dădu ușor înapoi, legănându-se pe labe. Ursul părea confuz, aproape intimidat.

— Cunoscut senzația, zise Finne. Ai stat închis multă vreme, după care ai ieșit brusc și ai dat de prea multă lumină, prea puțină mâncare și ești singur. Nu pentru că ai fost alungat, ci pentru că nu ești un animal de turmă, tu ești cel care le alungă pe celelalte animale.

Finne se mai apropie cu un pas.

— Dar asta nu înseamnă că te simți însingurat, nu? Împrăștie-ți sămânța, Bruin, fă alți urși care sunt ca tine, care te înțeleg. Care înțeleg cum să-și onoreze părintele!

Ha! Ha! Fugi de-aici, căci nu există femele în Sørkedalen. Pleacă, ăsta e teritoriul meu, nemernic amărât și înfometat! Aici nu vei găsi altceva în afară de singurătate.

Ursul se înfipse în sol mai bine cu labele din față, ca și cum voia să se ridice din nou în două picioare, dar nu reuși.

Finne realizează despre ce era vorba. Ursul era bătrân. Poate bolnav. Iar Finne detectă un miros imposibil de confundat. Mirosul fricii. Nu ființa mult mai mică, bipedă, din fața lui era cea care îl înspăimânta, ci faptul că acea creatură nu avea același miros. Era o creatură care nu se temea. O creatură nebună. Capabilă de orice.

— Ei bine, bătrâne Bruin?

Ursul își dezveli gingiile, lăsând să se vadă un șir de colți îngălbeniți.

După care se întoarse și se îndepărtă, până ce fu înghițit de întuneric.

Svein Finne rămase pe loc și ascultă zgomotele de crengi rupte îndepărtându-se tot mai mult.

Ursul avea să se întoarcă. Atunci când avea să fie mai înfometat sau după ce o să mănânce și o să se simtă suficient de puternic ca să cucerească teritoriul. De a doua zi, Finne trebuia să caute un loc și mai puțin accesibil, poate un loc cu ziduri în jur, care puteau ține un urs la distanță. Însă mai întâi trebuia să ajungă în oraș ca să cumpere o capcană. Și să viziteze mormântul. Turma.

Katrine nu putea dormi. Însă fiul ei dormea în pătuțul de lângă fereastră, iar asta conta cel mai mult.

Se rostogoli pe pat și se uită direct la chipul palid al lui Bjørn. Avea ochii închiși, dar nu sforăia. Asta însemna că nici el nu dormea. Îl studie cu privirea. Pleoapele lui subțiri, înroșite, cu vase de sânge vizibile, sprâncenele deschise la culoare, pielea albă. Ca și cum înghițise un bec aprins. Umflat și iluminat dinăuntru. Multă lume fusese surprinsă când formaseră un cuplu. Nimeni nu întrebese direct, evident, însă ea le văzuse întrebarea întipărită pe fețe: ce o face pe o femeie frumoasă și stăpână pe sine să aleagă un bărbat mai puțin decât atrăgător și fără bani? O femeie parlamentar din Comisia pentru Justiție o trăsese deoparte la o

petrecere a „femeilor aflate în poziții importante” și îi spusese că ea credea că e minunat că se măritase cu un coleg al cărui statut social era inferior. Katrine îi replicase că Bjørn era al naibii de bun la pat și o întrebase pe politiciană dacă se simțea rușinată că avea un soț cu statut social înalt care câștiga mai mult și care erau șansele ca următorul ei soț să aibă un statut inferior? Katrine habar n-avea cine era soțul individei, dar după expresia ei înțelesese că fusese foarte aproape de țintă. Oricum, ura astfel de întâlniri ale „femeilor influente”. Nu pentru că nu suporta cauza, nu pentru că nu credea că merită să lupti pentru egalitatea reală de gen, ci pentru că nu înțelegea acea solidaritate feminină forțată și retorica emoțională. Uneori simțea nevoia să le spună să tacă și să se limiteze la a cere oportunități egale și plată egală pentru muncă în aceleași condiții cu bărbații. Desigur, exista de multă vreme nevoia de schimbare, nu numai când era vorba de hărțuirea sexuală, ci și legat de tacticile de control sexual indirect și adesea intangibile folosite de bărbați. Însă unor astfel de lucruri nu trebuia să li se permită să devină prioritare și să devieze atenția tuturor de la ceea ce însemna cu adevărat egalitatea de gen. Femeile nu făceau decât să-și facă din nou rău singure dacă prioritizau sentimentele rănite în dezavantajul pachetelor salariale. Pentru că doar salariile mai bune, puterea economică mai mare, le făceau invulnerabile.

Poate că ar fi simțit altfel dacă ar fi fost cea mai vulnerabilă persoană din acel dormitor. Îl acceptase pe Bjørn când era slăbită, fragilă, când avea nevoie de cineva care s-o iubească necondiționat. Iar specialistului criminalist puțin dolofan, dar amabil și fermecător, îi venise cu greu să-și creadă norocului și răspunsese prin a o proclama regina lui, aproape până la negare de sine. Ea își spusese atunci că n-avea să exploateze așa ceva, că văzuse prea mulți oameni — femei și bărbați deopotrivă — care se transformau în monștri doar pentru că partenerul lor îi invita la asta. Iar ea încercase. Chiar încercase.

Fusese supusă testării înainte, însă când apăruse adevăratul test — cea de-a treia ființă, bebelușul — instinctul de supraviețuire de pe parcursul zilei și considerația pentru partener cedaseră.

A treia ființă. Cea pe care o iubeai mai mult decât pe partenerul de viață.

Numai că, în cazul lui Katrine, a treia ființă fusese prezentă tot timpul.

O singură dată. O singură dată stătuse întinsă așa, chiar în acel pat, cu el, a treia ființă. Îl ascultase respirând în vreme ce o furtună de toamnă zguduia ferestrele, făcea zidurile să pocnească și lumea ei să se prăbușească. El aparținea altcuiva, ea îl împrumutase doar, însă acceptase asta, chiar dacă nu mai obținea altceva. Regreta acel acces de nebunie? Da. Da, bineînțeles. Fusese cel mai fericit moment al vieții ei? Nu. Însemnase disperare și o anume amorțeală. Era posibil ca întreaga poveste să fi fost evitată? În mod cert, nu.

— La ce te gândești? șopti Bjørn.

Dacă i-ar fi spus? Dacă i-ar fi povestit tot?

— La caz, răspunse ea.

— Da?

— Cum se poate ca voi să nu aveți nimic?

— Cum ți-am mai spus, făptașul a făcut curățenie după el. Chiar te gândești la caz, sau... la altceva?

Katrine nu vedea expresia din ochii lui în întuneric, dar o auzea în voce. El știuse mereu de cea de-a treia ființă. Bjørn Holm era omul căruia i se confesase când îi era doar prieten iar ea abia fusese transferată la Poliția din Oslo, după ce se îndrăgostise fără speranță și prosteste de Harry. Trecuse atât de multă vreme de atunci. Însă ea nu-i povestise niciodată lui Bjørn despre acea noapte.

— Un cuplu care trăiește în Holmenkollen se îndrepta spre casă cu mașina în noaptea crimei. Cei doi au văzut un bărbat adult coborând pe Holmenkollveien la 23:45.

— Oră care se potrivește cu ora presupusă a crimei, între 22 și 2, zise Bjørn.

— Când n-au băut, adulții din Holmenkollen merg cu mașina. Ultimul autobuz plecase de mult și am verificat camerele de securitate de la stația de metrou Holmenkollen. Un tramvai a ajuns acolo la ora 23:35, dar singura persoană care a coborât a fost o femeie. Ce caută să meargă pe jos pe acolo cineva la o oră așa de târzie? Dacă s-ar fi dus acasă de la un bar din oraș ar fi urcat panta, iar dacă s-ar fi îndreptat înapoi spre oraș s-

ar fi dus în stația de metrou, nu crezi? Doar dacă nu dorea să evite camerele de securitate.

— Un bărbat ieșit la plimbare. E cam subțire, nu? Cei doi au oferit și o descriere?

— Una obișnuită. Înălțime medie, vârsta între 25 și 60 de ani, etnicitate necunoscută, dar mai degrabă având piele închisă la culoare.

— Așadar motivul pentru care te agăți de chestia asta este...

— ...acela că e singura pistă cu o valoare cât de cât.

— Deci n-ai obținut nimic util de la vecină?

— Doamna Syvertsen? Dormitorul ei e în partea din spate a casei, iar fereastra era deschisă. Însă spune că a dormit ca un bebeluș toată noaptea.

Ca un soi de replică ironică la șoaptele lor, dinspre pătuțul copilului se auzi o tentativă de scâncet. Se uitară unul la celălalt și aproape că izbucniră în râs. Katrine se întoarse și își lipi urechea de pernă, dar îi fu imposibil să nu audă alte două scâncete, urmate de pauza obișnuită înainte ca alarma să sune. Simți salteaua afundându-se când Bjørn se dădu jos din pat.

Nu se gândea la bebeluș. Nu se gândea la Harry. Și nu se gândea la caz. Se gândea la somn. Un somn profund de mamifer, cel în care ambele părți ale creierului sunt oprite.

Kaja își plimbă palma peste patul dur și aspru al pistolului. Oprise toate sursele de zgomot din living și acum asculta tăcerea. El era pe undeva acolo, îl auzise. Făcuse rost de pistol după ce pățise Hala în Kabul.

Hala și Kaja fuseseră două dintre cele nouă femei ale grupului de 23 de persoane care împărțeau același spațiu de locuit, cele mai multe dintre ele fiind angajate de Crucea Roșie sau de Semiluna Roșie, iar câteva deținând poziții civile în forțele de menținere a păcii. Hala era o persoană neobișnuită, cu un trecut neobișnuit, însă ceea ce o diferenția cu adevărat de celelalte femei din clădire era că era afgană. Clădirea nu era departe de Hotelul Serena Kabul și de Palatul Prezidențial Afgan. Atacul talibanilor asupra hotelului demonstrase că niciun loc din Kabul nu era complet sigur și că totul era relativ, însă ele se simțiseră protejate de paznicii din spatele parapetelor înalte. După-

amiezile, Hala și Kaja urcau pe acoperișul plat și lansau zmeie cumpărate din bazarul Strand pentru un dolar sau doi. Kaja presupusese că era un clișeu romantic dintr-un bestseller — ideea că zmeiele pe cerul Kabulului simbolizau că orașul era eliberat de regimul talibanilor, care le interzisese în anii 1990, deoarece distrăgeau atenția oamenilor de la rugăciuni. Numai că în weekenduri ajungeau să fie sute și chiar mii de zmeie pe cer. Culorile erau chiar mai strălucitoare decât înainte de talibani, datorită noilor cerneluri de pe piață, spunea Hala. Ea știa că lansarea unui zmeu însemna muncă în echipă — una manevra zmeul, cealaltă supraveghea firul — căci altfel n-ar fi reușit să evite alte zmeie puse pe hartă, încercând să le taie firul sau zmeul cu sfori care aveau așchii de sticlă prinse de ele. Nu era greu de observat paralela cu misiunea asumată de Occident în Afganistan, însă era un joc. Dacă pierdeau un zmeu, înălțau altul. Și chiar mai frumoase decât zmeiele de pe cer erau scânteile care se aprindeau în ochii frumoși ai Halei când le privea.

Trecuse de miezul nopții, Kaja auzise sirene și văzuse luminile albastre ale mașinilor de poliție de la fereastra livingului. Deja era îngrijorată, căci Hala nu ajunsese încă, așa că se îmbrăcase și ieșise afară. Mașinile de poliție erau parcate lângă o alee de acces. Nu se stabilise un cordon de polițiști, așa că se strânsese deja o mulțime de gură-cască. La asemenea oră din noapte, pe străzi mai erau doar tineri afgani îmbrăcați cu geci de piele, copii contrafăcute după modelele Gucci și Armani. Oare câte locuri ale crimelor văzuse Kaja ca detectiv la Investigații Criminale? Chiar și așa, se mai trezea și acum uneori dintr-un coșmar când visa noaptea aceea. Cuțitul tăiase porțiuni mari în *shalwar kameez*, dezvelind pielea de dedesubt, iar capul Halei era dat pe spate într-un unghi imposibil, ca și cum gâtul îi fusese rupt, lăsând căscată larg o rană mare, astfel încât Kaja se trezise uitându-se la măruntaiele roz, deja uscate. Când se ghemuise deasupra cadavrului, din rană țâșnise un roi de musculițe, ca un duh malefic dintr-o lampă fermecată, iar Kaja dăduse din mâini ca să se ferească de ele.

Autopsia dezvăluise că Hala avusese contact sexual chiar înainte de a muri. Chiar dacă dovezile fizice nu

puteau elimina posibilitatea unui act consimțit, presupuseseră cu toții — date fiind circumstanțele și faptul că era o femeie singură care respecta regulile stricte ale minorității Hazaras² — că fusese vorba de un viol. Poliția nu descoperise niciodată făptașul sau făptașii. Oamenii spuneau că pericolul de a fi violată pe o stradă din Kabul era o nimica toată față de pericolul de a fi aruncată în aer de un dispozitiv exploziv artizanal. Și chiar dacă numărul violurilor crescuse de la căderea regimului taliban, poliția avea o teorie care spunea că talibanii fuseseră în spatele atacului, ca să arate ce aveau să pățească femeile afgane care lucrau pentru ISAF, Resolute Support Mission și alte organizații occidentale. În ciuda acestor asigurări, violul și crima din Kabul le înspăimântaseră pe celelalte femei din grup. Atunci Kaja le învățase cum să folosească o armă de foc. Și, într-un mod ciudat, pistolul — pasat de la o femeie la alta ca un baston ori de câte ori vreuna dintre ele trebuia să iasă pe străzi după lăsarea întinericului — le adusesese împreună ca echipă. O echipă de zmeoaice.

Kaja simți greutatea pistolului. Când era în poliție, deținerea unui pistol încărcat cu gloanțe îi insuflase mereu un amestec de teamă și o senzație de securitate.

În Afganistan, începuse să se gândească la pistol ca la o unealtă necesară, ceva ce merita deținut. Ca și un cuțit. Anton o învățase cum să-l folosească. O învățase că, până și în cadrul Crucii Roșii — cel puțin în Crucea Roșie coordonată de el —, la nevoie îți protejai viața ucigând. Ținea minte că prima dată când îl întâlnise pe Anton se gândise că acel elvețian rafinat, aproape jovial, înalt, blond — mult prea chipeș — nu era pentru ea. Se înșelase. Și avusese dreptate. Însă când venea vorba de uciderea Halei, nu se înșelase, ci avusese dreptate.

Nu talibanii fuseseră în spatele crimei.

Kaja știa cine fusese, dar n-avea dovezi.

Kaja strânse bine patul armei în palmă. Ascultă. Respiră. Așteptă. Amorțită. Asta era cel mai ciudat: inima ei bătea cu putere de parcă era pândită de un atac de panică, însă în același timp ea se simțea complet indiferentă. Se temea de moarte, dar nu era cine știe ce interesată să trăiască. Chiar și așa, trecuse de debriefingul cu psihologul când se opriseră la Tallinn, în drum spre casă. Și de atunci intrase în penumbră.

2 Grup etnic vorbitor de persană care trăiește în centrul Afganistanului (N.t.).

Harry se trezi și totul era la fel. Trecură câteva secunde înainte să-și amintească, să-și dea seama că nu fusese un coșmar și că pumnul strâns îl lovise în pânțele. Se rostogoli pe o parte și se uită fix la fotografia de pe masă. Rakel, Oleg și el zâmbind, pe un bolovan înconjurat de frunze de toamnă, în cursul uneia dintre acele *plimbări* atât de îndrăgite de Rakel și despre care Harry bănuia că începuseră să-i placă și lui. Pentru prima dată se gândi: dacă ăsta era debutul unei zile care nu avea decât să se înrăutățească, câte astfel de zile mai putea suporta? Tocmai era pe cale să găsească un răspuns, când realizează că nu fusese trezit de alarma ceasului. Odihnindu-se lângă fotografie, telefonul lui bâzâia aproape în tăcere, ca un colibri.

Îl înșfăcă.

Era un mesaj text care includea o poză.

Inima lui Harry începu să bată mai tare.

Atinse ecranul de două ori cu degetul și imediat avu senzația că îi stă inima în loc.

Svein Finne zis Logodnicul stătea cu capul plecat, cu fața spre camera foto și cu privirea îndreptată undeva, un pic mai sus de aceasta. Cerul de deasupra capului său avea o lucire roșiatică.

Harry sări din pat, apucă pantalonii de pe podea și și-i trase pe el. Înșfăcă un tricou în drum spre ieșire, își puse haina și bocancii și ieși în grabă pe scară. Căută în buzunare ca să verifice că tot ce băgase acolo în seara precedentă continua să fie acolo: cheile de la mașină, cătușele și pistolul Heckler & Koch.

Tâșni afară, inspiră cu nesaț aerul rece al dimineții și se urcă în Fordul Escort parcat la marginea trotuarului. Trei minute și jumătate, dacă gonea. Însă avea nevoie de mașină pentru a doua parte. Harry înjură printre dinți demarorul, care nu porni de la prima cheie. Următoarea tentativă eșuată ar fi însemnat sfârșitul jocului. Răsuci din nou cheia în contact și apăsă pedala de accelerație. *Gata!* Mașina patină pe pavajul ud din Stensberggata, aproape pustie la o oră așa de matinală.

Oare cât stăteau oamenii la căpătâiul mormintelor? Trecu în goană prin traficul care începea să se aglomereze pe Ullevålsveien și opri pe trotuarul de pe Akersbakken, chiar în fața porții nordice a cimitirului Vår Frelser. Lăsă mașina descuiată, cu insigna de poliție clar vizibilă pe bord.

O luă la fugă, dar se opri când ajunse la poarta de acces. De unde se afla, în partea de sus a cimitirului în pantă, văzu imediat silueta solitară în fața mormântului. Avea capul plecat, iar pe spate îi atârna părul lung prins în coadă, ca al amerindienilor.

Harry își lipi palma de patul pistolului din buzunarul hainei și porni. Nici repede, nici încet. Se opri la trei metri în spatele individului.

— Ce dorești?

Sunetul vocii lui îl înfioră pe Harry. Ultima dată când auzise vocea gravă, răsunătoare, de preot a lui Svein Finne erau amândoi într-o celulă din închisoarea Ila, când Harry încerca să obțină ajutor ca să-l prindă pe tipul care zăcea acum în mormântul din fața lor. Pe atunci Harry habar n-avea că Valentin Gjertsen era fiul lui Svein Finne. Privind retrospectiv, nu se putu abține să se gândească la faptul că ar fi trebuit să bănuiască ceva. Ar fi trebuit să vadă că fanteziile bolnăvicioase și violente ale lui Gjertsen proveneau din aceeași sursă, într-un fel sau altul.

— Svein Finne, rosti Harry, auzindu-și propria voce tremurând. Ești arestat.

Nu-l auzi pe Finne izbucnind în râs, ci îi văzu doar umerii mișcându-se.

— Asta pare să fie replica ta standard când mă vezi, Hole.

— Pune-ți mâinile la spate.

Finne oftă din rărunchi. Își duse mâinile la spate cu un gest nonșalant, ca pentru a-și face postura mai confortabilă.

— O să-ți pun cătușe. Și înainte să te gândești la vreun gest stupid, ar trebui să știi că am un pistol ațintit spre șalele tale.

— M-ai împușca în șale, Hole?

Finne își întoarse capul și zâmbi. Ochii ăia căprui. Buzele groase, umede. Harry respiră pe nas. Rece. Trebuia să rămână calm, să nu se gândească la ea. Să se

gândească doar la ce urma să facă și la nimic altceva. Lucruri simple, practice.

— Crezi că sunt mai înspăimântat de ideea de a rămâne paralizat decât de moarte?

Harry inspiră adânc, în încercarea de a se opri din tremurat.

— Pentru că vreau o mărturisire *înainte* să mori.

— Cum ai obținut tu de la fiul meu? După care l-ai împușcat?

— Am fost nevoit să-l împușc fiindcă s-a opus arestării.

— Da, îndrăznesc să spun că așa ai ales să-ți amintești. Probabil că așa îți vei aminti și de împușcarea mea.

Harry văzu gaura din palma lui Svein Finne, ca Torghatten, muntele cu gaura prin care se vedea lumina zilei. O gaură rezultată în urma unui glonț încasat de Finne la începutul carierei de polițist a lui Harry. Însă atenția îi fu atrasă de cealaltă mână. De cureaua cenușie de ceas din jurul încheieturii. Fără să-și coboare pistolul, apucă încheietura lui Finne cu mâna liberă și o răsuci. Apăsă pe ecranul ceasului. Cifrele roșii care indicau data și ora se aprinseră.

Clinchetul cătușelor răsună ca un sărut gol în cimitirul pustiu.

Harry răsuci cheia în contact în sens invers acelor de ceasornic și motorul muri.

— O dimineată frumoasă, zise Finne, privind prin parbrizul Fordului Escort către fiordul de sub ei. Dar de ce nu suntem la Sediul Central al Poliției?

— Mă gândeam să-ți dau de ales, răspunse Harry. Îmi poți oferi o mărturisire completă aici și acum, după care ne putem întoarce ca să primești un mic-dejun și o celulă caldă în Sediul Central al Poliției. Sau poți refuza și atunci vom face o mică plimbare în buncărele din timpul războiului.

— Ha! Îmi place de tine, Hole. Zău că da. Te urăsc ca persoană, dar îmi place personalitatea ta, zise Finne și își umezi buzele. Și evident că voi mărturisi. Ea...

— Așteaptă să pornesc înregistrarea, zise Harry, pescuindu-și telefonul mobil din buzunarul hainei.

— ...a participat de bunăvoie. Cred că e posibil să-i fi plăcut mai mult decât mie.

Finne ridică din umeri.

Harry înghiți în gol. Închise ochii o secundă.

— *I-a plăcut să aibă un cuțit înfipt în burtă?*

— Un cuțit?

Finne se răsuci pe scaun și se uită la Harry.

— Am penetrat-o lângă gratii, chiar în spatele locului unde m-ai arestat. Bineînțeles că știam că e ilegal să ți-o tragi în cimitir, dar dat fiind felul în care insista să primească mai mult, cred că e rezonabil ca ea să plătească cea mai mare parte a amenzii. Chiar a depus o plângere? Presupun că și-a regretat comportamentul lipsit de sfințenie. Da, nu m-ar surprinde. În afara cazului că poate chiar crede ce spune. Rușinea ne poate determina să distorsionăm orice. Știi că în închisoare exista un psiholog care a încercat să-mi povestească despre Busola Rușinii a lui Nathanson? Că eu eram așa de rușinat că am ucis-o pe fată, așa cum pretindeai tu că am făcut, încât a trebuit să fug din calea rușinii negând că faptele s-au petrecut vreodată. Asta se petrece și aici. Dagny se simte atât de rușinată de cât de tare i-au plăcut cele întâmplare în cimitir, încât memoria ei a transformat faptele în viol. Sună cunoscut, Hole?

Harry dădu să răspundă, dar îl înecă un val de vomă. Rușine. Represiune.

Cătușele zăngăniră când Finne se aplecă în față pe scaunul lui.

— În orice caz, tu știi cum se întâmplă în cazurile de viol, când e cuvântul unei persoane împotriva cuvântului alteia, fără martori sau dovezi. O să scap, Hole. Despre asta e vorba? Știi că singura cale de a mă băga după gratii pentru viol este să forțezi o mărturisire de la mine? Îmi pare rău, Hole. Dar, așa cum am mai spus, mărturisesc că mi-am tras-o într-un loc public, așa măcar ai ceva cu care să te legi de mine. Rămâne oferta de mic-dejun?

— Am spus ceva greșit? râse Finne în timp ce se împleticea prin zăpada noroioasă.

Căzu în genunchi și Harry îl trase sus și îl împinse către buncăr.

Harry stătea ghemuit în fața băncii de lemn. Pe podeaua din fața lui se înșira tot ce găsisese când îl percheziționase pe Svein Finne.

Un zar din metal albastru-cenușiu. Câteva bancnote de 100 de coroane și mai multe monede, dar niciun bilet de autobuz sau de tramvai. Un cuțit în teacă. Cuțitul avea un mâner maroniu din lemn și o lamă scurtă. Ascuțită bine. Oare aceea era arma crimei? Nu se vedeau urme de sânge. Harry își ridică privirea. Scosese unul dintre placajele care acopereau ferestrele pentru arme ca să lase să intre ceva lumină. Uneori, pe aleea din fața buncărului oamenii făceau jogging, dar nu apăreau până ce zăpada nu se topea complet. Nimeni n-avea să audă urletele lui Svein Finne.

— Frumos cuțit, zise Harry.

— Colecționez cuțite, răspunse Finne. Am avut 26, pe care mi le-ai confiscat, îți amintești? Nu le-am primit niciodată înapoi.

Razele soarelui de dimineață luminau fața și partea de sus a corpului lui Svein Finne. Un corp musculos, nu în versiunea umflată a celor care ridicau greutatea la sală, ci versiunea zveltă și bine dozată. *Un corp de balerin*, își zise Harry. *Sau un corp ca al lui Iggy Pop*. Curat. Finne era așezat, cu mâinile prinse în cătușe de spătarul băncii. Harry îi scosese și încălțărilor, dar îi permisesse să păstreze pantalonii.

— Îmi amintesc de cuțite, zise Harry. Zarul pentru ce e?

— Pentru deciziile dificile în viață.

— Luke Rhinehart. Așadar ai citit *Omul zar*.

— Eu nu citesc, Hole. Dar poți păstra zarul, cadou din partea mea. Ca să lași soarta să decidă când nu știi ce să faci. O să descoperi că te eliberează, crede-mă.

— Deci soarta e mai eliberatoare decât a decide pentru tine însuși?

— Bineînțeles. Închipuie-ți că ai poftă să omori pe cineva, dar nu te hotărăști să o faci. Așa că ai nevoie de ajutor. De la soartă. Dacă zarul îți spune să ucizi, responsabilitatea cade în sarcina sortii; te *eliberează* pe tine și liberul tău arbitru. Înțelegi? Nu e nevoie decât de o aruncare cu zarul.

Harry verifică dacă telefonul continua să înregistreze înainte de a-l lăsa pe bancă. Inspiră adânc.

— Ai aruncat cu zarul înainte de a o ucide pe Rakel Fauke?

— Cine e Rakel Fauke?

— Soția mea, răspunse Harry. Crima s-a petrecut în bucătăria casei noastre din Holmenkollen cu zece zile în urmă.

Văzu ceva în ochii lui Finne începând să lucească.

— Condoleanțele mele.

— Taci din gură și vorbește.

Finne oftă, ca și cum ar fi fost plictisit.

— Sau? Ai de gând să scoți bateria de la mașină ca să-mi electrocutezi testiculele?

— Folosirea bateriilor de mașină la torturarea oamenilor este un mit. Nu au suficientă putere.

— De unde știi?

— Am citit online azi-noapte despre metode de tortură, zise Harry, plimbând marginea ascuțită a lamei peste pielea degetului său mare. Se pare că nu durerea în sine îi determină pe oameni să mărturisească, ci *frica* de durere. Însă, bineînțeles, frica trebuie să fie bine fundamentată — cel care torturează trebuie să convingă victima că durerea pe care e dispus să o inducă este limitată doar de propria imaginație. Iar dacă eu dispun de ceva din belșug acum, Finne, aceasta e imaginația.

Svein Finne își umezi buzele groase.

— Înțeleg. Vrei amănunte?

— Pe toate.

— Singurul amănunt pe care îl am pentru tine este acela că nu eu am comis crima.

Harry își strânse pumnul în jurul mânerului cuțitului și lovi.

Simți cum se rupea cartilajul nasului celuilalt în propria încheietură a mâinii și sângele cald șiroindu-i pe dosul palmei. Ochii lui Finne se umplură de lacrimi și buzele îi dezveliră dinții mari și galbeni într-un rânjet larg.

— Toată lumea ucide, Hole.

Vocea lui de preot avea un ton diferit acum, mai nazal.

— Tu, colegii tăi, vecinii tăi. Doar eu nu. Eu creez viață nouă, repar ce distrugeți voi. Populez lumea cu mine însumi, cu oameni care vor binele. Nu pricep de ce oamenii fac efortul de a crește ceva ce nu e al lor. Cum e cazul tău și al fiului tău bastard. Oleg, așa îl cheamă, nu? Să fie din pricină că sperma ta e prea slabă, Hole?

Sau n-ai regulat-o pe Rakel suficient de bine ca ea să vrea să dea naștere copiilor tăi?

Harry lovi din nou. În același loc. Se întrebă dacă zgomotul de rupere venea de la nasul lui Finne sau era doar în mintea lui.

Finne își dădu capul pe spate și rânji înspre acoperiș.
— Mai vreau!

Harry stătea pe jos, cu spatele lipit de zidul de beton, ascultând sunetul propriei respirații grele și şuierăturile dinspre bancă.

Își înfășurase cămașa lui Finne în jurul mâinii, dar durerea pe care o simțea îi spunea că pielea de pe cel puțin unul dintre nodurile pumnului se dusesese. De cât timp făceau asta? Cât avea să mai dureze?

Pe site-ul web despre tortură scria că nimeni, absolut nimeni nu rezista torturii pe termen lung, că până la urmă cel torturat îți spunea ce dorea să auzi sau poate ce *credea* că voiai să auzi. Svein Finne se mulțumise să repete aceeași expresie: *mai vreau*. Și primise ce ceruse.

— Cuțite.

Vocea nu mai putea fi recunoscută ca aparținând lui Finne. Când își ridică privirea, Harry nu-l mai recunoscuse nici pe om. Fața umflată îi închisese ochii, iar sângele se scurgea de pe ea ca o barbă roșie picurândă.

— Oamenii folosesc cuțite.

— Cuțite? repetă în șoaptă Harry.

— Oamenii își înfig cuțite unii în alții încă din epoca de piatră, Hole. Frica de cuțite este întipărită în genele noastre. Gândul că cineva îți poate penetra pielea ca să intre în tine, să distrugă ce e în tine, tot ce însemni *tu*. Arată-i cuiva un cuțit și o să facă orice vrei tu.

— Cine face ce vrei tu?

Finne își dresese glasul și scuipă salivă roșie pe podeaua dintre ei.

— Oricine. Femei, bărbați. Tu. Eu. În Rwanda, celor din tribul tutsi li s-a acordat șansa de a cumpăra gloanțe cu care să fie împușcați, în loc să fie hăcuiți cu macete. Și știi ce s-a întâmplat? Au plătit cu toții.

— Bine, am un cuțit, rosti Harry, dând din cap înspre cuțitul de pe podea.

— Și unde ai de gând să-l înfigi?

— Mă gândeam că în același loc în care ai înjunghiat-o pe soția mea. În burtă.

— Mutare greșită, Hole. Dacă mă înjunghii în burtă nu voi mai putea vorbi și aș sângera până la moarte înainte ca tu să-ți obții mărturisirea.

Harry nu replică.

— De fapt, stai așa, zise Finne, îndreptându-și capul plin de sânge. Să fie oare posibil ca tu, care ți-ai făcut temele în privința torturii, să joci acest meci inefficient de box din cauză că, în sinea ta, nu dorești, de fapt, o mărturisire?

Finne adulmecă aerul din jur.

— Da, asta e. Nu vrei să mărturisesc, astfel încât să ai un pretext să mă omori. De fapt, *ar trebui* să mă omori ca să obții dreptate. Aveai doar nevoie de un pretext pentru crimă. Ca să-ți poți spune ție însuți că ai încercat, că nu asta ai dorit. Că nu ești ca ucigașii care omoară din plăcere.

Râsul lui Finne se transformă în tuse.

— Da, am mințit. Și eu sunt un ucigaș. Să omori pe cineva *este* fantastic, nu-i așa, Hole? Grija pentru aducerea unui copil pe lume, știind că e creația ta, poate fi întrecută de un singur lucru: eliminarea cuiva din această lume. Terminarea unei vieți, asumarea rolului sorții, să te transformi în zarul vieții cuiva. Atunci devii Dumnezeu, Hole, și oricât ai nega, este exact senzația care te încearcă acum. Și e o senzație bună, nu?

Harry se ridică în picioare.

— Așa că îmi pare rău că îți stric execuția, Hole, dar declar: *mea culpa*, Hole. Am omorât-o pe soția ta, Rakel Fauke.

Harry încremeni. Finne își ridică privirea spre acoperiș.

— Cu un cuțit, șopti el. Dar nu cel pe care îl ții acum în mâna ta. A strigat când a murit. A strigat numele tău. *Haarr-y. Haarr-yy...*

Harry simți că e cuprins de un alt fel de furie. O furie rece, de genul celei care îl calma. Și îl înnebunea. De care se temea că putea apărea, și căreia *nu trebuia* să-i permită să preia controlul.

— De ce? întrebă Harry.

Vocea lui se relaxase brusc. Respirația-i era normală.

— De ce?

— Care a fost motivul?

— E evident, nu? Același cu motivul tău, Hole. Răzbunarea. Noi doi suntem angajați într-o dispută clasică. Tu mi-ai ucis fiul, eu îți ucid soția. Asta facem noi, asta ne separă de animale: noi *ne răzbunăm*. E o chestie rațională, dar nici măcar n-avem timp să ne gândim dacă are sens, doar știm că ne face să ne simțim bine. Nu așa te simți în clipa asta, Hole? Îți transferi propria durere în durerea altcuiva. Cineva față de care te poți convinge că e responsabil pentru suferința ta.

— Dovedește.

— Ce să dovedesc?

— Că ai ucis-o. Povestește-mi ceva ce n-aveai de unde să știi despre crimă sau despre locul faptei.

— *Pentru Harri*. Cu un „i”.

Harry clipi din ochi.

— *De la Oleg*, continuă Finne. Scrisă pe o tăbliță ce atârna pe perete între dulapuri și cafetieră.

În tăcerea care urmă, singurul sunet care se auzi fu cel ca de metronom, al picăturilor de sânge căzând de pe fața lui Finne.

— Ai mărturisirea, zise Finne, tușind și scuipând din nou. Asta te lasă cu două variante. Mă poți duce în arest ca să mă condamni conform legii norvegiene. Așa ar proceda un polițist. Sau poți face ceea ce facem noi, ucigașii.

Harry dădu din cap. Se ghemui din nou. Apucă zarul de jos. Își făcu palmele căuș și scutură zarul, după care îl lăsă să se rostogolească pe podeaua de beton. Se uită gânditor la el. Băgă zarul în buzunar, înșfăcă cuțitul și se ridică. Lumina soarelui care se strecura printre plăcile de cherestea făcu lama să lucească. Se duse în spatele lui Finne, îi înconjură fruntea cu brațul stâng și îi lipi capul de pieptul lui.

— Hole?

Vocea avea un ton ușor mai ridicat acum.

— Hole, nu...

Finne agită cătușele, iar Harry îi simți corpul tremurând.

În fine, un semn de frustrare în fața morții.

Harry expiră cu putere și strecură cuțitul în buzunarul hainei. Continuând să țină strâns capul lui

Finne, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și îi șterse fața. Îi șterse sângele din jurul nasului, al gurii și de pe bărbie. Finne pufni și înjură, dar nu încercă să se agite. Harry rupse două fâșii din batistă și i le înfipse în nări. După care băgă la loc în buzunar ce mai rămăsese din batistă, înconjură banca și se uită la rezultat. Finne icnea de parcă alergase într-o cursă de 400 de metri. Harry își înfășurase tricoul lui Finne în jurul pumnului când îl lovise, așa că nu se vedeau tăieturi, ci doar umflături și nasul însângerat.

Harry ieși și înghesui niște zăpadă în tricou, după care se întoarse și lipi tricoul de fața lui Finne.

— Încerci să mă faci prezentabil ca să poți pretinde că nu s-a întâmplat nimic? rosti Finne.

Individul se calmase deja.

— Probabil că e prea târziu pentru asta, zise Harry. Dar orice pedeapsă aș primi, ea se va baza pe vătămrile produse, așa că putem să-i spunem o limitare a daunelor. Și tu m-ai provocat, ai vrut să te lovesc.

— Am vrut, nu-i așa?

— Bineînțeles. Ai vrut să obții dovezi fizice care să-i demonstreze avocatului tău că ai fost abuzat când te-a interogat poliția. Orice judecător ar refuza să permită poliției să prezinte probe obținute prin mijloace ilegale. De-asta ai mărturisit. Ai presupus că mărturisirea te va scoate de aici, dar nu te va costa nimic mai târziu.

— Poate. Măcar nu te gândești să mă omori.

— Nu?

— Ai fi făcut-o deja până acum. Poate că greșesc, poate că, în definitiv, n-ai ce trebuie pentru așa ceva.

— Sugerezi că ar trebui să o fac?

— Cum ai spus chiar tu, acum e prea târziu, iar niște gheață n-o să rezolve povestea. Până la urmă voi fi liber.

Harry își luă telefonul de pe bancă. Închise înregistrarea și îl sună pe Bjørn Holm.

— Alo?

— Aici e Harry. Îl am pe Svein Finne. Tocmai mi-a mărturisit că a ucis-o pe Rakel și am înregistrat totul.

Harry auzi un bebeluș plângând în pauza care urmă.

— Chiar așa? rosti încet Bjørn.

— Chiar așa. Vreau să vii să-l arestezi.

— Ce? N-ai spus că l-ai arestat deja?

— Nu, nu arestat, replică Harry, uitându-se la Finne. Sunt suspendat, nu? Așa că în acest moment sunt doar un cetățean privat care reține un alt cetățean privat împotriva voinței lui. Finne poate depune oricând o plângere, dar sunt destul de sigur că aş fi tratat cu mănuși, dat fiind faptul că mi-a ucis soția. Important acum este ca el să fie arestat și interogat cum trebuie de către poliție.

— Pricep. Unde te afli?

— Buncărele germane de deasupra Sjømannsskolen. Finne este încătușat de o bancă aici.

— Înțeleg. Cum rămâne cu tine?

— Mhm.

— Nu, Harry.

— Nu, ce anume?

— Nu am chef să fiu nevoit să te car în spate din cine știe ce bar mai târziu la noapte.

— Îți trimit fișierul audio pe e-mail.

Mona Daa se opri în ușa biroului șefului ei. Acesta vorbea la telefon.

— Au arestat pe cineva pentru uciderea lui Rakel Fauke, anunță ea cu voce tare.

— Trebuie să plec, rosti editorul ei, după care închise telefonul fără să aștepte un răspuns și își ridică privirea. Te ocupi tu de articol, Daa?

— E deja scris, răspunse Mona.

— Dă-l imediat la tipărit! A publicat altcineva știrea deja?

— Am fost informați despre asta acum cinci minute, iar la ora 16 e o conferință de presă. Eu am vrut să discut cu tine dacă e bine să dăm numele suspectului sau nu.

— În anunț i-au dat numele?

— Bineînțeles că nu.

— Și atunci tu de unde îl ai?

— Sunt unul dintre cei mai buni reporteri ai tăi.

— În *cinci* minute?

— Bine, *cel mai bun*.

— Deci cine e?

— Svein Finne. Condamnări anterioare pentru atacuri și violuri, un cazier lung cât o zi de post. Îi publicăm numele?

Şeful ei îşi trecu mâna prin părul care i se rărea.

— Hm. Periculoasă chestie.

Mona conştientiza perfect dilema şefului ei.

Conform paragrafului 4.7 al Codului Etic de Practică al Presei norvegiene, trusturile de presă erau de acord să trateze de o manieră discretă publicarea numelor din cazurile penale, mai ales în stadiile incipiente ale anchetelor. Orice publicare de nume trebuia să fie justificabilă pe motiv de interes public. Pe de altă parte, publicaţia ei, VG, tipărise numele unui profesor a cărui ofensă fusese aceea că trimisese mesaje text nepotrivite femeilor. Toată lumea fusese de acord că individul era un porc, însă din câte se ştia nu fusese încălcată nicio lege, aşa că era greu de susţinut că publicul *avea nevoie* să cunoască numele profesorului. În cazul lui Finne, publicarea numelui se putea evident justifica prin susţinerea ideii că publicul trebuia să ştie de cine să se ferească. Pe de altă parte, exista vreo posibilitate de apariţie a ceea ce codul numea „pericole iminente de abuzuri contra oamenilor nevinovaţi, prin acte criminale grave şi repetate” câtă vreme Finne se găsea în custodia forţelor de ordine?

— Nu-i publicăm numele, decise şeful ei. Dar include-i în articol cazierul şi spune că VG ştie cine e. Aşa măcar vom obţine o stea de aur de la Asociaţia Presei.

— Deja l-am scris aşa, e bun de tipar. De asemenea, am reuşit să punem mâna pe o poză nouă, nepublicată anterior a lui Rakel.

— Fantastic.

Şeful ei nu greşea. După o săptămână şi jumătate de relatări extinse ale presei despre crimă, pozele publicate ajunseseră să se repete.

— Dar poate ar fi bine să bagi şi o poză a soţului, poliţistul, sub titlu.

Mona clipi din ochi.

— Te referi la Harry Hole, chiar sub *Suspect arestat pentru uciderea lui Rakel*? Nu poate induce în eroare?

Şeful ei ridică din umeri.

— Oricum o să înţeleagă repede când citesc articolul.

Mona încuviinţă. Efectul şocant al chipului cunoscut al lui Harry Hole, dur şi atractiv, sub un asemenea titlu ar fi obţinut evident mai multe accesări în mediul online decât o altă poză cu Rakel. Iar cititorii

le-ar fi iertat evidenta inducere neintenționată în eroare; îi iertau mereu. Nimeni nu dorea să fie cu totul înșelat, însă oamenii nu aveau nimic împotriva îndrumării lor greșite într-o manieră distractivă. Ca atare, de ce Monei îi displăcea această parte a meseriei atât de tare, când o iubea în rest?

— Mona?

— Se face, răspunse ea, împingându-se cu mâinile din cadrul ușii. O să fie tare.

Katrine Bratt își înăbuși un căscat, sperând că niciuna dintre celelalte trei persoane din jurul mesei din biroul șefului poliției n-a remarcat.

Ziua dinainte fusese foarte lungă după conferința de presă despre arestarea în cazul Rakel. Iar când ajunsese în fine acasă și se băgase în pat, cel mic o ținuse trează cea mai mare parte a nopții.

Însă exista șansa ca ziua de azi să nu se transforme și ea într-un maraton. Pentru că numele lui Svein Finne nu fusese făcut public presei, apăruse un gol informațional, ca ochiul unei furtuni în care — cel puțin deocamdată — lucrurile erau calme. Însă era încă prea devreme ca să se știe ce avea să mai aducă ziua.

— Mulțumim că ați fost de acord să ne întâlnim așa de repede, zise Johan Krohn.

— Nicio problemă, rosti șeful poliției, Gunnar Hagen, dând din cap.

— Excelent. Atunci am să trec direct la subiect.

Expresia standard a unui om care se simte confortabil trecând direct la subiect, își zise Katrine. Chiar dacă îi plăcea evident să fie în centrul atenției, Krohn era mai presus de orice un tocilar. Acum avocat renumit al apărării, la 50 de ani încă arăta a puști, o persoană care fusese tachinată pe vremuri și care acum își purta reputația profesională și încrederea de sine ca pe o armură. Katrine citise într-un interviu dintr-o revistă despre hărțuirea la care fusese supus. Nu fusese vorba despre hărțuirea gen bătaie-încasată-în-fiecare-pauză de care avusese parte Katrine, ci de bășcălia de cea mai joasă speță și de ascunderea de invitații la petreceri de zile de naștere și la jocuri în grup, adică acel gen de hărțuire de care se plângeau acum toate celebritățile de pe mapamond, ca să fie aplaudate pentru sinceritatea și deschiderea lor. Krohn afirmase în interviu că se confesase ca să le ușureze viața copiilor isteți care sufereau același gen de traumă. Katrine găsea ciudat că dorința avocatului de a căuta dreptatea era compensată de lipsa lui de empatie. Știa că era nedreaptă în judecata

ei. Ei doi se găseau de părți opuse ale baricadei și nu era de datoria lui Krohn să simtă vreun fel de empatie față de victime. Poate că era o cerință nedeclarată a sistemului juridic ca avocații apărării din penal să aibă capacitatea de a-și anihila orice fel de simpatie pentru victimă și de a se concentra doar pe ce era cel mai bine pentru clienții lor. Așa cum o astfel de capacitate însemnase o cerință implicită a succesului personal al lui Krohn. Și probabil de aceea se simțea ea iritată. De asta și pentru că pierduse prea multe cazuri contra lui.

Krohn aruncă o privire la ceasul Patek Philippe de la încheietura stângă, în timp ce întindea dreapta către tânăra așezată lângă el și purtând o ținută Hermès discretă, dar ridicol de scumpă, probabil posesoarea celor mai mari note de la Facultatea de Drept. Katrine își dădu seama că pateurile daneze uscate pe care le păstrase de la întâlnirea din ziua precedentă n-aveau să fie consumate nici acum.

Cu o mișcare atent exersată, ca o asistentă care oferă bisturiul chirurgului, tânăra depuse un dosar galben în mâna lui Krohn.

— Este evident că acest caz a atras o mare atenție din partea presei, care nu e nici în favoarea clientului meu, nici a voastră, zise Krohn.

Dar te bucuri tu, își zise Katrine, întrebându-se dacă se așteptau să toarne cafea pentru vizitatori și pentru șeful poliției.

— Așadar presupun că este în interesul tuturor să ajungem cât mai repede la o înțelegere, continuă Krohn, apoi deschise dosarul, dar nu se uită în el.

Katrine nu știa dacă era adevărat sau doar un mit că Krohn avea o memorie fotografică perfectă și că la petrecerea de final de facultate le ceruse colegilor să îi spună un număr între 1 și 3 760, ca el să recite apoi întregul conținut al acelei pagini de legislație norvegiană. Petreceri de tocilari. Singurul gen de petreceri la care Katrine fusese invitată în studenție, fiindcă era drăguță, dar ciudată, cu hainele ei din piele și părul vopsit în roz. Nu stătea nici cu derbedeii, nici cu studenții bine îmbrăcați. Așa că gașca de tocilari timizi o invitase să i se alăture. Însă ea refuzase, nu dorea să joace niciun rol în clasică piesă a „fetelor drăguțe care se împrietenesc cu tocilari atrăgători, dar

inadaptați social". Katrine Bratt avusese destule de îndurat. *Mai mult* decât suficient. Fusesse bombardată cu tot felul de diagnostice psihiatrice. Dar până la urmă supraviețuise.

— După ce clientul meu a fost arestat ca suspect în uciderea lui Rakel Fauke, au apărut trei acuzații de viol. Una de la o dependentă de heroină care a mai primit de două ori compensații ca victimă a unui viol, pe temeiuri foarte șubrede, ca să fiu sincer, și fără să existe vreo condamnare. Cea de-a doua, din câte am înțeles, și-a retras azi acuzațiile. Iar cu privire la Dagny Jensen nu există un caz câtă vreme nu există dovezi, iar clientul meu spune că actul sexual a fost în întregime consimțit. Chiar și un bărbat condamnat anterior trebuie să aibă dreptul la o viață sexuală fără să devină ținta poliției sau a oricărei femei care se simte vinovată după aceea, nu?

Katrine caută o reacție pe fața tinerei de lângă Krohn, dar nu detectă nimic.

— Știm cât de multe resurse ale poliției sunt implicate în astfel de cazuri ambigue de viol, iar aici avem trei, continuă avocatul, cu privirea ațintită asupra unui punct din fața lui, ca și cum în aer atârna un prompter invizibil.

Krohn se uită la hârtiile din fața lui de parcă voia să verifice dacă ceea ce urma să spună era adevărat:

— Nu este treaba mea să apăr interesele societății, dar în această situație consider că interesele noastre ar putea coincide. Clientul meu s-a declarat dispus să mărturisească săvârșirea crimei, dacă nu i se aduce nicio acuzație de viol. Iar aici este vorba de anchetarea unei crime în care înțeleg că tot ce aveți ca probe sunt o tăbliță de perete cu un mesaj, o mărturisire obținută sub tortură și un videoclip care ar putea fi al oricui, posibil descărcat de pe internet.

Krohn își ridică din nou privirea cu o expresie interogativă pe chip.

Gunnar Hagen se uită la Katrine.

Katrine își dresă glasul.

— Cafea?

Krohn își scărpină — sau poate își netezește — atent o sprânceană cu degetul arătător.

— Nu, mulțumesc. De asemenea, presupunând că putem ajunge la o înțelegere, clientul meu este dispus să ia în considerare retragerea acuzației împotriva inspectorului Harry Hole pentru sechestrare și vătămare corporală.

— Titlul de inspector este irelevant în actualele circumstanțe, mormăi Hagen. Harry Hole a acționat în calitate de persoană privată. Dacă vreunul dintre ofițerii noștri ar încălca legea norvegiană în timpul serviciului, l-aș raporta eu însumi.

— Bineînțeles, replică Krohn. Cu siguranță nu am niciun interes să pun la îndoială integritatea corpului polițienesc, sugerez că pare improbabil.

— Atunci sunteți, fără îndoială, conștient și că nu este o practică normală a poliției norvegiene aceea de a se implica în tranzacții precum cea sugerată de dumneavoastră. Negocieri de reducere a sentinței, da. Dar eliminarea acuzațiilor de viol...

— Apreciez că e posibil să aveți obiecții, dar vă reamintesc că clientul meu e trecut binișor de 70 de ani și că, în eventualitatea unei condamnări, există toate șansele ca el să moară în închisoare. Sincer, nu văd vreo mare diferență dacă moare în închisoare, condamnat pentru crimă sau viol. Ca atare, în loc să ne agățăm de principii de pe urma cărora nu profită nimeni, ce-ar fi să le întrebăm pe femeile care l-au acuzat de viol ce ar prefera: ca Svein Finne să moară într-o celulă cândva în următorii 12 ani sau să îl vadă înapoi pe străzi peste patru ani? În privința compensațiilor pentru victimele violurilor, sunt sigur că ele și clientul meu vor ajunge la o înțelegere în afara procesului legal.

Krohn înapoie dosarul asistentei sale, iar Katrine remarcă în privirea acesteia un amestec de frică și iubire. Era aproape sigură că cei doi se bucuraseră de confortul canapelelor de piele ale firmei de avocatură, după orele de program.

— Mulțumesc, ne auzim în curând, răspunse Hagen, care se ridicase și îi întinsese avocatului mâna peste masă.

Katrine se ridică și ea să strângă mâna avocatului, pe care o simți moale și transpirată:

— Și cum rezistă clientul dumneavoastră?

— Evident, cu mare greutate, răspunse Krohn, privind-o serios.

Katrine știa că nu ar trebui, dar nu se putu abține:

— Ați putea să îi duceți un pateu, să se mai învesească? Oricum, le aruncăm.

Krohn o privi o clipă înainte de a-și îndrepta atenția din nou către șeful poliției:

— Sper să ne auzim în cursul zilei de azi.

În timp ce ieșeau din biroul șefului poliției, Katrine remarcă fusta extrem de strâmtă a asistentei avocatului, care o forța să facă câte trei pași mărunți pentru unul de-al lui. Se gândi serios dacă merita să le arunce pateurile uscate în cap, imediat ce ar fi ieșit din sediul poliției.

— Ei bine? zise Gunnar, după ce ușa se închisese în urma vizitatorilor.

— De ce sunt mereu prezentați avocații apărării ca singurii apărători ai justiției?

— Reprezintă contrapondera necesară pentru poliție, Katrine, obiectivitatea n-a fost niciodată punctul tău forte, nici stăpânirea de sine.

— Stăpânirea de sine?

— *Să se mai învesească?*

Katrine ridică din umeri:

— Ce crezi despre propunere?

Hagen își frecă bărbia:

— E problematic. Presiunea în cazul Rakel Fauke crește de la o zi la alta, iar dacă nu obținem o condamnare, va fi cel mai răsunător eșec al decadei. Pe de altă parte, sunt toate plângerile despre violatori lăsați în libertate în ultimii ani, iar noi am renunța la trei cazuri... Tu ce crezi, Katrine?

— Îl urăsc pe tip, dar propunerea lui are sens. Cred că trebuie să fim pragmatici și să ne gândim la întregul tablou. Lăsați-mă să vorbesc cu femeile care au depus plângerile.

Hagen își dresă vocea:

— OK. Vorbind despre obiectivitate...

— Da?

— Atitudinea ta este în vreun fel afectată de plecarea lui Harry?

— Poftim?

— Ați lucrat îndeaproape și...

— Și?

— Și nu sunt orb, Katrine.

Katrine se duse la fereastră și privi pe aleea care ducea din fața sediului poliției prin Botspaken, unde zăpada se topea în sfârșit, și mai departe către traficul din Grønlandsleiret.

— Ai regretat vreodată ceva ce ai făcut, Gunnar? Adică, ai regretat cu adevărat?

— Hmm. Vorbim tot de profesie?

— Nu neapărat.

— E ceva ce vrei să-mi spui?

Katrine se gândi cât de ușurată s-ar simți dacă ar spune cuiva. Dacă ar ști cineva. Crezuse că povara, secretul ar deveni mai ușor de dus cu timpul, dar era tocmai invers, îl simțea mai greu pe zi ce trece.

— Îl înțeleg, zise ea încet.

— Krohn?

— Nu, Svein Finne, înțeleg că vrea să mărturisească.

Dagny Jensen își puse palmele pe catedra rece și se uită la polițista brunetă așezată în banca din fața ei. Era pauză, iar dinspre terenul de joacă de afară îi auzea pe copii țipând și râzând.

— Știu că o astfel de decizie nu e ușor de luat, zise polițista.

Se prezentase ca fiind Katrine Bratt, șefa Serviciului de Investigații Criminale din cadrul Poliției din Oslo.

— Se pare că s-a luat deja o decizie pentru mine, rosti Dagny.

— Evident că nu vă putem obliga să retrageți o acuzație, replică Bratt.

— Dar exact asta faceți în realitate, ripostă Dagny. Îmi pasați mie responsabilitatea condamnării lui pentru crimă.

Polițista lăasă privirea în jos.

— Știți care este scopul principal al sistemului norvegian de educație? zise Dagny. Acela de a-i educa pe copii să devină cetățeni responsabili. Că este o responsabilitate și, deopotrivă, un privilegiu. Bineînțeles că voi retrage acuzația, dacă asta înseamnă că Svein Finne va fi închis pentru tot restul vieții lui.

— Când vine vorba de compensațiile acordate victimelor violurilor...

— Nu vreau bani. Vreau doar să uit de toată povestea.

Dagny își privi ceasul. Patru minute până la începerea următoarei lecții. Era fericită. Da, așa se simțea — chiar și după zece ani de predat continua să fie fericită că le putea oferi copiilor ceva ce ea sincer credea că avea să-i ajute să aibă un viitor mai bun. Avea sentimentul că ceea ce făcea avea sens, într-un fel relativ direct. Iar în esență asta era tot ce-și dorea. Asta și să uite.

— Îmi puteți promite că veți obține condamnarea lui?

— Promit! rosti polițista, ridicându-se din bancă.

— Harry Hole. Cu el ce se va întâmpla?

— Nu știu, dar să sperăm că avocatul lui Finne va renunța la acuzația de sechestrare.

— Să sperăm?

— Ceea ce a făcut el a fost evident o ilegalitate și nu așa ar trebui să acționeze un ofițer de poliție. Dar s-a sacrificat pe sine ca să se asigure că Finne e prins.

— Așa cum m-a sacrificat pe mine ca să-și obțină răzbunarea personală?

— Cum am spus, nu pot apăra comportamentul lui Harry Hole în această chestiune, dar rămâne valabil că, fără el, Svein Finne ar fi putut continua, probabil, să vă terorizeze pe dumneavoastră și pe alte femei.

Dagny încuviință încet.

— Trebuie să mă întorc și să mă pregătesc pentru un interogatoriu. Vă mulțumesc că ați fost de acord să ne ajutați. Vă promit că nu veți regreta.

— Nu, nu mă deranjați deloc, doamnă Bratt, zise Johan Krohn, ținând telefonul între ureche și umăr, cât își încheia nasturii de la cămașă. Așadar s-a renunțat la toate cele trei acuzații?

— Cât de repede puteți fi gata dumneavoastră și Finne pentru interogatoriu?

Lui Johan Krohn îi plăceau r-urile ei rostogolite, de Bergen. Bratt nu vorbea cu un accent puternic, însă era sesizabil. Ca o fustă lungă, dar nu prea lungă. Îi plăcea de Katrine Bratt. Era drăguță, isteată și opunea rezistență. Că avea verighetă pe deget nu ar fi trebuit să însemne prea mult. El însuși era dovada vie a acestei idei. Și găsea mai degrabă excitantă aparenta ei nervozitate. Aceeași nervozitate pe care o simte un consumator după ce înmânează banii și îl așteaptă pe traficant să-i dea punga cu droguri. Krohn se duse la fereastră, își introduse degetul mare și pe cel arătător printre lamele jaluzelelor, făcu o spărtură între ele și privi în jos, către strada Rozenkrantz, aflată la șase etaje mai jos față de birourile firmei de avocatură. Ceasul arăta abia ora 15, dar o asemenea oră în Oslo însemna vârf de trafic. Asta dacă nu activai în domeniul juridic. Krohn se întreba uneori ce avea să se întâmple când rezervele de petrol aveau să se epuizeze și populația Norvegiei avea să se confrunte din nou cu pretențiile lumii reale. Optimistul din el spunea că totul avea să fie bine, că oamenii se adaptează la situații noi mai repede decât s-ar crede, era suficient să se uite la țările care trecuseră prin războaie. Realistul din el spunea că într-o țară fără tradiție în inovație și gândire avansată avea să urmeze o pantă alunecoasă înapoi către starea de unde plecase Norvegia: dintre ultimele economii europene.

— Putem fi acolo în două ore, zise Krohn.

— Excelent, replică Bratt.

— Ne vedem atunci, doamnă Bratt.

Krohn încheie convorbirea și rămase câteva clipe nemișcat, nesigur asupra locului unde să-și pună mobilul.

— Aici, rosti o voce din întuneric, dinspre canapeaua Chesterfield.

Krohn se duse la ea și își luă pantalonii.

— Ei bine?

— Au mușcat momeala, zise Krohn, verificând să nu fie pete pe pantaloni înainte de a-i îmbrăca.

— A fost momeală? Adică s-au prins în cârlig?

— Nu mă întreba pe mine. Eu doar respect instrucțiunile clientului meu.

— Dar tu crezi că e vorba de un cârlig?

Krohn ridică din umeri și privi în jur după pantofi.

— Venind de la tine, presupun că îi cunoști pe oameni.

Krohn se așează la biroul solid din *Quercus velutina*, stejar negru, pe care îl moștenise de la tatăl lui. Apăsă tasta de apelare rapidă pentru unul dintre numerele favorite.

— Mona Daa.

Vocea energică a reporteritei de investigații de la publicația VG se auzi cu putere.

— Bună ziua, domnișoară Daa. Aici e Johan Krohn. De obicei mă suni dumneata pe mine, dar de data asta am zis să fiu un pic mai proactiv. Am ceva care cred că poate garanta apariția unui articol în ziarul dumitale.

— E despre Svein Finne?

— Da. Tocmai am primit confirmarea de la Poliția din Oslo că renunță la investigația legată de acuzațiile de viol lipsite de temei, care au apărut în haosul din jurul acuzației de crimă.

— Și te pot cita în privința asta?

— Mă poți cita confirmând zvonurile care s-au răspândit în privința asta, ceea ce, presupun, constituie și motivul pentru care m-ai sunat mai devreme.

O pauză.

— Am înțeles, dar eu nu pot scrie așa ceva, Krohn.

— Atunci scrie că am făcut totul public ca să înăbuș zvonurile. Este irelevant dacă ai auzit aceste zvonuri sau nu.

O nouă pauză.

— Bine, acceptă Daa. Îmi poți oferi amănunte despre...

— Nu! Află mai multe în seara asta. Și abține-te să publici ceva înainte de ora 17.

— Să punem cărțile pe masă, Krohn. Dacă îmi oferi exclusivitate cu povestea asta...

— E în întregime a ta, draga mea. Vorbim mai târziu.

— O ultimă chestiune. De unde ai numărul meu de mobil? Nu e disponibil pentru oricine.

— Cum am spus, m-ai sunat înainte pe mobil, numărul tău a apărut pe ecran.

— Și l-ai băgat în memorie?

— Da, presupun că așa am făcut.

Krohn puse capăt convorbirii și se întoarse către canapeaua din piele.

— Alisa, dragă, fii amabilă și pune-ți bluza la loc, avem de lucru.

Bjørn Holm stătea pe trotuarul din fața barului Jealousy din Grünerløkka. Deschise ușa și își dădu seama după muzica dinăuntru că avea să-l găsească acolo. Trase căruciorul după el în barul aproape pustiu. Era un local mediu în stil englezesc, cu mese simple din lemn în fața unui bar lung și cu separeuri de-a lungul pereților. Ceasul arăta de-abia ora 17; mai târziu în cursul serii locul avea să se aglomereze. În scurtul răgaz cât Øystein Eikeland și Harry deținuseră barul, reușiseră să obțină ceva rar: un local unde oamenii veneau să asculte muzica specială care se revărsa din boxe. Fără DJ de fițe, doar un șir de piese puse una după alta, alese conform serilor tematice anunțate săptămânal pe lista de pe ușa. Lui Bjørn i se îngăduise să fie consultant în serile country și în cele dedicate lui Elvis. Și — cel mai important — când făceau lista de cântece „vechi de cel puțin 40 de ani și interpretate de artiști și trupe din state americane care începeau cu litera M”.

Harry era așezat la bar, cu capul plecat și spatele la Bjørn. Din spatele barului, Øystein Eikeland ridică un pahar de jumătate de litru înspre noul venit. Asta nu indica nimic bun. Însă cel puțin Harry stătea drept pe scaun.

— Vârsta minimă e de 20 de ani, amice! strigă Øystein peste gălăgia muzicii. *Good Time Charlie's Got The Blues*, începutul anilor 1970, singurul hit adevărat al lui Danny O'Keefe.

Nu era muzica obișnuită a lui Harry, dar o piesă perfectă pentru finalul zilei, în barul Jealousy.

— Chiar și când este însoțit de un adult? întrebă Bjørn, așezând căruciorul în fața unui separeu.

— De când ești tu adult, Holm?

Øystein își lăsă paharul jos.

Bjørn zâmbi.

— Devii adult din clipa în care îți vezi pentru prima dată copilul și înțelegi că e neajutorat. Și că va avea nevoie de mult ajutor de la adulți. La fel ca tipul ăsta.

Bjørn își lăsă mâna pe umărul lui Harry. Observă că ținea capul plecat pentru că citea pe ecranul mobilului.

— Ai văzut titlul din VG despre arestare? întrebă Harry, apucând ceașca din fața lui.

Cafea, constată Bjørn.

— Da. Au folosit o poză cu tine.

— Nu dau doi bani pe asta. Uită-te la ceea ce tocmai au publicat.

Harry ridică telefonul ca Bjørn să citească.

— Cică am încheiat o înțelegere, zise Bjørn. Crimă în locul violului. OK, nu e ceva obișnuit, dar se mai întâmplă.

— Dar așa ceva nu apare de obicei în presă. Și dacă apare, se întâmplă abia după împușcarea ursului, replică Harry.

— Nu crezi că a fost împușcat?

— Dacă închei un pact cu diavolul, trebuie să te întrebi de ce crede el că pactul e bun.

— Nu ești un pic cam paranoic acum?

— Sper doar să obținem o mărturisire într-un interogatoriu de poliție adecvat. Chestiile înregistrate de mine în buncăr ar fi imediat distruse de un avocat al apărării cum e Krohn.

— Acum, că presa a publicat chestia asta, va trebui să mărturisească. Dacă nu, o să-l acuzăm de viol. Katrine îl interoghează chiar acum.

Harry apăsă o tastă de pe telefon și duse telefonul la ureche.

— Hmm. Trebuie să-l pun pe Oleg la curent. Oricum, ce cauți tu aici?

— Eu... ăă... i-am promis lui Katrine că mă voi asigura că totul e în regulă cu tine. Nu ai fost acasă și nici la Schrøder. Ca să fiu sincer, credeam că ți s-a interzis să mai intri aici pentru tot restul vieții după data trecută...

— Da, dar idiotul ăla nu lucrează până diseară.

Harry dădu din cap înspre cărucior.

— Pot să arunc o privire?

— Simte că e privit și atunci se trezește.

— Bine.

Harry își lăsă telefonul în jos:

— Ocupat. Vreo sugestie pentru lista de joia viitoare?

— Tema?

— Versiuni cover mai bune ca originalul.

— Joe Cocker și *A Little*.

— Deja marcată. Ce zici de versiunea Francis and the Lights după *Can't Tell Me Nothing*?

— Kanye West? Ți-e rău, Harry?

— Bine. Atunci o piesă Hank Williams?

— Ai înnebunit? *Nimeni* nu-l interpretează pe Hank mai bine decât Hank.

— Ce zici de versiunea Beck după *Your Cheatin' Heart*?

— Vrei să-ți dau un pumn?

Harry și Øystein izbucniră în râs și atunci Bjørn înțelese că cei doi îl tachinau. Harry îl luă pe Bjørn pe după umeri.

— Mi-e dor de tine. N-am putea noi doi să rezolvăm o crimă cu adevărat oribilă împreună în curând?

Bjørn aprobă în timp ce se uita uimit la chipul zâmbitor al lui Harry. La lucirea nefiresc de intensă din ochii lui. Chiar cedase nervos? Durerea îl împinsese în sfârșit la limită? Apoi zâmbetul lui Harry păru brusc să se destrame, ca un petic de gheață într-o dimineață de octombrie, iar Bjørn se trezi holbându-se din nou în abisul întunecat al disperării. Ca și cum Harry ar fi vrut doar să guste un pic din starea de fericire. După care o blocase din nou.

— Da, sunt sigur că găsim noi ceva, rosti Bjørn încet.

Katrine se uită la lumina roșie de deasupra microfonului, care arăta că înregistrarea fusese pornită. Știa că, dacă își ridică privirea, avea s-o întâlnească pe cea a lui Svein Finne zis Logodnicul. Și nu voia s-o facă — nu pentru că ar fi putut să se lase influențată, ci pentru că el ar fi putut să fie influențat.

Discutaseră dacă să fie folosit un anchetator bărbat, dată fiind atitudinea lui Finne față de femei. Însă când citiseră transcrierile interogatoriilor anterioare ale lui Finne, acesta păruse să se deschidă mai mult față de

femei. Katrine habar n-avea dacă asta se petrecuse cu sau fără contact vizual.

Își pusese o bluză care n-ar fi trebuit să pară provocatoare sau să lase impresia că se temea de privirile lui. Katrine se uită spre camera de control, unde un ofițer se ocupa de echipamentul de înregistrare. Alături de el se afla Magnus Skarre din echipa de anchetă și Johan Krohn, care părăsise oarecum ezitant camera de interogatoriu, după ce Finne însuși ceruse să fie lăsat singur cu Katrine.

Aceasta dădu scurt din cap înspre ofițer, care îi răspunse prin același gest. Katrine rosti cu voce tare numărul cazului, numele ei și pe cel al lui Finne, locul, data și ora. Era o acțiune rămasă din vremea când benzile audio se puteau rătăci, dar servea și ca accentuare a faptului că începea partea oficială a interogatoriului.

— Da, răspunse Finne cu un început de zâmbet și o dicție exagerat de clară, când Katrine îl întrebă dacă îi fuseseră aduse la cunoștință drepturile și faptul că interogatoriul era înregistrat.

— Să începem cu seara de 10 martie și dimineața de 11 martie, rosti Katrine. Perioadă denumită de aici încolo drept „noapte a crimei”. Ce s-a întâmplat?

— Luasem niște pastile, zise Finne.

Katrine privea în jos, în vreme ce își lua notițe.

— Valium. Stesolid. Sau Rohypnol. Poate câte puțin din fiecare.

Vocea lui o făcea să se gândească la zgomotele scoase de roțile tractorului bunicului ei de-a lungul unui drum cu pietriș din Sotra.

— Ca atare, lucrurile ar putea să fie un pic neclare pentru mine, zise Finne.

Katrine se opri din scris. *Neclare?* Simți ceva metalic în fundul gâtului, gustul panicii. Oare individul intenționa să-și retragă mărturisirea?

— Asta dacă nu cumva de vină nu a fost, poate, faptul că sunt mereu un pic confuz când devin excitat.

Katrine își ridică privirea. Svein Finne i-o prinse din zbor. Katrine simți că ceva începea brusc să foreze în capul ei.

El își umezi buzele. Zâmbi. Își coborî vocea.

— Dar îmi amintesc mereu cele mai importante lucruri. De-asta o facem, nu? Pentru amintirile pe care ni le putem face pentru momentele de singurătate?

Katrine zări mâna lui dreaptă desenându-i imaginea în aer, mișcându-se în sus și în jos, după care își plecă privirea din nou asupra notițelor.

Skarre susținuse că ar fi fost bine să-l încătușeze pe Finne, însă Katrine se opusese. Spusese că ar fi avut un avantaj mental dacă ar fi crezut că sunt atât de speriați de el. Că l-ar tenta să se joace cu ei. Iar acum, la doar un minut de la începerea interogatoriului, el exact asta făcea.

Katrine răsfoi dosarele din fața ei.

— Dacă memoria ta nu e nemaipomenită, să discutăm în schimb despre cele trei dosare de viol pe care le am aici. Cu declarații ale martorilor care te-ar putea ajuta să-ți amintești.

— *Touché*, dar cum am spus, țin minte cele mai importante detalii, rosti Finne.

Fără să-și ridice privirea, Katrine știa că el continua să zâmbească.

— Să le auzim.

— Am ajuns pe la ora 21 seara. Pe ea o durea stomacul și era mai degrabă palidă.

— Stai așa. Cum ai intrat?

— Ușa era descuiată, așa că am intrat direct înăuntru. Ea țipa și țipa. Era atât de înspăimântată. Așa că eu am ținut-o.

— Ca într-o strangulare? Sau prinzându-i brațele în lateral?

— Nu-mi amintesc.

Katrine știa că mergeau prea repede cu interogatoriul, avea nevoie de mai multe detalii, dar în primul rând trebuia să obțină mărturisirea de la el înainte să se răzgândească.

— Și după aia?

— O durea atât de tare! Sângele șiroia din ea. Am folosit un c-cuțit...

— Al tău?

— Nu, unul mai ascuțit, dintr-un stativ de cuțite.

— Unde l-ai folosit pe corpul ei?

— A-aici.

— Persoana interogată arată înspre abdomenul ei, zise Katrine.

— Buricul ei, rosti Finne cu o voce afectată, ca de copil. Buricul ei.

— Buricul ei, repetă Katrine, înghițindu-și un val de vomă.

Înghițind sentimentul de triumf. Aveau mărturisirea. Restul reprezenta cireașa de pe tort.

— O poți descrie pe Rakel Fauke? Și bucătăria?

— Rakel? Frumoasă. Ca tine, K-Katrine. Semănați foarte mult.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Nu-mi amintesc. Ți-a spus cineva vreodată cât de mult semănați? Ca două s-surori.

— Descrie bucătăria.

— O închisoare. Gratii la ferestre. Te face să crezi că se temeau sau ceva de genul ăsta, râse Finne. Ne oprim pe ziua de azi, Katrine?

— Cum?

— Am l-lucruri de făcut.

Katrine simți un mic fior de panică.

— Dar abia am început.

— Durere de cap. E greu să treci prin chestii traumatizante ca asta, sunt sigur că înțelegi.

— Spune-mi doar...

— La mine n-a fost de fapt o întrebare, draga mea. Am terminat. Dacă vrei mai mult, va trebui să îmi faci o vizită în celulă în seara asta. Atunci sunt l-liber.

— Înregistrarea video primită de Dagny Jensen. Tu ai trimis-o și se referă la victimă?

— Da.

Finne se ridică în picioare.

Cu colțul ochiului, Katrine văzu că Skarre pornise deja spre ei. Își ridică o mână spre fereastra despărțitoare. Privi la dosarul cu întrebări. Încercă să gândească. Îl putea presa pe Finne. Și astfel se putea trezi cu Krohn invalidând mărturisirea prin citarea unor metode inutile de aspre de interogare. Sau se descurca cu ce avea deja, adică mai mult decât suficient ca procurorul să emită acuzarea. Puteau obține detaliile ulterior, înainte de proces.

Se uită la ceasul pe care Bjørn i-l făcuse cadou la prima aniversare a căsătoriei lor.

— Interogatoriu încheiat la ora 17:31, rosti ea.

Când își ridică privirea, descoperi că Gunnar Hagen intrase, roșu la față, în camera de control și vorbea cu Johan Krohn. Skarre apărură în camera de interogare și îi puse cătușele lui Finne ca să-l ducă înapoi în celula din unitatea pentru arestați. Katrine îl văzu pe Krohn replicând și ridicând din umeri, iar Hagen se făcu și mai roșu la față.

— Ne mai vedem, doamnă Bratt.

Vorbele fuseseră rostite atât de aproape de urechea ei, încât Katrine simți picăturile fine de salivă care le acompaniau. După care Finne și Skarre dispărură. Îl văzu pe Krohn dispărând și el în urma lor.

Katrine își șterse fața cu un șervețel înainte de a se duce la Hagen.

— Krohn le-a spus celor de la VG despre trocul nostru. E deja postat pe site-ul lor.

— Și el ce a avut de spus în apărarea lui?

— Că niciuna dintre părți nu a promis să păstreze înțelegerea secretă. După care a întrebat dacă eu cred că am ajuns la o înțelegere care nu va rezista. El preferă să evite astfel de înțelegeri, se pare.

— Nemernic ipocrit. Vrea doar să arate de ce e în stare.

— Să sperăm.

— Cum adică?

— Krohn este un avocat al apărării isteț și malefic. Dar există cineva și mai malefic decât el.

Katrine se uită la Hagen. Își mușcă buza inferioară.

— Te referi la clientul lui?

Hagen aprobă, după care se întoarseră amândoi și priviră prin ușa deschisă pe coridor. Îi văzură pe Finne, Skarre și Krohn așteptând liftul.

— Tu nu suni *niciodată* într-un moment nepotrivit, Krohn, zise Mona Daa, ajustându-și casca pe ureche în vreme ce se studia în peretele-oglină al sălii de gimnastică. Probabil că ai văzut că și eu am încercat să dau de tine. Cred că la fel ca toți ziariștii din Norvegia, îndrăznesc să spun.

— Cam așa ceva, da. O să trec direct la subiect. Suntem pe cale să emitem un comunicat de presă despre mărturisire, la care ne gândim să atașăm o fotografie a lui Finne din urmă cu câteva săptămâni.

— Bine, căci pozele noastre cu el trebuie să aibă zece ani vechime.

— 20, mai exact. Condiția lui Finne ca să trimită această fotografie particulară cu el este ca tu să faci din poveste articolul principal.

— Poftim?

— Nu mă întreba de ce, dar așa vrea el.

— Nu sunt în postura de a face o astfel de promisiune, știi prea bine.

— Bineînțeles că am idee despre integritatea jurnalistică, așa cum sunt convins că și tu ai idee de valoarea unei astfel de fotografii.

Mona își înclină capul și își studie corpul în oglindă. Centura lată pe care o folosea când ridica greutate făcea ca silueta ei în formă de pinguin (asocierea era posibilă mai degrabă din vina mersului ei rostogolit, care era rezultatul unui defect la șold de la naștere) să semene acum cu o clepsidră. Uneori, Mona bănuia că acea centură, niciodată folosită la altceva decât la antrenamentele stupide cu greutate, reprezenta adevăratul motiv pentru care petrecea atâtea ore făcând acele exerciții fără sens. Așa cum realizările personale erau o motivație mai importantă în munca ei decât să fie câinele de pază al societății, să apere libertatea de exprimare, curiozitatea jurnalistică și toate celelalte porcării pe care le debitau anual la acordarea Premiilor Presei. Nu că ea n-ar fi crezut în lucrurile astea, însă ele veneau pe locul doi, *după* ce ajungea în centrul atenției, măsurarea propriului statut și a evoluției personale. Dacă lucrurile erau astfel privite, Finne părea mai mult sau mai puțin pervers în dorința lui de a-și vedea poza mare în ziar, chiar dacă era un violator în serie și un ucigaș. În definitiv, asta făcuse Finne toată viața lui, așa că era poate de înțeles că dorea să devină măcar un ucigaș faimos. Dacă oamenii nu pot fi iubiți, alternativa populară este să fie temuți.

— Oricum, este o dilemă ipotetică, zise Mona. Dacă poza e de bună calitate, atunci e firesc să vrem să o reproducem la o mărime decentă. Mai ales dacă ne dai avans de o oră înainte de a o trimite celorlalte ziare, da?

Roar Bohr își ridică pușca Blaser R8 Professional mai sus în cadrul ferestrei și privi prin luneta Swarovski X5i.

Casa lor se afla pe un deal din vestul Ring 3, imediat sub intersecția Smestad, iar de la fereastra deschisă a pivniței avea priveliște asupra zonei rezidențiale din cealaltă parte a șoselei, precum și asupra Smestaddammen, un lac mic, artificial, de mică adâncime, construit în anii 1800 ca să le furnizeze gheață locuitorilor mai burchezi ai orașului.

Punctul roșu al lunetei găsi și se opri asupra unei lebede mari albe care aluneca lin pe suprafața apei, ca și cum ar fi fost împinsă de la spate de vânt. Pasărea era la 400–500 de metri depărtare, aproape jumătate de kilometru, mult peste ceea ce aliații lor americani din forțele coaliției denumeau „distanța maximă de țintire directă”. Punctul roșu ajunsese pe capul lebedei.

Bohr coborî luneta până ce punctul roșu ajunsese la nivelul apei, chiar deasupra lebedei. Bohr se concentra asupra propriei respirații. Apăsă mai tare pe trăgaci. Chiar și cei mai proaspeți recruți de la Rena înțelegeau că gloanțele zburau în arc fiindcă până și cel mai rapid glonț era afectat de gravitație, așa că era evident că trebuia să țintești cu atât mai sus cu cât ținta era mai îndepărtată. De asemenea, știau că dacă ținta se afla mai sus pe teren, trebuia să țintești și mai sus, deoarece glonțul trebuia să înainteze ascendent. Însă de obicei protestau când li se spunea că, chiar și atunci când ținta era la un nivel mai jos, țintirea trebuia să se facă tot mai sus — nu mai jos — decât pe teren plat.

Privind la copacii de afară, Roar Bohr își putea da seama că nu bătea vântul. Temperatura exterioară era de aproximativ 10 grade. Lebăda se mișca cu aproximativ un metru pe secundă. Își imagină glonțul izbind capul mic al păsării. Gâtul pierzându-și forța de susținere și prăbușindu-se ca un șarpe peste corpul alb precum creta al lebedei. O astfel de lovitură era pretențioasă chiar și pentru un lunetist din Forțele Speciale. Însă nu mai pretențioasă decât s-ar fi așteptat colegii de la Roar Bohr. Scoase afară aerul din plămâni și mută luneta către insula mică de lângă pod. Acolo își aveau cuibul lebăda femelă și puii ei. Inspectă vizual insula, apoi restul lacului, însă nu descoperi nimic. Oftă, sprijini pușca de zid și se duse la imprimanta care tipărea o coală A4 ce începea deja să iasă la lumină. Făcuse o captură de ecran a fotografiei care abia fusese

publicată pe site-ul publicației VG, iar acum începu să studieze chipul care ieșea din imprimantă. Un nas mare, drept. Buze groase pe care se vedea o urmă de rânjet. Păr pieptănat strâns în spate, probabil adunat într-o coadă pe ceafă; probabil că asta îi îngusta ochii lui Svein Finne și dădea impresie de ostilitate.

Imprimanta scuipea afară hârtia cu un geamăt, ca și cum ar fi vrut să-l îndepărteze de ea pe acel individ oribil. Un individ care, folosindu-se de ceea ce părea a fi mândrie arogantă, tocmai mărturisise uciderea lui Rakel Fauke. La fel cum procedau talibanii când acceptau responsabilitatea pentru fiecare bombă care exploda în Afganistan, sau cel puțin pentru atacurile de succes. *Pretindeau* că sunt responsabili, așa cum procedau unii membri ai trupelor din Afganistan dacă aveau ocazia să își asume un raid. Uneori semăna cu jefuirea de morminte. După conflicte haotice, Roar văzuse soldați pretinzând că sunt autorii unor lovituri pe care ofițerii lor superiori — după verificarea imaginilor înregistrate de camerele video de pe căștile de luptă — le dezvăluiau ca fiind întreprinse, de fapt, de soldații căzuți.

Roar Bohr înșfăcă foaia de hârtie și se duse în capătul opus al încăperii mari și deschise de la subsol. Prinse foaia de una dintre țintele care atârnau în fața cutiei metalice care aduna cartușele goale. Se dădu înapoi. Distanța era de 10,5 metri. Închise fereastra pe care o dotase cu trei straturi de geam antiglonț și își puse căștile de izolare pe urechi. Luă pistolul, un High Standard HD 22, de lângă computer, nu-și îngădui un timp mai îndelungat de țintire decât ar fi avut parte într-o situație de presiune, îndreptă arma spre țintă și trase.

O dată. De două ori. De trei ori.

Își scoase căștile, apucă amortizorul și începu să-l înșurubeze pe țeava pistolului. Un amortizor schimba echilibrul armei, așa că era ca și cum ar fi tras cu două arme diferite.

Auzi zgomot de pași apăsați pe scara care ducea în pivniță.

— La naiba, mormăi el, închizând ochii.

Îi redeschise și văzu chipul palid, încordat și furios al Piei.

— M-ai speriat de moarte! Credeam că sunt singură în casă!

— Scuze, Pia, și eu credeam la fel.

— Asta nu ajută, Roar! Ai promis să nu mai tragi cu arma în casă! Eu mă întorc de la cumpărături și mă apuc liniștită să-mi văd de treburi și apoi... În fine, de ce nu ești la lucru? Și de ce ești gol? Și ce ai pe față?

Roar Bohr privi în jos. Da, era gol. Își trecu un deget peste față. Se uită la buricul acestuia. Vopseaua neagră de camuflaj a Forțelor Speciale.

Își puse pistolul pe birou și se apucă să bată aleatoriu cu degetele pe tastatura computerului.

— Azi muncesc de acasă.

Ceasul arăta ora 20 și echipa de anchetă se adunase la Justice, locul obișnuit de băut al celor de la Serviciul de Investigații Criminale, atât în vremuri bune, cât și în cele rele. Skarre venise cu ideea de a sărbători închiderea cazului, iar Katrine nu reușise să contreze cu niciun argument valabil. Ori vreo explicație pentru a-i însoți.

Sărbătorirea victoriilor era o tradiție, așa se întăreau legăturile de echipă, iar ea, în calitate de șefă a Serviciului de Investigații Criminale, ar fi trebuit să fie prima care anunța o excursie până la Justice după ce obținuseră mărturisirea lui Finne. Faptul că smulseseră soluția cazului de sub nasul celor de la Kripos nu le făcea victoria mai puțin dulce. Asta dusesse la o discuție telefonică de jumătate de oră cu Winter, care declarase că echipa Kripos ar fi trebuit să-l interogheze pe Finne, ca unitate principală de anchetă în caz. Acceptase, cu mari ezitări, explicația ei că acest caz era legat de trei acuzații de viol care cădeau în jurisdicția Poliției din Oslo, așa că doar ei puteau încheia înțelegerea. Era greu să aduci argumente împotriva succesului.

Atunci de ce simțea că o necăjește ceva? Totul avea sens, dar mai era ceva, ceva ce Harry numea „singura notă falsă dintr-o simfonie”. O auzai, dar nu știai încă de unde provine.

— Ai adormit, șefa?

Katrine tresări și își ridică paharul înspre șirul de pahare cu bere ridicate de colegii ei.

Toată lumea era acolo. Cu excepția lui Harry, care nu-i răspunsese la telefon.

Ca reacție la gândul ei, Katrine își simți telefonul mobil începând să vibreze și îl scoase imediat din buzunar. Văzu pe ecran că o suna Bjørn. Pentru o fracțiune de secundă, prin minte îi trecu gândul eretic: ar putea pretinde că nu a văzut apelul. Ca să explice mai târziu — rostind adevărul — că fusese copleșită de apeluri după comunicatul de presă despre mărturisire și că nu văzuse numele lui în lista de apeluri ratate decât foarte târziu. Numai că imediat intră în joc, evident, instinctul ei de mamă denaturată. Se ridică, se îndepărtă de grupul zgomotos și apăsă pe tasta Răspunde.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, răspunse Bjørn. Puștiul doarme. Am vrut doar...

— Ai vrut doar?

— Să întreb cât de târziu crezi că vii.

— Nu mai târziu de cât e nevoie. Însă nu pot pleca acum.

— Nu, bineînțeles că nu, înțeleg. Cine mai e acolo?

— Cine? Echipa care a lucrat la caz, bineînțeles.

— Doar ei? Fără... outsiders?

Katrine se îndreaptă de spate. Bjørn era un bărbat amabil și prudent. Un bărbat plăcut de toată lumea, căci mai avea șarm și un aer tăcut și temeinic de încredere în sine. Dar chiar dacă ea și Bjørn Holm nu discutaseră niciodată despre asta, Katrine nu se îndoia că el se întreba din când în când cum de ajunsese să aibă alături o femeie pe care jumătate dintre bărbații — și câteva dintre femeile — de la Serviciul de Investigații Criminale puseseră ochii, cel puțin până devenise șefa lor. Unul dintre motivele pentru care el nu deschisese niciodată subiectul era probabil acela că știa prea bine că puține lucruri pe lume erau mai lipsite de atractivitate ca un partener nesigur și gelos cronic. Iar el reușise să ascundă totul, chiar și când ea îl abandonase, cu 18 luni în urmă, și ei doi petrecuseră o perioadă separați înainte de a reveni împreună. Dar o astfel de aparență era greu de menținut pe termen lung, iar ea începuse să observe că se schimbaseră ceva între ei în ultimele luni. Poate că de vină era faptul că el era acasă cu bebelușul sau doar lipsa de somn. Sau poate că ea

devenise extrasensibilă după ce îndurase în ultimele șase luni.

— Doar noi. Vin acasă înainte de ora 22.

— Stai și mai mult, eu voiam doar să verific.

— Înainte de ora 22, repetă ea, uitându-se către ușă.

La bărbatul înalt care stătea printre ceilalți clienți ai localului, privind în jur.

Katrine puse capăt convorbirii telefonice.

El încerca să pară relaxat, dar ea îi vedea încordarea și privirea de animal vânat. Apoi el o zări și ea observă felul în care i se relaxară umerii.

— Harry! exclamă Katrine. Ai venit.

Îl îmbrățișă. Se folosi de acea îmbrățișare scurtă ca să adulmece mirosul ce-i era simultan familiar și atât de ciudat. Și o izbi din nou sentimentul că cel mai bun lucru la Harry Hole era acela că mirosea atât de bine. Nu bine în sens de parfum, pajiște înverzită sau pădure. Uneori, el mirosea a băutură stătută și uneori ea detecta un iz acru de sudoare. Însă, per ansamblu, el mirosea *bine* într-un fel imposibil de definit. Era mirosul *lui*. Cu siguranță nu trebuia să se simtă vinovată că gândea așa, nu?

Magnus Skarre veni spre ei, cu o privire ușor cețoasă și un zâmbet larg pe chip. Își puse câte o mână pe umerii fiecăruia.

— Ei spun că e rândul meu. Bere, Harry? Am auzit că tu ești cel care a reușit să-l prindă pe Finne. Da! Ha!

— Doar Coca-Cola, rosti Harry, descotorosindu-se discret de mâna lui Skarre, care plecă spre bar.

— Așadar ai revenit în gașcă, zise Katrine.

Harry aprobă.

— Pentru o vreme.

— De ce crezi că a mărturisit?

— Finne?

— Evident că știi că motivul e reducerea sentinței, pentru că a cooperat și a înțeles că avem un caz solid împotriva lui cu acel videoclip pe care l-a trimis. Și bineînțeles că a evitat să fie acuzat de viol, dar asta să fie *tot*?

— Ce vrei să spui?

— Nu crezi că la mijloc ar putea fi ceea ce ne dorim cu toții, ceea ce simțim că avem *nevoie* — să ne mărturisim păcatele?

Harry se uită la ea. Își umezi buzele.

— Nu, răspunse el.

Katrine observă un bărbat îmbrăcat cu geacă scumpă și cămașă albastră care se aplecase peste masa lor și pe care cineva îl îndruma către ea și Harry. Bărbatul mulțumi și porni spre ei.

— Alertă de jurnaliști, oftă Katrine.

— Jon Morten Melhus, se recomandă bărbatul. Am încercat toată seara să iau legătura cu tine, Bratt.

Katrine se uită cu mai mare atenție la individ. De obicei jurnaliștii nu erau atât de politicoși.

— În cele din urmă am dat de altcineva de la sediul poliției, i-am explicat de ce sun și mi s-a spus că te voi găsi probabil aici.

Nimeni de la sediul poliției nu i-ar fi spus unui oarecare unde se afla ea.

— Sunt chirurg la Spitalul Ullevål. Am sunat pentru că am avut un eveniment mai degrabă dramatic acum ceva vreme. Au apărut complicații în cursul unei nașteri și am fost nevoiți să recurgem de urgență o cezariană. Mama avea alături un bărbat care spunea că e tatăl copilului, iar ea a confirmat. La început se părea că el avea să se dovedească util. Când a aflat că trebuie să-i facem cezariană, mama s-a speriat, iar bărbatul a stat cu ea, mângâindu-i fruntea, liniștind-o și promițându-i că totul avea să se termine rapid. Și era adevărat, de obicei nu durează mai mult de cinci minute să scoți un copil. Dar îmi amintesc toate astea, deoarece l-am auzit spunându-i: „Un cuțit în burtă. După care se termină”. Nu era o descriere cu totul nepotrivită, ci mai degrabă cuvintele alese erau neobișnuite. Atunci nu m-am gândit prea mult, am văzut cum o sărută imediat după aceea. A fost mai neobișnuit că i-a șters buzele după ce a sărutat-o. Și că a filmat toată operația de cezariană. Însă cel mai neobișnuit a fost că s-a apropiat brusc și a vrut să scoată el copilul din pânțece. Când am încercat să-l oprim, și-a băgat mâna chiar în incizia pe care o făcusem.

Katrine se schimonosi.

— La naiba, rosti încet Harry. La naiba, la naiba.

Katrine se uită la el. Ceva începea să se lămurească în mintea ei, însă mai presus de orice era nedumerită.

— Am reușit să-l tragem de acolo și să finalizăm restul operației, zise Melhus. Din fericire, nu au existat semne de infecție la mamă.

— Svein Finne. A fost Svein Finne.

Melhus se uită la Harry și aprobă.

— Dar ne-a dat alt nume.

— Bineînțeles, rosti Harry. l-ai văzut poza publicată de VG în această după-amiază.

— Da, și nu am absolut nicio îndoială, a fost același bărbat. Mai ales după ce am observat tabloul de pe peretele din fundal. Fotografia a fost făcută în sala de așteptare a maternității noastre.

— Atunci de ce o raportare atât de târzie a incidentului și de ce mie personal? întrebă Katrine.

Melhus păru pe moment confuz.

— Dar eu nu raportează nimic.

— Nu?

— Nu. Nu e neobișnuit ca oamenii să se comporte impredictibil în condițiile de stres mental și fizic ale unei nașteri complicate. Iar el în mod cert nu a lăsat impresia că vrea să-i facă rău mamei, era în întregime concentrat asupra copilului. Lucrurile s-au calmat și a fost în regulă la final, așa cum am mai spus. Ba chiar a tăiat cordonul ombilical.

— Cu un cuțit, zise Harry.

— Corect.

Katrine se încruntă.

— Despre ce e vorba, Harry? Ce anume ai înțeles tu, iar eu încă nu?

— Data și ora, zise Harry, continuând să se uite la Melhus. Ai citit despre crimă și ai venit să ne spui că Svein Finne are un alibi. Se afla în maternitate în noaptea aia.

— Intrăm într-un soi de zonă gri aici, din punct de vedere al jurământului lui Hipocrate, motiv pentru care am vrut să discut personal cu tine, Bratt.

Melhus se uită la Katrine cu expresia profesională de compasiune a cuiva antrenat să transmită vești proaste.

— Am vorbit cu moașa, iar ea spune că acest individ a fost prezent acolo de la momentul internării mamei, în jurul orei 21:30, până la finalul nașterii, la ora 5 a următoarei dimineți.

Katrine își puse o palmă peste față.

Dinspre masă se auzeau râsete vesele, urmate de sunete de pahare ciocnite. Probabil că cineva spusese o glumă bine primită de ceilalți.

Partea a doua

Cu câteva minute înainte de miezul nopții, VG publica știrea că poliția îl eliberase pe Svein Finne zis Logodnicul.

Johan Krohn declarase aceluiași ziar că mărturisirea clientului său rămânea valabilă, dar că poliția trăsese, din proprie inițiativă, concluzia că nu avea legătură cu Rakel Fauke, ci cu o altă infracțiune în cursul căreia clientul lui era posibil să-i fi făcut rău unei mame în travaliu și copilului acesteia.

Existau martori și chiar dovezi video, însă nicio plângere nu fusese depusă după acel incident. Mărturisirea fusese făcută, clientul lui își respectase partea de înțelegere și Krohn avertiza poliția asupra consecințelor, dacă aceasta nu respecta acordul și nu renunța la acuzațiile vagi și lipsite de temei legate de viol.

Inima lui Harry nu înceta să bată cu putere.

Stătea cu apa până la jumătatea gleznelor și gâfâia.

Alergase. Alergase pe străzile orașului până ce nu mai rămăseseră străzi de parcurs, după care alergase până unde se afla acum.

Nu de-asta își simțea inima luând-o razna. Totul începuse când plecase de la Justice. Frigul paralizant i se urcase în susul picioarelor, peste genunchi și către abdomen.

Harry stătea în piața din fața Operei. Sub el, marmura albă aluneca în fiord ca o cupă de înghețată care se topea, un avertisment asupra dezastrului iminent.

Bjørn Holm se trezi. Rămase nemișcat în pat, ascultând.

Nu era copilul. Nici Katrine, care venise și se întinsese lângă el fără chef de discuții. Deschise ochii. Zări o lumină slabă pe tavanul alb al dormitorului. Întinse mâna către noptieră și văzu cine îl suna pe mobil. Ezită.

După care se furișă în tăcere din pat, ieși pe hol și răspunse la telefon.

— E miezul nopții, șopti el.

— Mersi, nu eram deloc sigur de asta, replică sec Harry.

— Nicio problemă. Noapte bună.

— Nu închide. Nu pot accesa fișierele din cazul Rakel. Se pare că mi-a fost blocat codul de acces.

— Va trebui să vorbești cu Katrine despre asta.

— Katrine e șefa, trebuie să respecte regulile și știm amândoi asta. Dar eu am codul tău și presupun că aș putea fi în stare să-ți ghicesc parola. Evident că tu nu mi-o poți *da* așa, pur și simplu, ai încălca dispozițiile.

Pauză.

— Dar? oftă Bjørn.

— Dar mi-ai putea oferi un indiciu.

— Harry...

— Am nevoie de asta, Bjørn. Am mare nevoie. Dacă nu e Finne, e altcineva. Haide, și Katrine are nevoie de asta, știu că nici voi și nici cei de la Kripos nu aveți nimic.

— Atunci de ce tu?

— Știi bine de ce.

— Știu?

— Într-o lume de orbi, eu sunt singurul chior.

O nouă pauză.

— Două litere, patru cifre, zise Bjørn. Dacă aș putea alege, mi-ar plăcea să mor ca el. Într-o mașină, chiar la începutul noului an.

Puse capăt convorbirii.

— Conform profesorului Paul Mattiuzzi, cei mai mulți criminali se potrivesc uneia dintre cele opt categorii, zise Harry. Unu: indivizi agresivi cronic. Oameni cu control slab asupra impulsurilor, care devin lesne frustrați, care resping autoritatea, care se conving pe ei înșiși că violența este un răspuns legitim și care în sinea lor se bucură de găsirea unei căi de a-și exprima mânia. E genul pe care îl vezi săvârșind o crimă.

Harry își băgă o țigară între buze.

— Doi: ostilitate controlată. Oameni care cedează rareori furiei, sunt rigizi emoțional și par politicoși și serioși. Se supun regulilor și se consideră stâlpi ai dreptății. Pot fi amabili într-un fel de care oamenii profită. Sunt niște oale sub presiune la care nu observi nimic până explodează. Genul despre care vecinul spune întotdeauna că părea un tip de treabă.

Harry aprinse bricheta, o duse la țigară și inhală fumul.

— Trei: ranchiunoșii. Oameni care simt că sunt călcați în picioare, că nu au niciodată parte de ceea ce merită, că n-au reușit în viață din pricina altora. Poartă ranchiună mai ales celor care i-au criticat sau oprimat. Își asumă un rol de victimă, sunt neputincioși psihologic, iar când recurg la violență, dacă nu găsesc alte modalități de a și-o controla, aceasta se îndreaptă de obicei asupra celor cărora le poartă ranchiună. Patru: traumatizații.

Harry scoase fum pe gură și pe nas.

— Crima e un răspuns la un singur atac asupra identității ucigașului care este atât de ofensator și de nesuportat, încât îl lasă fără niciun simț al puterii personale. Crima devine necesară dacă ajunge să protejeze existența sau masculinitatea victimei traumei. Dacă știi circumstanțele, astfel de crime pot fi de obicei prevăzute și prevenite.

Harry ținu țigara între arătător și degetul mijlociu, văzând-o reflectată în luciul bălții mici, pe jumătate secate, încadrate de pământ maroniu și pietriș cenușiu.

— Apoi, restul. Cinci: narcisiștii obsesivi și imaturi. Șase: indivizii paranoici și geloși, în pragul nebuniei. Șapte: oamenii trecuți de pragul nebuniei.

Harry își băgă la loc țigara între buze și își ridică privirea. Și-o lăasă să se plimbe peste casa din lemn. Locul faptei. Soarele dimineții se reflecta în geamuri. Casa nu părea cu nimic diferită, în afara senzației de abandon. Înăuntru era la fel. Un soi de paloare, ca și cum nemișcarea supsesse culoarea din pereți și draperii, chipurile din fotografii, amintirile din cărți. Nu văzuse nimic ce să nu fi văzut data trecută, nu gândise nimic din ce nu gândise atunci, ajunseseră înapoi unde sfârșiseră noaptea precedentă: înapoi la început, având în spatele lor ruinele fumegânde ale clădirilor și hotelurilor.

— Și cea de-a opta categorie? întrebă Kaja, strângându-și mai bine haina în jurul corpului și tropăind pe pietriș.

— Profesorul Mattiuzzi îi numește „doar răi și furioși”. O combinație a celorlalte șapte categorii.

— Și tu crezi că ucigașul pe care îl cauți se regăsește într-una dintre cele opt categorii inventate de un psiholog american oarecare?

— Mhm.

— Și Svein Finne e nevinovat?

— Nu. Dar e nevinovat de uciderea lui Rakel.

Harry trase cu sete din țigara Camel. Atât de tare, încât simți căldura fumului în gât. Ciudat, nu era deloc șocat că mărturisirea lui Finne fusese falsă. Avusese senzația că era ceva în neregulă încă de când se aflau amândoi în buncăr. Finne fusese un pic prea vesel în acele circumstanțe. Se folosisse în mod deliberat de violența fizică, astfel încât, indiferent ce mărturisea Finne despre crimă sau violuri, confesiunea să nu poată fi folosită în instanță. Oare știuse Finne tot timpul că uciderea lui Rakel se petrecuse în aceeași noapte în care el fusese la maternitate? Că acel videoclip putea fi interpretat greșit? Sau realizase abia mai târziu, înainte de interogatoriul de la Sediul Central al Poliției, că circumstanțele erau aranjate pentru o tragicomedie? Harry privi înspre fereastra bucătăriei. El și Rakel strânseseră în aprilie anul precedent frunze și crengi căzute pe jos, curățând grădina. Asta se petrecea imediat după ce Finne fusese eliberat din închisoare, când

amenințase că o să facă o vizită familiei lui Harry. Dacă stătuse acolo afară într-o noapte, ar fi putut vedea totul printre barele de la fereastra bucătăriei — tăblița de pe perete — și ar fi putut citi înscrisul de pe ea. Finne descoperise că acea casă era o fortăreață. Și atunci își concepușe planul.

Harry se îndoia că în spatele deciziei de folosire a falsei mărturisiri pentru a scăpa de acuzațiile de viol se afla Krohn. Avocatul era mai conștient decât oricine altcineva că tot ce ar fi câștigat pe termen scurt printr-o astfel de manevră era infim în comparație cu daunele aduse credibilității personale, cea care constituia — chiar și pentru un avocat al apărării recunoscut ca manipulator — adevărata monedă de schimb.

— Ești conștient că aceste categorii ale tale nu prea simplifică problema? zise Kaja întorcându-se și privind în jos spre oraș. La un moment dat, în viețile noastre, ne potrivim cu toții într-una dintre aceste descrieri.

— Mhm. Dar chiar să ajungi la crimă premeditată, executată cu sânge-rece?

— De ce mai întrebi dacă știi deja răspunsul?

— Poate că vreau doar să aud pe altcineva rostindu-l.

Kaja ridică din umeri.

— Uciderea reprezintă doar o chestiune de context. Nu ai nicio problemă să iei viața cuiva dacă te vezi pe tine însuși drept măcelarul respectat al orașului, soldatul erou al patriei-mumă sau brațul lung al legii. Sau, posibil, ca un răzbunător virtuos.

— Mersi.

— N-ai de ce, am citat din cursul tău de la Academia de Poliție. Deci cine a ucis-o pe Rakel? Cineva cu trăsături de personalitate dintr-una din acele categorii careucid fără niciun context, sau un om normal, care ucide dintr-un motiv personal?

— Ei bine, eu cred că până și o persoană nebună are nevoie de un soi de context. Chiar și în răbufnirile de furie există un moment când reușim să ne convingem pe noi înșine că acționăm într-o manieră justificabilă. Nebunia e un dialog solitar în care ne dăm răspunsurile pe care le dorim. Și noi am mai avut conversația asta.

— Da?

— Știu că eu am avut-o, zise Harry, privind de-a lungul aleii străjuite de brazi întunecați și grei. Dar ca să

răspund la întrebarea ta: aici începe procesul de restrângere a ariei potențialilor suspecti. De-asta am vrut să vezi locul faptei. A fost curățat. Însă crima este murdară, emoțională. E ca și cum ne confruntăm cu un ucigaș care este instruit și neinstruit. Sau poate instruit, dar dezechilibrat emoțional, tipic pentru o crimă motivată de frustrare sexuală sau ură personală.

— Și pentru că nu există indicii de abuz sexual, ai tras concluzia că avem de-a face cu ură?

— Da. De-aia Svein Finne părea suspectul perfect. Un individ obișnuit să folosească violența și care voia să răzbune moartea fiului său.

— În cazul ăsta, nu ar fi ales să te ucidă *pe tine*?

— Mi-am zis că Svein Finne știa că să trăiești după ce pierzi persoana pe care o iubești e mai rău decât să mori. Dar se pare că m-am înșelat.

— Dacă ai pus mâna pe persoana nepotrivită nu înseamnă în mod necesar că ai făcut-o din motivele nepotrivite.

— Mhm. Vrei să spui că e greu să găsești pe cineva care o ura pe Rakel, dar ușor să găsești oameni care mă urăsc pe mine?

— Era o idee, zise Kaja.

— Bine. Ar putea fi un punct de pornire.

— Poate că echipa de anchetă a găsit ceva despre care noi nu știm.

Harry clătină din cap.

— Am cercetat dosarele lor azi-noapte și nu au decât detalii disparate. Nu există o linie bine definită de cercetare și nici dovezi concrete.

— Credeam că nu ai acces la anchetă.

— Cunosco codul de acces al cuiva care are. Era ofticit că cei de la IT i-au dat măsura bustului: BH100. Am ghicit parola.

— Data lui de naștere?

— Aproape. HW1953.

— Care înseamnă?

— Anul în care Hank Williams a fost găsit mort, în ajunul Anului Nou.

— Așadar nimic în afara unor idei aleatorii. Să ne ducem într-un loc mai cald și să le trecem în revistă?

— Da, rosti Harry, pe punctul de a trage un ultim fum din țigară.

— Stai așa, zise Kaja, întinzând mâna. Îmi dai voie să...?

Harry se uită la ea înainte de a-i pasa țigara. Nu era adevărat că el era capabil să vadă chestii. Era mai orb decât oricare dintre ei, orbit de lacrimi, însă acum avu impresia că reușise să scape de lacrimi o secundă și, pentru prima dată de când se reîntâlniseră, o *vedea* cu adevărat pe Kaja Solness. Țigara era de vină. Iar amintirile în năvăliră în minte, brusc și neașteptat. Tânăra femeie ofițer de poliție care călătorise până în Hong Kong ca să-l aducă acasă, astfel ca el să poată vâna un criminal în serie pe care Poliția din Oslo nu reușise să-l prindă. Îl găsisese întins pe o saltea în Chungking Mansions, într-o stare aflată între intoxicare și indiferență. Și nu fusese deloc clar cine avusese mai mare nevoie de ajutor: Poliția din Oslo sau Harry. Însă acum ea era din nou acolo. Kaja Solness, care își nega propria frumusețe arătându-și cât putea de des dinții ascuțiți și neregulați, care îi stricau chipul altfel perfect. Harry ținea minte orele matinale pe care le petrecuseră într-o casă mare și pustie și țigările pe care le împărțiseră. Dacă Rakel obișnuia să ceară primul fum dintr-o țigară, Kaja îl dorea mereu pe ultimul.

Le abandonase pe amândouă și zburase din nou în Hong Kong. Însă se întorsese pentru una dintre ele. Rakel.

Harry văzu buzele ca murele ale Kajei închizându-se în jurul filtrului galben-marونیu și încordându-se ușor când inhală. După care ea aruncă chiștocul pe pământul moale și marونیu dintre baltă și pietriș, îl strivi cu piciorul și porni către mașină.

Harry dădu s-o urmeze, dar se opri.

Privirea îi fusese atrasă de chiștocul de țigară zdrobit.

Se gândi la recunoașterea tiparelor. Capacitatea creierului uman de a recunoaște tipare ne distinge de animale, iar căutarea noastră automată și nesfârșită de tipare repetitive a făcut posibilă dezvoltarea inteligenței noastre și civilizația. Iar Harry recunoscuse un tipar în urma de cizmă lăsată de ea. Din imaginile aflate în dosarul intitulat „Fotografii de la locul faptei” din materialele echipei de anchetă. Un scurt comentariu

atașat fotografiei spunea că nu găsiseră potriviri în baza de date a Interpolului.

Harry își drese glasul.

— Kaja?

Văzu cum spatele ei devenea țeapăn în vreme ce ea își croia drum către mașină. Dumnezeu știe de ce, poate că ea sesizase ceva în vocea lui, ceva ce el însuși nu auzise. Kaja se întoarse spre el. Buzele ei erau răsfrânte, iar Harry îi vedea dinții aceia ascuțiți.

— Toți infanteriștii au păr închis la culoare, zise bărbatul îndesat și bine proporționat, așezat pe fotoliul jos de la capătul măsuței de cafea.

Scaunul lui Erland Madsen era poziționat într-un unghi de 90 de grade față de scaunul lui Roar Bohr, în loc să fie în fața lui. Asta pentru ca pacienții lui Madsen să poată decide singuri dacă doreau să se uite la el sau nu. A nu fi obligat să vezi persoana cu care discuți avea același efect ca discuția într-un confesional: conferea pacientului senzația că discută cu el însuși. Când nu vezi reacțiile ascultătorului sub formă de limbaj corporal sau expresii faciale, limitele pentru ceea ce spui sunt minimale. Cochetase cu ideea de a găsi o canapea, chiar dacă ar fi fost un clișeu, o scenografie.

Madsen aruncă o privire peste carnetul lui de însemnări. Cel puțin pe astea li se permisesse să le păstreze.

— Poți elabora?

— Pe tema părului închis la culoare?

Roar Bohr zâmbi. Iar când zâmbetul ajungea la ochii aceia cenușii, ca de ardezie, lacrimile din ei — lacrimile tăcute și uscate care zăceau pur și simplu acolo — păreau să accentueze zâmbetul, așa cum soarele strălucește cu mai multă forță la marginea unui nor.

— Au păr închis la culoare și se pricep să-ți bage un glonț în țeastă de la 200 de metri. Însă îi poți recunoaște când te apropii de un punct de control, au păr închis la culoare și sunt prietenoși. Îngroziți și prietenoși. Asta e munca lor. Nu să împuște inamicul, cum au fost instruiți, ci ultimul lucru la care s-ar fi gândit când au aplicat pentru misiune și au trecut prin iad ca să fie acceptați în Forțele Speciale. Să zâmbească și să fie prietenoși cu civilii care trec printr-un punct de control care a fost aruncat de două ori în aer de bombele sinucigașilor în anul precedent. Chestia asta se numește câștigarea inimilor și minților.

— Și s-a câștigat vreodată vreuna?

— Nu, răspunse Bohr.

Ca specialist în tulburări de stres posttraumatic, Madsen ajunsese un fel de Doctor Afganistan, psihologul de care auziseră și pe care îl căutau oameni care se chinuiau după experiențele lor din zone devastate de război. Însă chiar dacă aflase multe despre viața și senzațiile despre care vorbeau acești oameni, Madsen știa din propria experiență că era mai bine să se comporte ca o pagină goală. Să-i lase pe pacienți să vorbească cât doreau despre lucruri concrete, simple. Nimic nu putea fi luat de-a gata, avea nevoie ca ei să înțeleagă că trebuie să-i descrie *întregul tablou*. Pacienții lui nu știau întotdeauna care le erau punctele slabe; uneori se găseau în chestiuni pe care ei înșiși le socoteau triviale și neimportante, în lucruri peste care altfel ar fi trecut sau asupra cărora subconștientul lor lucra în secret.

Însă acum era încălzirea.

— Deci fără inimi? zise Madsen.

— Nimeni din Afganistan nu înțelegea cu adevărat de ce era ISAF acolo. Nici măcar lumea din ISAF. Însă nimeni nu crede că ISAF se afla acolo doar ca să aducă democrație și fericire unei țări care nu avea niciun concept de democrație și nici vreun interes pentru valorile acesteia. Afganii ne spun ceea ce cred că vrem să auzim câtă vreme îi ajutăm cu apă potabilă, provizii și curățăm câmpurile de mine. Însă dincolo de astea, ne putem duce naibii. Și nu mă refer doar la oamenii care îi simpatizează pe talibani.

— Atunci de ce te-ai dus acolo?

— Dacă vrei să intri în armată, trebuie să fi făcut parte din ISAF.

— Și tu ai vrut asta?

— Nu există altă cale. Dacă te oprești, mori. Armata omoară încet și dureros pe oricine crede că se poate opri din dat din coate ca să avanseze.

— Povestește-mi despre Kabul.

— Kabul. Vagabonzi.

Bohr își schimbă poziția pe scaun.

— Vagabonzi?

— Sunt peste tot. Câini vagabonzi.

— Te referi literalmente la ei, nu la...

Bohr clătină din cap zâmbind. De data asta, fără lumina soarelui în ochi.

— Afganii au mult prea mulți stăpâni. Câinii trăiesc din gunoaie. Sunt enorm de multe gunoaie acolo. Orașul miroase a gaze de eșapament și a ars. Ard orice ca să le fie cald. Gunoaie, petrol, lemn. În Kabul ninge. Asta îl făcea mereu să pară mai cenușiu. Există și câteva clădiri decente, bineînțelese. Palatul Prezidențial. Hotelul Serene, de cinci stele, se pare. Grădinile Babur sunt drăguțe. Dar când mergi cu mașina pe străzi, vezi în mare clădiri simple, păărăginite, cu un etaj sau două, și magazine unde se vinde orice. Sau arhitectură rusească deprimantă.

Bohr clătină din cap și continuă:

— Am văzut fotografii cu Kabul înainte de invazia sovietică. Și e adevărat ce se spune, Kabul a fost cu adevărat frumos pe vremuri.

— Dar nu și atunci când locuiai tu acolo?

— Noi nu locuiam chiar în Kabul, ci în corturi în afara orașului. Niște corturi foarte drăguțe, aproape ca niște case. Însă birourile noastre se găseau în clădiri ordinare. În corturi nu aveam aer condiționat, doar ventilatoare. Oricum nu erau pornite prea des, căci noaptea se face frig. Însă zilele puteau deveni atât de fierbinți, că era imposibil să ieși afară. Nu era la fel de rău ca în căldura umedă de 50 de grade din Basra, în Irak, însă vara, Kabul devenea un iad.

Madsen se uită peste însemnări.

— Cu toate astea, te-ai întors... de trei ori? În ture de 12 luni?

— Una de 12, două de șase.

— Tu și familia ta erați în mod evident conștienți de riscurile de a merge într-o zonă de război. Riscuri asociate sănătății mentale și relațiilor apropiate.

— Mi s-a spus despre asta, da. Că singurele lucruri pe care le capeți în Afganistan sunt nervii în piuneze, divorțul și promovarea la gradul de colonel chiar înainte de pensionare, dacă reușești să eviți să devii alcoolic.

— Dar...

— Cursul meu era urmărit. Fusesem numit. Instruire de ofițeri la Academia Militară. Nu există limite în ceea ce sunt dispuși oamenii să facă dacă le dai senzația că au fost aleși. Să fii trimis pe Lună într-o cutie de conserve în anii 1960 însemna în mare parte o misiune

sinucigașă, și toată lumea știa asta. NASA le-a cerut doar celor mai buni piloți să se ofere voluntari pentru programul spațial, adică celor care aveau perspective strălucite într-o epocă în care piloții — civili și militari — aveau un statut similar cu cel al vedetelor de film și fotbaliștilor. Nu i-au întrebat pe piloții mai tineri, neînfricați și dornici de aventură, ci pe cei mai experimentați și stabili. Pe cei care știau care era riscul și nu-l mai căutau. Piloți căsătoriți, care aveau poate un copil sau doi. Pe scurt: pe cei care aveau totul de pierdut. Câți crezi că au refuzat oferta țării lor de a se sinucide în public?

— De-asta te-ai dus?

Bohr ridică din umeri.

— A fost probabil un amestec de ambiție personală și idealism. Dar nu-mi mai amintesc acum proporțiile.

— Ce-ți amintești cel mai mult de la reîntoarcerea acasă?

Bohr zâmbi amar.

— Că nevasta mea a trebuit mereu să mă reeduce. Să-mi amintească mereu că nu trebuie să-i răspund „înțeles” când îmi cerea să cumpăr lapte. Că ar trebui să mă îmbrac adecvat. Când ani în șir nu ai purtat nimic altceva în afară de uniformă din pricina căldurii, simți că un costum... te strânge. Și că în diverse situații sociale se așteaptă de la tine să dai mâna cu femei, chiar dacă sunt îmbrăcate în hijab.

— Vorbim despre omoruri?

Bohr își aranjă nodul de la cravată și se uită la ceas. Inspiră adânc, lent.

— Să vorbim?

— Mai avem timp.

Bohr închise ochii o clipă. Îi redeschise.

— Uciderea cuiva e complicată. Și extrem de simplă. Când selectăm oameni pentru o unitate de elită precum Forțele Speciale, aceștia trebuie nu doar să îndeplinească un set de criterii fizice și mentale. Trebuie să fie în stare să ucidă. Ca atare, căutăm oameni capabili să păstreze o distanță suficientă ca să ucidă. Probabil că ai văzut filme și documentare TV despre recrutarea în unități speciale precum Rangers, unde totul se învâрте în jurul gestionării stresului, rezolvării misiunilor fără hrană sau somn, comportării ca un soldat în condiții de stres

emoțional și fizic. Când eram soldat obișnuit, nu exista vreo preocupare pentru capacitatea individului de a lua o viață și de a trăi cu asta. Acum știm mai multe despre asta. Știm că oamenii care vor ucide trebuie să se cunoască pe ei înșiși. Nu trebuie să fie surprinși de propriile sentimente. Nu e deloc adevărat că e nefiresc să ucizi un membru al aceleiași specii, căci ăsta este, de fapt, un lucru cu totul natural. Se întâmplă mereu în natură. Evident, cei mai mulți oameni simt o anumită ezitare, logică din perspectivă evoluționistă. Însă această ezitare poate fi depășită când circumstanțele o cer. De fapt, capacitatea de a ucide este un semn de sănătate, demonstrează puterea de autocontrol. Dacă exista ceva ce soldații mei din Forțele Speciale aveau în comun, era faptul că erau extrem de relaxați când venea vorba de omor. Dar aș pocni bucuros pe oricine l-ar acuza fie și numai pe unul dintre ei că e psihopat.

— Doar l-ai pocni? întrebă Madsen cu un zâmbet parșiv.

Bohr nu răspunse.

— Aș vrea să vorbești un pic mai direct despre problema ta personală, zise Madsen. Despre omorurile tale. Văd din însemnările mele că data trecută te-ai numit un ciudat. Dar n-ai vrut să intri mai adânc în poveste.

Bohr încuviință.

— Înțeleg că ești preocupat și pot doar să repet ce am spus înainte despre jurământul de confidențialitate deplină.

Bohr își frecă fruntea cu palma.

— Știu, dar intru în criză de timp, dacă vreau să mai ajung la o ședință la lucru.

Madsen încuviință. Dincolo de pura curiozitate profesională, descoperirea problemei, rareori nutrea curiozitate față de poveștile pacienților *per se*. Acum situația era diferită, spera ca fața să nu-i trădeze dezamăgirea.

— Ei bine, atunci să ne oprim. Iar dacă tu preferi să nu discuți deloc despre asta...

— Vreau să vorbesc despre asta, eu...

Bohr se opri. Își încheie haina.

— Am nevoie să discut despre asta cu cineva. Dacă nu...

Madsen așteaptă, dar Bohr nu continuă.

— Te văd luni, la aceeași oră? întrebă Madsen.

Da, în mod clar avea să-și ia o canapea. Poate chiar un confesional.

— Sper că îți place cafeaua tare, strigă Harry înspre living, în vreme ce turna apă din ibric în cești.

— Câte discuri ai tu, de fapt? strigă înapoi Kaja.

— Cam 1 500.

Căldura încinse încheieturile lui Harry când apucă toartele ceștilor. Din trei pași lungi și rapizi ajunse în living. Kaja stătea în genunchi pe canapea și se uita la discuri.

— Cam?

Harry ridică un colț al gurii într-un soi de zâmbet.

— 1 536.

— Și, ca majoritatea indivizilor nevrotici, le-ai aranjat alfabetic după artist, dar văd că măcar nu ai aranjat albumele fiecărui artist după data lansării.

— Nu, doar în ordinea achiziției lor. Cea mai recentă achiziție este a artistului ăluia din capătul din stânga, răspunse Harry, așezând ceștile lângă computerul de pe masă.

Kaja râse.

— Sunteți cu toții nebuni.

— Probabil. Bjørn spune că eu sunt singurul nebun, căci *toți ceilalți* își aranjează colecțiile după data lansării.

Harry se așeză pe canapea și ea alunecă lângă el și luă o gură de cafea.

— Mhm.

— Cafea liofilizată dintr-un borcan proaspăt deschis, zise Harry.

— Uitasem cât de bună e.

Ea râse.

— Cum? Nu te-a mai servit nimeni cu o astfel de cafea de când am făcut-o eu ultima dată?

— În mod clar tu ești singurul care știe cum să trateze o femeie, Harry.

— Și să nu uiți asta, zise Harry, după care arată înspre ecran. Asta e poza unei tălpi de pantof în zăpada din jurul casei lui Rakel. Vezi că e la fel?

— Da, zise Kaja, ridicând în aer propria cizmă. Dar urma din imagine e de la o măsură mai mare, nu?

— Probabil mărimea 43 sau 44, răspunse Harry.

— Eu port 38. Le-am cumpărat dintr-o piață secondhand din Kabul. Erau cele mai mici.

— Și sunt cizme militare sovietice din vremea ocupației?

— Da.

— Asta înseamnă că au peste 30 de ani vechime.

— Impresionant, nu? Aveam un locotenent-colonel în Kabul care spunea că, dacă cizmarii ăștia ar fi fost la conducere, Uniunea Sovietică nu s-ar fi prăbușit niciodată.

— Te referi la locotenent-colonelul Bohr?

— Da.

— Asta înseamnă că și el avea o pereche de astfel de cizme?

— Nu-mi amintesc, dar erau foarte populare. Și ieftine. De ce întrebi?

— Numărul lui Roar Bohr apărea atât de frecvent în jurnalul de apeluri din telefonul lui Rakel, încât lui i s-a verificat alibiul pentru noaptea crimei.

— Și?

— Nevasta lui spune că el a fost acasă toată seara și toată noaptea. Ce mă frapează pe mine la apelurile astea telefonice de la Bohr e că el pare să o fi sunat de trei ori pentru fiecare apel al ei. Poate că așa ceva nu se poate socoti ca urmărire, dar nu e normal ca un subordonat să răspundă mai des la apelurile șefului?

— Nu știu. Sugerezi că interesul lui pentru Rakel era mai mult decât profesional?

— Tu ce crezi?

Kaja își frecă bărbia. Harry nu înțelegea de ce, dar gestul ei i se păru masculin.

— Bohr e un șef conștiincios, zise Kaja. Ceea ce înseamnă că uneori poate trece drept un pic prea dedicat și nerăbdător. Mi-l pot foarte bine închipui sunând de trei ori înainte să apuci să-i returnezi primul apel.

— La ora 1 dimineața?

Kaja se strâmbă.

— Vrei să argumentez sau...

— Ar fi ideal.

— Rakel era director adjunct la NHRI, dacă am înțeles eu corect?

— Director tehnic. Dar da.

— Și cu ce se ocupa?

— Rapoarte pentru organizațiile Națiunilor Unite. Cursuri. Consiliere pentru politicieni.

— Așadar, în cadrul NHRI trebuie să respecti orele de lucru și termenele-limită ale altor oameni. Sediul central ONU e cu șase ore în urma noastră. Ca atare, nu e ceva ieșit din comun ca șeful tău să te sune din când în când la ore mai târzii.

— Unde... care e adresa lui Bohr?

— Undeva în Smestad. Cred că e casa în care a crescut.

— Mhm.

— La ce te gândești?

— La chestii aleatorii.

— Haide.

Harry își frecă ceafa.

— Sunt suspendat, nu pot chema pe nimeni la interogatoriu, nu pot solicita un mandat de percheziție și nu pot desfășura nicio acțiune care ar putea atrage atenția celor de la Kripos sau de la Serviciul de Investigații Criminale. Dar *putem* face săpături în locurile unde nu suntem observați.

— Cum ar fi?

— Uite o ipoteză. Bohr a ucis-o pe Rakel. După aia s-a dus direct acasă și s-a descotorosit de arma crimei pe drum. Caz în care probabil a mers cu mașina pe aceeași cale pe care am folosit-o noi ca să ne întoarcem din Holmenkollen. Dacă ai fi vrut să te descotorosești de un cuțit între Holmenkollveien și Smestad, unde ai alege să o faci?

— Holmendammen este efectiv la o aruncătură de băț de șosea.

— Bine. Dar în dosar scrie că zona a fost cercetată deja, iar adâncimea medie e de doar trei metri, așa că l-ar fi găsit.

— Și atunci unde altundeva?

Harry închise ochii, își sprijini capul de zidul de albume din spatele lui și reconstitui în minte drumul pe care îl străbătuse de atâtea ori. Din Holmenkollen până în Smestad. Distanța nu putea fi mai mare de trei sau patru kilometri. Însă ocaziile de a scăpa de un obiect mic erau nenumărate. Pe cea mai mare parte a drumului erau doar grădini. Un pâlc de arbuști chiar înainte de Stasjonsveien era o posibilitate. Auzi

scrâșnetul metalic al unui tramvai în depărtare și o admonestare sonoră de undeva de afară, dinspre dreapta. Zări brusc locul. Verde, de data asta. Emanând o miasmă de moarte.

— Gunoi, zise el. Containerul.

— Containerul?

— De la stația de benzină de sub Stasjonsveien.

Kaja râse.

— E doar una dintr-o mie de posibilități, iar tu pari *atât* de sigur.

— Categorie. E primul lucru care mi-a trecut prin minte când m-am gândit ce aș fi făcut eu.

— Ți-e bine?

— Ce vrei să spui?

— Pari foarte palid.

— Insuficient fier, zise Harry, ridicându-se în picioare.

— Firma care închiriaza containerul vine și îl golește când se umple, zise femeia cu ochelari și piele închisă la culoare.

— Și când s-a întâmplat asta ultima oară? întrebă Harry, uitându-se la containerul mare și cenușiu de lângă clădirea benzinăriei.

Femeia, care se prezentase ca fiind directoarea, explicase că obiectul era pentru uzul benzinăriei și era în cea mai mare parte folosit la aruncarea ambalajelor, iar ea nu-și amintea să fi văzut pe cineva aruncându-și gunoiul personal în el. Containerul avea o gură metalică deschisă într-un capăt, iar femeia apăsase un buton roșu ca să demonstreze cum era compactat gunoiul dinăuntru.

Kaja stătea la câțiva metri depărtare și își nota numele și numărul de telefon al companiei care deținea containerul, imprimate pe oțelul cenușiu.

— Ultima dată l-au înlocuit probabil cu o lună în urmă, zise directoarea.

— Au deschis cei de la poliție containerul ca să se uite înăuntru? întrebă Harry.

— Credeam că dumneavoastră sunteți de la poliție.

— În cadrul unei anchete de asemenea dimensiuni, dreapta nu știe întotdeauna ce face stânga. Ne-ați putea deschide containerul ca să aruncăm o privire înăuntru?

— Nu știu. Va trebui să-l sun pe șeful meu.

— Credeam că dumneata ești șefa, zise Harry.

— Am spus că sunt directoarea acestei benzinării, dar asta nu înseamnă...

— Înțelegem, rosti Kaja, zâmbind. V-am fi recunoscători dacă i-ați putea da un telefon șefului sau șefei.

Femeia plecă de lângă ei și dispăru în interiorul clădirii vopsite în roșu și galben. Harry și Kaja rămaseră pe loc uitându-se la peticul de iarbă artificială pe care câțiva băieți încercau ultimele trucuri ale lui Neymar, pe care le văzuseră fără îndoială pe YouTube.

După o vreme, Kaja își privi ceasul.

— Să mergem înăuntru și să întrebăm cum merg lucrurile?

— Nu, zise Harry.

— De ce nu?

— Cuțitul nu e în container.

— Dar ai spus...

— M-am înșelat.

— Și ce te face așa de sigur în privința asta?

— Privește, zise Harry, arătându-i. Camere de securitate. De-asta nimeni nu aruncă gunoi aici. Iar un ucigaș care a avut prezența de spirit să extragă o cameră video bine camuflată de la locul crimei nu se va duce într-o benzinărie dotată cu camere de supraveghere ca să scape de arma crimei.

Harry porni spre terenul improvizat de fotbal.

— Unde te duci? strigă Kaja după el.

Harry nu răspunse. În mare parte pentru că nu avea un răspuns. Până ajunse în spatele benzinăriei și văzu o clădire cu emblema clubului sportiv Ready deasupra intrării. Lângă clădire erau șase tomberoane verzi de plastic. În afara ariei de acoperire a camerelor de supraveghere. Harry deschise capacul celui mai mare dintre tomberoane și fu izbit de miasma mâncării stricate.

Înclină tomberonul pe cele două roți din spate și îl scoase în spațiul liber. Acolo îl răsturnă și vărsă conținutul afară.

— Ce miros oribil, zise Kaja, prinzându-l din urmă.

— Asta-i bine.

— Bine?

— Înseamnă că n-a fost golit de ceva vreme, zise Harry, ghemuindu-se și începând să răscolească prin gunoi. Poți începe și tu cu unul din celelalte?

— N-am avut nimic despre căutarea prin gunoaie în descrierea postului.

— Dat fiind salariul tău mizerabil, probabil că ți-ai dat seama că o să ajungi cândva să cauți prin gunoaie.

— Tu nu-mi dai niciun fel de salariu, zise Kaja, înclinând cel mai mic tomberon.

— Asta voiam și eu să spun. Iar tomberonul tău nu miroase la fel de groaznic ca al meu.

— Nimeni nu poate susține că nu știi să-ți motivezi angajații.

Kaja se ghemui și Harry observă că ea începu cu partea de sus în stânga, așa cum fuseseră instruiți să caute la Academia de Poliție.

Un bărbat ieși pe treptele clădirii și se postă sub emblema Ready.

— Ce mama naibii faceți acolo?

Harry se ridică, se duse spre individ și îi arătă legitimația de polițist.

— Ai idee dacă a văzut cineva vreo persoană pe aici în seara de 10 martie?

Individul se holbă la legitimație, apoi la Harry, cu gura pe jumătate deschisă.

— Ești Harry Hole.

— Corect.

— Superdetectivul însuși?

— Nu crede tot ce...

— Și cauți prin gunoaiele noastre.

— Îmi pare rău dacă ești dezamăgit.

— Harry..., strigă Kaja.

Harry se întoarse. Ea ținea ceva între degetul mare și arătător. Părea o bucată mică de plastic negru.

— Ce e? întrebă el, dându-și ochii peste cap în vreme ce își simțea inima bătând mai repede.

— Nu sunt sigură, dar cred că e una dintre acele...

Carduri de memorie, își spuse Harry. De genul celor folosite în camerele video.

Soarele strălucea în bucătăria din strada Lyder Sagen, în care Kaja stătea în picioare și scotea cardul de memorie din locașul a ceea ce lui Harry i se părea a fi o

cameră video ieftină, dar despre care ea spusese că era o cameră Canon G9, cumpărată în 2009 cu o mică avere, și care rezistase testului timpului. Kaja inseră cardul de memorie din tomberonul de gunoi în locașul liber, conectă camera la laptopul ei MacBook cu un cablu și apăsă pe folderul Imagini. Apărură o serie de imagini în miniatură. Unele dintre ele arătau casa lui Rakel în diverse etape ale zilei, altele erau luate în întuneric, iar Harry nu vedea în ele decât lumina de la fereastra bucătăriei.

— Gata, zise Kaja, după care se duse lângă aparatul de cafea espresso care muncea șuierând la ceașca numărul doi.

Însă Harry înțelese că ea făcuse asta în principal ca să-l lase singur.

Imaginile erau marcate cu date.

Penultima era marcată cu *10 martie*, iar ultima cu *11 martie*. Noaptea crimei.

Harry inspiră adânc. Oare ce dorea să vadă? De ce îl îngrijora vederea acelor poze? Și ce spera să vadă?

Își simțea creierul ca un cuib de viespi atacat, așa că mai bine trecea la treabă.

Apăsă pe simbolul Derulare de pe imaginea datei de 10 martie.

Apărură patru imagini mai mici, având ora marcată pe ele.

Camera fusese activată de patru ori înainte de miezul nopții în noaptea crimei.

Harry apăsă pe prima înregistrare, etichetată cu 20:02:10.

Întuneric. Lumină în spatele draperiei de la fereastra bucătăriei. Însă cineva sau ceva se deplasa prin întuneric și declanșase înregistrarea. La naiba, ar fi trebuit să urmeze sfatul tipului de la magazin și să cumpere o cameră mai scumpă, cu tehnologie Zero Blur. Sau era No Glow? Oricum, ceva ce însemna că poți vedea ce se află în fața camerei chiar și în toiul nopții. Brusc, se văzu lumină pe trepte când se deschise ușa din față, iar în cadrul ușii apăru o formă care nu putea fi decât Rakel. Forma rămase pe loc câteva secunde după care se dădu laoparte ca să lase o altă formă să intre, după care ușa se închise în urma lor.

Harry respira greu pe nas.

Trecură câteva secunde lungi, după care imaginea îngheță.

Următoarea înregistrare începea la 20:29:25. Harry apăsă pe ea. Ușa din față era deschisă, însă luminile din living și bucătărie erau stinse sau reduse, astfel că Harry zări cu greu forma care ieși, închise ușa în urma ei și coborî treptele înainte de a dispărea în întuneric. Însă toate astea se întâmplau la 20:30 seara, cu o oră și jumătate înainte de fereastra de timp sugerată de cei de la Criminalistică. Următoarele imagini erau cele importante.

Harry își simți palmele transpirate în vreme ce apăsă pe a treia imagine, etichetată 23:21:09.

O mașină străbătu aleea. Farurile luminară pereții casei înainte ca mașina să se oprească chiar în fața treptelor, după care farurile se stinseră. Harry se uită fix la ecran, încercând în van să-și facă ochii să străpungă întunericul.

Secundele treceau, dar nu se întâmpla nimic. Oare șoferul din mașina întunecată aștepta pe cineva? Nu, deoarece înregistrarea nu se opri, așa că senzorul camerei continua să sesizeze mișcare. Apoi, în fine, Harry văzu ceva. O lumină slabă căzu peste trepte când ușa din față se deschise și o siluetă care părea cocoșată intră în casă. Ușa se închise și imaginea redeveni neagră. Iar câteva secunde mai târziu îngheță.

Apăsă pe ultima înregistrare de dinaintea miezului nopții. 23:38:21.

Întuneric.

Nimic.

Oare ce detectase senzorul camerei? Ceva care se mișca și avea puls, cel puțin; o temperatură diferită față de tot ce era în jur.

După 30 de secunde, înregistrarea se opri.

Se putea să fi fost cineva care traversa aleea din fața casei. Dar și o pasăre, o pisică, un câine. Harry își frecă fața cu putere. Ce sens mai avea o cameră video cu senzori mult mai sensibili decât lentilele obișnuite? Își aminti vag că asistentul de vânzări din magazin spusese ceva de genul ăsta când încerca să-l convingă pe Harry să cheltuie ceva mai mulți bani pe camera video. Însă asta se întâmpla când Harry începea pentru prima dată

să aibă probleme cu finanțarea bețiilor încercând să își păstreze un acoperiș deasupra capului.

— Avem ceva? întrebă Kaja, punând una dintre cești în fața lui.

— Ceva, dar nu destul.

Harry apăsă pe imaginea pentru 11 martie. O singură înregistrare. 02:23:12.

— Ține-mi pumnii, zise el și apăsă pe Derulare.

Ușa din față se deschise și în lumina slabă cenușie din hol o formă abia se distinse. Aceasta rămase pe loc câteva secunde, părea că se leagănă. Apoi ușa se închise și totul redeveni complet întunecat.

— Pleacă, zise Harry.

Lumină.

Se aprinseră farurile mașinii; stopurile din spate licăriră și ele, roșii. Se aprinse lumina de marșarier. După care se stinseră toate și totul redeveni întunecat.

— A închis din nou motorul, zise Kaja. Ce se petrece?

— Nu știu. Harry se apropie de ecran. Se apropie cineva, vezi?

— Nu.

Imaginea tresări și conturul casei se strâmbă.

O altă tresărire și casa deveni și mai strâmbă. După care, înregistrarea se opri.

— Ce-a fost asta?

— A scos camera de la locul ei, zise Harry.

— Dar n-ar fi trebuit să-l vedem dacă mergea pe jos de la mașină la cameră?

— S-a apropiat din lateral. Îl vezi cum se apropie, din afara cadrului înspre stânga.

— De ce să ocolească? Dacă avea de gând să se descotorosească de înregistrări?

— Evita zona cu cea mai multă zăpadă. Mai puțin efort de a șterge urmele după aceea.

Kaja încuviință.

— Dacă știa de cameră, trebuie să fi fost în recunoaștere înainte.

— Da. Și a comis crima cu o precizie aproape militară.

— *Aproape?*

— S-a urcat în mașină mai întâi și a fost cât p-aci să uite de cameră.

— Nu plănuise totul?

— Ba da, zise Harry, ducând ceașca la buze. Totul a fost planificat până în cele mai mici detalii. Lumina de la plafoniera mașinii nu s-a aprins când el s-a urcat și s-a dat jos din mașină. O închisese înainte, în cazul în care vreun vecin ar fi auzit mașina și s-ar fi uitat să vadă cine era.

— Dar ar fi trebuit să-i vadă mașina.

— Mă îndoiesc că era mașina lui. Dacă ar fi fost, ar fi parcat-o mai departe. De parcă *a dorit* să aibă mașina la locul faptei.

— Astfel ca orice potențial martor să inducă poliția în eroare?

— Mhm.

Harry înghiți cafeaua și se strâmbă.

— Îmi pare rău că nu am liofilizată, zise Kaja. Așadar, care e concluzia? A fost o crimă perfect executată sau nu?

Harry se lăasă pe spate ca să își scoată țigările din buzunarul pantalonilor.

— Nu știu. Chestia cu aproape uitatul de cameră nu se potrivește cu restul. Și părea că se leagănă în cadrul ușii, ai văzut? Aproape ca și cum persoana care ieșea nu era aceeași persoană care a intrat. Și ce a făcut înăuntru timp de două ore și jumătate?

— Tu ce crezi?

— Cred că era amețit. Droguri sau băutură. Roar Bohr ia pastile de vreun fel?

Kaja clătină din cap și își pironi privirea pe peretele din spatele lui Harry.

— Țsta e un nu? întrebă el.

— E un nu știu.

— Dar nu excluzi posibilitatea?

— Să exclud posibilitatea ca un ofițer din Forțele Speciale care a fost de trei ori în Afganistan să ia pastile? Categorie nu.

— Mhm. Poți scoate cardul de memorie? I-l duc lui Bjørn, poate că cei de la Criminalistică reușesc să obțină ceva din imagini.

Kaja luă camera.

— Desigur. Ce crezi despre cuțit? De ce nu se descotorosește de el în același loc cu cardul de memorie?

Harry se uită la restul de cafea din ceașcă.

— Locul faptei arată că el avea idee despre modul în care lucrează polițiștii. Probabil, cunoaște și modul în care noi cercetăm zona din jur pentru o posibilă armă a crimei, iar șansele să găsim un cuțit într-un tomberon de gunoi la mai puțin de un kilometru de locul faptei sunt relativ mari.

— Dar cardul de memorie...

— ...era în regulă să se descotorosească de el. Nu se baza pe ideea că noi aveam să-l căutăm. Cine să știe că Rakel avea o cameră video camuflată în grădină?

— Deci unde e cuțitul?

— Nu știu. Dar aș crede că se află în casa făptașului.

— De ce? întrebă Kaja în vreme ce se uita la ecranul camerei. Dacă e descoperit acolo, atunci el e ca și condamnat.

— El nu crede că e suspect. Un cuțit nu putrezește, nu se topește, trebuie ascuns undeva unde să nu fie găsit *niciodată*. Iar primul loc la care ne gândim când e vorba de ascunzișuri bune este acolo unde locuim. Având cuțitul aproape, dobândim senzația că ne controlăm propria soartă.

— Dar dacă a folosit un cuțit pe care l-a luat de la locul faptei și l-a șters de amprente, singura modalitate prin care acest cuțit poate fi legat de el este să fie găsit în casa lui. Acasă la mine ar fi ultimul loc pe care l-aș fi ales eu.

Harry încuviință.

— Ai dreptate. Cum am zis, nu știu, bănuiesc doar. E doar...

Încercă să găsească cuvântul potrivit.

— Instinct?

Își apăsă tâmpilele cu degetele.

— Da. Nu. Nu știu. Ți amintești de avertismentele de când eram tineri, înainte de a lua LSD, că am putea avea flashbackuri și recăderi ulterior în cursul vieții?

Kaja își ridică privirea din cameră.

— Eu n-am luat niciodată și nici nu mi s-a oferit LSD.

— Isteață fată. Eu am fost un băiat mai puțin inteligent. Unii susțin că aceste recăderi pot fi declanșate de ceva. Stres. Băutură la greu. Traume. Și că uneori aceste recăderi sunt de fapt noi călătorii imaginare, că resturile vechilor droguri sunt activate,

deoarece LSD este sintetic și nu se elimină în același fel precum cocaina, de exemplu.

— Deci acum te întrebi dacă nu suferi o recădere?

Harry ridică din umeri.

— LSD mărește nivelul de conștiință. Determină creierul să lucreze la viteză maximă, să interpreteze informații la un nivel atât de detaliat, încât îți dă o senzație de conștiință cosmică. Asta e singura cale prin care pot descrie de ce am simțit că trebuie să verific acele tomberoane verzi de gunoi. Vreau să spun că nu găsești pur și simplu o astfel de bucătică de plastic în primul loc mai degrabă ciudat în care cauți, la un kilometru de locul faptei, *din întâmplare*, nu?

— Poate că nu, zise Kaja, continuând să se uite în ecranul camerei.

— Bine. Ei bine, aceeași conștiință cosmică îmi spune că Roar Bohr nu e omul pe care îl căutăm, Kaja.

— Și dacă ți-aș spune că conștiința mea cosmică spune că te înșeli?

Harry ridică din umeri.

— Eu sunt cel care a luat LSD, nu tu.

— Dar eu sunt cea care s-a uitat la înregistrările de dinainte de 10 martie, nu tu.

Kaja întoarse camera și ridică ecranul în fața lui Harry.

— Asta e cu o săptămână înainte de crimă. Persoana se apropie evident din spatele camerei, așa că atunci când pornește înregistrarea îi vedem doar spatele. Se oprește chiar în fața camerei, dar din nefericire nu se întoarce ca să-și arate fața. Nici când pleacă, două ore mai târziu.

Harry văzu o lună mare atârând chiar deasupra acoperișului casei. Iar pe fundalul lunii, Harry văzu toate detaliile țevii unei puști și elemente ale părții din spate stând pe umărul cuiva aflat între cameră și casă.

— Dacă nu greșesc cumva, zise Kaja, iar Harry știa deja că ea nu greșeste, asta e o armă Colt Canada C8. Nu chiar o pușcă standard.

— Bohr?

— Oricum, e genul de pușcă folosită în Afganistan de Forțele Speciale.

— Vedeți în ce situație m-ați adus? întrebă Dagny Jensen.

Rămăsese îmbrăcată cu haina de stradă și stătea bătoasă pe scaunul din fața biroului lui Katrine Bratt, ținându-și poșeta strâns în brațe.

— Svein Finne a plecat liber și nici măcar nu trebuie să se ascundă. Iar acum știe că l-am raportat pentru viol.

Katrine zări dincolo de ușă silueta masivă a lui Kari Beal. Era unul dintre cei trei ofițeri care asigurau cu schimbul protecția lui Dagny Jensen.

— Dagny..., începu Katrine.

— Jensen, o întrerupse femeia din fața ei. *Domnișoara* Jensen. E liber pentru totdeauna și voi n-o să mă puteți proteja atât de mult timp. Dar *el*... el mă va urmări ca... ca un fermier care supraveghează o vacă gestantă!

Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă. Plânsetul ei se transformă în sughițuri, iar Katrine se întrebă ce ar fi trebuit să facă. Să înconjoare biroul și să încerce să o liniștească pe femeie sau s-o lase în pace? Să nu facă nimic. Să vadă dacă se termina. Dacă dispărea criza.

Katrine își dresе glasul.

— Analizăm posibilitatea de a-l acuza oricum pe Finne pentru violuri, să-l trimitem în spatele gratiilor.

— Nu veți reuși niciodată, îl are pe avocatul ăla. Și e mai isteț decât voi toți, oricine vede asta!

— O fi mai isteț, dar se află de partea greșită a baricadei.

— Și voi sunteți de partea bună? De partea lui Harry Hole?

Katrine nu răspunse.

— Dumneata m-ai convins să nu aduc acuzații, zise Dagny.

Katrine deschise sertarul biroului și îi dădu un șervețel femeii.

— Evident, de dumneavoastră depinde dacă vreți să vă răzgândiți, domnișoară Jensen. Dacă doriți să depuneți o plângere oficială contra lui Hole pentru a fi pretins că este un ofițer de poliție în timpul serviciului și pentru felul în care v-a pus în pericol, sunt convinsă că va fi concediat și pus sub acuzare, spre satisfacția dumneavoastră deplină.

Katrine văzu din expresia lui Dagny Jensen că vorbele sale fuseseră mai dure decât intenționase.

— Tu nu știi, Bratt. Nu știi cum e să porți un copil pe care nu-l vrei...

Dagny își șterse machiajul care îi curgea de la ochi.

— Putem ajuta cu programarea la un doctor care...

— Lasă-mă să termin!

Katrine închise gura.

— Îmi pare rău, șopti Dagny. Sunt așa de epuizată. Voiam să spun că nu știi cum e... să vrei copilul oricum.

În tăcerea care urmă, Katrine auzi pași străbătând în grabă coridorul din fața biroului ei. Cu o zi înainte însă, pașii se mișcaseră mai rapid. Picioare obosite.

— Nu știu? zise Katrine.

— Cum?

— Nimic. Bineînțeles că n-am de unde să știu cum vă simțiți. Uitați ce e, vreau să-l prind pe Finne la fel de mult ca dumneavoastră. Și o vom face. Faptul că ne-a păcălit cu înțelegerea asta nu ne va opri. Asta e o promisiune.

— Ultima dată când am primit o astfel de promisiune de la un ofițer de poliție a fost de la Harry Hole.

— Asta e o promisiune de la *mine*. În acest birou. Din această clădire. Din acest oraș.

Dagny Jensen lăasă șervețelul pe birou și se ridică.

— Mersi.

După plecarea ei, Katrine fu izbită de gândul că nu mai auzise niciodată acest cuvânt, *mersi*, exprimând atât de mult și, simultan, atât de puțin. Atât de multă resemnare. Atât de puțină speranță.

Harry se uita la cardul de memorie pe care îl pusese pe tejgheaua barului în fața lui.

— Ce poți vedea? întrebă Øystein Eikeland.

Pusese în difuzoare *To Pimp a Butterfly* de Kendrick Lamar. Conform lui Øystein, acela era momentul în care barul era la cel mai scăzut nivel în ochii bătrânilor care doreau să-și depășească prejudecățile în privința hip-hopului.

— Înregistrări de noapte, zise Harry.

— Acum vorbești ca St Thomas când duce o casetă la ureche și spune că o poate auzi. Ai văzut documentarul?

— Nu. E bun?

— Muzică bună. Și câteva interviuri și clipuri interesante. Prea lung, însă. Se pare că au avut prea

mult material înregistrat și n-au reușit să se concentreze.

— La fel e și aici, zise Harry, întorcând cardul de memorie.

— Direcția e totul.

Harry încuviință lent.

— Trebuie să golesc mașina de spălat vase, zise Øystein, dispărând în camera din spate.

Harry închise ochii. Muzica. Referințele. Amintirile. Prince. Marvin Gaye. Chick Corea. Discuri de vinil, zgârietura unui ac, Rakel stând întinsă pe canapea în Holmenkollveien, somnoroasă, zâmbind în vreme ce el șoptește:

— Ascultă acum, bucata asta...

Poate că stătuse întinsă pe canapea la venirea lui.

Cine era el?

Poate că nu era un el; din înregistrări nu se putea stabili nici măcar atât.

Însă prima persoană, cea care venise pe jos la ora 20 și plecase o jumătate de oră mai târziu, fusese un bărbat, iar Harry era destul de sigur de asta. Și nu fusese așteptat. Ea deschisese ușa și stătuse acolo două sau trei secunde, în loc să-l lase să intre imediat. Poate că el întrebese dacă poate intra, iar ea îl lăsase înăuntru fără să ezite. Așadar îl cunoștea bine. Cât de bine? Atât de bine încât el ieșise singur o jumătate de oră mai târziu. Poate că vizita aceea n-avea nimic de-a face cu crima, dar Harry nu putea opri întrebările care răsăreau în mintea lui: ce pot face un bărbat și o femeie în mai puțin de jumătate de oră? De ce fuseseră reduse luminile din bucătărie și living la plecarea lui? Fir-ar să fie, n-avea timp să își lase gândurile să rățăcească în direcția aia. Așa că se grăbi să treacă mai departe.

Mașina care sosise trei ore mai târziu.

Oprise chiar în fața treptelor. De ce? Un drum mai scurt de străbătut până în casă, șanse mai mici de a fi văzut. Da, asta se potrivea cu faptul că lumina automată din interiorul mașinii era închisă.

Numai că era un interval prea mare între sosirea mașinii și deschiderea ușii casei.

Poate că șoferul căutase ceva în habitacul.

Mănuși. O cârpă cu care să șteargă amprente. Poate că verificase ca siguranța să fie activată la pistolul

cu care avea de gând s-o amenințe. Era evident că n-avea de gând să o omoare cu el; analiza balistică poate identifica un pistol, ceea ce poate duce la găsirea proprietarului. Avea să folosească un cuțit pe care îl găsea la locul faptei. Cuțitul perfect, cel pe care ucigașul știa deja că îl va găsi în stativul de cuțite de pe blatul din bucătărie.

Sau, odată ajuns înăuntru, improvizase și cuțitul de la locul faptei fusese pur și simplu la îndemână?

Gândul îl izbise pe Harry fiindcă să stai atât de mult timp în mașină, în fața treptelor de la intrare, părea o neglijență. Rakel s-ar fi putut trezi și ar fi putut să se alarmeze, vecinii s-ar fi putut uita pe ferestre. Când individul deschisese în sfârșit ușa de la intrare și dinăuntru se revărsase suficientă lumină, cât să se vadă o siluetă ciudat de cocoșată dispărând înăuntru, ce mai era și asta? Cineva aflat sub influența unor substanțe?

Asta se putea potrivi cu parcare stângace și cu faptul că durase atât de mult să ajungă la ușă, dar nu și cu lumina stinsă din mașină și cu locul curat al crimei.

Un amestec de planificare, șansă și intoxicație cu substanțe?

Persoana în cauză fusese acolo timp de aproape trei ore, cu puțin înainte de miezul nopții până în jur de 2:30 dimineața. Dată fiind estimarea orei decesului făcută de Departamentul de Criminalistică, individul stătuse acolo mult timp după comiterea crimei și ca să curețe urmele lăsate.

Să fi fost aceeași persoană de mai devreme din aceeași seară și care să se fi întors mai târziu cu mașina?

Nu.

Imaginile fuseseră prea slabe ca să se vadă ceva limpede, dar era ceva în legătură cu forma — persoana cocoșată care intrase părea mai mare. Pe de altă parte, însă, asta se putea datora schimbării hainelor sau chiar unei umbre.

Persoana care ieșise la ora 2:23 rămăsese câteva secunde în cadrul ușii și păruse că se leagănă. Rănită? Intoxicată cu substanțe? O amețeală momentană?

Intrase în mașină, se aprinseseră luminile, apoi se stinseseră din nou.

O luase pe jos în spatele camerei video. Sfârșitul înregistrării.

Harry frecă cardul de memorie cu palma, sperând ca din el să iasă un duh.

Gândea eronat situația. Cu totul eronat! La naiba, la naiba.

Avea nevoie de o pauză. Avea nevoie de... o cafea. Tare, cafea turcească. Se întinse în spatele tejghelei barului după *cezve*, ibricul turcesc lăsat acolo de Mehmet, și își dădu seama că Øystein schimbase muzica. Tot hip-hop, dar nuanțele de jazz și basul elaborat dispăruseră.

— Ce e asta, Øystein?

— Kanye West, *So Appalled*, strigă Øystein din camera din spate.

— Și aproape reușiseși să mă cucerești. Te rog, oprește-o.

— E o chestie de calitate, Harry! Las-o să cânte. Nu trebuie să ne lăsăm urechile încremenite într-un singur gen.

— De ce nu? Sunt mii de albume din ultimul mileniu pe care nu le-am ascultat, iar asta îmi ajunge pentru tot restul vieții.

Harry înghiți în sec. Ce ușurare să ia o pauză de la chestiile grele cu aceste dialoguri ușoare și lipsite de sens cu cineva cunoscut pe de-a-ntregul, ca o partidă de tenis de masă cu o minge de trei grame.

— Trebuie să te străduiești mai mult.

Øystein reveni în bar cu un zâmbet larg și știrb. Își pierduse ultimul dinte din față într-un bar din Praga. Îi căzuse pur și simplu. Și chiar dacă descoperise lipsa în toaleta de la aeroport, sunase la barul cu pricina și primise înapoi prin poștă dintele galben-marونیu, nu se mai putuse repara nimic. Nu că Øystein ar fi părut foarte deranjat de asta.

— Astea sunt piesele clasice pe care fanii hip-hop le vor asculta la bătrânețe, Harry. Nu e doar formă, e *conținut*.

Harry ridică în lumină cardul de memorie. Dădu încet din cap.

— Ai dreptate, Øystein.

— Spune-mi ceva ce nu știu deja.

— Gândesc greșit fiindcă mă concentrez asupra formei, asupra modului în care a fost executată crima.

Ignor ceea ce le spuneam mereu studenților mei. *De ce.*
Motivul. Conținutul.

În spatele lor se deschise ușa.

— Oh, la dracu', zise Øystein cu voce joasă.

Harry își ridică privirea spre oglinda din fața lui. Se apropia un bărbat. Scund, cu pas ușor, clătinând din cap, cu un zâmbet pe sub frizura neagră și unsuroasă. Genul de zâmbet pe care îl vezi la jucătorii de golf sau la fotbaliști, când dau mingea undeva departe de țintă, un zâmbet care probabil sugerează că ratarea fusese atât de grosolană că ei nu mai puteau decât să zâmbească.

— Hole.

O voce ascutită, deconcertant de prietenoasă.

— Ringdal.

Nu atât de ascutită. Nu deconcertant de prietenoasă.

Harry îl văzu pe Øystein tremurând, ca și cum temperatura din bar tocmai coborâse sub zero grade.

— Deci, ce cauți în barul meu, Hole?

Se auzi un zăngănit de chei și de monede din buzunarele lui Ringdal când acesta își scoase haina albastră Catalina și o atârână de cuierul din spatele ușii către camera din spate.

— Păi... un răspuns de genul „ca să văd cum este gestionată moștenirea” ar fi satisfăcător?

— Singurul răspuns satisfăcător ar fi „tocmai plecam”.

Harry băgă cardul de memorie în buzunar și se împinse de pe scaunul de bar.

— Nu pare că ești lovit atât de rău cum speram, Ringdal.

Ringdal își suflecă mânecile.

— Lovit?

— Ca să merit interzicerea pe viață ar fi trebuit măcar să-ți sparg nasul. Dar poate că nu ai oase în nas?

Ringdal râse, ca și cum l-ar fi socotit pe Harry autentic de amuzant.

— Ai nimerit primul pumn pentru că nu mă așteptam la el, Hole. Un pic de sânge, dar mă tem că nu suficient ca să rupi ceva. După aia ai lovit doar aerul. Și zidul de colo. Dar îți acord toate meritele pentru că ai încercat. Poate că încerci să fii mai puțin beat data viitoare când te iei de un campion norvegian la judo.

Ringdal umplu un pahar cu apă de la robinetul din spatele barului. Poate că era un paradox că un iubitor

de ceai conducea un bar. Sau poate că nu.

— Și așa am ajuns la miezul problemei, zise Harry.

— Cum?

— Ai auzit vreodată de un jodocan care să aibă gusturi muzicale bune?

Ringdal oftă, Øystein ridică din sprâncene și Harry înțelese că mingea ajunsese în tribună.

— Tocmai plecam, zise Harry, ridicându-se.

— Hole.

Harry se opri și se întoarse.

Ringdal ridică paharul cu apă în mâna stângă, ca la un toast:

— Îmi pare rău de Rakel. Era o persoană minunată. Păcat că n-a avut timp să meargă mai departe.

— Mai departe?

— Oh, nu ți-a spus? Am rugat-o să rămână aici șefă după plecarea ta. În fine, hai să tragem linie sub toate astea, Harry. Ești binevenit aici și promit să ascult de Øystein, aici de față, în alegerea muzicii. Înțeleg că nivelul vânzărilor a scăzut un pic, deși, evident, asta s-ar putea datora și unui alt motiv decât... — își caută cuvintele potrivite — politici muzicale stricte.

Harry încuviință și deschise ușa.

Se opri în prag și privi în jur.

Grünerløkka. Huruitul unui skateboard pe care se dădea un tip mai aproape de 40 de ani decât de 30, încălțat cu Converse și îmbrăcat în trening. Harry bănuia că erau articole luate de la un butic de haine croite la un studio de design sau dintr-unul din locurile preferate de hipsteri despre care Helga, prietena lui Oleg, spusese că „vând aceleași rahaturi ca oriunde altundeva, dar le adaugă niște zorzoane ca să poată tripla prețul și să continue să fie la modă”.

Oslo. Un tânăr cu o barbă impresionantă, neîngrijită — ca un profet din Vechiul Testament —, atârându-i ca o bavețică peste cravată și costumul impecabil, cu haina Burberry deschisă. Finanțe? Ironie? Sau doar confuzie?

Norvegia. Un cuplu în costume lycra, făcând jogging cu schiuri și bețe de schi în mâini, ceară de schi de 1 000 de coroane, băuturi energizante și batoane proteice în rucsacuri, pe drum către ultimele petice de zăpadă din cele mai umbrite zone din Nordmarka.

Harry își scoase telefonul și apelă numărul lui Bjørn.

— Harry?

— Am găsit cardul de memorie de la camera video.

Tăcere.

— Bjørn?

— Trebuia să mă îndepărtez de ceilalți. E o nebunie! Ce poți vedea?

— Nu prea multe, din păcate. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu analizarea lui. Imaginile sunt întunecate, dar tu dispui de metode de a extrage mai multe din ele decât reușesc eu. Se văd câteva siluete și puncte de referință, înălțimea cadrului ușii, chestii de genul ăsta. Un specialist 3D ar putea fi în stare să obțină o descriere decentă a conținutului.

Harry își frecă bărbia. Îl mânca undeva, dar nu știa exact unde.

— Pot încerca, zise Bjørn. Pot folosi un expert extern. Presupun că ai vrea ca treaba asta să fie făcută discret?

— Dacă e să am vreo șansă de a urmări netulburat această linie de investigație, da.

— Ai făcut copii ale înregistrărilor?

— Nu, sunt toate pe cardul de memorie.

— Bine. Lasă-l într-un plic la Schrøder și trec eu să-l iau de acolo astăzi, mai târziu.

— Mersi, Bjørn.

Harry încheie convorbirea. Tastă litera R pentru Rakel. Celelalte taste de la lista de contacte erau O pentru Oleg, Ø pentru Øystein, K pentru Katrine, B pentru Bjørn, S pentru Sis și A pentru Ståle Aune. Astea erau toate. Îi erau suficiente lui Harry, chiar dacă Rakel îi spusese lui Ståle că Harry era dispus să cunoască oameni noi. Însă doar dacă inițialele lor nu erau deja luate. Tastă numărul de la serviciu al lui Rakel, fără extensia ei.

— Roar Bohr? întrebă el când îi răspunse recepționera.

— Se pare că Bohr nu este aici astăzi.

— Unde e și când se va întoarce?

— Nu am informații despre asta aici. Dar am un număr de mobil.

Harry reținu numărul, îl tastă în aplicația pentru informații telefonice și primi o adresă undeva între Smestad și Huseby și un număr de telefon fix. Se uită la ceas. 13:30. Apelă numărul.

— Da? răspunse o voce de femeie după cel de-al treilea apel.

— Scuze, am greșit numărul.

Harry închise și porni pe jos către stația de tramvai din capătul Birkelunden. Își frecă brațul. Nici de acolo nu provenea mâncărimea. Abia când ajunse în metroul către Smestad își dădu seama că mâncărimea era probabil în capul lui. Și că aproape sigur fusese declanșată de gestul posibil bine intenționat, dar la fel de posibil calculat al lui Ringdal. De fapt, el ar fi preferat să aibă în continuare interdicție în bar decât să fie destinatarul unui gest iritant de bunăvoință. Și că era posibil să fi subestimat judoul.

Cea care deschise ușa casei galbene emana acel gen de vitalitate tipică femeilor între 30 și 50 de ani care făceau parte din clasa socială superioară din vestul orașului. Era dificil de zis dacă era vorba de un ideal la care încercau să aspire sau de nivelul lor real de energie, dar Harry bănuia că statutul social influența modul nonșalant și zgomotos în care le dădeau ordine copiilor, câinelui și soțului, de preferat într-un loc public.

— Pia Bohr?

— Cu ce te pot ajuta?

Fără confirmare, cu o politețe ușor condescendentă, dar rostită cu un zâmbet încrezător. Femeia era scundă, nemachiată, iar ridurile sugerau că era mai apropiată de 50 de ani. Însă era zveltă ca o adolescentă. Harry bănuia că datorită orelor petrecute la sala de gimnastică și a traiului în aer liber.

— Poliția.

Își ridică legitimația.

— Bineînțeles, ești Harry Hole, zise ea, fără să se uite la document. Ți-am văzut poza în ziar. Ai fost soțul lui Rakel Fauke. Condoleanțele mele.

— Mulțumesc.

— Presupun că ai venit ca să vorbești cu Roar? Nu e aici.

— Când...

— În seara asta, poate. Lasă-mi numărul tău de telefon și o să-l rog să te contacteze.

— Mhm. Poate că aș putea discuta cu dumneata, doamnă Bohr?

— Cu mine? De ce?

— Nu va dura mult. Am nevoie să aflu câteva lucruri.

Privirea lui Harry se plimbă peste pantofarul din spatele ei.

— Pot să intru?

Harry observă ezitarea. Și descoperi ce căuta pe raftul de jos al pantofarului. O pereche de cizme militare sovietice, negre.

— Acum nu este un moment potrivit, tocmai fac... ceva.

— Pot aștepta.

Pia Bohr zâmbi fugar. Nu era frumoasă, doar drăguță. Posibil din categoria Toyota, cum obișnuia Øystein să categorisească femeile: nu ar fi fost prima opțiune a adolescenților, dar o opțiune care s-ar fi păstrat în cea mai bună formă cu trecerea anilor.

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să ies și să iau ceva de la farmacist. Putem discuta cât mergem până acolo, bine?

Femeia apucă o haină din cuier, ieși pe trepte și închise ușa în urma ei. Harry observase că broasca era de același fel cu cea de la ușa lui Rakel, fără mecanism de încuiere automată, însă Pia Bohr nu se deranjă să caute cheia. Cartier sigur. Fără indivizi ciudați care să-ți intre în casă.

Trecură de garaj, ieșiră pe poartă și porniră în jos pe drumul pe care primele mașini Tesla se întorceau bâzâind acasă după ziua scurtă de lucru.

Harry își vârî o țigară între buze fără să o aprindă.

— Vrei să iei pastile de somn?

— Pardon?

Harry ridică din umeri.

— Insomnie. I-ai spus detectivului nostru că soțul dumitale a fost acasă toată noaptea de 10 și 11 martie. Ca să știi așa ceva cu certitudine, nu aveai cum să dormi mult.

— Eu... da, sunt pastile de dormit.

— Mhm. Eu am avut nevoie de somnifere după ce m-am despărțit de Rakel. Insomnia ajunge să-ți mănânce sufletul. Ce ți-au dat?

— Ăă... Imovane și Somadril.

Pia mări pasul.

Harry își lungi și el pasul și duse bricheta sub țigară, dar nu reuși s-o aprindă.

— La fel și eu. Le-am luat două luni. Dumneata?

— Ceva de genul ăsta.

Harry își băgă bricheta înapoi în buzunar.

— De ce minți, Pia?

— Poftim?

— Imovane și Somadril sunt chestii grele. Dacă le iei două luni, devii dependent. Iar dacă ajungi așa, atunci le iei *în fiecare* noapte. Pentru că își fac treaba. Atât de bine, încât dacă le-ai fi luat în noaptea aia, ai fi ajuns în comă și n-ai fi avut nicio idee ce face soțul tău. Dar mie nu-mi dai impresia că ești genul dependent de sedative. Ești un pic prea energică și cu prezență puțin prea mare de spirit.

Pia Bohr încetini.

— Dar evident că ai putea lesne dovedi că mă înșel, zise Harry. Arătându-mi rețeta.

Pia se opri de tot. Își băgă mâna în buzunarul din spate al blugilor ei strâmți. Scoase de acolo o bucată de hârtie albastră, pe care o desfășură.

— Vezi? rosti ea cu o ușoară vibrație în voce, ridicând hârtia și indicând. So-ma-dril.

— Văd, zise Harry, luându-i hârtia înainte ca ea să apuce să reacționeze. Iar dacă mă uit mai îndeaproape, văd că a fost prescris pentru Bohr. Roar Bohr. El evident că nu ți-a spus cât de puternic este medicamentul de care are nevoie.

Harry îi înapoie rețeta.

— Poate că mai sunt și altele pe care nu ți le-a spus, Pia?

— Eu...

— A fost acasă în noaptea aia?

Ea înghiți în sec. Culoarea din obraji îi dispăruse, iar vitalitatea părea să-i fi secat. Harry modifică estimatul vârstei ei cu cinci ani.

— Nu, șopti ea. N-a fost.

Trecură de farmacie și merseă către parcul Smestaddammen, unde se așezară pe una dintre băncile de pe panta estică, cu priveliște înspre insulița pe care avea loc să crească o singură salcie.

— Primăvară, zise Pia. Orice în afară de primăvară. Vara e atât de verde aici. Crește totul în prostie. O mulțime de insecte. Pești, broaște. E atât de plin de

viață. Iar când dau frunzele copacilor și vântul trece prin sălcii, toate se agită și dansează atât de mult încât acoperă zgomotul șoselei, continuă ea și zâmbi cu tristețe. Și toamna în Oslo...

— Cea mai frumoasă toamnă din lume, zise Harry, aprinzându-și țigara.

— Chiar și iarna e mai bună decât primăvara, zise Pia. Cel puțin așa era în vremurile când puteai conta pe frig și gheață solidă. Obişnuiam să ne aducem copiii aici la patinaj. Le plăcea la nebunie.

— Câți...?

— Doi. O fată și un băiat. 28 și 25. June e biolog marin în Bergen, iar Gustav e la studii în Statele Unite.

— Ați pornit devreme.

Ea zâmbi nostalgică.

— Roar avea 23, iar eu 21 de ani când s-a născut June. Cuplurile care sunt mutate des prin țară în pozițiile de care are nevoie armata devin părinți devreme. Nevestele trebuie să aibă ceva de făcut, presupun. Ca soție de ofițer, ai două opțiuni. Te lași îmblânzită și accepți o viață de vacă de muls. Stai în staulul tău, naști viței, dai lapte, mesteci paie.

— Și a doua opțiune?

— Să nu devii nevestă de ofițer.

— Dar tu ai ales prima opțiune?

— Așa se pare.

— Mhm. De ce ai mințit în privința acelei nopți?

— Ca să fim scutiți de întrebări. De a deveni centrul atenției. Ți poți închipui cât ar fi dăunat reputației lui Roar dacă ar fi fost chemat la interogatoriu într-o anchetă legată de o crimă, nu? El n-are nevoie de așa ceva, dacă mă pot exprima astfel.

— De ce n-are nevoie de așa ceva?

Ea ridică din umeri.

— Nimeni n-are nevoie de așa ceva, nu? Mai ales în cartierul nostru.

— Deci unde a fost?

— Nu știu. Pe afară.

— Pe afară?

— Nu poate să doarmă.

— Somadril.

— A fost mai rău când s-a întors din Irak; atunci i-au dat Rohypnol pentru insomnie. A devenit dependent în

două săptămâni și avea stări de leșin. Dar acum refuză să mai ia ceva. Își îmbracă uniforma de luptă și zice că se duce în recunoaștere. Ca să stea de pază. Să supravegheze locul. Spune că se plimbă dintr-un loc în altul, ca o patrulă de noapte, camuflat. Presupun că e tipic pentru cei care suferă de tulburare de stres posttraumatic să fie permanent înspăimântați. De obicei, se întoarce acasă și doarme vreo două ore înainte de a pleca la lucru.

— Și reușește să păstreze afecțiunea asta ascunsă la lucru?

— Fiecare vede ce vrea să vadă. Iar Roar s-a priceput mereu să lase impresia pe care o dorea. E genul de persoană în care oamenii au încredere.

— Și tu?

Ea oftă.

— Soțul meu nu e o persoană rea. Dar uneori chiar și oamenii buni se dezintegrează.

— Când iese noaptea în patrulare ia vreo armă cu el?

— Nu știu. Iese după ce eu mă duc la culcare.

— Ai idee unde a fost în noaptea crimei?

— L-am întrebat după ce m-ați întrebat voi. A spus că a dormit în fosta cameră a lui June.

— Dar tu nu l-ai crezut?

— De ce spui așa ceva?

— Altfel le-ai fi spus polițiștilor că a dormit în altă cameră. Ai mințit pentru că ți-ai făcut griji că noi aveam altceva. Ceva care însemna că el avea nevoie de un alibi mai solid decât simplul adevăr.

— Hm, doar nu sugerezi la modul serios că îl suspectezi pe Roar?

Harry se uită la două lebede care înotau către ei. Zări un licăr de lumină dinspre dealul din spatele șoselei. Poate o fereastră deschisă.

— Sindromul posttraumatic, zise Harry. Care e trauma lui?

Ea oftă.

— Nu știu. O combinație de diverse. Chestii dure din copilărie. Apoi Irak, Afganistan. Dar când s-a întors din ultima misiune și mi-a spus că a părăsit armata, mi-am dat evident seama că s-a întâmplat ceva. Era schimbat. Mai închis în sine. După o mulțime de refuzuri, am reușit să scot de la el că omorâse pe cineva în

Afganistan. Evident că pentru asta se duseseră acolo, dar întâmplarea asta l-a marcat profund, nu voia să vorbească despre ea. Însă măcar era capabil să mai funcționeze.

— Și acum nu mai e?

Ea se uită la Harry cu ochii cuiva care naufragiase.

Iar el înțelese de ce se deschisese față de el, un străin, cu atâta ușurință. *Nu în cartierul nostru*. Ea dorise, tânjise cu disperare după asta, căci până acum nu avusese pe nimeni cu care să discute.

— După Rakel Fauke... după moartea soției tale, s-a prăbușit în bucăți. El... el nu mai funcționează, nu.

Licărul de lumină, din nou. Iar pe Harry îl izbi că licărul provenea cam din aceeași parte a dealului unde era casa familiei Bohr.

Harry se încordă. Văzuse ceva cu colțul ochiului, ceva între ei pe spătarul alb al băncii, ceva tremurător care se deplasase și dispăruse, ca o insectă roșie, rapidă și tăcută. Nu erau insecte aici în luna martie.

Harry se aplecă instantaneu, își înfipse călcâiele în sol, se împinse în ele și se aruncă cu spatele în spătarul băncii. Pia Bohr țipă când banca se răsturnă și ei doi căzură pe spate. Harry își înfășură brațele în jurul ei când alunecară de pe spătar și o apăsă cu putere în șanțul din spatele băncii. După care începu să se târâie prin noroi, trăgând-o pe Pia după el. Se opri și privi înspre panta dealului. Văzu că salcia se afla între ei și locul unde zărise licărul luminos. Ceva mai departe pe alee, un bărbat îmbrăcat cu un pulover cu glugă care își plimba câinele Rottweiler se opri și părea că se gândește să se implice.

— Poliția! țipă Harry. Înapoi! E un lunetist acolo!

Harry văzu o femeie în vârstă întorcându-se și grăbindu-se să se îndepărteze, însă bărbatul cu câinele nu se mișcă.

Pia încercă să se elibereze, dar Harry apăsă cu toată greutatea corpului asupra femeii micițe, astfel că erau față în față.

— Se pare că soțul tău e acasă până la urmă, zise el, scoțându-și telefonul. De-asta nu m-ai lăsat să intru. De-asta n-ai încuiat ușa când am plecat.

Formă un număr.

— Nu! țipă Pia.

— Serviciul de urgență, rosti o voce în telefon.
— Aici e inspectorul Harry Hole. Raportez un bărbat înarmat...

Telefonul îi fu smuls din mână.

— Doar folosește luneta puștii ca telescop.

Pia Bohr duse telefonul la ureche.

— Ne cerem scuze, am greșit numărul, zise ea, puse capăt convorbirii și-i dădu lui Harry telefonul înapoi. Nu așa ai spus tu când m-ai sunat?

Harry nu se mișcă.

— Ești cam greu, Hole. Poți să...

— De unde să știu că nu mă trezesc cu un glonț în frunte când mă ridic?

— Ai avut un punct roșu pe frunte de când ne-am așezat pe bancă.

Harry se uită la ea. Apoi se sprijini cu palmele în noroiul rece și se împinse în sus. Se ridică în picioare. Miji ochii către panta dealului. Se întoarse s-o ajute pe Pia, numai că ea se ridicase deja. Blugii și haina ei erau negre și ude de la noroi. Harry scoase o țigară îndoită din pachet.

— Soțul tău o să dispară acum?

— Așa îmi închipui, oftă ea. Trebuie să înțelegi că stă rău psihic și e foarte instabil în acest moment.

— Unde se duce?

— Nu știu.

— Știi că poți fi acuzată de obstrucționarea poliției, doamnă Bohr?

— Te referi la mine, la soțul meu sau la tine? întrebă ea, curățându-și pantalonii.

— Pardon?

— Nu ți s-ar permite să anchetezi uciderea propriei tale soții, Hole. Ești aici în calitate de detectiv privat. Sau ar fi mai bine să spunem detectiv *pirat*?

Harry rupse vârful îndoit al țigării și aprinse ce mai rămăsese din ea. Se uită în jos la propriile haine murdare. Paltonul i se rupsesse acolo unde dispăruse unul dintre nasturi.

— O să-mi spui dacă soțul dumitale se întoarce?

Pia dădu din cap spre apă.

— Ai grijă la aia, nu-i plac bărbații.

Harry se întoarse și văzu că una dintre lebede pornise agresivă spre el.

Când se întoarse la loc, Pia Bohr urca deja panta.

— Detectiv *pirat*?

— Dap, zise Harry, ținând deschisă ușa către Bjølsenhallen pentru Kaja.

Sala era strivită de clădirile comune din jurul ei. Kaja spusese că Clubul de Tenis de Masă Kjelsås se afla deasupra supermarketului mare de la parter.

— Tot reticent la ideea de lift? întrebă Kaja, străduindu-se să țină pasul cu Harry pe scări.

— Nu e vorba de idee, ci de mărime. Cum ai aflat de ofițerul ăsta de poliție militară?

— Nu erau așa de mulți norvegieni în Kabul, și acum am discutat cu cei mai mulți oameni cunoscuți acolo. Glenne e singurul care pare să aibă ceva să ne spună.

Fata de la recepție le spuse unde să meargă. Zgomotul pantofilor de sport pe parchet și cel al mingilor de ping-pong ajunse la ei înainte să cotească spre o încăpere mare, deschisă, unde câțiva oameni, cei mai mulți bărbați, dansau, se ghemuiau și se agitau la ambele capete ale meselor verzi de tenis de masă.

Kaja porni către unul dintre ei.

Doi bărbați loveau mingea în diagonală față de fileu, cu aceeași traiectorie de fiecare dată, forehand cu efect. Abia se mișcau. Se mulțumeau să repete aceeași mișcare, lovind mingea cu brațele îndoite și o răsucire scurtă a încheieturii, plus un pas înainte. Mingea se deplasa atât de repede încât părea o linie albă între cei doi, care păreau blocați în duel, ca un joc de computer cu ecranul înghețat.

Apoi unul dintre ei trimise mingea prea departe și aceasta țopăi pe podea, între celelalte mese.

— La naiba, rosti cel care o lovise.

Era un bărbat cu aspect sportiv, la 40–50 de ani, cu o bentiță neagră peste părul argintiu tuns scurt.

— Nu-ți dai seama de efect, rosti celălalt bărbat în vreme ce porni să aducă mingea înapoi.

— Jørn, rosti Kaja.

— Kaja!

Bărbatul cu bentiță zâmbi:

— Uite un soldat asudat pentru tine.

Cei doi se îmbrățișară.

Kaja i-l prezintă pe Harry.

— Mulțumesc că ai fost de acord să te vezi cu noi, zise Harry.

— Nimeni nu refuză o întâlnire cu tânăra asta, replică Jørn Glenne cu ochii încă zâmbitori, strângând mâna lui Harry suficient de tare încât acest gest să poată fi luat drept o provocare. Dar dacă aş fi ştiut că o să vină cu întăriri...

Kaja şi Glenne izbucniră în râs.

— Haideţi să luăm o cafea, zise Glenne, lăsându-şi paleta pe masă.

— Cum rămâne cu partenerul tău? întrebă Kaja.

— E antrenorul meu, adus şi plătit de mine, răspunse el, arătându-le drumul. Eu şi Connolly o să ne întâlnim în Juba la toamnă. Trebuie să fiu în formă.

— Un coleg american, îi explică Kaja lui Harry. Cât am stat în Kabul, ei doi au avut un nesfârşit turneu de tenis.

— Te interesează să vii şi tu? întrebă Glenne. Sunt sigur că ai tăi îţi pot găsi o slujbă acolo.

— Sudanul de Sud? întrebă Kaja. Cum mai e pe acolo acum?

— La fel ca înainte. Război civil, foamete, Dinkas, populaţiile dinka şi nuer, canibalism, violuri în grup şi mai multe arme decât în întregul Afganistan.

— Lasă-mă să mă gândesc la ofertă, zise Kaja, iar după expresia ei Harry înţelese că nu glumea.

Primiră cafea în cafeteria care semăna cu o cantină şi se așezară la o masă lângă o fereastră murdară care dădea înspre Bjølsen Valsemølle şi Akerselva. Jørn Glenne începu să vorbească înainte ca Harry şi Kaja să apuce să pună vreo întrebare.

— Am fost de acord să vorbesc fiindcă mi s-a luat de Roar Bohr în Kabul. O femeie a fost violată şi ucisă; era interpreta personală a lui Bohr. O femeie Hazara. Cei mai mulţi din comunitatea Hazara sunt săraci, simpli ţărani fără educaţie. Dar tânăra asta, Hela...

— Hala, îl corectă Kaja. Înseamnă cercul din jurul lunii pline.

— ...învăţase singură, în cea mai mare parte fără ajutor, engleza şi franceza. Şi era pe cale să înveţe şi norvegiana. Strălucită la limbi străine. A fost găsită chiar în faţa casei unde locuia cu alte femei care lucrau pentru coalitie şi diverse agenţii umanitare. Bineînţeles că şi tu locuiai acolo, Kaja.

Kaja încuviință.

— l-am suspectat pe talibani sau pe cineva din regiunea ei natală. Onoarea reprezintă în mod clar ceva extrem de important pentru musulmanii sunniți, și chiar mai mult pentru cei din comunitatea Hazara. Faptul că ea lucra pentru noi, necredincioșii, socializa cu bărbați și era îmbrăcată ca o occidentală a fost poate suficient ca să se dorească să fie transformată într-un exemplu.

— Am auzit de crime de onoare, zise Harry. Dar viol de onoare?

Glenne ridică din umeri.

— E posibil ca una să conducă la cealaltă. Dar cine poate ști? Bohr ne-a oprit de la anchetare.

— Zău?

— Trupul ei a fost găsit la o aruncătură de băț de casa pentru a cărei securitate eram noi responsabili. Era, practic, o zonă sub controlul nostru. În ciuda acestui fapt, Bohr a dat ancheta pe mâna poliției afgane locale. Când eu m-am opus, a replicat că poliția militară, care în acest caz era reprezentată de mine și de un alt tip, era sub comanda lui, însărcinată cu securitatea trupelor norvegiene din țară, și asta era tot. Chiar dacă știa prea bine că poliției afgane îi lipseau resursele și instrumentele de analiză criminalistică de care dispuneam noi. Luarea de amprente însemna pentru ei un concept nou, iar testarea ADN era un vis.

— Bohr a trebuit să se gândească la implicațiile politice, zise Kaja. Exista deja o adversitate masivă față de forțele occidentale care aveau prea mult control, iar Hala era afgană.

— Era *Hazara*, pufni Glenne. Bohr știa prea bine că acestui caz nu avea să i se acorde aceeași prioritate ca în situația în care ar fi fost paștună. Bun, s-a efectuat o autopsie și s-au descoperit în corpul ei urme de fluni-ceva. Chestia pe care o pun bărbații în băuturile femeilor dacă vor să le violeze...

— Flunitrazepam, zise Kaja. Cunoscut și sub numele de Rohypnol.

— Corect. Crezi că vreun afgan ar cheltui bani ca să drogheze o femeie înainte de a o viola?

— Mhm.

Glenne plesni masa cu palma.

— Nu, la naiba, a fost un străin! Și a fost cazul vreodată rezolvat? Bineînțeles că nu.

— Crezi cumva...

Harry luă o gură de cafea. Încercă să găsească o alternativă, o modalitate mai indirectă de a formula întrebarea, dar se răzgândi când ridică privirea și o întâlnește pe cea a lui Glenne.

— ...că Roar Bohr s-ar fi putut afla în spatele crimei și s-a asigurat ca responsabilitatea pentru anchetă să fie acordată oamenilor cu cele mai mici șanse de a-l prinde? De-asta ai vrut să vorbești cu noi?

Glenne clipi și deschise gura. Dar niciun sunet nu ieși de acolo.

— Ascultă Jørn, interveni Kaja. Știm că Bohr i-a spus soției lui că a omorât pe cineva în Afganistan. Și eu am vorbit cu Jan...

— Jan?

— Instructorul de tabără pentru Forțele Speciale. Înalt, blond...

— Ah, el. Și el era înnebunit după tine!

— În fine..., zise Kaja, plecându-și privirea, iar Harry bănuiește că ea părea stingherită să-i ofere volubilului Glenne ce dorea.

— ...Jan spune că n-au nicio evidență în acte cu vreo ucidere confirmată sau pretinsă legată de Roar. Ca ofițer comandant, în mod clar n-a fost prea mult pe front, dar ideea e că nu are omoruri consemnate mai devreme în timpul carierei, când a fost prezent pe front.

— Știu, zise Glenne. Oficial, Forțele Speciale n-au fost în Basra, dar Bohr a fost acolo pentru instructaj cu o unitate americană. Conform zvonurilor, a avut parte de multă acțiune, dar a rămas virgin. Iar cel mai aproape de o acțiune în Afganistan a fost atunci când sergentul Waage a fost capturat de talibani.

— Da, chestia aia, zise Kaja.

— Ce e cu ea? Întrebă Harry.

Glenne ridică din umeri.

— Bohr și Waage au fost într-o lungă călătorie și s-au oprit în deșert, pentru ca sergentul să-și facă nevoile. Sergentul s-a dus după niște stânci, iar după 20 de minute, când nu s-a întors și n-a răspuns la apel, Bohr spune în raportul lui că s-a dat jos din mașină ca să-l

caute. Dar eu sunt destul de convins că nu s-a mișcat din loc.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu se pot întâmpla multe într-un deșert. Pentru că unu sau doi fermieri talibani cu puști vechi și cuțite stăteau în spatele stâncilor și-l așteptau pe Bohr să vină în căutare. Bohr evident știa asta. Iar în mașina blindată era în siguranță, având teren deschis între el și stânci. Știa că n-aveau să existe martori care să-i dovedească minciuna. Așa că a încuiat toate portierele și a sunat la bază. I s-a spus că era un drum de cinci ore până acolo. Două zile mai târziu, o unitate afgană a descoperit o dâră de sânge pe asfalt, lungă de câțiva kilometri, la câteva ore distanță mai spre nord. Uneori, talibanii își torturează prizonierii târându-i în spatele unui căruț. Iar în afara unui sat aflat și mai la nord, a fost găsit un cap în vârful unui par înfipt lângă drum. Fața îi fusese distrusă de târârea pe asfalt, dar analiza ADN efectuată la Paris a confirmat că victima era sergentul Waage, bineînțeles.

— Mhm.

Harry se jucă cu ceașca lui de cafea.

— Crezi asta despre Bohr deoarece tu ai fi procedat la fel în locul lui, Glenne?

Ofițerul de poliție militară ridică din umeri.

— Nu-mi fac niciun fel de iluzii. Oamenii suntem și cu toții apucăm pe calea minimei rezistențe. Numai că n-am fost eu.

— Deci?

— Deci îi judec pe alții cu aceeași duritate cu care m-aș judeca pe mine. Și poate că Bohr a făcut și el asta. E greu pentru un ofițer comandant să-și piardă un subordonat. Oricum, după chestia asta, Bohr n-a mai fost niciodată la fel.

— Așadar tu crezi că și-a violat și ucis interpreta, dar l-a dărâmat că talibanii i-au răpit sergentul?

Glenne ridică din nou din umeri.

— Cum am mai spus, nu mi s-a permis să anchetez, așa că nu am decât teorii.

— Și care e cea mai bună?

— Că violul a fost doar o acoperire ca să pară o crimă motivată sexual. Să-i facă pe polițiștii locali să caute în

rândul suspectilor și perversilor obișnuiți. Ceea ce în Kabul înseamnă un dosar destul de subțire.

— O acoperire pentru ce anume?

— Pentru adevăratul proiect al lui Bohr. Acela de a ucide pe cineva.

— *Pe cineva?*

— Bohr avea o problemă cu omorâtul, știi deja. Iar când ești în Forțele Speciale, asta e o *mare* problemă.

— Zău? Nu credeam că sunt *atât* de însetați de sânge.

Glennne clătină din cap.

— Nu sunt, dar... cum să-ți explic? Membrii Forțelor Speciale din vechea școală, cei care treceau prin instructajul de parașutiști, erau aleși ca urmare a activității îndelungate de strângere de informații în spatele liniilor inamice, unde răbdarea și curajul sunt cele mai importante calități. Erau alergătorii de cursă lungă ai armatei, da? Acolo Bohr se potrivea. Acum accentul cade pe antiterorism în zone urbane. Și știi ce? Noile Forțe Speciale par niște jucători de hochei pe gheață, dacă înțelegi ce vreau să spun. Iar în acest nou mediu, a apărut un zvon care spunea că Bohr este...

Glennne se strâmbă, ca și cum nu-i plăcea gustul termenului care îi stătea pe limbă.

— Un laș? zise Harry.

— Impotent. Închipuie-ți rușinea. Ești la comandă, dar ești încă virgin. Și ești virgin nu pentru că n-ai avut niciodată ocazia, căci încă sunt soldați în Forțele Speciale care nu s-au trezit niciodată în situația de a trebui să ucidă. Ci pentru că n-ai putut ridica arma în sus când conta. Înțelegi la ce mă refer?

Harry încuviință.

— Ca veteran, Bohr știa că prima ucidere e cea mai grea, continuă Glennne. După ce omori prima dată, lucrurile devin mai ușoare. Mult mai ușoare. Așa că și-a ales o primă victimă ușoară. O femeie care nu se putea lupta, avea încredere în el și nu bănuia nimic. O membră a comunității Hazara urâte de toți, o šiită într-o țară de musulmani sunniți, o ființă pe care multă lume ar fi avut motive să o omoare. Și poate că după aceea a prins gustul crimelor. Omorârea cuiva conferă o senzație foarte specială. Mai bună decât sexul.

— Așa e?

— Așa se spune. Întreabă-i pe membrii Forțelor Speciale. Și cere-le să răspundă sincer.

Harry și Glenne se privesc lung câteva secunde, după care Glenne se uită la Kaja.

— Toate acestea sunt gândurile mele. Dar dacă Bohr a recunoscut în fața soției că a ucis-o pe Hela...

— Hala.

— ...atunci puteți conta pe ajutorul meu.

Glenne își goli ceașca cu cafea.

— Connolly nu ia niciodată pauză. Trebuie să mă întorc la antrenament.

— Ei bine, ce crezi despre Glenne? întrebă Kaja când ea și Harry ajunseră înapoi în stradă.

— Cred că lovește prea departe pentru că nu vede traiectoria mingii.

— Amuzant.

— Metaforic. Trage concluzii deplasate din traiectoria mingii, dar fără să judece ce tocmai a făcut adversarul său cu paleta.

— Jargonul ăsta ar trebui să-mi spună că știi totul despre tenisul de masă?

Harry ridică din umeri.

— Pivnița lui Øystein de când aveam zece ani. El, eu și Tresko. Și King Crimson. Ca să fiu sincer, la 16 ani știam mai multe despre mingi și rock progresiv decât despre fete. Noi...

Harry se opri brusc și se strâmbă.

— Ce e? întrebă Kaja.

— Vorbesc aiurea eu...

Închise ochii.

— ...vorbec aiurea ca să nu mă trezesc.

— Să nu te trezești?

Harry inspiră adânc.

— Eu dorm. Câtă vreme sunt adormit, cât reușesc să rămân într-un vis, pot merge mai departe cu căutarea lui. Dar din când în când îmi fuge pământul de sub picioare. Trebuie să mă concentrez să dorm, dacă mă trezesc...

— Ce se întâmplă?

— Atunci știi că e adevărat. Și atunci voi muri.

Harry ascultă. Fâșâit de cauciucuri pe asfalt. Sunetul unei mici cascade pe râul Akerselva.

— Sună a ceea ce psihologul meu numea visare lucidă, o auzi el pe Kaja spunând. Un vis în care poți controla totul. Și de-asta facem tot ce putem să nu ieșim din starea asta.

Harry clătină din cap.

— Eu nu pot controla nimic. Vreau doar să-l găsesc pe individul care a ucis-o pe Rakel. După asta o să mă trezesc. Și o să mor.

— De ce nu încerci să dormi ca lumea? Cred că ți-ar prinde bine un pic de odihnă, Harry.

Vocea ei era moale. Harry redeschise ochii. Kaja își ridicase mâna, probabil ca s-o lase pe umărul lui, însă se mulțumi să-și dea deoparte o şuviță de păr de pe față când văzu expresia din ochii lui.

El își dresе glasul.

— Spuneai că ai descoperit ceva în registrul proprietăților?

Kaja clipi de câteva ori din ochi.

— Da, zise ea. O cabană înregistrată pe numele lui Roar Bohr. În Eggedal. La o oră și 45 de minute, conform Google Maps.

— Bine. O să văd dacă Bjørn poate conduce mașina.

— Ești sigur că nu vrei să discuți cu Katrine și să lansezi o alertă pe numele lui?

— La ce bun? Pe ideea că nevasta lui n-a văzut cu ochii ei că el dormea în camera fiicei în noaptea aceea?

— Dacă ea n-ar crede că e suficient ce avem, de ce crezi tu asta?

Harry își închise haina și își scoase telefonul mobil.

— Pentru că eu am un instinct care a prins mai mulți ucigași decât oricare alt instinct din țara asta.

O simți pe Kaja privindu-l uimită în timp ce îl suna pe Bjørn.

— Pot conduce mașina, zise Bjørn după o scurtă pauză de gândire.

— Mersi.

— Încă ceva. Cardul ăla de memorie al tău...

— Da?

— I-am transmis plicul în numele tău lui Freund, expertul nostru 3D extern. N-am vorbit cu el, dar ți-am trimis un e-mail cu detaliile lui de contact, ca să puteți discuta direct.

— Am înțeles. Ai prefera ca numele tău să nu apară în povestea asta.

— E singura meserie pe care știu să o fac, Harry.

— Cum am zis, am înțeles.

— Dacă sunt dat afară acum, cu un copil și toate celelalte...

— Încetează, Bjørn, nu tu ești cel care ar trebui să-și ceară scuze. Eu ar trebui să o fac, pentru că te-am atras în porcăria asta.

Pauză. În ciuda celor spuse, Harry aproape că simțea la telefon conștiința vinovată a lui Bjørn.

— Vin să te iau, zise Bjørn.

Detectivul inspector Felah stătea cu ventilatorul la spate, însă continua să-și simtă cămașa lipită de piele. Ura căldura, ura Kabulul, își ura biroul blindat contra bombelor. Însă cel mai mult ura minciunile pe care trebuia să le asculte toată ziua. Cum erau cele livrate de bărbatul Hazara jalnic, analfabet, opioman care se afla acum în fața lui.

— Ai fost adus să mă vezi fiindcă ai susținut la interogatoriu că ne poți da numele ucigașului, zise Felah. Un străin.

— Doar dacă mă protejați, replică individul.

Felah se uită la omul care se ploconează în fața lui. Șapca ponosită pe care o învârtea între degete nu era o *pakol*, dar cel puțin îi acoperise părul murdar. Acel bandit șiit ignorant și șmecher se gândea fără îndoială că înlocuirea pedepsei cu moartea cu o sentință lungă de închisoare ar fi însemnat milă. Însă închisoarea însemna o moarte înceată și dureroasă, iar Felah ar fi ales, personal, varianta morții rapide prin spânzurare, fără ezitare.

Își șterse fruntea cu batista.

— Asta depinde de ce ai să-mi spui. Scuipă tot.

— El a ucis..., rosti omul cu voce tremurândă. Nu credea că-l vede cineva, dar eu l-am văzut. Cu ochii mei, jur, Allah mi-e martor.

— Un soldat străin, ai spus.

— Da, domnule. Dar asta n-a fost în luptă, asta a fost crimă. Crimă, pur și simplu.

— Înțeleg. Și cine era militarul ăsta străin?

— Liderul norvegienilor. Știu asta pentru că l-am recunoscut. Fusesse în satul nostru, vorbind despre cum sunt ei aici ca să ne ajute, că vom avea democrație și slujbe... toate cele.

Felah simți o clipă de emoție îndelung așteptată.

— Te referi la maiorul Jonassen?

— Nu, nu ăsta era numele lui. Locotenent-colonel Bo.

— Te referi la Bohr?

— Da, la el, domnule.

— Și l-ai văzut tu omorând un bărbat afgan?

— Nu, nu asta.

— Atunci ce?

Felah ascultă, simțind cum interesul lui dispare treptat. În primul rând, locotenent-colonelul Bohr plecase acasă, iar șansele de a obține extrădarea lui erau practic nule.

În al doilea rând, un comandant ieșit din joc nu mai însemna o piesă valoroasă pentru șahul politic din Kabul, un joc pe care Felah îl ura, de fapt, mai mult decât pe toate celelalte laolaltă. În al treilea rând, victima nu era o persoană care să se califice pentru volumul de resurse necesar pentru investigarea celor susținute de acest opioman. Și mai era și al patrulea rând. Totul era o minciună. Bineînțeles că era o minciună. Toată lumea căuta să-și salveze pielea. Iar cu cât individul îi oferea mai multe detalii despre crimă — și Felah avea încredere că ele se potriveau cu puținul pe care îl știau deja — cu atât Felah era mai convins că acesta descrie o crimă comisă chiar de el. O idee nebună, iar Felah n-avea de gând să folosească puținele resurse ca să investigheze ipoteza. Dependență de opiu sau crimă — oricum, un om nu putea fi spânzurat decât o singură dată.

— Chiar nu poate merge mai repede? întrebă Harry, privind întunericul de dincolo de mazăga de pe parbriz și de ștergătoarele care se agitau la greu.

— Ba da, dar aș prefera să nu ies de pe drum când în mașină se află asemenea creiere de neînlocuit. Mai ales într-o mașină cu centuri de siguranță de modă veche și fără airbaguri.

Ca de obicei, Bjørn își dăduse scaunul atât de mult înapoi încât stătea mai degrabă întins pe el.

Un camion care luase curba din direcție opusă pe autostrada 287 trecu pe lângă ei atât de aproape, că Volvo-ul Amazon 1970 al lui Bjørn se zgudui.

— Chiar și eu am airbaguri, zise Harry, privind dincolo de Bjørn la barierele joase de protecție și la râul încă înghețat care curgea pe lângă șosea de vreo zece kilometri. Râul Haglebu, conform GPS-ului de la telefonul din poala lui. Când privi în cealaltă direcție, văzu panta abruptă și acoperită cu zăpadă și pădurea întunecată de brazi. În fața lor: șoseaua asfaltată care înghițea lumina farurilor și șerpuia îngustă și predictibilă către munți, alte păduri și sălbăticie.

Citise că în acea zonă se presupunea că existau urși bruni. Iar în vreme ce versanții se înălțau deasupra lor, vocea de la radio — care printre piesele difuzate anunța că ascultau postul *național* P10 Country — își pierde orice credibilitate când fu înlocuită intermitent de un bâzâit, după care dispăru cu totul.

Harry închise radioul.

Bjørn îl redeschise. Ajustă frecvența. Pârâituri și o senzație de spațiu pustiu postapocaliptic.

— Digitalul a ucis radioul clasic, zise Harry.

— Ba deloc, îl contră Bjørn. Au o stație locală pe aici.

Brusc, printre bâzâituri se auzi sunetul de oțel ascuțit al unei chitare electrice.

— Iată! zâmbi el.

— Radio Hallingdal.

— Cel mai bun canal de muzică country din Norvegia.

— Deci încă nu poți șofa fără muzică country?

— Haide, șofatul și muzica country sunt ca ginul și apa tonică, replică Bjørn. Și au bingo la radio în fiecare sâmbătă. Ascultă!

Chitara se estompă și o voce anunță că venise vremea ca ascultătorii să pregătească cartoanele de bingo, mai ales în Flă, unde, pentru prima dată în istorie, toți cei cinci câștigători ai penultimei ediții supraviețuiseră. După care chitara reveni la volum maxim.

— Putem să-l dăm mai încet? zise Harry, uitându-se la ecranul iluminat al telefonului.

— Poți suporta un pic de country, Harry. Ți-am dat albumul ăla Ramones pentru că e country mascat. Chiar trebuie să asculți *I Wanted Everything* și *Don't Come Close*.

— Mă sună Kaja.

Bjørn închise radioul și Harry își duse telefonul la ureche.

— Bună, Kaja.

— Bună! Unde ești?

— Eggedal.

— Unde în Eggedal?

Harry privi afară.

— Undeva aproape de fundul văii.

— Nu știi?

— Nu.

— Bine. N-am găsit nimic specific legat de Roar Bohr. N-are cazier judiciar și niciunul dintre cei cu care am vorbit nu a spus ceva care să sugereze că ar fi un potențial ucigaș. Îl descriu toți ca un om de mare bun-simț. Aproape supraprotector când e vorba de copiii și soldații lui. Am vorbit cu un angajat NHRI care mi-a spus aceleași lucruri.

— Stai așa. Cum i-ai făcut să vorbească?

— Le-am spus că lucrez la un profil laudativ legat de timpul petrecut de Roar Bohr în Afganistan, pentru revista Crucii Roșii.

— Deci i-ai mințit?

— Nu chiar. Poate că o să scriu acel articol. Poate că încă nu i-am întrebat pe cei de la Crucea Roșie dacă sunt interesați.

— Șmecheră. Zi mai departe.

— Când am întrebat-o pe angajata NHRI cum a luat Bohr moartea lui Rakel Fauke, femeia mi-a spus că a părut supărat și epuizat, că și-a luat mult timp liber în ultimele zile și că astăzi s-a anunțat bolnav. Am întrebat ce gen de relație aveau Bohr și Rakel și ea mi-a zis că Bohr o supraveghea cu un ochi în plus pe Rakel.

— Un ochi în plus? Adică avea grijă de ea?

— Nu știu, dar așa s-a exprimat.

— Ai zis că n-ai descoperit nimic *specific* despre Bohr. Asta înseamnă că ai găsit ceva nespecific?

— Da. Cum am zis, Bohr nu are cazier judiciar, dar am descoperit un caz vechi când i-am căutat numele în arhivă. Se pare că o anume Margaret Bohr s-a dus la poliție în 1988, deoarece fiica ei de 17 ani, Bianca, fusese violată. Mama a susținut că fiica ei avea comportamentul tipic de victimă a unui viol și avea tăieturi pe abdomen și mâini. Poliția a interogat-o pe Bianca, însă fata a negat că ar fi fost violată și a spus că și-a făcut singură rănilor. Conform raportului întocmit, au existat suspiciuni de incest, iar printre suspecții menționați s-au numărat tatăl Biancăi și fratele ei mai mare, Roar Bohr, care avea pe atunci un pic peste 20 de ani. Ulterior, atât tatăl, cât și Bianca au fost internați pentru scurtă vreme în spital, pentru tratament psihiatric. Dar nu s-a descoperit niciodată ce s-a întâmplat în realitate, dacă s-a întâmplat ceva. Când am căutat apoi numele Bianca Bohr, a apărut un raport de la secția de poliție Sigdal, datat cinci ani mai târziu. Bianca Bohr fusese găsită moartă pe pietrele de pe fundul cascadei de 25 de metri din Norafossen. Cabana familiei Bohr este la patru kilometri distanță în amonte.

— Sigdal. E vorba de aceeași cabană către care ne îndreptăm noi?

— Presupun că da. Autopsia a arătat că Bianca a murit înecată. Poliția a tras concluzia că ar fi putut cădea accidental în râu, dar că era mai probabil ca ea să-și fi luat viața.

— De ce?

— Un martor o văzuse pe Bianca alergând în picioarele goale prin zăpadă pe poteca dintre cabană și râu, îmbrăcată doar cu o rochie albastră. Sunt câteva sute de metri între cabană și râu. Când a fost găsită, era goală. Psihiatrul a confirmat, de asemenea, că ea avusese

tendințe suicidare. Am reușit să găsesc numărul lui de telefon și i-am lăsat un mesaj pe robot.

— Bine.

— Încă în Eggedal?

— Presupun că da.

Bjørn porni din nou radioul și o voce monotonă care citea numere, repetându-le cifră cu cifră, se uni cu scârțâitul cauciucurilor pe asfalt. Pădurea și întunericul păreau să devină mai dense, iar pereții văii, mai abrupti.

Bohr își sprijini pușca de cea mai joasă și mai groasă creangă și se uită prin lunetă. Văzu punctul roșu dansând pe zidul de lemn înainte să găsească fereastra. Era întuneric, dar individul era pe drum. Individul care trebuia oprit înainte să distrugă totul avea să vină, iar Bohr știa asta pur și simplu. Era doar o chestiune de timp. Iar timpul era singurul lucru care îi mai rămăsese lui Bohr.

— E chiar în sus pe dealul ăsta, zise Harry, uitându-se la ecranul telefonului, unde un simbol roșu în formă de lacrimă marca coordonatele pe care i le dăduse Kaja.

Parcaseră pe marginea drumului și Bjørn oprise motorul și stinsese farurile.

Harry se aplecă în față și se uită prin parbrizul peste care începuse să cadă o ploaie ușoară:

Pare destul de puțin populat.

— Ar fi mai bine să luăm niște mărgele pentru băștinași, zise Bjørn, apucând o lanternă și pistolul de serviciu din torpedou.

— Mă gândeam să urc singur până acolo, replică Harry.

— Și să mă lași singur aici, când mie mi-e frică de întuneric?

Harry își duse un deget la frunte.

— Ți amintești ce am spus despre lunetele cu laser? Sunt încă afectat după Smestaddammen. ăsta e proiectul meu, iar tu ești în concediu de paternitate.

— Ai văzut dialogurile alea din filme, când femeia îl pisălogește pe erou ca s-o ia într-o acțiune periculoasă?

— Da...

— De obicei dau pe repede înainte peste porțiunile astea, căci știu cine o să câștige. Mergem?

— Sigur e cabana asta? întrebă Bjørn.

— Da, conform GPS-ului, răspunse Harry, care își ținea haina deasupra telefonului.

În parte ca să adăpostească telefonul de ploaia care înlocuise rafalele de zăpadă, în parte ca să împiedice lumina telefonului să le trădeze poziția, dacă Bohr îi căuta. Căci, *dacă* Bohr era în cabană, întunericul dinăuntru sugera că exact asta făcea. Harry miji ochii în sus. Descoperiseră o potecă ce se întindea parțial pe terenul gol, iar urmele maronii din locurile cu zăpadă indicau că fusese folosită recent. Nu avuseseră nevoie de mai mult de 15 minute ca s-o descopere. Zăpada de pe sol reflecta lumina, dar continua să fie prea întuneric ca să vadă ce culoare avea cabana. Harry paria pe roșu. Ploaia camufla sunetele în vreme ce ei se apropiau, dar masca și orice alte sunete dinăuntru cabanei.

— Eu intru, tu așteaptă aici, zise Harry.

— Am nevoie de un pic mai mult instructaj, am fost prea multă vreme în Departamentul de Criminalistică.

— Trage un foc dacă vezi pe altcineva în afară de mine trăgând, zise Harry, după care ieși de la adăpostul crengilor joase și ude și se avântă spre cabană.

Existau reguli de pătrundere într-o casă în cazul în care credeai că poți întâmpina rezistență armată. Harry cunoștea câteva din ele. Probabil că Roar Bohr le știa pe toate. Așa că n-avea sens să se gândească prea mult. Se duse direct la ușă și apăsă pe clanță. Încuiată. Se plasă în lateralul ușii și bătu în ea de două ori.

— Poliția!

Se sprijini de perete și ascultă. Nu auzi decât ploaia persistentă. Și o creangă rupându-se undeva. Miji ochii în beznă, dar nu văzu decât un perete negru, solid. Numără până la cinci, apoi izbi geamul de lângă ușă cu patul pistolului. Geamul se făcu fărâme. Întinse mâna înăuntru și slăbi zăvorul ferestrei. Cadrul de lemn se umflase, așa că fu nevoit să apuce bine de el și să tragă. Se cățăără înăuntru.

Inhală mirosul aromat de lemn de mesteacăn și cenușă. Își aprinse lanterna, ținând-o departe de trup în eventualitatea că ar fi luat-o cineva drept țintă. Plimbă fasciculul prin încăperea până ce dădu de un comutator lângă ușă. Harry apăsă pe el și lampa din tavan se aprinse, iar el se grăbi să se posteze cu spatele la peretele dintre ferestre.

Scrută încăperea de la stânga la dreapta, cum ar fi procedat la locul unei crime. Se afla în living, de unde două uși duceau către dormitoare cu paturi suprapuse. Nicio baie. Un blat de bucătărie cu o chiuvetă și un radio într-un capăt al încăperii. Un șemineu deschis. Mobilier de cabană tipic norvegian — pin — un dulap de lemn vopsit și un pistol mitralieră și o pușcă automată sprijinite de perete. O masă cu față de masă croșetată și lumânări, o revistă sportivă, două cuțite de vânatoare lucitoare și un joc de domino. Foi de hârtie A4 tipărite erau prinse pe pereți pretutindeni. Harry încetă să mai respire când o văzu pe Rakel lângă cămin. Poza o arăta stând în spatele unei ferestre cu gratii. Fereastra bucătăriei din Holmenkollveien. Trebuie să fi fost făcută chiar din fața camerei video.

Harry se forță să continue inspecția vizuală.

Deasupra mesei erau poze cu alte femei, unele având sub ele tăieturi de ziar. Când se întoarse spre peretele din spate, Harry văzu alte poze. Cu bărbați. Peste zece, prinse pe trei coloane și numerotate. Îi recunoscă imediat pe trei dintre bărbați. Numărul 1 era Anton Blix, care fusese condamnat pentru mai multe violuri și o crimă dublă cu zece ani înainte. Numărul 2 era Svein Finne. Iar mai jos, la numărul 6, Valentin Gjertsen. Harry crezu că recunoaște și alte fețe. Criminali violenți foarte cunoscuți, cel puțin unul dintre ei mort și vreo doi încă în pușcărie, din câte știa el. Se uită la tăieturile de ziar din cealaltă parte a încăperii și reuși să discearnă un titlu cu litere mari: *Violată în parc*. Literele de pe celelalte tăieturi erau prea mici.

Dacă se apropia, devenea el însuși o țintă pentru cineva aflat afară.

Numai că, evident, putea stinge plafoniera, ca să folosească doar lanterna.

Privirea lui Harry se întoarse către comutator, dar dădu din nou peste Rakel.

Nu-i vedea fața, dar era ceva în felul în care stătea la fereastră. Ca o căprioară care își ridicase capul și ciulise urechile. Care adulmecase pericolul. Poate că de-aceea părea atât de singură. *Mă așteaptă pe mine*, se gândi Harry. *Așa cum am așteptat-o eu pe ea. Noi doi, așteptând.*

Harry realizează că pășise în lumină, era vizibil pentru oricine, de oriunde. Ce naiba făcea? Închise ochii.

Și așteaptă.

Roar Bohr avea luneta fixată asupra spatelui persoanei din camera luminată. Oprise vederea cu laser, care îl trădase când Pia și Hole stăteau pe bancă, lângă Smestaddammen. Picăturile de ploaie cădeau din copacii de deasupra lui și de pe cozorocul șepcii. Așteaptă.

Nu se întâmplă nimic.

Harry deschise ochii. Începu să respire din nou.

Și citi tăieturile de ziar.

Unele se îngălbeniseră, altele erau vechi de vreo doi ani. Relatări despre violuri. Fără nume, doar vârste, locuri, o scurtă descriere a celor întâmplate. Oslo, Østlandet. Un viol în Stavanger. Dumnezeu știa de ce păstra Bohr pozele, dar Harry nu se îndoia că era vorba de victimele violurilor. Deci ce era cu pozele bărbaților? Un soi de top zece al celor mai răi — sau poate al celor mai buni — violatori din Norvegia? Ceva la care să aspire Roar Bohr, cu care să se măsoare?

Harry descuie ușa și o deschise.

— Bjørn! E liber!

Se uită la poza prinsă lângă ușă. Lumina puternică a soarelui în ochii verzi mijiti, o mână dând laoparte o șuviță de păr auriu-marونیu, o vestă albă cu simbolul Crucii Roșii pe ea, peisaj deșertic, Kaja zâmbind cu dinții ei ascuțiți.

Harry privi în jos. Văzu aceleași cizme militare pe care le văzuse în holul casei lui Bohr.

Stâncile din deșert. Talibanii așteptându-l pe numărul doi să iasă din mașina blindată.

— Nu, Bjørn! Nu!

— Kaja Solness, rosti vocea exagerat de groasă dinspre blatul de piatră neagră de lângă cuptor.

— Ofițer la Poliția din Oslo, rosti tare Kaja, inspectând rafturile frigiderului în căutare de ceva de mâncare.

— Și cum vă pot ajuta, ofițer Solness?

— Căutăm un agresor în serie.

Își turnă un pahar cu suc de mere, în speranța că-i va crește puțin glicemia. Verifică ora. Un restaurant local se deschisese pe strada Vibe de când fusese ea ultima dată acasă.

— Evident, sunt conștientă că, în calitate de psihiatru, sunteți sub jurământ de confidențialitate când e vorba de pacienți care încă trăiesc, dar povestea asta privește un pacient decedat...

— Aceeași regulă.

— ...pe care noi îl suspectăm că a fost violat de cineva pe care vrem să-l împiedicăm să mai violeze alte persoane.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Dați-mi de știre după ce v-ați mai gândit, London.

Habar n-avea de ce prenumele individului, unul dintre cele mai mari orașe ale lumii, părea să sugereze singurătate. Opri speakerul telefonului, îl luă împreună cu paharul cu suc și se înapoie în living.

— Întrebați-mă și o să vedem, zise el.

— Mersi. Vă amintiți de o pacientă pe nume Bianca Bohr?

— Da.

Rostise afirmația pe un ton care îi spunea Kajei că își amintea și ce se întâmplase cu ea.

— Când o vedeți ca pacientă, ați crezut că ea fusese violată?

— Nu știu.

— Bine. A manifestat vreun comportament care să indice...

— Comportamentele pacienților psihiatrici pot indica multe lucruri. N-aș elimina violul. Sau abuzul. Ori alte traume. Dar astea sunt doar speculații.

— Tatăl ei a fost, de asemenea, internat pentru probleme de sănătate mentală. A vorbit ea vreodată despre el?

— În timpul discuțiilor dintre psihiatri și pacienți vorbim aproape întotdeauna despre relația cu părinții lor, dar nu-mi amintesc nimic care să mi se fi părut aparte.

— Bine. Dar în legătură cu fratele ei mai mare, Roar?

Kaja apăsă o tastă a computerului și ecranul reveni la viață. Imaginea încremenită arăta silueta unei persoane care părăsea casa lui Rakel.

O nouă pauză lungă. Kaja luă o gură de suc și privi grădina de afară.

— Vă referiți la un agresor în serie care e încă în libertate?

— Da, răspunse Kaja.

— În perioada în care Bianca a fost internată la noi, una dintre asistente a remarcat că ea striga în mod repetat un nume în somn. Numele pe care tocmai l-ai menționat.

— Credeți că Bianca ar fi putut să fie violată nu de către tată, ci de către fratele mai mare?

— Cum am spus, Solness, nu pot elimina...

— Dar gândul v-a trecut prin minte, nu?

Kaja căută să asculte sunetul respirației lui, în încercarea de a-l interpreta, dar nu auzi decât ploaia de afară.

— Bianca mi-a spus ceva, dar trebuie să subliniez că era psihotică, iar când pacienții suferă de psihoză spun tot felul de lucruri.

— Ce a spus?

— Că fratele ei i-a provocat un avort în cabana familiei.

Kaja se înfioră.

— Evident, așa ceva nu trebuie să se fi petrecut neapărat, zise London. Dar îmi amintesc de un desen pe care ea l-a prins deasupra patului din camera ei. Era un vultur mare care se năpustea asupra unui băiețel. Iar din ciocul păsării ieșeau literele R-O-A-R.

— Ca în verbul englezesc³.

— Așa am ales să îl interpretez atunci, da.

— Dar în retrospectivă?

Kaja îl auzi oftând zgomotos.

— E destul de tipic ca atunci când un pacient se sinucide, să îți închipui că ai interpretat eronat totul, că tot ce-ai gândit și ai făcut a fost greșit. Când a murit Bianca, noi credeam, de fapt, că merge spre mai bine. Așa că m-am uitat pe vechile însemnări ca să văd ce am înțeles eronat, unde am greșit. Și am descoperit că în două ocazii — pe care eu le-am socotit doar

bolboroseală psihotică — ea mi-a spus că ei îl uciseseră pe fratele ei mai mare.

— Cine sunt *ei*?

— Ea însăși și fratele ei mai mare.

— Ce înseamnă asta? Că Roar a luat parte la propria ucidere?

Roar Bohr coborî patul puștii, dar lăsă țeava sprijinită de creangă.

Persoana pe care o avusese în cătarea armei se îndepărtase de fereastra luminată.

Absorbi sunetele întunericului din jurul lui.

Ploaie. Sunet de cauciucuri pe asfaltul umed, nu departe. Ghici că e un Volvo. Aici, pe Lyder Sagen, le plăceau Volvo-urile. Și Volkswagenurile. Modelele Estate. Cele scumpe. În Smestad erau mai mult Audi și BMW. Grădinile de aici nu erau atât de obsesiv de îngrijite precum cele din cartierul lui, însă aspectul lor mai relaxat nu însemna neapărat mai puțină muncă și planificare. Grădina sălbatică a Kajei era excepția; aici domnea anarhia. În apărarea ei, Kaja nu stătuse prea mult pe acasă în ultimii ani. Iar el nu se plânga. Arbuștii și copacii crescuți îi ofereau un camuflaj mai bun decât în Kabul. Odată fusese nevoit să se ascundă în spatele unei mașini arse pe acoperișul unui garaj, mult prea expus, dar era singurul loc de unde putea avea o priveliște completă asupra hostelului unde locuiau fetele. Petrecuse destule ore acolo urmărind-o pe Kaja Solness prin lentila puștii ca să știe că n-ar fi lăsat grădina să crească în voie dacă nu ar fi avut lucruri mai importante de făcut. Și le făcuse. Oamenii fac atâtea lucruri aparte când socotesc că nu sunt văzuți, iar Roar Bohr știa despre Kaja Solness lucruri despre care alți oameni habar n-aveau. Cu ajutorul lunetei Swarovski putea lesne citi textul de pe monitorul computerului Kajei, dacă ea nu-i stătea în drum. Iar acum ea tocmai apăsase o tastă ca să lumineze ecranul. Se vedea o imagine pe ecran. Făcută noaptea, arăta o casă cu o fereastră luminată.

Bohr avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că se uita la casa lui Rakel.

Ajustă luneta și apropie ecranul. Văzu că nu era o imagine încremenită, ci o înregistrare. Probabil că

— Ofițer la Poliția din Oslo, rosti tare Kaja, inspectând rafturile frigiderului în căutare de ceva de mâncare.

— Și cum vă pot ajuta, ofițer Solness?

— Căutăm un agresor în serie.

Își turnă un pahar cu suc de mere, în speranța că-i va crește puțin glicemia. Verifică ora. Un restaurant local se deschisese pe strada Vibe de când fusese ea ultima dată acasă.

— Evident, sunt conștientă că, în calitate de psihiatru, sunteți sub jurământ de confidențialitate când e vorba de pacienți care încă trăiesc, dar povestea asta privește un pacient decedat...

— Aceeași regulă.

— ...pe care noi îl suspectăm că a fost violat de cineva pe care vrem să-l împiedicăm să mai violeze alte persoane.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Dați-mi de știre după ce v-ați mai gândit, London.

Habar n-avea de ce prenumele individului, unul dintre cele mai mari orașe ale lumii, părea să sugereze singurătate. Opri speakerul telefonului, îl luă împreună cu paharul cu suc și se înapoie în living.

— Întrebați-mă și o să vedem, zise el.

— Mersi. Vă amintiți de o pacientă pe nume Bianca Bohr?

— Da.

Rostise afirmația pe un ton care îi spunea Kajei că își amintea și ce se întâmplase cu ea.

— Când o vedeți ca pacientă, ați crezut că ea fusese violată?

— Nu știu.

— Bine. A manifestat vreun comportament care să indice...

— Comportamentele pacienților psihiatrici pot indica multe lucruri. N-aș elimina violul. Sau abuzul. Ori alte traume. Dar astea sunt doar speculații.

— Tatăl ei a fost, de asemenea, internat pentru probleme de sănătate mentală. A vorbit ea vreodată despre el?

— În timpul discuțiilor dintre psihiatri și pacienți vorbim aproape întotdeauna despre relația cu părinții lor, dar nu-mi amintesc nimic care să mi se fi părut aparte.

— Bine. Dar în legătură cu fratele ei mai mare, Roar?

Kaja apăsă o tastă a computerului și ecranul reveni la viață. Imaginea încremenită arăta silueta unei persoane care părăsea casa lui Rakel.

O nouă pauză lungă. Kaja luă o gură de suc și privi grădina de afară.

— Vă referiți la un agresor în serie care e încă în libertate?

— Da, răspunse Kaja.

— În perioada în care Bianca a fost internată la noi, una dintre asistente a remarcat că ea striga în mod repetat un nume în somn. Numele pe care tocmai l-ai menționat.

— Credeți că Bianca ar fi putut să fie violată nu de către tată, ci de către fratele mai mare?

— Cum am spus, Solness, nu pot elimina...

— Dar gândul v-a trecut prin minte, nu?

Kaja căută să asculte sunetul respirației lui, în încercarea de a-l interpreta, dar nu auzi decât ploaia de afară.

— Bianca mi-a spus ceva, dar trebuie să subliniez că era psihotică, iar când pacienții suferă de psihoză spun tot felul de lucruri.

— Ce a spus?

— Că fratele ei i-a provocat un avort în cabana familiei.

Kaja se înfioră.

— Evident, așa ceva nu trebuie să se fi petrecut neapărat, zise London. Dar îmi amintesc de un desen pe care ea l-a prins deasupra patului din camera ei. Era un vultur mare care se năpustea asupra unui băiețel. Iar din ciocul păsării ieșeau literele R-O-A-R.

— Ca în verbul englezesc³.

— Așa am ales să îl interpretez atunci, da.

— Dar în retrospectivă?

Kaja îl auzi oftând zgomotos.

— E destul de tipic ca atunci când un pacient se sinucide, să îți închipui că ai interpretat eronat totul, că tot ce-ai gândit și ai făcut a fost greșit. Când a murit Bianca, noi credeam, de fapt, că merge spre mai bine. Așa că m-am uitat pe vechile însemnări ca să văd ce am înțeles eronat, unde am greșit. Și am descoperit că în două ocazii — pe care eu le-am socotit doar

bolboroseală psihotică — ea mi-a spus că ei îl uciseseră pe fratele ei mai mare.

— Cine sunt *ei*?

— Ea însăși și fratele ei mai mare.

— Ce înseamnă asta? Că Roar a luat parte la propria ucidere?

Roar Bohr coborî patul puștii, dar lăsa țeava sprijinită de creangă.

Persoana pe care o avusese în căutarea armei se îndepărtase de fereastra luminată.

Absorbi sunetele întunericului din jurul lui.

Ploaie. Sunet de cauciucuri pe asfaltul umed, nu departe. Ghici că e un Volvo. Aici, pe Lyder Sagen, le plăceau Volvo-urile. Și Volkswagenurile. Modelele Estate. Cele scumpe. În Smestad erau mai mult Audi și BMW. Grădinile de aici nu erau atât de obsesiv de îngrijite precum cele din cartierul lui, însă aspectul lor mai relaxat nu însemna neapărat mai puțină muncă și planificare. Grădina sălbatică a Kajei era excepția; aici domnea anarhia. În apărarea ei, Kaja nu stătuse prea mult pe acasă în ultimii ani. Iar el nu se plângea. Arbuștii și copacii crescuți îi ofereau un camuflaj mai bun decât în Kabul. Odată fusese nevoit să se ascundă în spatele unei mașini arse pe acoperișul unui garaj, mult prea expus, dar era singurul loc de unde putea avea o priveliște completă asupra hostelului unde locuiau fetele. Petrecuse destule ore acolo urmărind-o pe Kaja Solness prin lentila puștii ca să știe că n-ar fi lăsat grădina să crească în voie dacă nu ar fi avut lucruri mai importante de făcut. Și le făcuse. Oamenii fac atâtea lucruri aparte când socotesc că nu sunt văzuți, iar Roar Bohr știa despre Kaja Solness lucruri despre care alți oameni habar n-aveau. Cu ajutorul lunetei Swarovski putea lesne citi textul de pe monitorul computerului Kajei, dacă ea nu-i stătea în drum. Iar acum ea tocmai apăsase o tastă ca să lumineze ecranul. Se vedea o imagine pe ecran. Făcută noaptea, arăta o casă cu o fereastră luminată.

Bohr avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că se uita la casa lui Rakel.

Ajustă luneta și apropie ecranul. Văzu că nu era o imagine încremenită, ci o înregistrare. Probabil că

fusesse filmată din locul unde obișnuia el să stea. Ce dracu'? Apoi se deschise ușa casei lui Rakel și în cadrul ei apăru o siluetă. Bohr își ținu respirația, astfel ca pușca să rămână complet nemișcată, și așa reuși să citească data și ora din partea de jos a clipului video.

Era din noaptea crimei.

Roar Bohr dădu drumul aerului din plămâni și își sprijini arma de trunchiul copacului.

Oare imaginea era suficient de bună ca persoana să fie identificată?

Își petrecu mâna stângă peste șold. Peste cuțitul *karambit*.

Gândește. Gândește, apoi acționează.

Degetul îi alunecă pe marginea rece de oțel. În sus și în jos. În sus și în jos.

— Ai grijă, rosti Harry ca avertisment.

— Ce mai e acum? întrebă Bjørn.

Harry nu știa dacă Bjørn se referea la exclamația lui de la cabană, care se dovedise lipsită de temeii.

— Ploaie înghețată.

— Văd și eu, zise Bjørn, frânând ușor înainte de a coti pe podul din fața lor.

Ploaia încetase, dar o peliculă de gheață lucea pe asfalt înaintea lor. După ce traversară râul, drumul se îndreptă la loc și Bjørn accelerează. Un indicator. *Oslo 85 kilometri*. Nu se vedeau multe mașini pe șosea, iar dacă prindeau un pic de asfalt uscat sub roți, puteau ajunge înapoi în oraș într-o oră și un pic.

— Ești *suficient* de sigur că nu vrei să emitem o alertă? întrebă Bjørn.

— Mhm.

Harry închise ochii. Roar Bohr fusese recent la cabană, căci ziarul din coșul de lemn era vechi de șase zile. Însă nu era acolo acum. Nicio urmă în zăpada din fața ușii. Niciun fel de alimente. Mucegai pe resturile de cafea din cana de pe masă. Cizmele de la ușă erau uscate, probabil că avea mai multe perechi.

— L-am sunat pe expertul ăla 3D, Freund. Apropo, prenumele lui e Sigurd.

Bjørn chicoti.

— Katrine a sugerat să ne botezăm copilul după solistul trupei Suede. Brett. Brett Bratt. Ce-a avut Freund

de spus?

— Că o să se uite la cardul de memorie și că mă pot aștepta la un răspuns în weekend. l-am explicat ce se află pe el și mi-a zis că nu poate face prea multe în privința lipsei de lumină. Însă, prin măsurarea înălțimii cadrului ușii și a lățimii treptelor din Holmenkollveien, a admis că mi-ar putea oferi înălțimea persoanei destul de precis. Dacă spun că trebuie să-l arestăm pe Bohr ca urmare a celor descoperite în urma pătrunderii în cabana lui fără mandat de percheziție, intri și tu în belea, Bjørn. Are mai mult sens să folosim faptul că înălțimea individului din cadrul ușii se potrivește cu a lui Bohr, așa tu nu poți fi legat în niciun fel de acele imagini. O să-i sun pe cei de la Kripos, o să explic că am imagini care dovedesc că Bohr a fost la locul faptei și o să le sugerez să-i verifice cabana. O să descopere o fereastră spartă, dar oricine putea face asta.

Harry văzu lumini albastre pâlpâind în capătul întinderii de drum drept din fața lor. Trecură pe lângă un triunghi de avertizare. Bjørn încetini. Un camion cu remorcă era parcat pe marginea sensului lor de mers. În cealaltă parte zăcea carcasa unei mașini, lângă bariera de protecție din fața râului. Ceea ce fusese odinioară o mașină îi amintea acum lui Harry de o cutie de conserve storcită.

Un polițist le făcu semn să treacă mai departe.

— Stai așa, zise Harry, coborând geamul portierei. Mașina aia are numere de Oslo.

Bjørn opri Volvo-ul lângă un polițist cu o față de bulldog, cu un gât și brațe care păreau prea scurte, răsărind din jumătatea superioară prea umflată a corpului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry, ridicându-și legitimația.

Polițistul se uită la ea și dădu din cap.

— Șoferul camionului este interogat, așa că ar trebui să aflăm destul de repede. E ghețuș, așa că *ar putea fi* doar un accident.

— Drumul e cam drept pentru așa ceva, nu?

— Da, răspunse polițistul, compunându-și o expresie sobră, profesională. În cel mai rău caz, avem câte unul pe lună. Noi numim întinderea asta de șosea „ultimul drum“. Știți dumneavoastră, ultimul drum pe care

oamenii condamnați la moarte în America îl fac înainte de scaunul electric.

— Mhm. Noi căutăm un tip care locuiește în Oslo, așa că ar fi interesant de știut cine conducea mașina.

Polițistul inspiră adânc.

— Ca să fiu sincer, când o mașină care cântărește 1 300 de kile intră cu 80–90 de kilometri la oră în fața unui camion de aproape 50 de tone, centurile de siguranță și airbagurile nu prea mai folosesc la nimic. Nu v-aș putea spune cine conducea mașina aia nici dacă ar fi fost fratele meu. Sau soră-mea, dacă veni vorba. Dar mașina este înregistrată pe numele Stein Hansen, așa că deocamdată plecăm de la premisa că el a fost.

— Mersi, zise Harry, ridicând geamul portierei.

Merseră mai departe în tăcere.

— Pari ușurat, zise Bjørn după o vreme.

— Da? se miră Harry.

— Crezi că Bohr ar fi scăpat prea ușor așa, nu?

— Murind în accident de mașină?

— Vreau să spun lăsându-te în această lume, să suferi singur zilnic. N-ar fi corect, nu? Vrei să sufere la fel.

Harry se uită pe geam. Luna lumina printr-o spărtură în nori, colorând în argintiu gheața de pe râu.

Bjørn dădu drumul la radio.

The Highwaymen.

Harry ascultă o vreme, apoi își scoase telefonul și o sună pe Kaja.

Niciun răspuns.

Ciudat.

Încercă din nou.

Așteptă până intră căsuța ei vocală. Vocea ei. Amintirea lui Rakel. Bipul sonor. Harry își drese glasul.

— Eu sunt. Sună-mă.

Probabil că era cu căștile pe urechi, ascultând iar muzică tare. Ștergătoarele de parbriz trecură peste geam. Din nou și din nou. Un nou început, o pagină goală la fiecare trei secunde. Iertarea fără sfârșit a păcatelor.

La radio se auzeau iodlere two-tone și muzică la banjo.

Cu doi ani și jumătate înainte

Roar Bohr își șterse sudoarea de pe frunte și ridică privirea către cerul de deasupra deșertului.

Soarele se topise și de-asta el nu-l putea vedea. Se dizolvase, împrăștiindu-se ca un strat de cupru auriu peste albastrul cețos. Iar sub el: un vultur-călugăr, aripile lui cu anvergura de trei metri, ca o cruce neagră pe cuprul galben.

Bohr privi din nou în jur. Erau doar ei doi acolo. Ei doi și deșertul deschis, pustiu, bolovănos, pante deluroase și petice stâncoase. Evident, ieșitul pe teren fără protecție suplimentară, doar doi oameni într-un vehicul, constituia o încălcare a regulilor de siguranță din manuale. Însă în raport avea să spună că fusese un omagiu adus satului natal al Halei, un apel la inimile afganilor: șeful Halei îi dusesese personal trupul acasă, fără altă protecție în afara celei de care avusese ea parte.

Încă o lună, după care avea să plece acasă după cea de-a treia misiune, ultima, în Afganistan. Îi era dor să se întoarcă, îi fusese mereu dor de casă, însă nu era fericit. Știa că după ce ajungea acasă, două sau trei săptămâni mai târziu avea să înceapă să-i fie dor să se reîntoarcă aici.

Numai că n-aveau să mai existe alte misiuni. Aplicase și fusese acceptat pentru poziția de șef al INDO Oslo, Institutul Național pentru Drepturile Omului nou înființat. INDO se afla în subordinea Parlamentului, dar funcționa ca organism independent. Urmau să ancheteze chestiuni legate de drepturile omului, furnizând informații și consiliere adunării naționale, deși dincolo de asta sarcinile lor erau vagi. Însă asta însemna doar că el și ceilalți 18 membri ai personalului puteau influența ce scop ar trebui să aibă organizația. Din multe puncte de vedere, era un fel de continuare a ceea ce făcuse el în Afganistan, numai că fără arme. Așa că avea să accepte slujba. Oricum n-avea cum să ajungă general. Era genul de informație pe care o primeai într-o

manieră foarte respectuoasă și discretă. Că nu făceau parte dintre aleși. Dar nu din cauza asta trebuia el să plece din Afganistan.

Cu ochiul minții o vedea pe Hala zăcând pe asfalt. De obicei era îmbrăcată cu haine occidentale și un hijab modest, însă în acea noapte purtase o tunică albastră *shalwar kameez*, ridicată până în jurul mijlocului. Bohr își amintea șoldurile și abdomenul goale, pielea cu luciul acela care avea să se estompeze încet. Așa cum se estompase viața din ochii aceia superbi. Chiar și moartă, Hala arătase ca Bianca. Observase, când Hala i se prezentase ca interpreta lui personală, că prin ochii ei privea Bianca, că se întorsese din moarte, din apele râului, ca să fie din nou cu el. Bineînțeles că Hala n-avea de unde să știe asta, nu era genul de lucru pe care i l-ar fi putut explica vreodată. Iar acum se dusesse și ea.

Însă descoperise pe altcineva care semăna cu Bianca. Șefa securității de la Crucea Roșie. Kaja Solness. Poate că Bianca trăia acum înăuntrul ei? Sau în altcineva. Trebuia să-și țină ochii deschiși.

— N-o face, imploră bărbatul, îngenunchind pe asfalt în spatele Land Roverului parcat la marginea șoselei.

Uniforma lui de camuflaj, în culori deschise, avea trei dungi pe piept indicând că era sergent, iar pe brațul stâng purta emblema Forțelor Speciale: un pumnal înaripat. Mâinile îi erau împreunate. Probabil pentru că încheieturile lui erau legate cu cabluri subțiri, de genul celor pe care le foloseau la prizonierii de război. Un lanț lung de cinci metri se întindea de la cablu la un cârlig din spatele vehiculului.

— Lasă-mă să plec, Bohr. Am bani. O moștenire. Pot păstra tăcerea dacă poți și tu. Nimeni nu trebuie să afle vreodată ce s-a întâmplat.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Bohr, fără a lua țeva pistolului său Colt Canada C8 de la fruntea sergentului.

Individul înghiți în gol.

— O femeie afgană. O Hazara. Toată lumea știe că tu și ea erați apropiați, dar câtă vreme nu se agită nimeni, totul va fi uitat în curând.

— N-ar fi trebuit să spui nimănui ce ai văzut, Waage. De-asta trebuie să te ucid. Tu n-ai uita. Eu n-aș uita.

— 2 000 000 de coroane, Bohr. Nu, 2 500 000. Bani gheață, când ajungem în Norvegia.

Roar Bohr porni spre Land Rover.

— Nu! Nu! Tu nu ești asasin, Bohr! strigă subalternul lui.

Bohr se urcă la volan, porni motorul și demară. Nu simți niciun fel de rezistență când lanțul îl trase pe sergent în picioare, făcându-l pe acesta să alerge după mașină.

Bohr încetini. Apăsă pedala de accelerație de fiecare dată când lanțul slăbea. Îl urmări pe sergent alergând într-un soi de goană împleticită, cu mâinile întinse în față ca într-o rugăciune.

40 de grade. Chiar și mergând la pas, sergentul avea să se deshidrateze în curând. N-avea să mai poată sta în picioare și urma să se prăbușească. Spre ei, pe șosea, venea un fermier cu un cal și o căruță. Când acesta trecu pe lângă ei, sergentul strigă spre el, implorând ajutor, însă fermierul abia dacă dădu din cap și-și văzu de hățurile lui. Străini. Taliban. Războiul lor nu era și războiul lui — el se războia cu seceta, cu foametea, cu chinurile neîncetate ale vieții cotidiene.

Bohr se aplecă în față și se uită la cer.

Vulturul-călugăr îi urmărea.

Nimănui nu-i erau îndeplinite rugăciunile. Nimănui.

— Ești sigur că nu vrei să aștept? întrebă Bjørn.

— Du-te acasă, te așteaptă, răspunse Harry, privind spre casa Kajei pe geamul portierei.

Luminile din living erau aprinse.

Harry coborî și își aprinse țigara pe care nu avusese voie să și-o aprindă în mașină.

— Reguli noi odată cu copilul, îi explicase Bjørn. Katrine nu vrea să simtă fum nicăieri.

— Mmm. Cam preiau puterea din clipa în care devin mame, nu?

Bjørn ridicase din umeri.

— Nu știu cum e cu preluatul puterii. Katrine o cam avea deja.

Harry trase patru fumuri adânci. După care stinse țigara și o băgă înapoi în pachet. Poarta casei scârțâi când o deschise. De pe fierul forjat curgea apă, așadar plouase și acolo.

Se duse la ușă și apăsă pe butonul soneriei. Așteptă.

După zece secunde de tăcere încercă clanța. Descuiată, ca data trecută. Încercat de un sentiment de déjà-vu, intră și trecu de ușa deschisă de la bucătărie. Văzu un telefon la încărcat pe blatul de lucru din bucătărie. Așa se explica de ce ea nu-i răspunsese la apeluri. Poate. Deschise ușa către living.

Gol.

Dădu s-o strige, când creierul lui înregistrează un sunet în spate, un pocnet al parchetului. Într-o fracțiune de secundă, creierul lui raționează că era evident Kaja, care cobora sau ieșea de la toaletă, așa că nu dădu alarma.

Cel puțin nu până ce un braț îl prinse de gât și o cârpă i se așează peste gură și nas. Când înregistrează pericolul, creierul trimise automat comanda ca el să inspire adânc înainte ca acea cârpă să-i blocheze orice sursă de aer. Iar când procesul cognitiv mai lent al creierului ajunsese la concluzia că asta era, de fapt, scopul cârpei, era prea târziu.

Harry privi în jur. Era într-o sală de bal. O orchestră interpreta un vals lent. O văzu. Era așezată la o masă acoperită de o față albă de masă, sub unul dintre candelabrele de cristal. Cei doi bărbați în smoching, aflați alături de ea, de o parte și de alta, încercau să-i capteze atenția. Însă privirea ei era concentrată asupra lui Harry. Iar acea privire îi spunea să se grăbească. Purta rochia neagră prin excelență, una dintre cele câteva rochii negre pe care le numea rochia neagră. Harry văzu că era îmbrăcat cu costumul negru, singurul, cel pe care îl purta la botezuri, nunți și înmormântări. Își croi drum printre mese, dar înainta încet, ca prin apă. Trebuia să fie multă agitație la suprafața apei, căci el era tras înainte și înapoi, iar candelabrele în formă de S se legănau în ritmul valsului. Când ajunse acolo și încercă să spună ceva, să dea drumul mesei, picioarele i se ridicară de pe podea și el începu să se înalțe. Ea întinse mâna către a lui, dar el ajunsese deja departe și, chiar dacă ea s-ar fi ridicat de pe scaun și s-ar fi întins spre el, tot rămânea departe, căci el se înălța tot mai sus. Atunci el descoperi că apa începe să devină roșie, atât de roșie că ea dispăru din vedere, roșie și caldă, iar presiunea din capul lui începu să crească. La început nu-și dădu seama că nu poate respira, evident că nu putea, așa că începu să se agite, trebuia să iasă la suprafață.

— Bună seara, Harry.

Harry deschise ochii. Lumina îl săgetă ca un cuțit, așa că îi închise la loc.

— Triclorometan. Cunoscut și sub numele de cloroform. O metodă cam învechită, evident, dar eficientă. O foloseam în E14 ori de câte ori trebuia să răpim pe cineva.

Harry întredeschise ochii. O lampă îi bătea direct în ochi.

— Probabil ai o mulțime de întrebări. Cum ar fi „ce s-a întâmplat?” și „unde sunt?” și „cine e ăsta?”.

Vocea venea din întunericul din spatele lămpii. Schimbaseră doar câteva vorbe la înmormântare, însă

Harry recunoscuse vocea cu r-urile ei rostogolite.

— Dar dă-mi voie să răspund la întrebarea pe care ți-o pui cel mai mult, Harry: „ce vrea de la mine?”

— Bohr, rosti Harry cu voce răgușită. Unde-i Kaja?

— Nu-ți face griji în privința asta, Harry.

După acustică, Harry înțelese că se afla într-o încăpere spațioasă. Probabil cu pereți de lemn. Așadar, nu o pivniță. Însă era frig și umed, ca și cum încăperea era nefolosită. Mirosul era neutru, ca într-o sală de ședințe sau într-un spațiu deschis de birouri. Putea să aibă sens. Brațele lui erau legate de brațele scaunului, iar picioarele de postamentul pe roțile al unui scaun de birou. Nu simțea miros de vopsea sau lucrări de renovare, însă Harry văzu lumina reflectându-se de plasticul transparent care fusese întins pe parchet dedesubtul și în fața scaunului.

— Ai ucis-o și pe Kaja, Bohr?

— Și pe?

— Ca pe Rakel. Și ca pe celelalte fete ale căror poze sunt în cabana ta.

Harry auzi pașii celui alt în spatele lămpii.

— Am o mărturisire de făcut, Harry. Am ucis. Nu credeam că voi fi în stare, dar s-a dovedit că m-am înșelat. Și se spune că odată ce ai început...

Pașii se opriră.

Harry își dădu capul pe spate și se uită la tavan. Una dintre plăci fusese scoasă, iar dinăuntru ieșea o mulțime de cabluri rețezate. Probabil un cablaj de IT.

— Am auzit un zvon că unul dintre oamenii mei din Forțele Speciale, Waage, știa ceva despre moartea interpretei mele, Hala. Când am verificat și am descoperit ce știa, mi-a fost clar că urma să-l omor.

Harry tuși.

— Era pe urmele tale. Așa că l-ai ucis. Acum vrei să mă ucizi pe mine. N-am niciun interes să ajung confesorul tău, Bohr, așa că mergi mai departe cu execuția.

— Mă înțelegi greșit, Harry.

— Când toată lumea te înțelege greșit, Bohr, poate că e vremea să te întrebi dacă nu ești nebun. Termină treaba, amărâtule, sunt gata.

— Te grăbești al naibii de tare.

— Poate că e mai bine acolo decât aici. Poate că și compania e mai plăcută.

— Mă înțelegi greșit, Harry. Lasă-mă să-ți explic.

— Nu!

Harry trase de scaun, dar legăturile îl țineau strâns.

— Ascultă. Te rog. Nu am omorât-o pe Rakel.

— Știu că ai omorât-o pe Rakel, Bohr. Nu vreau să aflu nimic și nu vreau să aud niciun fel de scuze jalnice...

Harry se opri când chipul lui Roar Bohr deveni brusc vizibil, iluminat de dedesubt, ca într-un film de groază. Harry avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că lumina provenea de la un telefon aflat pe masa dintre ei, care tocmai începuse să sune.

Bohr se uită la telefon.

— E al tău, Harry. E Kaja Solness.

Bohr atinse ecranul și duse telefonul la urechea lui Harry.

— Harry?

Vocea Kajei.

Harry își dresă glasul.

— Unde... unde ești?

— Tocmai am intrat. Am văzut că ai sunat, dar trebuia să mănânc, așa că m-am dus la noul restaurant de la colț și mi-am lăsat telefonul acasă, la încărcat. Spune-mi, ai fost pe aici?

— Pe aici?

— Computerul meu a fost mutat de pe birou pe masa din living. Spune-mi că tu ai fost, căci altfel încep să-mi fac griji.

Harry se uită în direcția lămpii.

— Harry? Unde ești? Pari așa de...

— Eu am fost, zise Harry. N-ai de ce să-ți faci griji. Ascultă, sunt în toiul unei chestii acum. Te sun eu mai târziu, bine?

— Bine, răspunse ea circumspectă.

Bohr apăsă tasta de încheiere a apelului și puse telefonul pe masă.

— De ce n-ai dat alarma?

— Dacă avea vreun sens să fac asta, nu m-ai fi lăsat să vorbesc cu ea.

— Eu cred că e din cauză că mă crezi, Harry.

— M-ai legat de un scaun. Ce cred eu e complet irelevant.

Bohr apăru din nou în lumină. Ținea în mână un cuțit mare, cu lamă lată. Harry încercă să înghită, dar

gura lui era prea uscată. Bohr apropie cuțitul de Harry. De partea de jos a brațului drept al scaunului. Tăie. Procedă la fel cu brațul stâng. Harry își ridică brațele și luă cuțitul.

— Te-am legat de scaun ca să nu mă ataci înainte de a auzi totul, zise Bohr în vreme ce Harry își tăia legăturile de la glezne. Rakel mi-a povestit ce probleme ați avut legat de câteva anchete de-ale tale. De la oameni lăsați în libertate. Așa că v-am supravegheat pe amândoi.

— Amândoi?

— Cel mai mult pe ea. Am stat de pază. Așa cum am păzit-o pe Kaja în Kabul, după ce Hala a fost violată și ucisă. Și acum în Oslo.

— Știi că asta se cheamă paranoia?

— Da.

Harry se îndreptă de spate și își frecă antebrațele. Păstră cuțitul.

— Mhm. Povestește-mi.

— De unde vrei să încep?

— Începe cu sergentul.

— Am înțeles. Nimeni din Forțele Speciale nu e tocmai idiot. Criteriile de admitere sunt prea stricte pentru așa ceva. Dar sergentul Waage era unul dintre acei soldați care au mai mult testosteron decât creier, dacă mă pot exprima așa. În zilele care au urmat morții Halei, când toată lumea vorbea despre ea, am auzit că cineva spusese că Hala trebuia să fi îndrăgit Norvegia, avea un cuvânt norvegian tatuat pe corp. Am cercetat și am aflat că sergentul Waage spusese asta după câteva băuturi la bar. Însă Hala era mereu acoperită, iar tatuajul era chiar deasupra inimii. Era imposibil ca ea să se fi încurcat cu Waage. Și eu știam că Hala ținea secret tatuajul. Chiar dacă utilizarea henei este larg răspândită, mulți musulmani socotesc tatuajele permanente drept „un păcat al pielii”.

— Mhm. Dar tatuajul nu era un secret pentru tine?

— Nu. În afară de cel care l-a realizat, eu am fost singura persoană care știa de el. Înainte de a-și face tatuajul, Hala m-a întrebat cum se scria corect și dacă existau înțelesuri duble despre care ea trebuia să știe.

— Care era cuvântul?

Bohr zâmbi trist.

— „Prieten.” Era atât de fascinată de limbile străine, încât voia să știe dacă diferite pronunții ale cuvântului aveau înțelesuri și conotații diferite.

— Poate că Waage a auzit de tatuaj de la cei care au găsit-o sau care au efectuat autopsia.

— Asta e și ideea. Două dintre rănilile de cuțit...

Se opri și inspiră adânc și întretăiat, apoi reluă:

— Două dintre cele *16 răni de cuțit* sfâșiaseră tatuajul, făcând cuvântul de neînțeles, mai puțin dacă știai deja care fusese.

— Asta dacă nu erai persoana care a violat-o și a văzut tatuajul înainte de a o înjunghia.

— Da.

— Înțeleg, dar asta nu prea se califică drept dovadă, Bohr.

— Nu. Conform regulilor de imunitate care se aplică forțelor internaționale, Waage ar fi fost trimis înapoi în Norvegia, unde orice avocat cât de cât priceput l-ar fi scăpat de pedeapsă.

— Așa că te-ai autonumit jurat și judecător?

Roar Bohr încuviință.

— Hala era interpreta mea. Responsabilitatea mea. La fel și sergentul Waage. Responsabilitatea mea. l-am contactat pe părinții Halei și le-am spus că le voi duce eu personal rămășițele ei pământești în satul lor. A fost un drum de cinci ore din Kabul. În cea mai mare parte, deșert pustiu. l-am ordonat lui Waage să conducă. Iar după câteva ore de mers i-am spus să oprească, i-am pus un pistol la tâmplă și am obținut mărturisirea. După aia l-am legat de Land Rover și am pornit mașina. Așa-numita T și E.

— T și E?

— Tragere și eviscerare. Pedeapsa pentru înaltă trădare în Anglia, între 1283 și 1870. Condamnatul era tras cu o frânghie până ce aproape murea, după care i se deschidea abdomenul, îi erau scoase mațele, care erau apoi arse, în vreme ce el privea. După care îi tăiau capul. Însă înainte de toate astea, era tras până la spânzurătoare de un cal, de unde și *tragerea*. Dacă drumul era lung de la închisoare la spânzurătoare, omul putea avea norocul să moară până atunci. Când nu mai putea merge sau alerga după cal, era târât pe jos. Carnea

se rupea de pe el, strat după strat. Era o moarte lentă și extrem de dureroasă.

Harry se gândi la dâra lungă de sânge descoperită pe asfalt.

— Familia Halei a fost extrem de recunoscătoare că i-am dus trupul înapoi acasă, zise Bohr. Și pentru leșul ucigașului. Sau ce rămăsese din el. A fost o ceremonie funerară frumoasă.

— Și trupul sergentului?

— Nu știu ce au făcut cu el. Eviscerarea este probabil o chestie englezească. Însă decapitarea este evident internațională, capul lui a fost găsit înfipt într-un par în afara satului.

— Și tu ai raportat că sergentul a dispărut la înapoiere?

— Da.

— Mhm. De ce le păzești pe aceste femei?

Tăcere. Bohr se așezase pe marginea mesei și Harry încercă să citească expresia de pe fața lui. Bohr începu apoi să vorbească monoton, fără intonație:

— Am avut o soră. Bianca. Sora mea mai mică. A fost violată când avea 17 ani. Ar fi trebuit să am grijă de ea în acea seară, dar am vrut să mă duc la cinema ca să văd *Die Hard*. Era cotate ca fiind pentru cei peste 18 ani. Mi-a spus abia câțiva ani mai târziu că a fost violată în acea seară. În timp ce eu mă uitam la Bruce Willis.

— De ce nu ți-a spus imediat?

Bohr inspiră adânc.

— Violatorul a amenințat că mă omoară pe mine, fratele ei mai mare, dacă spune ceva. Habar n-avea cum de violatorul știa că ea are un frate mai mare.

— Cum arăta violatorul?

— Nu l-a văzut nicio clipă bine și a zis că era prea întuneric. Asta dacă nu cumva mintea ei blocase totul. Am văzut așa ceva petrecându-se în Sudan. Soldați care treceau prin lucruri atât de oribile încât pur și simplu uitau de ele. Se puteau trezi a doua zi ca să nege sincer că fuseseră acolo și văzuseră ceva. Pentru unii, reprimarea funcționează perfect. Pentru alții apare mai târziu, sub formă de amintiri. Coșmaruri. Cred că Bianca și-a amintit totul. Și n-a suportat. Groaza a dărâmat-o.

— Și tu crezi că a fost vina ta?

— Bineînțeles că a fost vina mea.

— Știi că ești deranjat la cap, nu, Bohr?

— Bineînțeles. Tu nu ești?

— Ce făceai acasă la Kaja?

— Am văzut că are un videoclip pe computer, un individ care părăsește casa lui Rakel în noaptea crimei. Așa că, atunci când ea a ieșit, am intrat să mă uit mai bine la el.

— Ce ai descoperit?

— Nimic. Imagini de calitate proastă. După aia am auzit ușa. Am plecat din living și m-am dus în bucătărie.

— Ca să te apropii de mine pe la spate, în hol. Și, din întâmplare, aveai niște cloroform la tine?

— Am mereu cloroform la mine.

— De ce?

— Oricine a încercat să pătrundă în vreuna dintre casele doamnelor mele sfârșește pe scaunul pe care stai tu.

— Și?

— Și plătește prețul.

— De ce îmi spui toate astea, Bohr?

Bohr plesni din palme.

— Trebuie să recunosc că la început am crezut că tu ai ucis-o pe Rakel, Harry.

— Da?

— Soțul supărat. E clasic, nu? E primul lucru la care te gândești. Și am crezut că văd asta în ochii tăi la înmormântare. Un amestec de nevinovăție și remușcare. Expresia care aparține cuiva care a ucis fără alt motiv în afara propriei uri și poftă și care regretă gestul. Care regretă atât de mult, încât reușește să suprime acțiunea. Pentru că doar așa poate supraviețui, căci adevărul este de nesuportat. Am zărit expresia asta la sergentul Waage. Ca și cum ar fi reușit să uite ce-i făcuse Halei și și-a amintit abia când l-am confruntat cu fapta lui. Însă după aceea, când am aflat că ai un alibi, am înțeles că vinovăția pe care o văzusem în ochii tăi era la fel ca a mea. Vinovăție pentru că n-ai fost în stare să previi. Iar motivul pentru care îți spun asta...

Bohr se ridică de pe masă și dispăru în întuneric, continuând să vorbească.

— ...e pentru că știu că vrei același lucru ca și mine. Vrei să-i vezi pedepsiți. Ne-au luat de lângă noi pe

cineva iubit. Închisoarea nu e suficientă. O moarte ușoară nu e suficientă.

Luminile fluorescente pâlpăiră de câteva ori, apoi încăperea fu scaldată în lumină.

Da, era un spațiu de birou. Sau fusese. Cele șase sau șapte birouri, urmele deschise la culoare unde stătuseră computerele, coșurile de gunoi, diverse echipamente, o imprimantă — totul sugera că acel spațiu fusese abandonat în grabă. Pe peretele din lemn alb atârna o poză cu regele. *Militari*, își zise automat Harry.

— Mergem? întrebă Bohr.

Harry se ridică. Se simțea amețit și porni cam nesigur pe picioare către ușa de lemn unde aștepta Bohr, ținând telefonul, pistolul și bricheta lui Harry.

— Unde ai fost tu? În noaptea când Rakel a fost ucisă? Că n-ai fost acasă..., întrebă Harry în vreme ce băga în buzunare telefonul și bricheta și cântărea pistolul în mână.

— Era weekend, am fost la cabană. În Eggedal. Mă tem că singur.

— Ce căutai acolo?

— Da, ce căutam? Să lustruiesc arme. Să aprind soba. Să gândesc. Să ascult radioul.

— Mhm. Radio Hallingdal?

— Da, de fapt e singurul post pe care îl prinzi acolo.

— Au avut emisiune de bingo în seara aia.

— Așa e. Îți petreci mult timp în Hallingdal?

— Nu. Îți amintești ceva aparte?

Bohr ridică o sprânceană.

— Despre partida de bingo?

— Da.

Bohr clătină din cap.

— Nimic? zise Harry, simțind greutatea pistolului.

Trase concluzia că gloanțele nu fuseseră scoase din magazie.

— Nu. Mă interoghezi?

— Gândește.

Bohr se încruntă.

— Poate ceva despre faptul că toți câștigătorii erau din același loc? Ål. Sau Flå.

— Bingo, rosti Harry încetișor, punând pistolul în buzunarul hainei. Te anunț că te-am scos de pe lista mea de suspecti.

Roar Bohr se uită lung la Harry.

— Te puteam ucide acolo fără să afle cineva. Dar *radio bingo* m-a scos de pe listă?

Harry ridică din umeri.

— Am nevoie de o țigară.

Coborâra câteva trepte de lemn uzate care pocneau și ieșiră în noapte în clipa în care se auzi un ceas bătând ora.

— La naiba, zise Harry, inspirând aerul rece.

În piața din fața lor oamenii se grăbeau către baruri și restaurante, iar pe deasupra acoperișurilor se vedea clădirea Primăriei.

— Suntem în mijlocul orașului.

Harry auzise ceasul mare al Primăriei sunând pe melodii de Kraftwerk și Dolly Parton, iar odată Oleg fusese încântat să recunoască acorduri din jocul Minecraft. Însă de această dată ceasul interpreta una dintre melodiile obișnuite, *Watchman's Song*, de Edvard Grieg. Ceea ce însemna că era miezul nopții. Harry se întoarse. Clădirea din care ieșiseră semăna cu o baracă de lemn aflată chiar în interiorul Fortăreței Akershus.

— Nu e exact sediul M16 sau Langley, dar aici era sediul E14, zise Bohr.

— E14?

Harry își scoase pachetul de țigări din buzunarul pantalonilor.

— O organizație norvegiană de spionaj care a avut viață scurtă.

— Îmi amintesc vag de ea.

— A început în 1995, a activat câțiva ani făcând chestii de acțiune gen James Bond, după care au urmat lupte pentru putere și certuri politice legate de metodele folosite, până a fost închisă, în 2006. De atunci clădirea e pustie.

— Dar tu ai cheile?

— Am fost aici în ultimii ei ani de existență. Nimeni nu mi le-a cerut înapoi.

— Mhm. Un fost spion. Asta explică cloroformul.

Bohr rânji.

— Oh, am făcut chestii mai interesante decât asta.

— Nu mă îndoiesc.

Harry dădu din cap înspre ceasul de pe turnul Primăriei.

— Scuze că ți-am distrus seara, zise Bohr. Pot să fur o țigară de la tine înainte să ne despărțim?

— Eram un tânăr ofițer când am fost recrutat, zise Bohr, suflând fumul înspre cer.

El și Harry găsiseră o bancă în zona din spatele tunurilor îndreptate către Fiordul Oslo.

— În E14 nu erau doar oameni din armată. Erau diplomați, ospătari, dulgheri, ofițeri de poliție, matematicieni. Femei frumoase care puteau fi folosite ca momeală.

— Sună a film cu spioni, zise Harry, trăgând din țigara lui.

— *Chiar* era un film cu spioni.

— Ce mandat aveți?

— Colectare de informații din locuri unde era de imaginat că Norvegia putea avea prezență militară. Balcani, Orientul Mijlociu, Sudan, Afganistan. Aveam multă libertate; trebuia să operăm independent de rețeaua americană de informații și de NATO. O vreme a părut că am putea reuși. Un sentiment puternic de camaraderie, multă loialitate. Și poate un pic prea multă libertate. În astfel de medii închise sfârșești prin a-ți dezvolta standarde proprii despre ceea ce e acceptabil. Plăteam femeii care să facă sex cu contactele noastre. Ne-am dotat singuri cu pistoale High Standard HD 22 neînregistrate.

Harry dădu din cap. Era pistolul pe care îl văzuse în cabana lui Bohr, pistolul preferat de agenții CIA, cu amortizor ușor și eficient. Marca de pistol pe care sovieticii o găsiseră asupra lui Francis Gary Powers, pilotul avionului spion U2 care fusese doborât deasupra teritoriului sovietic în 1960.

— Fără numere de serie, nu puteau fi legate de noi dacă eram nevoiți să le utilizăm în lichidări de persoane.

— Și tu ai făcut toate astea?

— Nu și partea cu plătitul pentru sex sau lichidarea cuiva. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut...

Bohr își frecă gânditor bărbia.

— ...sau cel pe care l-am *simțit* ca fiind cel mai rău... a fost prima dată când am determinat cu bună știință pe cineva să aibă încredere în mine, după care l-am trădat.

O parte a testului de admitere consta în deplasarea de la Oslo la Trondheim cât de repede posibil, cu doar zece coroane în buzunar. Ideea era să demonstrezi că dispui de abilitățile sociale și imaginația pe care le puteau cere o situație reală. Am oferit banii unei femei cu aspect blând de la Gara Centrală ca să mă lase să-i folosesc telefonul, s-o sun pe sora mea mai mică aflată pe moarte la Spitalul Districtual din Trondheim, și să-i spun că bagajul tocmai îmi fusese furat, împreună cu portofelul, biletul de tren și telefonul. Când am închis, femeia plângea și tocmai voiam să-i cer bani cu împrumut pentru călătoria cu trenul, când ea s-a oferit să mă ducă cu mașina, care se afla în parcare de lângă gară. Am mers cât de tare s-a putut. Orele treceau și noi am discutat despre toate, despre cele mai ascunse secrete ale noastre, cum procedezi cu străinii. Secretele mele erau minciuni învățate ca instruire pentru cineva care speră să devină spion. Ne-am oprit la Dovre după patru ore. Am urmărit soarele coborând în spatele platoului. Ne-am sărutat. Am zâmbit printre lacrimi și ne-am spus reciproc că ne iubim. Două ore mai târziu, chiar înainte de miezul nopții, m-a lăsat în fața intrării principale a spitalului. l-am spus să caute un loc de parcare în vreme ce eu aveam să aflu unde era sora mea. l-am zis că o aștept la recepție. Am traversat direct zona recepției, am ieșit pe cealaltă parte și am alergat cât de tare am putut către statuia lui Olav Tryggvason, unde șeful recrutărilor de la E14 aștepta cu un cronometru în mână. Am fost primul care a ajuns acolo și în acea noapte am fost sărbătorit ca un erou.

— Nu ți-a rămas un gust amar?

— Nu atunci. A apărut mai târziu. La fel a fost cu Forțele Speciale. Intri sub un gen de presiune la care oamenii obișnuiți nu sunt niciodată supuși. Iar după o vreme începi să crezi că regulile pentru oameni obișnuiți nu ți se mai aplică. În E14 a început cu un pic de manipulare blândă. Exploatare. Câteva mici încălcări ale legii. Și s-a sfârșit cu dileme morale despre viață și moarte.

— Așadar tu spui că acele reguli chiar se aplică oamenilor cu astfel de slujbe?

— Pe hârtie... Bineînțeles. Dar aici...

Își atinse fruntea.

— Aici știi bine că va trebui să încalci câteva reguli ca să le protejezi. Ești de gardă permanent. Și este o gardă solitară — noi, gardienii, ne avem doar unii pe alții. Nimeni altcineva nu ne va mulțumi vreodată, cei mai mulți oameni nu vor ști niciodată că au fost păziți.

— Domnia legii...

— Are limitele ei. Dacă s-ar fi respectat domnia legii, un soldat norvegian care a violat și ucis o femeie afgană ar fi fost trimis acasă ca să execute o pedeapsă scurtă într-o închisoare ce unui Hazara i s-ar fi părut un hotel de cinci stele. Eu i-am dat ce merita, Harry. Ce meritau Hala și familia ei. O pedeapsă afgană pentru o crimă comisă în Afganistan.

— Iar acum îl vânezi pe individul care a ucis-o pe Rakel. Dar dacă respecți același principiu, o crimă comisă în Norvegia ar trebui pedepsită conform legii norvegiene, iar noi nu avem pedeapsa cu moartea.

— Poate că Norvegia n-o are, dar *eu* o am, Harry. Și tu la fel.

— Oare?

— Nu mă îndoiesc că tu și majoritatea oamenilor din țara asta credeți sincer în pedepse umane și începuturi noi. Dar ești și om, Harry. Ai pierdut o persoană pe care ai iubit-o. Și pe care am iubit-o și eu.

Harry trase puternic din țigară.

— Nu, zise Bohr. Nu în genul ăsta. Rakel era sora mea mai mică. Ca și Hala. Ele erau Bianca. Și le-am pierdut pe toate.

— Ce dorești, de fapt, Bohr?

— Vreau să te ajut, Harry. Când îl găsești, vreau să te ajut.

— Cum anume?

Bohr își ridică țigara în aer.

— A ucide pe cineva e ca fumatul. Tușești, nu vrei, nu crezi că vei putea vreodată să o faci. În străfundul meu nu i-am crezut niciodată pe tipii din Forțele Speciale care spuneau că uciderea unui dușman este lovitura supremă. Dacă ucigașul lui Rakel este ucis după arestare, tu trebuie să fii mai presus de orice bănuială.

— Eu dau sentința de condamnare la moarte și tu te oferi să fii călăul?

— Oh, am trecut de judecată, Harry. Ura ne macină pe amândoi. Suntem conștienți de asta, dar suntem deja

porniți și e prea târziu ca s-o mai oprim.

Bohr strivi chiștocul țigării pe pământ:

— Te duc acasă cu mașina?

— O să merg pe jos. Trebuie să elimin cloroformul. Mai am doar două întrebări. Când soția ta și cu mine stăteam pe bancă în Smestaddammen, tu ai țintit spre noi cu o lunetă cu laser. De ce și de unde ai știut că vom merge acolo?

Bohr zâmbi.

— N-am știut. Stau adesea de pază. Mă asigur că vulpea nu mai fură pui de la cele două lebede care trăiesc acolo. După care ați apărut voi doi.

— Mhm.

— A doua întrebare?

— Cum m-ai scos din mașină și m-ai tras pe scări în seara asta?

— Așa cum se cară orice persoană căzută. Ca pe un rucsac. E cea mai ușoară modalitate.

Harry încuviință.

— Presupun că așa e.

Bohr se ridică în picioare.

— Știi cum să dai de mine, Harry.

Harry trecu de Primărie, traversă Stortingsgata și se opri în fața Teatrului Național. Observă că trecuse fără dificultate pe lângă trei baruri deschise și animate. Își scoase telefonul. Un mesaj de la Oleg.

Ceva nou? Cu capul deasupra apei?

Harry decise să-l sune după ce avea să vorbească cu Kaja. Aceasta răspunse de la primul apel.

— Harry?

Îi auzea îngrijorarea din voce.

— Am discutat cu Bohr, zise el.

— *Știam* că se petrece ceva!

— E nevinovat.

Auzi un sunet de cuvertură care atinge telefonul când ea se întoarce în pat.

— Zău? Ce mai înseamnă și asta?

— Înseamnă că ne-am întors de unde am plecat. Îți dau un raport detaliat mâine-dimineață, bine?

— Harry?

— Da.

— Am fost îngrijorată.

— Am observat.

— Iar acum mă simt un pic singură.

Pauză.

— Harry?

— Mhm.

— Nu trebuie să o faci.

— Știu.

Puse capăt convorbirii. Tastă litera O de la Oleg. Ezită când fu pe punctul de a apăsa tasta Apelare. În schimb, apăsă pe simbolul de mesagerie și tastă: *Te sun mâine.*

Harry stătea întins pe spate pe cuvertură, aproape complet îmbrăcat. Bocancii lui Dr Martens se odihneau pe podea, lângă pat, iar haina peste scaun. Kaja era întinsă sub cuvertură chiar lângă el, cu capul pe brațul lui.

— Ești exact la fel, zise ea, plimbându-și mâna peste puloverul lui. Atâția ani și nu s-a schimbat nimic. Nu e corect.

— Am început să miros a bătrân.

Ea își înfipse nasul la subrațul lui și mirosi.

— Prostii, miroși bine, miroși a Harry.

— Ăla e stângul. Dreptul e cel care s-a schimbat. Poate că e vârsta.

Kaja râse încetișor.

— Știi că studiile au arătat că ideea că bătrânii miros mai rău e doar un mit? Conform unui studiu japonez, componenta mirosului 2-nonenal apare doar la oameni peste 40 de ani, dar în testele oarbe s-a descoperit că sudoarea bătrânilor mirosea mai bine decât la oamenii în jur de 30 de ani.

— La naiba, zise Harry. Tocmai ai teoretizat că miros a rahat pe cealaltă parte.

Kaja râse. Râsul acela moale de care lui îi fusese dor. Râsul ei.

— Deci, povestește-mi, zise ea. Tu și Bohr.

Lui Harry i se permise să-și aprindă o țigară și începu cu începutul. Îi povesti despre cabana lui Roar Bohr și despre cum îl doborâse în camera de la parter. Despre cum se trezise în spațiul gol care aparținuse unității E14 și despre conversația lui cu Bohr. Îi repetă discuția cu amănunte, mai puțin ultima parte. Oferta de a realiza execuția.

Destul de ciudat, dar Kaja nu păru prea șocată că Bohr îl executase pe unul dintre subordonații lui. Sau că o păzea pe ea, atât în Kabul, cât și acolo, în Oslo.

— Am crezut că te vei speria când aveam să-ți spun că ești ținută sub observație fără să știi.

Ea clătină din cap și împrumută țigara lui.

— Nu l-am văzut niciodată, dar uneori am o senzație. Vezi tu, când Bohr a aflat că mi-am pierdut fratele mai mare în aceeași manieră în care și-a pierdut el sora mai mică, a început să mă trateze cam ca pe o soră mai mică surogat. Era vorba doar de chestii mărunte, cum ar fi că primeam ceva mai multe ajutoare decât ceilalți când plecam în misiuni dincolo de zonele sigure. Am pretins mereu că nu observ. Iar cu supravegherea te obișnuiești.

— Chiar așa?

— Oh, da, zise ea și puse țigara înapoi între buzele lui. Când lucram în Basra, în jurul hotelului unde locuia echipa de la Crucea Roșie forța de coaliție includea majoritar britanici. Iar britanicii sunt diferiți, să știi. Americanii lucrează mai amplu, cutreieră străzile și vorbesc despre „procedura șarpelui” când se duc să captureze pe cineva; înaintează direct și efectiv dărâmă zidurile care le stau în cale. Susțin că e o metodă mai rapidă și mai terifiantă, care n-ar trebui subevaluată. În vreme ce britanicii se furișează pe lângă ziduri, sunt invizibili, zise ea trecându-și degetele peste pieptul ui Harry. După ora 20 era interzis să ieși afară, dar uneori noi ne duceam pe acoperișul hotelului, în afara barului. Nu i-am văzut niciodată, dar uneori vedeam două puncte roșii pe persoana alături de care stăteam. Și aceasta vedea același lucru pe mine. Ca un mesaj discret de la britanici că erau acolo. Și că ar fi trebuit să ne întoarcem înăuntru. Mă făcea să mă simt mai în siguranță.

— Hmm. Cine era tipul?

Harry trase un fum din țigara lui.

— Care tip?

— Cel pe care vedeai punctele roșii.

Kaja zâmbi. Însă privirea ei părea tristă.

— Anton. Lucra pentru ICRC. Majoritatea oamenilor nu știu, dar există două Cruci Roșii. Există IFRC, compusă din angajați aflați sub comanda Națiunilor Unite. Și mai există ICRC, compusă majoritar din elvețieni, care are sediul central lângă clădirea ONU din Geneva. Sunt echivalentul din Crucea Roșie al pușcașilor marini și Forțelor Speciale. Nu auzi prea des de ei, dar intră primii în acțiune și pleacă ultimii. Ei fac tot ce ONU nu poate face din rațiuni de securitate. Cei de la ICRC ies noaptea să numere cadavrele, chestii de

genul ăsta. Personalul ICRC păstrează discreția, dar îi poți recunoaște pentru că hainele lor sunt mai scumpe și dau impresia că sunt superiori celorlalți.

— Pentru că sunt?

Kaja inspiră adânc.

— Da. Dar pot muri la fel de ușor de pe urma schijelor unei mine.

— Mhm. L-ai iubit?

— Ești gelos?

— Nu.

— *Eu* eram geloasă.

— Pe Rakel?

— O uram.

— Ea n-a greșit cu nimic.

— Probabil că de-asta, râse Kaja. M-ai părăsit din cauza ei, iar ăsta e un motiv suficient ca o femeie să urască pe cineva, Harry.

— Nu te-am *părăsit*, Kaja. Tu și cu mine eram doi oameni cu inimile frânte care s-au consolat reciproc o vreme. Iar când am plecat din Oslo, fugeam de voi amândouă.

— Dar ai spus că o iubești. Iar când te-ai întors în Oslo a doua oară, ai făcut-o pentru ea, nu pentru mine.

— De fapt, pentru Oleg, avea necazuri. Dar, da, am iubit-o mereu pe Rakel.

— Chiar și atunci când nu te dorea?

— *Mai ales* când nu mă dorea. Se pare că așa suntem noi făcuți, nu?

Degetele Kajei începură să se retragă.

— Dragostea e complicată, zise ea, cuibărindu-se mai aproape și lăsându-și capul pe pieptul lui.

— Dragostea stă la baza tuturor, zise Harry. Bune și rele.

Ea îl privi.

— La ce te gândești?

— Mă gândeam la ceva?

— Da.

Harry clătină din cap.

— La o poveste despre rădăcini.

— Haide. E rândul tău să vorbești.

— Bine. Ai auzit de Bătrânul Tjikko?

— Ce e aia?

— O specie de pin. Odată, Rakel, Oleg și cu mine am mers cu mașina până în Fulufjället, în Suedia, căci Oleg aflase la școală că acolo crește Bătrânul Tjikko, cel mai bătrân copac din lume, vechi de aproape 10 000 de ani. În mașină, Rakel ne-a explicat că acel copac a răsarit în vremea când ființele umane au inventat agricultura și Britania făcea parte din continent. Când am ajuns la munte, am descoperit, spre dezamăgirea noastră, că Bătrânul Tjikko era un molid mai degrabă pipernicit, bătut de vânt. Un pădurar ne-a spus că acel copac avea doar câteva sute de ani, că erau mai mulți copaci la fel și că veche de 10 000 de ani era rețeaua de rădăcini din care creșteau acei copaci. Oleg a fost trist, abia aștepta să povestească restului clasei că văzuse cel mai bătrân copac din lume. Și, evident, nici măcar n-am zărit acele rădăcini. Așa că i-am spus să-i povestească profesoarei lui că rădăcinile nu sunt un copac adevărat și că cel mai bătrân copac din lume se află în munții White, din California, și are 5 000 de ani. Chestia asta l-a mai înveselit, așa că a alergat tot drumul la coborâre fiindcă abia aștepta să ajungă acasă și să se dea mare în fața colegilor de clasă. Când ne-am dus la culcare în noaptea aia, Rakel s-a cuibărit lângă mine și mi-a spus că mă iubește, și că iubirea noastră e ca sistemul ăla de rădăcini. Copacii puteau putrezi, puteau fi loviți de trăsnet, noi ne puteam certa, eu mă puteam îmbăta. Însă nimeni, nici noi și nici altcineva, nu putea face rău părții subterane. Ea avea să fie mereu acolo, iar din ea avea mereu să răsară și să crească un nou copac.

Rămaseră tăcuți în întuneric.

— Abia dacă îți aud bătăile inimii, zise Kaja.

— E jumătatea ei, zise Harry. E de presupus că se va opri când cealaltă jumătate se duce.

Kaja se întinse brusc deasupra lui.

— Vreau să-ți miros subsuoara dreaptă, zise ea.

El o lăsă. Kaja rămase acolo, cu obrazul aproape de obrazul lui, și el îi simți căldura trupului prin pijamaua ei și prin hainele lui.

— Poate că e nevoie să-ți dai blugii jos ca să pot mirosi, șopti ea cu buzele aproape de urechea lui.

— Kaja...

— Încetează, Harry. Ai nevoie de asta. Eu am nevoie de asta. Așa cum ai zis. Consolare.

Kaja se mișcă suficient cât să-și facă loc mâinii.

Harry o prinse.

— E prea devreme, Kaja.

— Gândește-te la ea în vreme ce o faci. Vorbesc serios. Doar fă-o. Gândește-te la Rakel.

Harry înghiți în sec.

Dădu drumul mâinii ei. Închise ochii.

Simți că alunecă într-o baie caldă îmbrăcat în costum și cu telefonul în buzunar: complet greșit și minunat.

Ea îl sărută. El redeschise ochii și se uită direct în ochii ei. Pentru o clipă părură că se privesc reciproc, ca două animale care dăduseră unul peste celălalt în pădure și încercau să-și dea seama dacă erau prieteni sau dușmani. Apoi el îi întoarse sărutul. Ea îl dezbracă, apoi se dezbracă și ea și se așază peste el. Îi apucă penisul. Nu-și mișcă mâna, doar îl ținu strâns. Poate fascinată să simtă sângele cum pulsează în erecția lui, așa cum o simțea el. Apoi — fără alte manevre — ea îl ghidă înăuntrul ei.

Găsi fiecare ritmul celuilalt, și-l amintiră. Lent, cu putere. Harry o văzu legănându-se deasupra lui în lumina slabă a ceasului de la radio. Își petrecu palma peste ceea ce credea a fi un lăntșor în formă de simbol sau de semn, dar care se dovedi a fi un tatuaj, un soi de S cu două puncte sub el, ceva care îl făcu să se gândească la Fred Flintstone în mașina lui. Gemetele Kajei crescură în intensitate. Ea încercă să grăbească ritmul, însă Harry n-o lăsă, o ținu strâns. Ea scoase un geamăt furios, dar îl lăsă pe el să conducă dansul. Harry închise ochii și o căută pe Rakel. O găsi pe Alexandra. O găsi pe Katrine. Dar n-o găsi pe Rakel. Cel puțin nu până ce Kaja încremeni, gemetele ei încetară, el deschise ochii și văzu lumina roșie coborând pe fața ei și pe partea de sus a corpului. Privirea ei era fixată pe perete, gura era deschisă ca într-un țipăt mut, iar dinții ei ascuțiți și umezi sclipeau.

Atunci inima lui bătu tare.

— Ai dormit bine? întrebă Kaja, dându-i lui Harry una dintre cele două cani cu cafea fierbinte și strecurându-se înapoi în pat lângă el.

Lumina soarelui palid trecea prin draperiile care fluturau ușor în fața ferestrei deschise. Aerul dimineții era încă răcoros și Kaja se înfioră de plăcere când își strecură picioarele reci ca gheața printre picioarele lui.

Harry se gândi. Da, la naiba, *dormise* bine. Fără coșmaruri de care să-și aducă aminte. Fără simptome de sevraj pe care nu și le putea reprima. Fără viziuni bruște sau semne ale unui atac de panică.

— Așa se pare, răspunse Harry, ridicându-se în capul oaselor și luând o gură de cafea. Tu?

— Buștean. Ideea că ești aici funcționează bine pentru mine. Dar a funcționat și data trecută, bineînțeles.

Harry privi în gol și încuviință.

— Ce zici, o luăm de la capăt? Reîncepem cu o pagină nouă.

Se răsuci și văzu din expresia ei de uluială că înțelesese greșit.

— Bun, deci n-avem suspecti până acum, zise el repede. Deci de unde începem?

Chipul ei se înăspri, voind parcă să spună „N-ai putut să o lași pe Rakel în pace nici cinci minute după ce ne-am trezit împreună?” Apoi Kaja se adună și-și drese vocea:

— Rakel i-a spus lui Bohr despre amenințările primite de ea ca urmare a muncii sale. Dar noi mai știm că în nouă din zece crime comise într-o casă, ucigașul este o persoană cunoscută de victimă. Așadar a fost cineva pe care ea îl cunoștea sau cineva care te cunoaște pe tine.

— Prima listă e lungă. A doua e foarte scurtă.

— În afară de Bohr și de alți colegi de la muncă, ce bărbați cunoștea?

— Îi cunoștea pe colegii mei. Și... nu.

— Ce anume?

— M-a ajutat când aveam barul Jealousy. Ringdal, tipul care l-a preluat, voia ca ea să continue munca acolo. Ea

a refuzat, dar ăsta nu e motiv de crimă.

— Merită să luăm în considerare ideea că ar putea fi o femeie?

— Probabilitate de 15%.

— Statistic, da, dar gândește-te la asta. Gelozie?

Harry clătină din cap.

Auziră un telefon vibrând în încăpere. Kaja se aplecă peste partea ei de pat, pescui telefonul din buzunarul lui Harry, se uită la ecran și apăsă pe tasta Răspunde.

— E un pic ocupat acum, în pat cu Kaja, așa că fi concisă.

Îi dădu telefonul lui Harry, care avea o expresie de resemnare. El se uită la ecran.

— Da?

— Nu că ar fi treaba mea, dar cine e Kaja?

Vocea Alexandrei suna rece ca gheața.

— Uneori mă trezesc întrebându-mă același lucru, zise Harry, uitându-se la Kaja cum se strecoară din pat, își scoate pijamaua și intră în baie. Ce e?

— *Ce e?* replică Alexandra în batjocură. Mi-am zis să-ți dau de știre despre ultimul raport ADN pe care l-am trimis echipei de anchetă.

— Da?

— Dar acum nu mai sunt așa de sigură.

— Pentru că sunt în patul Kajei?

— Deci *recunoști!* exclamă Alexandra.

— „Recunosc” e termenul greșit, dar da. Îmi pare rău dacă tu consideri că e nasol, dar eu sunt doar un *fuck buddy* pentru tine, o să treci peste asta destul de repede.

— Gata cu apelurile *fuck buddy* de la mine, frumușelule.

— Bine, o să încerc să trăiesc cu asta.

— Ai putea măcar să încerci să pari un pic trist.

— Ascultă, Alexandra. Sunt trist de câteva luni și n-am chef de astfel de jocuri acum. Ai de gând să-mi spui despre raport sau nu?

Pauză. Harry auzi zgomotul dușului în baie.

Alexandra oftă.

— Am analizat toate probele despre care am crezut că ar putea conține ADN de la locul faptei și în mod evident există multe potriviri cu ofițerii de poliție din baza de date. Tu, Oleg, ofițerii criminaliști.

— Chiar au reușit să contamineze locul faptei?

— Nu prea mult, dar căutarea probelor e foarte grea, Harry. Din întreaga casă, inclusiv din subsol. Am adus atât de multe mostre încât echipa de la fața locului ne-a dat o listă de priorități. De-asta chestia asta abia a apărut. Paharele nespălate și vesela din mașina de spălat au fost la coada listei.

— Ce chestie a apărut?

— ADN de la o persoană necunoscută în saliva uscată de pe marginea paharului.

— Bărbat?

— Da. Și au spus că au fost și amprente pe pahar.

— Amprente? Atunci au poze, zise Harry și își dădu jos picioarele de pe pat. Alexandra, ești o prietenă de nădejde, mersi!

— Prietenă, pufni ea. Cine vrea să fie doar *prietenă*?

— Mă suni când mai ai și altceva?

— O să te sun când o să am un bărbat bine dotat în patul meu, asta o să fac.

Alexandra puse capăt convorbirii.

Harry se îmbracă, își luă cana cu cafea, haina și bocancii în living, deschise laptopul Kajei și se conectă în secțiunea de anchete a site-ului Poliției din Oslo. Găsi imagini ale paharului în raportul final, printre pozele conținutului mașinii de spălat vase. Două farfurii și patru pahare. Asta însemna că paharul fusese folosit probabil nu cu mult timp înainte de crimă. Rakel nu lăsa niciodată lucrurile să stea în mașina de spălat vase mai mult de două zile, iar dacă mașina era plină mai puțin de jumătate, uneori scotea vasele din ea și le spăla manual.

Paharul cu amprente era dintre cele pe care Rakel le cumpărase de la un mic atelier de obiecte din sticlă din Nittedal, condus de o familie de sirieni ajunși în Norvegia ca refugiați. Lui Rakel îi plăcuseră paharele în nuanțe de albastru și voise să ajute familia de refugiați, așa că propusese ca barul Jealousy să cumpere o cantitate mare de pahare, spunând că obiectele ar oferi o anumită distincție. Însă înainte să apuce să ia o decizie, Harry fusese dat afară și din casa din Holmenkollen, și de la conducerea barului. Rakel păstrase paharele într-o vitrină din zona de living a spațiului mare deschis de la parter. Nu ar fi fost primul loc în care ar fi căutat un ucigaș, dacă ar fi vrut să bea

ceva după comiterea crimei. Raportul mai spunea că pe pahar fuseseră găsite și amprentele lui Rakel. Ea oferise acelei persoane ceva de băut și îi dăduse paharul. Probabil apă, deoarece, conform raportului, nu existau urme de altceva. Iar Rakel nu băuse nimic; în mașina de spălat vase fusese un singur pahar în nuanțe de albastru.

Harry își atinse fața.

Așadar, ea îl cunoscuse pe cel care venise la ea suficient de bine cât să-i dea drumul înăuntru, dar nu atât de bine încât să-i ofere unul dintre paharele IKEA din dulapul din bucătărie de deasupra chiuvetei, când el ceruse un pahar cu apă. Făcuse un efort mai mare. Un iubit? Dacă era așa, atunci era cineva cu totul nou, dulapul unde se aflau acele pahare însemna un mic ocol. Iar el nu mai fusese acolo înainte. Când Harry verificase restul înregistrărilor de pe camera video, văzuse că Rakel era singura persoană surprinsă venind și plecând, așadar ea nu avusese niciun fel de oaspeți. Trebuia să fie el. Harry se gândi la persoana pe care Rakel păruse surprinsă să o vadă, dar căreia îi dăduse drumul înăuntru câteva secunde mai târziu. Raportul spunea că în baza de date nu se găsiseră potriviri de amprente. Așadar nu fusese un ofițer de poliție activ — cel puțin nu unul care să fi lucrat la locul crimei — și nici vreun cunoscut. Cineva care nu fusese mult timp în casă, acea amprentă era singura pe care o lăsase.

Cine scosese amprenta de pe pahar folosisese vechea metodă: pudră colorată împrăștiată egal pe suprafață cu o perie sau un magnet. Harry vedea imagini tipărite de la cinci degete. În mijlocul paharului, patru imagini într-un tipar care arăta că cele patru degete, cu degetul mic în capătul de jos, fuseseră îndreptate spre stânga. În capătul de jos al paharului se afla imaginea degetului mare. Al lui Rakel, de când înmânase paharul cu mâna dreaptă. Harry citi mai departe în raport și găsi confirmarea a ceea ce știa deja: imaginile erau de la mâna dreaptă a lui Rakel și de la mâna stângă a bărbatului necunoscut. Creierul lui Harry sună alarma când detectă același pocnet al parchetului ca în seara precedentă.

— Te-am făcut să tresari!

Kaja râse în timp ce intră în picioarele goale în living, îmbrăcată cu o cămașă de noapte albastră, uzată, care îi era prea mare.

A tatălui ei. Sau a fratelui ei mai mare.

— Am suficientă mâncare de mic-dejun pentru o singură persoană, dar putem ieși și...

— Nu-ți face griji, zise Harry, închizând laptopul. Trebuie să mă duc acasă să îmi schimb hainele.

Se ridică în picioare și o sărută pe frunte.

— Apropo, drăguț tatuaj.

— Așa crezi? Parcă țin minte că nu-ți plac tatuajele?

— Zău?

Ea zâmbi.

— Ai spus că ființele umane sunt prin definiție idioate, așa că n-ar trebui să scrijelească nimic pe pietre sau pe piele și ar trebui să folosească doar vopsea solubilă în apă. Că noi, oamenii, avem nevoie să putem șterge trecutul și să uităm cine am fost.

— Iisuse. Am spus eu asta?

— O pagină goală, ai zis. Libertatea de a deveni cineva nou, cineva mai bun. Tatuajele te definesc, te obligă să aderi la valori și păreri vechi. Ai dat ca exemplu un tatuaj cu Iisus pe care l-ai avut pe piept și care devenise un stimulent de a rămâne agățat de vechi superstiții, deoarece tatuajul ar părea ridicol pe un ateu.

— Nu-i rău. Sunt impresionat că ții minte asta.

— Tu ești un gânditor cu multe idei aparte, Harry.

— Obişnuiam să am idei mai bune, poate că ar fi trebuit să le tatuez.

Harry își frecă ceafa. Alarma din creierul lui nu voia să se oprească, ca o alarmă demodată de mașină care continua să sune în fața ferestrei dormitorului, așteptând să vină cineva și s-o oprească. Oare fusese declanșată și de altceva în afară de pocnetul podelei?

Kaja îl urmă în hol, unde el își încălță bocancii.

— Știi ce? Arăți de parcă te-ai decis să supraviețuiești.

— Cum?

— Când te-am văzut la biserică, arătai ca și cum așteptai prima scuză decentă ca să mori.

Katrine se uită la ecranul telefonului ca să vadă cine o apelează. Ezită, se uită la maldărul de rapoarte de pe birou și oftă.

- Bună dimineata, Mona. Așadar lucrezi duminica?
- ÎAB, zise Mona Daa.
- Poftim?
- *În aceeași barcă*. Textual.
- Da, sunt la lucru. Fără camioane, Norvegia se oprește.
- Cum?
- O veche zicală. Fără femei... Nu contează, cum pot să ajut VG?
- O actualizare a cazului Rakel.
- Pentru asta avem conferințe de presă.
- Și a trecut ceva vreme de la ultima. Iar Anders pare...
- Dacă trăiești cu un ofițer criminalist nu înseamnă că poți sări peste rând, Mona.
- Nu, chestia asta mă pune *la coada* rândului. Sunteți cu toții îngroziți să nu pară că eu beneficiaz de un tratament special. Ce voiam să spun e că Anders nu spune nimic în mod evident, dar pare că are toane. Chestie pe care o interpretez ca însemnând că bateți pasul pe loc.
- Anchetele nu înseamnă niciodată bătutul pasului pe loc, zise Katrine, masându-și fruntea cu mâna liberă. *Doamne, cât sunt de obosită*. Noi și Kripos lucrăm sistematic și fără odihnă. Orice pistă de anchetă care nu ne apropie mai mult de obiectiv ne duce mai aproape de obiectiv.
- Minunat, dar cred că mi-ai mai dat citatul ăsta, Bratt. Ai ceva un pic mai sexy?
- Sexy?
- Katrine simți ceva eliberându-se în ea, ceva ce amenința de multă vreme să iasă la iveală:
- Bine, uite ceva sexy. Rakel Fauke a fost o persoană minunată. Iar asta e mai mult decât pot spune despre tine și colegii tăi. Dacă nu poți respecta ziua sacră de odihnă, ai putea măcar să încerci să păstrezi sacre amintirea ei și resturile de integritate pe care le mai ai în tine, nenorocito. Poftim, e suficient de sexy pentru tine?
- În secunde următoare, Katrine fu la fel de uluită ca Mona Daa de ceea ce spusese.
- Vrei să te citez cu chestia asta? întrebă Mona.

Katrine se lăasă pe spătarul scaunului și înjură în minte.

— Nu știu, tu ce crezi?

— Având în vedere cooperarea noastră viitoare, zise Mona, cred că această discuție n-a avut niciodată loc.

— Mersi.

Încheiară conversația și Katrine își sprijini capul de desktopul rece. Era prea mult. Responsabilitatea. Titlurile mari de ziar. Nerăbdarea oamenilor de la etajul superior. Copilul. Bjørn. Nesiguranța. Certitudinea.

Certitudinea legată de faptul că era la muncă pentru că nu voia să fie acasă, cu *ei*. Și aveau prea puțin. Putea citi câte rapoarte dorea, ale ei și cele întocmite de Winter și de Kripas, dar n-o ajuta la nimic. Mona Daa avea dreptate: băteau pasul pe loc.

Harry se opri brusc în mijlocul Stensparken. Făcuse un mic ocol ca să își dea timp de gândire, dar uitase că era duminică. Lătrăturile furioase se întreceau cu țipetele copiilor, care la rândul lor se întreceau cu comenzile strigate ale stăpânilor de câini și copii. Nimic din toate astea, însă, nu reușea să estompeze alarma din mintea lui, care continua să sune. Până ce își aminti brusc. *Își amintea*. Unde mai văzuse o mână stângă ținând un pahar cu apă.

— Ce crezi despre faptul că poți fi trimis la închisoare pentru că ai comandat o păpușă sexuală în formă de copil? întrebă Øystein Eikeland, în vreme ce frunzărea ziarul de pe tejgheaua barului Jealousy. Desigur, e dezgustător, dar gândurile ar trebui să fie libere, nu?

— Trebuie să existe limite pentru chestiile dezgustătoare, zise Ringdal, după care își linse un deget și continuă să numere banii din sertar. Noaptea trecută a fost bună, Eikeland.

— Scrie aici că experții nu sunt de acord dacă folosirea de păpuși sexuale în formă de copii crește probabilitatea abuzurilor asupra copiilor.

— Dar noi nu facem destui copii. Poate că ar trebui să facem reclamă băuturilor mai ieftine pentru femeile sub 35 de ani.

— Dacă asta e situația, de ce nu sunt părinții trimiși la pușcărie pentru cumpărarea de arme de jucărie pentru

copiii lor și că-i învață despre masacre în școală?

Ringdal puse un pahar sub robinetul de apă.

— Ești pedofil, Eikeland?

Øystein Eikeland privi în gol.

— M-am gândit la asta, evident. Doar așa, din curiozitate, știi? Dar nu, nu simt nicio mâncărime undeva. Tu cum ești?

Ringdal umplu paharul.

— Te asigur că sunt un om extrem de normal, Eikeland.

— Asta ce mai înseamnă?

— Ce anume?

— *Extrem* de normal. Sună cam înfricoșător.

— Extrem de normal înseamnă că îmi plac gagicile peste limita legală de vârstă. La fel ca și clientelei noastre masculine.

Ringdal ridică paharul:

— Și de asta am angajat o nouă barmaniță.

Øystein căscă gura de uimire.

— O să ne completeze, zise Ringdal. Ca să avem puțin mai mult timp liber. Rotația echipei, ca să mă exprim așa. În stil Mourinho.

Bău din pahar.

— În primul rând, Sir Alex a introdus sistemul prin rotație. În al doilea rând, José *Moronho* e un nemernic pompos care o fi câștigat câteva titluri cu cei mai scumpi jucători din lume, dar, ca majoritatea oamenilor, a fost păcălit de opiniile așa-numiților experți să creadă că a fost datorită datorită setului propriu de abilități unice. Asta chiar dacă toate studiile arată că e doar un mit ideea că antrenorul influențează rezultatele unei echipe de fotbal. Echipa cu jucătorii cel mai bine plătiți câștigă, asta-i tot. Așa că, dacă vrei ca Jealousy să ajungă în fruntea ligii barurilor din Grünerløkka, tot ce ai de făcut este să-mi crești mie salariul, Ringdal. Pur și simplu.

— Ești amuzant, Eikeland. Probabil de-asta clienții par să te placă. Dar eu nu cred că ar fi rău să amestecăm lucrurile un pic.

Øystein își dezveli într-un rânjet cioturile maronii pe post de dinți.

— Să amestecăm dinții stricați cu țâțele mari? Are țâțe mari, nu?

- Păi...
- Ești un idiot, Ringdal.
- Atenție, Eikeland. Postul tău aici nu este *chiar așa* de sigur.
- Trebuie să te decizi ce gen de bar vrei. Un loc cu integritate și respect de sine sau Hooters?
- Dacă între astea am de ales, aș...
- Nu răspunde până nu adaugi următoarele la considerentele tale tactice, Moronho. Conform statisticilor site-ului Pornhub, clienții din viitor — cu vârste între 18 și 24 de ani — sunt cu aproape 20% mai puțin înclinați să caute țâțe decât oricare alt grup de vârstă. În vreme ce ăia aflați mai aproape de moarte, între 55 și 64 de ani, sunt cei mai înclinați să caute cucoanele tale cu țâțe mari. Țâțele sunt pe cale de dispariție ca atracție, Ringdal.
- Cum rămâne cu dinții stricați? întrebă Harry.
- Se întoarseră amândoi către noul venit.
- Poate îmi dai ceva de băut, Ringdal?
- Ringdal clătină din cap.
- Încă nu e ora.
- Nu vreau nimic tare, doar...
- Duminica nu servim bere sau vin înainte de 12, Hole. Am vrea să ne păstrăm licența.
- ...un pahar cu apă, zise Harry, completându-și propoziția.
- Ah, făcu Ringdal, punând un pahar curat la robinet.
- Ai spus că ai întrebat-o pe Rakel dacă vrea să continue să muncească pentru Jealousy. Dar tu nu ești în lista ei de e-mailuri sau de apeluri către telefonul ei din ultimele luni.
- Nu? se miră Ringdal, dându-i paharul lui Harry.
- Așa că mă întrebam unde, când și cum ai contactat-o?
- Tu te întrebai? Sau poliția?
- E vreo diferență în raport cu răspunsul tău?
- Ringdal își scoase buza inferioară în afară și își înclină capul.
- Nu. Pentru că nu-mi amintesc.
- Nu-ți amintești dacă te-ai întâlnit personal cu ea sau dacă i-ai trimis un e-mail?
- Nu.
- Sau dacă s-a întâmplat recent sau demult?

— Sunt sigur că poți aprecia că uneori există lipsuri în memoria noastră.

— Tu nu bei, zise Harry, ducând paharul cu apă la buze.

— Și am zile aglomerate când mă văd cu mulți oameni și se întâmplă multe, Harry. Că am pomenit de asta...

— N-ai timp *acum*?

Harry privi în jur, prin barul pustiu.

— Înainte să se întâmple, Harry, trebuie să fii ocupat. Pregătirea e totul. Te oprește de la improvizații. Un plan bun nu aduce decât avantaje. Tu ai?

— Ce anume? Un plan?

— Gândește-te, Harry. Aduce recompense. Acum, dacă ne scuzi...

Când văzură ușa de la intrare închizându-se în urma lui Harry, Øystein privi automat în jur — în van — după paharul gol lăsat de Harry.

— Probabil că e disperat, zise Ringdal, dând din cap către ziarul din fața lui Øystein. Scrie acolo că poliția n-are nicio noutate. Și toată lumea știe ce fac ăștia atunci.

— Ce fac? întrebă Øystein, încetând să mai caute paharul.

— Revin la vechile direcții de anchetă. Cele pe care le-au eliminat deja.

Øystein avu nevoie de o vreme ca să înțeleagă ce voise Ringdal să spună. Harry nu era disperat pentru că poliția nu avea niciun rezultat. Harry era disperat pentru că poliția avea să reia vechile direcții de anchetă. Cum ar fi fost alibiul lui Harry.

Laboratorul unității de analiză criminalistică din Bryn era aproape pustiu. Însă doi bărbați stăteau aplecați deasupra unui ecran de computer din laboratorul de amprente.

— Se potrivește, trase Bjørn Holm concluzia, îndreptându-se de spate. Aceleași imagini precum cele de pe paharul în nuanțe de albastru din casa lui Rakel.

— Ringdal a fost acolo, zise Harry, studiind semnele de pe paharul luat din barul Jealousy.

— Așa se pare.

— În afară de oamenii care au venit și au plecat în noaptea crimei, nimeni în afară de Rakel nu a intrat și nu a ieșit din casă timp de câteva săptămâni. Nimeni.

— Corect. Așadar tipul ăsta, Ringdal, putea să fi fost primul. Cel care a sosit mai devreme în acea noapte, după care a plecat.

Harry încuviință.

— Bineînțeles. I-ar fi putut face o vizită neanunțată, putea bea un pahar cu apă în vreme ce o întreba pe Rakel dacă nu vrea să continue munca pentru Jealousy. Ea a refuzat și el a plecat. Chestiile astea se potrivesc cu înregistrările. Nu se potrivesc spusele lui Ringdal că nu-și amintește. Bineînțeles că îți amintești dacă ai vizitat o femeie într-un loc despre care afli două zile mai târziu, din ziar, că a fost locul unei crime, la doar câteva ore distanță după ce tu ai fost acolo.

— Poate că minte fiindcă nu vrea să devină suspect. Dacă a fost singur cu Rakel în noaptea crimei are, evident, multe de explicat. Și chiar dacă se știe nevinovat, poate că e conștient că n-o poate dovedi și riscă să fie arestat și să devină subiectul unei atenții nedorite din partea mass-mediei. Va trebui să-l confrunți cu dovezile și să vezi cum stă cu memoria.

— Mhm. În afară de cazul în care, poate, ar trebui să ne păstrăm atuurile ascunse până ce vom ști mai multe.

— Nu *noi*, Harry. Asta e povestea ta. Ca și Ringdal, strategia mea este să nu fiu implicat.

— Se pare că tu gândești că e nevinovat.

— Las chestia cu gândirea în seama ta. Eu sunt în concediu de paternitate și mi-ar plăcea să am o slujbă la care să revin după aceea.

Harry încuviință.

— Ai dreptate, e dovadă de mare egoism din partea mea să mă aștept ca oameni care nu-mi datorează nimic să riște totul ca să mă ajute.

Un scâncet slab se auzi dinspre cărucior. Bjørn se uită la ceas, își ridică puloverul și scoase de sub el un biberon. Îi spusese lui Harry despre trucul de a ține biberonul între doi colaci de grăsime pe sub un pulover strâmt ca modalitate de a-l menține la temperatura corpului.

— Ah, tocmai mi-am dat seama de care muzician îmi amintește Ringdal, zise Harry, urmărind copilul cu cele trei bucle comic de mari de păr blond cum suga și mesteca tetina. Paul Simon.

— Paul *Frederic* Simon? exclamă Bjørn. Tocmai ți-ai dat seama?

— Datorită bebelușului. Arată ca Art Garfunkel.

Harry se aștepta ca Bjørn să-și ridice privirea și să spună ceva despre o insultă, însă el rămase acolo, cu capul plecat, concentrat pe hrănirea bebelușului. Poate că se gândea unde să-l încadreze pe Art Garfunkel pe scara lui de gusturi muzicale.

— Mersi din nou, Bjørn, zise Harry, încheindu-și haina. Ar fi mai bine să o iau din loc.

— Chestia aia pe care ai spus-o cum că eu nu-ți datorez nimic, rosti Bjørn, fără să-și ridice privirea. Nu e adevărată.

— Nu știu cum ar putea fi.

— Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi cunoscut-o niciodată pe Katrine.

— Ba ai fi cunoscut-o.

— Tu ai fost cel care ai îndrumat-o în brațele mele. Ea a văzut ce s-a întâmplat cu relațiile în care ai fost implicat, așa că ai ajuns să reprezinți tot ce *nu-și* dorea de la un bărbat. Iar eu eram opusul tău. Așa că, într-un fel, ai fost pețitorul meu, Harry.

Bjørn își ridică privirea, cu un zâmbet larg pe chip și ochii umezi.

— Oh, la dracu', zise Harry. Acum vorbește faimoasa sensibilitate paternă din tine?

— Probabil, răspunse Bjørn râzând și ștergându-și ochii cu dosul palmei. Deci ce-o să faci acum? Mă refer la Ringdal.

— Ai spus că nu vrei să fii implicat.

— Corect. Nu vreau să știu.

— Deci ar fi mai bine să o șterg de aici înainte să fie doi oameni care plâng.

Harry se uită la ceas.

— Voi doi, evident.

Pe drumul spre mașină, Harry o sună pe Kaja.

— Peter Ringdal. Vezi ce poți afla despre el.

La ora 19 era deja întuneric afară și ploaia invizibilă și tăcută de seară se așeza ca o pânză rece de păianjen pe fața lui Harry, în timp ce străbătea aleea de pietriș până la casa Kajei.

— Avem o pistă, rosti el la telefon. Deși nu sunt sigur că merită să fie numită așa.

— La cine te referi prin „avem“? întrebă Oleg.

— Nu ți-am spus?

Oleg nu răspunse.

— Kaja Solness, zise Harry. O fostă colegă.

— Voi doi sunteți...

— Nu. Nimic de genul ăsta. Nimic...

— Nimic din ce trebuie să știu? completă Oleg propoziția.

— Nu, nu cred.

— Bine.

O pauză.

— Crezi că o să-l găsești?

— Nu știu, Oleg.

— Dar tu știi ce am eu nevoie să aud.

— Mhm. Probabil că o să-l găsim.

Oleg oftă din rărunchi.

— Bine. Vorbim în curând.

Harry o găsi pe Kaja pe canapeaua din living, cu laptopul pe genunchi și telefonul pe măsuta de cafea. Descoperise următoarele: Peter Ringdal avea 46 de ani, era de două ori divorțat, nu avea copii, nu avea un statut clar privind relațiile, dar locuia singur într-o casă din Kjelsås. Avea o carieră variată. Studiase economia la Școala Norvegiană de Afaceri și lansase odinioară un nou concept de transport.

— Am găsit două interviuri cu el, ambele în *Finansavisen*, zise Kaja. În primul, din 2004, căuta investitori pentru ceea ce el pretindea că avea să revoluționeze modul în care gândim transporturile individuale. Titlul era *Ucigașul mașinii personale*. Kaja bătu cu degetul în laptop. Uite. Un citat din Ringdal: „Astăzi, unul sau doi oameni circulă în vehicule care cântăresc o tonă, pe drumuri care au nevoie de mult spațiu și multă mentenanță pentru gestionarea traficului. Cantitatea de energie necesară pentru a rula aceste mașini, cu cauciucurile lor mari, pe asfalt dur, este rizibilă dacă ne gândim la alternativele disponibile. În plus, e vorba și de resursele consumate prin fabricarea acestor mașinării supradimensionate. Însă nu acesta e cel mai mare cost pentru omenire în cazul transporturilor individuale de acum. Ci *timpul*.

Pierderile de timp înregistrate când un potențial contributor la societate trebuie să petreacă zilnic patru ore concentrându-se exclusiv pe manevrarea mașinii sale private prin traficul de tip Los Angeles. Aici e vorba nu doar de folosirea inutilă a unui sfert din viața unei persoane, ci și de o pierdere la nivel de PIB, care doar în acest oraș ar fi suficientă pentru a finanța o nouă călătorie pe Lună — în fiecare an!“

Harry își plimbă arătătorul peste căptușeala uzată a brațului scaunului pe care se așezase.

— Mhm. Care-i alternativa?

— Conform lui Ringdal, șiruri de mașini mici, în care să intre unul sau doi oameni, asemănătoare cabinelor trase de cablu. Sunt parcate pe platforme la fiecare colț de stradă, ca bicicletele. Intri în ele, îți tastezi codul personal și unde vrei să mergi. Cardul tău de debit este taxat cu o valoare mică per kilometru, iar un sistem computerizat trimite mașinile astea, accelerându-le treptat până la 200 de kilometri pe oră, chiar și în centrul unui oraș ca Los Angeles. Asta în timp ce tu îți vezi de muncă, citit, urmărit televizorul, fără să acorzi atenție virajelor. Sau *virajului*, deoarece în cele mai multe călătorii ar fi unul singur. Fără semafoare, fără ambuteiaj, ar fi ca niște electroni care circulă printr-un sistem computerizat fără să se ciocnească vreodată. Iar pe sub ele, șoselele sunt eliberate pentru uzul pietonilor, cicliștilor, skateboarderilor.

— Cum rămâne cu transportul greu?

— Tot ce e prea greu pentru aceste cabine e cărat în camioane care trebuie să circule cu viteza melcului prin orașe, în intervale alocate noaptea sau dimineața devreme.

— Pare scump, din cauză că e nevoie de construirea de astfel de vehicule și de șosele adaptate.

— Conform lui Ringdal, cabinele și șinele aferente ar costa între 5% și 10% din cât costă o șosea nouă acum. La fel e în cazul mentenanței. De fapt, tranziția către astfel de cabine ghidate pe șine s-ar amortiza în mai puțin de zece ani din simpla reducere a costurilor de mentenanță rutieră. Pe lângă asta, ar exista economia la nivel uman și financiar dată de numărul redus de accidente. Iar ținta este lipsa totală a accidentelor rutiere.

— Mhm. Pare de bun-simț în orașe, dar în afara lor...

— Costurile construirii de astfel de vehicule interurbane ar reprezenta o cincime din costul unui drum forestier obișnuit.

Harry îi zâmbi șmecherește.

— Se pare că îți place ideea.

Kaja râse.

— Dacă aș fi avut bani în 2004, aș fi investit în ea.

— Și?

— Și i-aș fi pierdut. Al doilea interviu cu Ringdal e din 2009 și are titlul „Centura neagră falimentată”. Investitorii au pierdut totul și sunt furioși pe Ringdal. El susține că el este victima și că oameni lipsiți de viziune de viitor au distrus lucrurile, oprind finanțarea. Știai că el a fost campion norvegian la judo?

— Mhm.

— De fapt, spune ceva amuzant...

Kaja merse în josul paginii și citi cu voce tare și amuzată:

— „Așa-numita elită financiară este o gașcă de paraziți care cred că e nevoie de inteligență ca să te îmbogățești într-o țară care a cunoscut 50 de ani succesivi de creștere. De fapt, singurul lucru de care ai nevoie este complexul de inferioritate, dorința de a risca banii altora și să fii născut după 1960. Așa-numita elită financiară este doar o adunătură de găini oarbe într-un siloz cu porumb, iar Norvegia este paradisul mediocrității”. Tari cuvinte. Și nu se oprește aici, are și o teorie a conspirației.

Harry urmări aburul ridicându-se din cana aflată pe masă, în fața ei. Asta însemna cafea proaspătă la bucatărie.

— Să auzim.

— „O astfel de dezvoltare este inevitabilă, cine are cel mai mult de pierdut de pe urma ei?”

— Pe mine mă întrebi?

— Citesc din interviu.

— Mai bine ți-ai folosi vocea amuzată, atunci.

Kaja îi aruncă o privire de avertisment.

Harry oftă.

— Fabricanți de mașini? Constructori de șosele? Companii petroliere?

Kaja își dresе glasul și se uită înapoi la ecran:

— „La fel ca marii fabricanți de arme, companiile producătoare de mașini sunt jucători extrem de puternici, care trăiesc sau mor de pe urma transportului privat. Așa că ele se luptă cu disperare împotriva dezvoltării pretinzând că sunt deschizători de drumuri. Dar când încearcă să convingă lumea că mașinile autonome reprezintă soluția, bineînțeles că n-o fac fiindcă vor soluții mai bune de transport, ci pentru că vor să încetinească lucrurile cât se poate de mult și să continue să producă monștri de o tonă, chiar dacă știu că asta nu e în beneficiul lumii și că epuizează resursele ei limitate. Și încearcă să anihileze orice alte inițiative folosind tot ce au la dispoziție. Au vrut să pună laba pe mine din prima zi. N-au reușit să mă anihileze, dar în mod evident au reușit să-mi sperie investitorii“.

Kaja își ridică privirea.

— Și după asta? întrebă Harry.

— Nu mai e prea mult. Un articol scurt în 2016, tot în *Finansavisen*, despre Peter Ringdal, norvegianul care vrea să calce pe urmele lui Elon Musk și care conduce acum o mică tutungerie în Hellerud, dar care odinioară a visat castele în Spania care n-au durat mult, în ciuda faptului că experții de la Institutul Economic al Transporturilor au lăudat inițiativa ca fiind cea mai valoroasă pentru viitorul transporturilor personale, mai ales în orașe.

— Cazier judiciar?

— O plângere pentru că a bătut un tip când lucra ca bodyguard în studenție și o alta pentru șofat neglijent, tot în studenție. N-a fost condamnat în niciuna dintre situații. Dar am găsit altceva. Un caz abandonat de persoană dispărută.

— Da?

— A doua fostă soție, Andrea Klicikova, a fost raportată ca dispărută anul trecut. Din cauza abandonării cazului, dosarul a fost șters, dar am găsit o copie a unui e-mail din partea prietenei norvegiene care a raportat dispariția Andreei. Femeia scria că Andrea îi spusese, înainte de a-l părăsi pe Ringdal, că acesta o amenințase de câteva ori cu un cuțit când ea îl criticase în privința falimentului. Am găsit numărul prietenei și am vorbit cu ea. Spune că poliția a discutat cu Ringdal, însă după aceea a primit un e-mail din Rusia, de la

Andrea, în care aceasta își cerea scuze că nu o anunțase de plecarea ei bruscă. Cum Andrea era cetățean rus, chestiunea a fost pasată poliției ruse.

— Și?

— E de presupus că Andrea a fost găsită, căci nu mai există nimic despre caz în fișierele poliției.

Harry se ridică și porni spre bucătărie.

— Cum se face că ai acces la fișierele poliției? Cei de la IT au uitat să-ți anuleze accesul? întrebă el.

— Nu, dar mai am cardul de acces și tu mi-ai spus numele de utilizator și parola prietenului tău.

— Chiar așa?

— BH100 și HW1953. Ai uitat?

S-a dus, își zise Harry luând o cană din dulapul din bucătărie și turnându-și niște cafea din cafetieră. Stăle Aune îl avertizase în privința Sindromului Wernicke-Korsakoff, care apărea când alcoolicii își pierdeau, lent dar sigur, capacitatea de a-și aminti lucruri. Bine măcar că ținea minte numele Wernicke și Korsakoff. În plus, cu greu uita lucruri pe care le făcuse treaz. Însă mai erau acele pauze rare și totale, precum golul de memorie din noaptea crimei. Parole.

Se uită la pozele care atârnau pe perete între dulap și blatul de lucru.

O fotografie estompată cu un băiat și o fată pe bancheta din spate a unei mașini. Dinții ascuțiți ai Kajei zâmbeau fotografului, băiatul o înconjurase cu brațul, probabil că era fratele ei mai mare, Even. O altă poză o arăta pe Kaja cu o femeie cu păr închis la culoare și cu un cap mai scundă ca ea. Kaja era îmbrăcată cu tricou și pantaloni kaki, cealaltă femeie era în rochie occidentală cu un hijab pe cap, iar în spatele lor se vedea un peisaj deșertic.

Pe solul din fața lor se vedea umbra unui aparat foto pe trepied, dar nu se vedea nici urmă de fotograf. Fotografie făcută prin utilizarea unui cronometru temporizator. Era doar o poză, dar ceva din felul în care stăteau ele două, atât de apropiate, îi sugeră lui Harry aceeași impresie ca în cazul fotografiei făcute în mașină. Intimitate.

Harry trecu la o poză cu un bărbat înalt și blond îmbrăcat în haine de în, stând la o masă de restaurant cu un pahar de whisky în față și cu o țigară atârând

într-o mână. Privire jucăușă, încrezătoare, ochi ce nu erau concentrați asupra aparatului foto, ci puțin mai sus de el. Harry se gândi la elvețian, cel din versiunea dură a Crucii Roșii. A patra poză era cu el, Rakel și Oleg. Aceeași poză cu aceea pe care Harry o avea în apartamentul lui. Habar n-avea cum făcuse Kaja rost de ea. Versiunea ei nu era la fel de contrastantă ca a lui, zonele întunecate la culoare erau mai întunecate și într-o parte a pozei se vedea o reflexie, ca și cum era vorba de o poză a unei poze. În mod clar ea putuse s-o facă în scurtul răgaz cât fuseseră împreună, dacă ceea ce fusese între ei doi se putea numi „împreună“. Fuseseră doi oameni care se ghemuiseră unul lângă celălalt pentru un pic de căldură în cursul nopții de iarnă, căutând adăpost din calea furtunii. Iar când furtuna se domolise, el se ridicase și plecase către zone mai calde.

De ce și-ar pune cineva instantanee de viață pe peretele bucătăriei? Pentru că nu dorea să uite sau pentru că băutura și trecerea timpului estompaseră culorile și definițiile din amintiri? Fotografiele însemnau înregistrări mai bune, mai fidele. Oare de-aceea el n-avea fotografii, în afară de una singură? Prefera să uite?

Harry luă o gură de cafea.

Nu, fotografiile nu erau mai fidele. Pozele pe care alegeai să le atârni pe pereți erau fragmente smulse din viață, așa cum îți doreai tu să fi fost viața. Fotografiele dezvăluiau mai multe despre persoana care le atârna decât despre conținutul lor. Iar dacă le citeai corect, îți puteau spune mai multe decât orice interviu. Tăieturile de ziar de pe peretele cabanei lui Bohr. Armele. Poza băiatului cu chitara Rickenbacker de pe peretele dormitorului fetei din Borggata. Pantofii de sport. Garderoba unică a tatălui.

Trebuia să intre în casa lui Peter Ringdal. Să-i citească pereții. Să citească acolo despre individul care era furios pe investitorii lui pentru că nu-l susținuseră mai mult. Individul care își amenințase soția cu un cuțit deoarece ea îl criticase.

— A treia categorie, rosti el cu voce tare cât se studia pe sine, pe Rakel și pe Oleg în poză.

Fuseseră fericiți. Era adevărat, nu?

— A treia categorie? se miră Kaja.

— Categoriile de ucigași.

— Care era a treia?

Harry se duse cu cana cu cafea în cadrul ușii și se sprijini de el.

— Cei care urăsc. Cei care nu suportă criticile și își îndreaptă furia contra oamenilor cărora le poartă ranchiună.

Ea stătea cu picioarele ghemuite sub ea, cu cana într-o mână, dându-și părul de pe față cu cealaltă. Harry fu din nou uimit cât era de frumoasă.

— La ce te gândești? întrebă ea.

La Rakel, își zise Harry în gând.

— La o spargere, răspunse el.

Øystein Eikeland ducea o viață simplă. Se scula din pat. Sau nu. Dacă se scula, se ducea de la apartamentul lui din Tøyen până la chioșcul lui Ali Stian. Dacă era închis, însemna că era duminică și atunci verifica automat primul lucru care i se ivea în memoria pe termen lung: lista cu meciuri a clubului de fotbal Vålerenga, își aranjase să-și ia liber de la lucru în fiecare duminică în care echipa juca meci acasă. Dacă Vålerenga nu juca pe noul ei stadion din Valle-Hovin în acea zi, se ducea acasă și se mai întindea pe pat o jumătate de oră înainte de deschiderea barului Jealousy. Dar dacă era o zi de lucru, își lua o cană cu cafea de la Ali Stian, care se trăgea dintr-un tată pakistanez și o mamă norvegiană și care avea — cum îi sugera și numele — rădăcini adânci în fiecare dintre cele două culturi. Într-un an, Ziua Națională a Norvegiei, 17 mai, căzuse într-o vineri, iar Stian stătuse în genunchi pe covorașul lui de rugăciuni în moscheea locală, îmbrăcat în costum național.

După ce răsfoia ziarele lui Ali Stian și discutau cele mai importante articole, punând apoi ziarele la loc pe raft, Øystein se ducea la o cafenea unde se întâlnea cu Eli, o femeie mai în vârstă, supraponderală, care era extrem de mulțumită să-i cumpere micul-dejun în schimbul unei conversații. Sau al unui *monolog* adresat ei, căci femeia n-avea prea multe de spus, se mulțumea să zâmbească și să dea din cap indiferent care era subiectul. Iar Øystein nu se simțea nici pe departe vinovat. Ea îi aprecia compania, iar această apreciere merita un pahar cu lapte și un rulou.

După aceea, Øystein o lua pe jos din Tøyen către barul Jealousy din Grünerløkka, iar cu asta se terminau exercițiile pentru acea zi. Chiar dacă totul dura nu mai mult de 20 de minute, uneori el decidea că efortul merita un pahar cu bere. Nu unul mare, dar el era fericit să-și toarne singur unul. Și asta era în regulă pentru el, căci nu avusese mereu parte de așa ceva. Să aibă o slujbă sigură îi făcea bine. Chiar dacă nu-l plăcea pe Ringdal, noul lui șef, slujba îi plăcea și voia să și-o păstreze. Așa cum voia să-și mențină viața simplă. Pe cale de consecință, acum era profund nefericit de conversația telefonică pe care o avea cu Harry.

— Nu, Harry, zise el.

Stătea în camera din spatele barului, cu telefonul lipit de ureche și un deget înfipt în cealaltă ureche pentru a-l bloca pe Peter Gabriel, care cânta *The Carpet Crawlers* în tot barul, unde Ringdal și noua angajată serveau în aglomerația de la începutul serii.

— Nu o să fur cheile lui Ringdal.

— Nu să le furi, zise Harry. *Să le împrumuți.*

— Bine, să le împrumut. Așa ai zis și când aveam 17 ani și ai furat mașina aia în Oppsal.

— *Tu* ai spus asta, Øystein. Și era mașina tatălui lui Tresko. Iar totul a ieșit bine, dacă îți amintești.

— Bine? Noi am scăpat, dar Tresko a fost pedepsit două luni.

— Cum am zis, bine.

— Idiotule!

— Le ține în buzunarul hainei, le auzi când își agață haina în cuier.

Øystein se uită la vechea geacă Catalina care atârna în cuier chiar în fața lui. În anii 1980, aceste gecă scurte și prea scumpe din bumbac reprezentaseră uniforma tinerilor social-democrați din Oslo. În alte părți ale lumii fuseseră adoptate de artiștii graffiti. Însă Øystein se trezi gândindu-se la Paul Newman. La felul cum unii erau în stare să facă cel mai insipid articol vestimentar să arate atât de bine pe ei, încât restul lumii trebuia pur și simplu să și-l procure. Asta chiar dacă te gândeai deja la dezamăgirea care avea să te încerce când te priveai în oglindă.

— Pentru ce vrei cheile?

— Vreau doar să arunc o privire prin casa lui, zise Harry.

— Crezi că el a ucis-o pe Rakel?

— Nu te gândești la asta.

— Nu, pentru că e ușor să o faci, gemu Øystein. Bun, dacă am fost suficient de prost să accept, mie ce-mi iese?

— Satisfacția de a ști că i-ai făcut o favoare celui mai bun și singurului tău prieten.

— Și ajutor de șomaj când proprietarul Jealousy va ajunge în pârnaie.

— Bine. Spune-i că duci gunoiul afară și întâlnește-te cu mine în curtea din spate la ora 21. Asta înseamnă peste... șase minute.

— Știi că e o idee foarte proastă, nu, Harry?

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc la asta. Bun, m-am gândit. Și ai dreptate. O idee cu adevărat proastă.

Øystein închise și îi spuse lui Ringdal că își lua o pauză de țigară. Ieși pe ușa din spate, se opri printre mașinile parcate și tomberoanele de gunoi, își aprinse o țigară și medită asupra aceluiași mister etern: cum se făcea că, cu cât Vălerenga cumpăra jucători mai scumpi, cu atât creșteau șansele echipei să lupte pentru evitarea retrogradării, în loc să se întreacă pentru cupe? Și cum se făcea că, cu cât îi cerea Harry să facă lucruri mai înfricoșătoare, cu atât creșteau șansele ca el să spună da? Øystein zgâlțâi șirul de chei pe care îl scosese din geaca Catalina și îl vârî în buzunar, gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Harry: *O idee cu adevărat proastă. Dar e singura pe care o am.*

Harry avu nevoie de mai puțin de zece minute ca să ajungă cu mașina din Grünerløkka, prin Storo, în Kjelsås. Parcă Fordul Escort pe una dintre străzile laterale de lângă Grefsenveien, o stradă numită după o planetă, și porni pe jos către altă stradă numită după altă planetă. Burnița se întetise și străzile întunecate erau pustii. Un câine începu să latre de la un balcon când Harry se apropie de casa în care locuia Peter Ringdal. Kaja descoperise adresa lui în registrul populației. Harry își ridică gulerul de la haină, intră pe poartă și urcă aleea asfaltată către casa vopsită în albastru, formată dintr-o secțiune tradițională rectangulară și o altă zonă în formă de iglu. Harry nu știa dacă în acel cartier fusese luată decizia colectivă de a folosi spațiul cosmic drept temă pentru amenajarea spațiilor, dar în grădină se afla o sculptură care arăta ca un satelit. Harry presupuse că ar fi trebuit să arate ca și cum plutea în jurul zonei albastre în formă de dom a casei: Pământul. Acasă.

Impresia era întărită de fereastra în formă de semilună din ușa frontală. Nu se vedea niciun sticker de avertizare că acea casă avea alarmă. Harry sună la sonerie. Dacă îi răspundea cineva, ar fi spus că se rătăcise și ar fi cerut îndrumări către strada unde era parcată mașina lui. Niciun răspuns. Băgă cheia în broască și o răsuci. Deschise ușa și intră în holul întunecat.

Primul care îl izbi fu mirosul. Indicând că nu era nimeni înăuntru. Toate casele în care fusese Harry aveau un miros: haine, sudoare, vopsea, mâncare, săpun sau altceva. Însă intrarea în acea casă din șuvoiul de mirosuri de afară îi dădea aceeași senzație ca atunci când *plecai* din cele mai multe case: mirosurile încetau.

Nu exista yală, așa că broasca trebuia răsucită din interior pentru încuierea ușii. Aprinse lanterna telefonului mobil, pe care o plimbă apoi peste pereții din hol, care se întindeau ca o axă prin centrul casei. Pereții erau plini de fotografii artistice și tablouri

achiziționate, în opinia lui Harry, cu un gust autentic. La fel se întâmpla cu mâncarea: Harry nu putea găti, nu putea alcătui nici măcar un meniu decent de trei feluri când stătea într-un restaurant cu o listă bogată în brațe. Însă avea bunul-simț de a recunoaște o comandă bună când o urmărea pe Rakel zâmbind și spunându-i cu discreție ospătarului ce dorea, iar atunci o copia fără să se simtă deloc stingherit.

Se vedea un dulap cu sertare chiar după ușă. Harry deschise sertarul de sus. Mănuși și eșarfe. Îl încercă pe următorul. Chei. Baterii. O lanternă. O revistă de judo. O cutie cu gloanțe. Harry o ridică pe cea din urmă. Gloanțe de 9 mm. Ringdal avea un pistol undeva. Puse cutia înapoi și vru să închidă sertarul, când observă ceva. Mirosul nu mai lipsea; un iz aproape imperceptibil se înălța din sertar.

Un iz de pădure încălzită de soare.

Mută revista de judo.

Sub ea se găsea o eșarfă din mătase roșie. Rămase încremenit câteva clipe. Apoi luă eșarfa și o duse la față, inhalându-i mirosul. Nu încăpea nicio îndoială. Era eșarfa ei, a lui Rakel.

Harry rămase câteva secunde pe loc ca să-și vină în fire. Se gândi un pic, apoi strecură eșarfa înapoi sub revistă, închise sertarul și merse mai departe de-a lungul holului.

În loc de a intra în ceea ce presupunea că e livingul, o luă pe scară în sus. Un alt coridor. Deschise o ușă. Baie. Observând că nu existau ferestre, astfel ca interiorul să fie vizibil din afară, aprinse lumina. Atunci se gândi că, dacă Ringdal instalase unul dintre acele monitoare noi de consum electric și dacă era adevărat ce-i spusese angajatul de la Hafslund, se putea vedea dacă fusese cineva în casă prin verificarea aparatului și constatarea unui consum de electricitate crescut puțin chiar înainte de ora 21:30. Harry verifică raftul de sub oglindă și dulăpiorul din baie. Obiectele obișnuite de care avea nevoie un bărbat. Fără pastile și poțiuni interesante.

La fel era în dormitor. Un pat făcut cu grijă. Fără schelete în dulapuri. În mod clar lumina de la telefon consuma multă energie, căci Harry văzu că bateria scăzuse deja alarmant de rapid. Se grăbi. Un birou.

Puțin folosit, părea aproape abandonat. Coborî în living. Bucătăria. Casa era tăcută, nu-i spunea nimic.

Găsi o ușă care ducea spre pivniță. Bateria telefonului muri când el era pe punctul de a coborî pe scara îngustă. Din afara casei nu văzuse nicio fereastră de subsol care să dea spre drum. Aprinse lumina de pe scară și începu să coboare.

Nu găsi nici acolo ceva care să-i vorbească. Un congelator, două perechi de schiuri, cutii de vopsea, niște frânghie în alb și albastru, bocanci de cățărare pe munte uzați, o cutie de scule sub o fereastră astupată, la fel cum era în casa lui Rakel, cu fața spre partea din spate a clădirii. Patru boxe separate de pereți. Casa fusese probabil semidetașată pe vremuri, cu zona de iglu și aceea mai convențională drept clădiri separate. Ca atare, de ce existau zăvoare numerice pe ușile boxelor, dacă acolo locuia o singură persoană? Harry privi prin mulțimea de cabluri către partea de sus a unei boxe. Goală. La fel era cu alte două boxe. Însă ultima avea o încuietoare numerică.

Acolo era.

Primele trei boxe erau încuiate și vizibil goale, ca să păcălească un intrus să creadă că și a patra era la fel.

Harry se gândi. Nu ezita, își lua doar un răgaz, ca să se gândească la consecințe, cântărind avantajul de a descoperi ceva contra dezavantajului descoperirii pătrunderii ilegale în casă, ceea ce însemna că orice ar fi descoperit el nu putea fi folosit ca probă. De cutia de scule văzuse atârând o rangă. Ajunse la o concluzie, se întoarse la cutia cu scule, luă de acolo o șurubelniță și se întoarse la ușă. Avu nevoie de trei minute ca să scoată șuruburile de la balamalele ușii. Ridică ușa și o dădu într-o parte. Probabil că lumina dinăuntru era conectată la comutatorul din capul scărilor, căci boxa era luminată. Un birou. Privirea lui Harry cercetă biroul și computerul, rafturile cu dosare și cărți. Se opri la poza fixată pe peretele gol și cenușiu de deasupra biroului cu o bucată de bandă adezivă roșie. O poză în alb și negru. Poate că fusese realizată cu ajutorul unui flash, motiv pentru care se vedea bine contrastul dintre luciul alb al pielii și întunecimea sângelui și a umbrelor, ca un desen în cerneală. Însă desenul arăta fața ei ovală, ochii lipsiți de viață, trupul mort și mutilat. Harry închise ochii. Iar

acolo, pe pielea roșie dinăuntru pleoapelor, o văzu din nou. Întipărită, ca arșă cu un fier. Fața lui Rakel, sângele de pe podea. Simțea totul ca pe un cuțit înfapt în piept cu o asemenea forță încât se dădu înapoi câțiva pași.

— Ce-ai spus? strigă Øystein Eikeland peste muzica lui David Bowie, uitându-se la șeful lui.

— Am spus că voi doi singuri vă descurcați! strigă Ringdal, punându-și mâna pe dosul ușii de la camera din spate și dându-și jos geaca.

— D-dar..., se bâlbâi Øystein. Ea e abia la început!

— Și ne-a dovedit deja că a mai lucrat la bar, zise Ringdal, dând din cap înspre fata care turna bere simultan în două pahare cât sporovăia cu un client.

— Unde te duci? întrebă Øystein.

— Acasă, răspunse Ringdal. De ce?

— Atât de devreme? îngăimă disperat Øystein.

Ringdal râse.

— Cam ăsta e rostul angajării altor persoane, Eikeland, zise el încheindu-și fermoarul la geacă și scoțându-și cheile de la mașină din buzunarul pantalonilor. Ne vedem mâine.

— Stai așa!

Ringdal ridică o sprânceană.

— Da?

Øystein rămase pe loc, scărpinându-și cu putere dosul mâinii și încercând să gândească rapid, ceea ce nu era unul dintre punctele lui forte.

— Eu... eu mă întrebam dacă aș putea pleca eu mai devreme în seara asta. Doar de data asta.

— Pentru ce?

— Pentru că... gașca încearcă niște cântece noi în seara asta.

— Clubul de suporteri Vălerenga?

— Ăă, da.

— Se descurcă și fără tine.

— Să se descurce? Am putea *retrograda*!

— După doar două meciuri? Mă îndoiesc. Mai vorbim pe tema asta în octombrie.

Ringdal zâmbi străbătând camera din spate către ușă.

După care dispăru.

Øystein își scoase telefonul, se sprijini de partea interioară a barului și îl sună pe Harry.

După două apeluri răspunse o voce de femeie.

Persoana apelată are telefonul închis...

— Nu! exclamă Øystein, încheind apelul și încercând din nou.

Trei apeluri de această dată. Însă aceeași voce feminină și același mesaj. Øystein încercă pentru a treia oară și avu impresia că detectează o notă de iritare în vocea femeii de această dată.

Tastă un mesaj text.

— Øyvind!

O voce de femeie. În mod clar iritată. Noua fată de la bar prepara un cocktail cât îi arăta din cap înspre coada de clienți însetați și nerăbdători din spatele lui.

— Øystein, o corectă el încetișor înainte de a se întoarce și de a se uita urât la o tânără care comandase o bere cu un oftat resemnat și disprețuitor.

Mâna lui Øystein tremura atât de tare încât vărsă băutura, așa că șterse paharul și îl puse pe tejgheaua barului cât se uita la ceas. Kjelsås? Iadul avea să se dezlănțuie peste zece minute. Harry închis și el rămas fără slujbă.

La dracu' cu Harry, idiotul naibii! Tânăra încercase evident să îi spună ceva, căci se aplecă în față și îi strigă în ureche:

— Am spus un pahar mic, nemernicule, nu o halbă de juma, de litru!

Din difuzoare bubuia melodia *Suffragette City*.

Harry stătea în fața pozei. Absorbea detaliile. Femeia zăcea în portbagajul unei mașini. Acum, că se afla mai aproape, putea vedea două lucruri. Femeia nu era Rakel, ci o femeie mai tânără cu același ten și trăsături faciale ca ale lui Rakel. Iar ceea ce îl determinase inițial să creadă că era vorba de un desen, și nu de o fotografie era faptul că existau câteva elemente nefirești la corpul femeii. Avea protuberanțe acolo unde nu trebuia, ca și cum artistul nu ar fi avut habar de anatomie. Trupul nu era doar mort, era zdrobit, cu furie și forță, ca și cum ar fi fost aruncat de pe un munte.

Nimic din fotografie nu indica locul unde fusese făcută sau cine o făcuse. Harry întoarse fotografia fără să

scoată banda adezivă. Hârtie fotografică lucioasă. Nimic pe spate.

Se așază la birou, care era plin cu desene de cabine mici, de două persoane, prinse de șine care se întindeau între vehicule tractoare. Într-o cabină cineva folosea un laptop, în alta cineva dormea pe un scaun dat pe spate, iar în a treia un cuplu în vârstă se săruta. Se vedeau rampe de acces pentru persoane la fiecare câteva sute de metri de-a lungul străzii, cu cabine goale așteptând lângă ele. Un alt desen arăta o priveliște miniaturală a unei intersecții, șinele formând o stea cu patru colțuri. Pe o foaie mare de hârtie se vedea o hartă a orașului Oslo cu o rețea despre care Harry presupunea că era rețeaua de șine.

Deschise sertarele biroului. Scoase de acolo schițe futuriste ale unor mașini cu formă aerodinamică atârând de cabluri sau de șine, desenate în culori strălucitoare, cu linii extravagante, cu oameni zâmbitori lângă ele, o viziune optimistă a viitorului care îl făcu pe Harry să se gândească la reclamele anilor 1960. Unele schițe aveau texte în engleză și japoneză sub ele. Era evident că schițele nu reprezentau ideea lui Ringdal, ci doar propuneri legate de ideile lui. Însă nu se mai vedeau poze cu cadavre în afara celei prinse pe peretele din fața lui. Oare ce însemna, ce îi spuneau pereții de data aceasta?

Apăsă pe tastatura din fața lui și ecranul se luminează. Fără parolă de acces. Apăsă pe iconița de mesagerie e-mail. Tastă adresa lui Rakel în bara de căutare, dar nu primi niciun rezultat. Nu era surprinzător, căci toate folderele erau goale. Fie nu erau folosite, fie le golea pe parcurs, ceea ce putea explica lipsa unei parole de acces la computer. Experții IT ai poliției poate că ar fi reușit să reconstruiască corespondența prin e-mail a lui Ringdal, dar Harry conștientiza că o asemenea acțiune devenise tot mai grea în ultimii ani.

Se uită prin lista de documente și deschise câteva dintre ele. Notificări despre transport. O cerere de extindere a orelor de funcționare pentru barul Jealousy. Conturi pe șase luni care arătau că barul înregistrase un profit sănătos. Nimic interesant.

Nimic nici pe rafturile de alături, cu dosare despre teoria transporturilor, cercetări în dezvoltare urbană,

accidente în trafic, teoria jocurilor. Văzu o carte uzată. *Așa grăit-a Zarathustra*, de Friedrich Nietzsche. Când era mai tânăr, Harry răsfoise din curiozitate această carte devenită legendară, fără să descopere nimic despre *Übermensch* sau despre ideologia nazistă, ci doar o poveste despre un bătrân aflat undeva în munți care — cu excepția părții despre Dumnezeu care era mort — spunea chestii complet de neînțeles.

Se uită la ceas. Stătea acolo de jumătate de oră. Fără baterie la telefon nu putea face o poză a fetei moarte ca să afle cine fusese. Însă nu exista niciun motiv să creadă că fotografia și eșarfa lui Rakel aveau să dispară până când aveau să se întoarcă cu un mandat de percheziție.

Harry se ridică și ieși din birou, înșurubă la loc balamalele, puse șurubelnița în cutia cu scule, urcă scara, stinse lumina și intră în hol. Auzi câinele vecinului lătrând afară. Pe drumul către ușa din față deschise ușa către singura încăpere în care nu intrase. O combinație de toaletă și cameră de serviciu. Dădu s-o închidă la loc când remarcă un pulover alb zăcând pe podeaua de gresie, în maldărul de lenjerie murdară și tricouri din fața mașinii de spălat. Puloverul avea o cruce albastră pe piept. Și picături de ceva ce semăna cu sânge. Mai exact: picături de sânge difuze. Harry închise ochii. Crucea declanșase ceva în memoria lui. Se văzu intrând în barul Jealousy, unde Ringdal stătea în spatele tejghelei. Ăsta era puloverul pe care Ringdal îl purtase în acea noapte, noaptea când Rakel murise.

Harry îl pocnise pe Ringdal. Sângeraseră amândoi. Însă *atât* de mult? Dacă puloverul era spălat înainte ca acea casă să fie cercetată cu mandat, adevărul n-avea să fie aflat.

Harry ezită o clipă. Câinele se opri din lătrat. Se aplecă, rulă cu mare atenție puloverul și îl băgă în buzunarul hainei de stradă. Apoi se întoarse în hol.

Unde se opri brusc.

Sunet de pași pe alee.

Harry se dădu înapoi, în întunericul din hol.

Prin geamul în formă de semilună văzu o siluetă pășind în lumina de pe treptele de afară.

La naiba.

Geamul era prea jos ca el să vadă fața individului, dar văzu o mână căutând în buzunarele unei gece

albastre Catalina, apoi auzi o înjurătură. Clanța ușii fu apăsată în jos. Harry încercă să-și amintească: răsucise cheia în broască?

Bărbatul de afară trase de ușă. Înjură din nou, mai tare.

Harry expiră încet de ușurare. Încuiase broasca. Și, din nou, acest fapt declanșă ceva în mintea lui. Broasca lui Rakel. O verificase, ca pentru a se asigura că era încuiată.

Ceva se aprinse afară. Un ecran de telefon mobil. Un chip palid era apăsător de semiluna din ușă, cu nasul și obrazul lipite de geam, luminate de ecranul telefonului ținut la ureche. Ringdal era aproape de nerecunoscut. Fața lui semăna cu cea a unui jefuitor de bănci, demonică, ascunsă sub un ciorap de nailon, însă un ochi cerceta cu atenție întunericul din hol.

Harry rămase nemișcat, ținându-și respirația. Se aflau la cel mult cinci metri depărtare unul de celălalt. Oare Ringdal chiar nu-l putea vedea? Ca pentru a răspunde, vocea lui Ringdal se auzi prin geamul în formă de semilună cu o rezonanță ciudată, atenuată, coborâtă și calmă.

— Aici erai.

La naiba, la naiba.

— Nu-mi găsesc cheile de la casă, zise Ringdal.

Aburul respirației lui se transformă în condens cenușiu pe geam.

— Eikeland, zisese Øystein mai degrabă cu încordare când, după câteva clipe de panică, se dusesse în camera din spate ca să preia apelul lui Ringdal.

— Aici erai, rostise Ringdal.

Apoi:

— Nu-mi găsesc cheile de la casă.

Øystein închise ușa ca să audă mai bine.

— Da?

Øystein încercă să pară calm. Unde naiba era Harry și de ce naibii își închisese telefonul?

— Poți să vezi dacă au căzut pe jos sub cuierul unde îmi atârn geaca?

— Bine, așteaptă o clipă, zise Øystein, luând telefonul de la gură.

Respira greu, ca și cum își ținuse răsuflarea, ceea ce era posibil să se fi și întâmplat. Gândește, gândește!

— Eikeland? Ești acolo, Eikeland?

Vocea lui Ringdal suna îndepărtată și mai puțin amenințătoare când Øystein ținea telefonul mai departe de el. Ezitând, îl apropie din nou de ureche.

— Da. Nu, nu văd niciun fel de chei. Unde ești?

— Stau în fața casei mele.

Harry e înăuntru, își zise Øystein. Dacă l-a auzit pe Ringdal apropiindu-se, are nevoie de timp ca să plece de acolo, o fereastră dosnică, o ușă prin spate, ceva.

— Poate că sunt undeva în bar, zise Øystein. Sau la toaletă. Dă-mi câteva minute ca să mă duc să verific.

— Eu nu-mi las cheile nicăieri, Eikeland.

Cuvintele fuseseră rostite cu o asemenea siguranță, încât Øystein simți că n-are sens să mai încerce să planteze vreo îndoială.

— Va trebui să sparg geamul.

— Dar...

— O să-l repar mâine, nu e nicio scofală.

Harry se uita drept în ochii lui Ringdal din spatele geamului și se minuna că celălalt nu-l vedea. Se gândi să se retragă înspre ușa pivniței și să se furișeze afară pe una dintre ferestrele de acolo. Însă știa că orice mișcare l-ar fi trădat. Fața lui Ringdal se îndepărtă de geam. Harry îl văzu pe băgându-și mâna în geacă, pe sub un pulover închis la culoare. Scoase ceva de acolo. Un pistol cu ceea ce Bjørn numea „nas în vânt”, o țeavă extrem de scurtă, posibil un model Sig Sauer P320. Ușor de manevrat, trăgaci rapid, eficient de la distanță scurtă.

Harry înghiți în sec.

Și-l închipui în minte pe avocatul lui Ringdal rostind în instanță: *Acuzatul a crezut că un spărgător venea spre el prin întunericul din hol, așa că a tras ca să se apere.* Același avocat întrebând-o pe Katrine Bratt în boxa martorilor: „La ordinele cui se afla Hole în casă?”

Văzu pistolul ridicându-se, apoi mâna se dădu înapoi.

— Le văd! strigă Øystein în telefon.

Tăcere la celălalt capăt.

— A fost cât p-aci, se auzi, în fine, vocea lui Ringdal. Unde...

— Pe jos. Sub cuier, unde ai spus. Sunt în spatele măturii.

— Mătură? Nu e nicio mătură...

— Am pus-o eu acolo, pentru că mă tot loveam de ea în spatele barului, zise Øystein, aplecându-se prin cadrul ușii ca să se uite la bar, unde așteptau o mulțime de clienți însetați fără să fie serviți de cineva.

Luă mătura și o puse în spatele ușii, sub cuier.

— Bine, ia-le de acolo, plec spre tine.

Linia telefonică muri.

Øystein apela numărul lui Harry. Aceeași voce de femeie recitându-și poezia cu telefonul închis. Øystein își șterse sudoarea de pe frunte. Retrogradare. Sezonul de-abia începuse, dar totul era deja decis, căci în joc era legea gravitației, care nu putea fi evitată, ci în cel mai bun caz contracarată.

— Øyvind! Unde ești, Øyvind?

— Øy— STEIN!

Øystein se rățoi înspre mulțimea din cealaltă parte a ușii.

— În mod clar sunt un Øy, dar aș prefera mult să fiu un -stein, bine?

Harry văzu umbra îndepărtându-se de geam. Auzi pași coborând repede treptele. Câinele reîncepu să latre.

Ia-le de acolo, plec spre tine.

Probabil că Øystein îl convinsese pe Ringdal că avea cheile lui.

Auzi o mașină pornind, apoi dispărând.

Mașina lui era parcată pe o planetă diferită. N-avea cum să ajungă la barul Jealousy înaintea lui Ringdal. Iar telefonul lui era mort, așa că nu-l putea contacta pe Øystein. Harry încercă să gândească. Își simțea creierul luându-i-o razna. Continuă să se gândească la fotografia fetei moarte. Și la ceva ce spusese Bjørn despre dezvoltarea pozelor de la scenele crimelor în vremurile când se mai folosea o cameră întunecată de dezvoltare la Departamentul de Criminalistică. Anume că noii angajați tindeau mereu să folosească prea mult contrast, asta însemnând mai puține detalii atât pe negru cât și pe alb. Contrastul fotografiei din pivniță nu era

exagerat din cauza folosirii flash-ului, ci pentru că poza fusese dezvoltată de un amator. Harry era brusc sigur de asta. Ringdal fusese cel care făcuse poza. Unei fete pe care o ucisese.

Øystein zări cu coada ochiului ușa deschizându-se.

Era el, Ringdal. Individul intră, dar era atât de scund că se pierdu imediat în masa de clienți. Însă după cum îi vedea pe oameni mișcându-se, Øystein înțelese că Ringdal venea spre el. Mișcarea semăna cu cadrul junglei mișcându-se deasupra monstrului *Tyrannosaurus rex* în *Jurassic Park*. Øystein continuă să toarne bere. Văzu lichidul maroniu umplând paharul, apoi spuma formându-se deasupra lui. Robinetul de bere fâsâi. O bulă de aer, sau venise deja vremea să schimbe din nou butoiul? Habar n-avea. Habar n-avea dacă ăsta era sfârșitul sau doar un hop. Nu putea decât să aștepte și să vadă. Să aștepte și să vadă dacă totul avea să se ducă dracului. De fapt, nu exista niciun „dacă”. Toate se duceau mereu dracului, era o chestiune de timp. Cel puțin dacă cel mai bun prieten al tău se numea Harry Hole.

— S-a terminat butoiul, îi zise el fetei. Mă duc să-l schimb, spune-i lui Ringdal că mă întorc într-o clipă.

Øystein se întoarse în camera din spate și se încuie în toaleta personalului, care funcționa și ca spațiu de depozitare pentru orice, de la pahare și șervețele la pachete cu cafea și filtre de cafea. Își scoase telefonul și mai încercă o dată să-l sune pe Harry. Cu același rezultat descumpănitor.

— Eikeland?

Ringdal intrase în camera din spate.

— Eikeland!

— Aici, mormăi Øystein.

— Credeam că te-ai dus să schimbi butoiul?

— S-a dovedit a nu fi gol. Sunt pe closet.

— Aștept.

— Pe closet, adică mă cac.

Øystein sublinie afirmația încordându-și mușchii stomacului și scoțând aerul din plămâni într-un geamăt lung și tare.

— Ajută la bar și ies și eu în curând.

— Împinge cheile pe sub ușa. Haide, Eikeland, vreau să mă duc acasă!

— Am scos pe jumătate un cârnat magnific, șefu', ar putea fi un record mondial, așa că n-am chef să-l retez la jumătate.

— Păstrează-ți umorul de veceu pentru oamenii care îl apreciază, Eikeland. Acum.

— Bine, bine, lasă-mă un minut.

Tăcere.

Øystein se întrebă cât mai putea amâna lucrurile. Amânarea era totul. Nu la asta se reducea toată viața în cele din urmă? După ce numără încet în minte până la 20, fără a reuși să găsească o scuză mai bună decât cele zece scuze jalnice la care se gândise deja, trase apa, descuie ușa și se duse în bar.

Ringdal îi dădea unui client un pahar cu vin. Luă cardul bancar al clientului și se întoarse către Øystein, care își băgase mâinile în buzunare și adoptase o expresie despre care spera să exprime surprindere și descurajare.

Care nu era departe de ceea ce simțea el în realitate.

— Le aveam chiar aici! strigă Øystein peste bubuiturile muzicii și zgomotele conversațiilor. Probabil că le-am pierdut undeva.

— Ce se petrece, Eikeland?

Un ton mai degrabă abstract decât interesat.

— Petrece?

Ringdal îngustă ochii.

— Pe-tre-ce, rosti el.

Încet, aproape în șoaptă, dar cu o voce care tăie zgomotul ca un cuțit.

Øystein înghiți în gol. Decise să renunțe. Nu-i înțelesese niciodată pe oamenii care se lăsau torturați și abia *după aceea* spuneau adevărul. Nu se putea abține să gândească că asta era o strategie pierzătoare.

— Bine, șefu'. E...

— Øystein!

De data asta nu era fata, care îi rostea în fine numele corect. Strigătul venea dinspre ușa, iar persoana care îl scosese nu trecuse de masa de clienți, ci stătea mai înalt cu un cap decât ceilalți, ca și cum înota printre oameni.

— Øystein, dragul meu Øystein! repetă Harry, zâmbind larg.

Iar cum Øystein nu îl mai văzuse niciodată pe Harry cu un asemenea zâmbet, priveliștea era deconcertantă.

— La mulți ani, prietene!

Ceilalți clienți se întoarseră către Harry, iar câțiva se uitară la Øystein. Harry ajunse la bar și îl înconjură cu brațele pe Øystein, lipindu-l de el cu o mână între omoplați și cealaltă la baza coloanei vertebrale. O mână care alunecă și mai jos, apropiindu-se periculos de fese.

Harry îi dădu drumul și se îndreptă de spate. Cineva începu să cânte. Și altcineva — probabil fata de la bar — opri muzica. Apoi alții se alăturară.

— Mulți ani trăiască...

Nu, își spuse Øystein, nu așa ceva, mai bine mi-ar smulge unghiile din carne.

Însă era prea târziu. Chiar și Ringdal se alăturase mulțimii, cumva ezitând, probabil din dorința de a le arăta tuturor ce tip nemaipomenit era el. Øystein își dezgoli dinții maronii într-un rânjet încordat, iar stânjeneala îi aprinse obrajii și urechile, fapt care îi făcu pe toți să râdă și să cânte și mai tare.

Urarea se încheie cu mulțimea ridicând paharele în cinstea lui Øystein și cu Harry pocnindu-l zdravăn pe spate. Iar Øystein înțelese de ce se întâmplaseră toate astea abia când simți ceva ascuțit apăsându-i fesa.

Muzica porni din nou, iar Ringdal se întoarse spre Øystein și îi întinse mâna.

— La mulți ani, Eikeland. De ce nu mi-ai spus că e ziua ta când mi-ai cerut seara liberă?

Øystein ridică din umeri.

— Păi, nu voiam... Presupun că îmi place să păstrez discreția.

— Zău? se miră Ringdal, surprins de-a binelea.

— Oh, apropo, zise Øystein. Mi-am amintit unde am pus cheile tale. Cu un gest care spera să nu pară prea exagerat, își băgă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor. Uite.

Scoase inelul de chei. Ringdal se uită la el o clipă, apoi aruncă o privire spre Harry. După care smulse cheile de la Øystein.

— Noapte bună, băieți.

Ringdal porni spre ușă.

— Fir-ar să fie, Harry, șuieră Øystein, uitându-se după el cum pleacă. *Fir-ar să fie!*

— Scuze, zise Harry. O întrebare rapidă. După ce Bjørn m-a scos de aici în noaptea crimei, ce a făcut Ringdal?

— Ce a făcut?

Øystein se gândi. Își vârî un deget în ureche ca și cum putea găsi răspunsul acolo.

— Da, s-a dus direct acasă. A zis că nu i se oprește sângerarea din nas.

Øystein simți ceva umed pe obraz. Se întoarse către colega lui, care stătea acolo cu buzele ținute.

— La mulți ani. N-aș fi ghicit niciodată că ești Berbec, Øyvind.

— Știi ce se spune, zise Harry și zâmbi, punându-și o mână pe umărul lui Øystein. În sus ca un Leu, în jos ca un Berbec.

— Ce a vrut să spună cu asta? întrebă fata, uitându-se după Harry cum pornește spre ușă pe urmele lui Ringdal.

— Tu să-mi spui. Omul e plin de mistere, mormăi Øystein, sperând că Ringdal nu avea să acorde nicio atenție datei de naștere de la următorul stat de salarii. Hai să punem niște Stones și să animăm locul ăsta, bine?

Telefonul i se trezi la viață după câteva minute de încărcare în mașină. Harry selectă un nume, apăsă tasta Apelare și primi imediat un răspuns când frâna la un semafor pe Sannergata.

— Nu, Harry, nu vreau să fac sex cu tine!

Acustica sugera că Alexandra era în biroul ei de la Institutul Medico-Legal.

— Excelent, răspunse Harry. Dar am un pulover pătat de sânge care...

— Nu!

Harry inspiră adânc.

— Dacă ADN-ul lui Rakel se regăsește în sânge, asta îl plasează pe proprietarul puloverului la locul faptei în noaptea când Rakel a murit. Te rog, Alexandra.

Se lăsa tăcerea la celălalt capăt al convorbirii. Un bețiv zgomotos se opri pe trecerea din fața mașinii, se legănă, se uită la Harry cu o privire întunecată și încetoșată, lovi capota cu pumnul, după care dispăru în întuneric.

— Știi ce? zise ea. Urăsc persoanele care sar din pat în pat ca tine.

— Bine, dar *adori* să rezolvi crime.

O nouă pauză.

— Uneori mă întreb dacă mă placi vreun pic, Harry.

— Bineînțeles! Oi fi eu disperat, dar nu când e vorba de persoana cu care mă culc.

— Persoana cu care te culci? Asta e tot ce înseamnă eu?

— Nu, nu fi proastă. Suntem colegi care prind criminali ce altfel ar arunca societatea noastră în haos și anarhie.

— Ha, ha, făcu ea sec.

— În mod evident, sunt dispus să mint ca să te determin să faci asta, zise Harry. Dar îmi place de tine, bine?

— Vrei să faci sex cu mine?

— Păi... nu. Da, dar nu. Dacă înțelegi ce spun.

Harry avu impresia că aude un radio încet în fundal. Deci era singură.

Ea scoase un oftat zgomotos.

— Dacă fac asta, Harry, trebuie să fie clar că n-o fac de dragul tău. Însă încă nu pot efectua o analiză ADN completă — coada de așteptare e lungă, iar cei de la Kripos și echipa lui Bratt îmi suflă permanent în ceafă.

— Știu. Dar un profil parțial care să excludă potriviri cu anumite alte profiluri durează mai puțin, nu?

Harry o auzi pe Alexandra ezitând.

— Și pe cine vrei exclus?

— ADN-ul proprietarului puloverului. Al meu. Și al lui Rakel.

— Al tău?

— Eu și proprietarul puloverului am avut un mic meci de box. Lui i-a dat sângele pe nas, pumnii mei au sângerat, așa că nu e imposibil ca de acolo să provină sângele de pe pulover.

— Bine. Tu și Rakel sunteți în baza de date ADN, așa că sunteți în regulă. Dar dacă trebuie să exclud o potrivire cu proprietarul puloverului, îmi trebuie ceva de pe care să obțin ADN-ul lui.

— M-am gândit la asta. Am o pereche de blugi pătați de sânge în coșul meu de rufe, iar sângele de acolo e prea mult ca să fi provenit în întregime de la pumnii

mei, așa că o parte din el trebuie să provină de la nasul lui. Mi se pare că ești încă la lucru?

— Sunt.

— Ajung acolo în 20 de minute.

Alexandra aștepta înfrigurată, cu brațele strânse în jurul trupului, când Harry parcă mașina în fața intrării de la Rikshospital. Purta pantofi cu toc, blugi strânși pe corp și era machiată excesiv.

Singură la lucru, dar arăta ca și cum se ducea la o petrecere. El n-o văzuse niciodată altfel. Alexandra Sturdza obișnuia să spună că viața e prea scurtă ca să nu arate mereu cât putea ea de bine.

Harry coborî geamul portierei. Ea se aplecă, zâmbind:

— Bună seara, mister. 500 pentru o treabă cu mâna, 700 pentru...

Harry clătină din cap și îi dădu două pungi de plastic: una conținând puloverul lui Ringdal, cealaltă cu blugii lui.

— Știi că nimeni din Norvegia nu lucrează la o asemenea oră din noapte?

— Oh, de-asta sunt singură aici? Voi, norvegienii, chiar aveți multe să-i învățați pe ceilalți.

— Cum să muncești mai puțin?

— Cum să cobori ștacheta. De ce să te duci pe Lună când ai o cabană în munți?

— Mhm. Apreciez chestia asta, Alexandra.

— În cazul ăsta, trebuie să alegi ceva de pe listă, zise ea fără să zâmbească. Kaja e cea care te-a ademenit? O omor.

Harry se aplecă pe geam și se uită la ea mai îndeaproape.

— Pe ea? Credeam că urăști oamenii ca mine.

— Pe tine te urăsc, dar pe ea vreau s-o omor. Dacă pricepi asta?

Harry încuviință încet. Omor. Se gândi să întrebe dacă îi zisese vreo zicală românească, ceva care suna mai rău tradus în norvegiană, dar se abținu.

Alexandra se îndepărtă cu un pas de mașină și se uită lung la el, cât geamul portierei se închise încet și fără zgomot.

Harry privi în oglinda retrovizoare după ce plecă. Ea continuă să stea pe loc, cu brațele pe lângă corp, sub

lumina felinarului, făcându-se din ce în ce mai mică.

O sună pe Kaja când trecea pe sub Ring 3 și îi spuse despre pulover. Și despre eșarfa din sertar. Despre apariția lui Ringdal și despre pistolul lui. O rugă să verifice cât de repede putea dacă el avea permis de port-armă.

— Încă ceva..., zise Harry.

— Asta înseamnă că nu vii la mine? îl întrerupse ea.

— Cum?

— Ești la cinci minute depărtare de mine și spui „încă ceva“, ca și cum nu ne vom vedea prea curând.

— Trebuie să mă gândesc. Și cel mai bine gândesc când sunt singur.

— Bineînțeles. N-am vrut să te bat la cap.

— Nu mă bați la cap.

— Nu, eu..., oftă Kaja. Care e ultima cerere?

— Ringdal are o fotografie cu corpul zdrobit al unei femei pe peretele de deasupra computerului. Știi tu, ca să o vadă mereu. Ca un certificat sau ceva de genul ăsta.

— Fir-ar să fie. Asta ce înseamnă?

— Nu știu. Dar crezi că poți găsi o fotografie a fostei lui soții, rusoaica dispărută?

— N-ar trebui să fie prea greu. Dacă nu găsesc nimic pe Google, o s-o sun din nou pe prietena ei. O să ți-o trimit pe telefon.

— Mersi.

Harry mergea încet de-a lungul Sognsveien, printre casele de cărămidă din acel cartier liniștit, cu grădini în stil englezesc. Văzu două faruri venind spre el.

— Kaja?

— Da?

Era un autobuz. Când vehiculul luminat trecu pe lângă el, dinăuntru îl priviră mai multe chipuri palide, fantomatice. Iar printre ele, chipul lui Rakel. Străfulgerările amintirilor apăreau mai frecvent acum, ca niște pietricele rătăcite înaintea unei alunecări de teren.

— Nimic, zise Harry. Noapte bună.

Harry stătea pe canapea și asculta Ramones.

Nu pentru că Ramones ar fi însemnat ceva special pentru el, ci pentru că acel album stătuse pe platanul pick-upului de când i-l dăduse Bjørn. Iar Harry își dădu

seama că se ferise de muzică de la înmormântare, că nu deschisese radioul nici măcar o dată, nici în casă și nici în mașină, și că părea să fi preferat liniștea. Liniște pentru a gândi. Liniște pentru a încerca să audă ce rostea vocea aceea aflată de cealaltă parte a întinericului, în spatele unei ferestre în formă de semilună, în spatele geamurilor autobuzului fantomatic, o voce care spunea ceva ce el aproape că auzea. Aproape. Însă acum vocea trebuia redusă la tăcere. Căci vorbea atât de tare încât el nu suporta să o audă. Dădu muzica mai tare, închise ochii și își sprijini ceafa pe stiva de discuri din spatele canapelei. The Ramones. *Road to Ruin*. Versurile dure ale lui Joey. Chiar și așa, muzica suna mai mult pop decât funk. Asta tindea să se întâmple mereu. Succesul, viața bună, vârsta, toate îi făceau mai împăciuitori și pe cei mai furioși oameni. Așa cum se întâmplase cu Harry, care devenise mai moale, mai amabil. Aproape sociabil. Îmblânzit de o femeie pe care o iubea într-o căsnicie care funcționase. Imperfectă. Mă rog, la naiba, cât de perfectă se putuse ca să fie suportabilă. Până într-o zi, când, din senin, ea se agățase de un punct dureros. Îl confruntase cu bănuielile ei. Iar el mărturisise. Nu, nu mărturisise. Îi spusese mereu lui Rakel ce dorea să știe, așa că nu depindea decât de ea să întrebe. Așa că probabil se gândise că trebuia să afle. O noapte cu Katrine. Katrine avusese grijă de el într-o noapte în care fusese atât de beat, că nu mai știuse de el. Făcuseră sex? Harry nu-și amintea, fusese dus, probabil atât de beat încât n-ar fi reușit nimic, nici măcar dacă ar fi încercat. Însă îi spusese adevărul lui Rakel, anume că posibilitatea nu putea fi complet exclusă. Iar atunci ea replicase că nu conta, el o trădase oricum, nu mai dorea să-l vadă și îi ceruse lui Harry să-și facă bagajele.

Simplul gând îl duru acum atât de tare, încât rămase fără aer.

Își luase o geantă cu haine, lucrurile din baie și discurile de vinil, lăsându-i ei CD-urile. Harry nu mai pusese gura pe alcool din noaptea în care îl culesese Katrine, însă în ziua în care Rakel îl dăduse afară se dusesse direct la magazinul de băuturi. Unde fusese oprit de un angajat când începuse să deșurubeze una dintre sticle înainte de a ieși din magazin.

Alexandra începuse probabil să ia probe de pe pulover.

Harry puse elementele disparate laolaltă în mintea lui.

Dacă pe pulover se afla sângele lui Rakel, atunci cazul era rezolvat. În noaptea crimei, Peter Ringdal părăsise barul Jealousy pe la ora 22:30, după care îi făcuse lui Rakel o vizită neanunțată, posibil sub pretextul de a încerca să o convingă să rămână în afacere. Ea îl primise înăuntru și îi dăduse un pahar cu apă. Refuzase oferta lui. În afară de cazul în care, poate, spusese da. Poate că de aceea el stătuse mai mult, avuseseră lucruri de discutat. Și poate că discuția alunecase către subiecte mai personale. Probabil că Ringdal îi povestise lui Rakel despre comportamentul violent al lui Harry din bar, iar Rakel i-ar fi spus despre problemele lui și — era prima dată când Harry se gândea la așa ceva — că montase o cameră video despre care credea că ea n-are habar. Poate că Rakel îi spusese lui Ringdal și unde fusese amplasată camera. Își împărtășiseră necazurile, poate și bucuriile, iar la un moment dat Ringdal crezuse în mod evident că venise vremea să facă o mutare în sens fizic. Numai că de această dată fusese în mod clar respins. În furia care urmase acestei umilințe, Ringdal înșfăcase cuțitul de pe stativul din bucătărie și o înjunghiase. O înjunghiase de mai multe ori, fie ca urmare a furiei necontrolate, fie pentru că înțelesese că era prea târziu, răul fusese făcut și el trebuia să termine treaba, să o ucidă și să șteargă urmele. Reușise să-și păstreze capul limpede. Să facă ce trebuia făcut. Iar când părăsise scena luase un trofeu cu el, un certificat, ca atunci când îi făcuse o fotografie celeilalte femei pe care o ucisese. Eșarfa roșie care atârna lângă haina lui Rakel sub raftul de pălării. Apoi, în mașină, își amintise la timp despre camera video menționată de Rakel, se dăduse jos și o scosese de la locul ei. Se descotorosise de cardul de memorie la benzinărie. Aruncase puloverul cu sângele lui Rakel pe podea, la rufe murdare. Poate că nici nu văzuse sângele, era de presupus că altfel ar fi spălat imediat puloverul. *Asta se întâmplase.*

Poate că da. Poate că nu.

Cei 25 de ani de experiență ca detectiv criminalist îl învățaseră pe Harry că lanțul evenimentelor era aproape întotdeauna mai complicat și mai greu de înțeles decât păruse la început.

Dar și că motivul era aproape întotdeauna la fel de simplu și de evident precum păruse la prima vedere.

Peter Ringdal fusese îndrăgostit de Rakel. Nu văzuse Harry dorința din ochii lui de prima dată când venise să vadă barul Jealousy? Poate că venise și pentru Rakel. Iubire și crimă. Combinația clasică. Când îl respinsese acasă la ea, poate că Rakel îi spusese lui Ringdal că avea să-l primească pe Harry înapoi. Toți oamenii sunt încremeniți în felul lor de a fi. Bețivi, criminali, fustangii. Toți oamenii își repetă păcatele comise și speră să fie iertați, de Dumnezeu, de alți oameni, de ei înșiși. Așa că Peter Ringdal o omorâse pe Rakel Fauke, așa cum o omorâse pe fosta lui soție, Andrea Klicikova.

Harry gândise inițial altfel. Că era aceeași persoană care fusese acolo mai devreme în cursul serii, că omorul se petrecuse atunci, după care făptașul — care știa că Rakel avea să fie singură — revenise mai târziu ca să curețe locul. În imaginile de pe camera video o văzuse pe Rakel în cadrul ușii când o deschisese, dar nu și a doua oară. Poate ea era deja moartă. Poate că ucigașul luase cheile ei, intrase, făcuse curățenie, după care lăsase cheile când părăsise casa? Sau trimisese ucigașul pe altcineva să curețe locul după el? Harry avea o vagă impresie că siluetele celor doi vizitatori nu puteau să fie ale aceleiași persoane. În orice caz, Harry respinsese acea teorie deoarece în raportul Institutului Medico-Legal ora crimei era dată ca sigură și se scria clar că, din pricina temperaturii camerei și a cadavrului, crima trebuia să se fi petrecut *după* prima vizită. Cu alte cuvinte, în timp ce al doilea vizitator era acolo.

Harry auzi acul aparatului sărind cu blândețe peste marginea interioară a discului, ca pentru a anunța discret că discul trebuia întors. Creierul îi propunea o muzică mai dură, o piesă hard-rock tare, însă Harry rezistă, cum rezista de obicei acelorași sugestii nenorocite ale creierului de a bea ceva, doar o gură, câteva picături. Venise vremea să se ducă la culcare. Dacă reușea să doarmă puțin, ar fi fost un bonus. Ridică discul de pe platan fără să atingă șanțurile și fără să lase

amprente. Ringdal uitase să curețe paharul din mașina de spălat vase. Asta era ciudat. Harry strecură discul în husa interioară, apoi între copertile albumului.

Își plimbă degetul peste vinilurile sale. Ordonate alfabetic după numele artistului, apoi cronologic după data achiziției. Își strecură mâna printre albumele The Rainmakers și Ramones, ca să facă loc pentru noua achiziție. Zări ceva înghesuit între albume. Le depărtă un pic mai mult ca să vadă mai bine. Închise ochii. Inima începu să-i bată mai rapid, ca și cum ar fi înțeles deja ceva ce creierul lui nu pricepuse încă.

Telefonul mobil începu să sune.

Harry răspunse.

— Alexandra aici. Am făcut o primă comparație și văd deja diferențe între profilurile ADN, care semnifică faptul că sângele de pe puloverul acestui Ringdal nu poate fi al lui Rakel.

— Mhm.

— Și nu se potrivește nici cu al tău. Și nici sângele de pe blugii tăi nu e al tău.

Tăcere.

— Harry?

— Da.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu știu. Atunci presupun că pe puloverul lui și pe blugii mei trebuie să fie sânge din nasul lui. Avem și amprente care îl leagă de locul faptei. Și mai e eșarfa lui Rakel din sertarul din casa lui, care miroase a ea și trebuie să aibă ADN-ul ei. Păr, transpirație, piele.

— Bun. Însă există o diferență și între profilurile ADN ale sângelui de pe pulover și celui de pe pantalonii tăi.

— Vrei să spui că sângele de pe pulover *nu aparține* lui Rakel, lui Ringdal sau mie?

— Este o posibilitate.

Harry înțelese că ea îi oferea timp să vadă celelalte posibilități. *Cealaltă* posibilitate. Era o chestiune de logică.

— Sângele de pe pantalonii mei nu e al lui Ringdal. Și ai început prin a spune că nu e al meu. Atunci al cui e?

— Nu știu, răspunse Alexandra. Dar...

— Dar?

Harry privi în gol în spațiul dintre albume. Știa ce avea să-i spună. Nu mai existau pietricele rătăcite care

să avertizeze despre alunecarea de teren. Aceasta se întâmplase deja. Cedase întreaga coastă a muntelui.

— Până acum, sângele de pe pantalonii tăi nu arată nicio deviere de la ADN-ul lui Rakel, zise Alexandra. Evident, mai e mult de lucru până ajungem la o probabilitate de 99,999% ca s-o socotim o potrivire perfectă, dar am ajuns deja la 82%.

80%. Patru din cinci.

— Bineînțeles, zise Harry. Purtam blugii ăia când am ajuns la locul faptei după ce a fost descoperită Rakel. Am îngenuncheat lângă trupul ei. Era o baltă de sânge acolo.

— Asta explică totul, dacă sângele de pe pantalonii tăi *este* cu adevărat al lui Rakel. Vrei să merg mai departe cu analiza care să excludă posibilitatea ca sângele de pe pulover să fie al lui Rakel?

— Nu, nu-i nevoie, zise Harry. Mersi, Alexandra. Îți rămân dator.

— Bine. Ești sigur că totul e în regulă? Pari așa de...

— Da, o întrerupse Harry. Mersi și noapte bună.

Puse capăt convorbirii.

Existase o baltă de sânge. Iar el *îngenunchease*. Însă nu asta declanșase strigătul din mintea lui Harry, alunecarea de teren care începea deja să-l îngroape. Nu purtase acei blugi când fusese în casa lui Rakel cu analiștii criminaliști, îi lăsase în coșul de rufe murdare în dimineața de după omorârea ei. Măcar asta *iși amintea*. Până în acel moment, memoria lui fusese goală în legătură cu acea noapte, de când intrase în barul Jealousy la ora 19 și până a doua zi, când sunase la ușă femeia care colecta bani pentru caritate și îl trezise din somn. Însă imaginile începeau să apară în mintea lui, să se lege, să formeze o secvență. Un film cu el în rolul principal. Iar ceea ce urla în mintea lui era propria voce spartă și tremurândă, filmul sonor din livingul lui Rakel. Fusese acolo în noaptea crimei.

Între The Rainmakers și Ramones zăcea înghesuit cuțitul pe care Rakel îl iubise. Un cuțit Tojiro cu mâner de stejar și plăsele albe din corn de bivol de apă. Cuțitul era mânjit cu ceva ce putea fi doar sânge.

Ståle Aune visa. Cel puțin așa presupunea el, că era un vis. Sirena care străpunsese aerul se oprise brusc, iar acum auzea mugetul îndepărtat al bombardierelor în timp ce alerga pe strada pustie către adăpostul antiaerian. Întârziase, căci toată lumea intrase deja, iar acum vedea că un bărbat în uniformă închidea ușa de metal de la capătul străzii. Se auzea icnind după aer, ar fi trebuit să încerce să slăbească. Dar, pe de altă parte, era doar un vis, toată lumea știa că Norvegia nu era în război. Dar poate că țara fusese atacată brusc? Ståle ajunsese la ușă și descoperi că deschizătura era mult mai mică decât crezuse. „Haide! Intră sau dispari, trebuie să închid ușa!” strigă bărbatul în uniformă. Ståle încercă să intre, dar îi fu imposibil. Nu reuși să-și bage înăuntru decât umărul și un picior.

Ståle continuă să împingă. Se înțepeni și nu reuși nici să intre, nici să iasă. Sirena de alarmă începu să sune din nou. La naiba. Se putea consola că toate dovezile indicau că era vorba de un vis și de nimic altceva.

— Ståle...

Deschise ochii și simți mâna soției lui, Ingrid, scuturându-i umărul. Așadar profesorul avea din nou dreptate.

Dormitorul era în beznă, iar el stătea întins pe o parte, cu ceasul de pe noptieră chiar în fața lui. Cifrele luminoase arătau 3:13.

— E cineva la ușă, Ståle.

Se auzi din nou. Sirena.

Ståle își dădu jos din pat corpul supradimensionat îmbrăcat în cămașă de noapte și își vârî picioarele în papuci.

Ajunsese la parter și era în drum către ușă, când prin minte îi trecu gândul că persoana care se afla afară nu era deloc binevenită. Un pacient paranoic sau schizofrenic cu voci în cap care îi cereau să-l omoare pe psiholog, de pildă. Dar, pe de altă parte, poate că

adăpostul antiaerian fusese un vis în vis, poate că cel de acum era visul real.

Așa că deschise ușa.

Și din nou constată că profesorul avusese dreptate. Persoana de afară nu era deloc binevenită. Era Harry Hole. Mai exact: acel Harry Hole care nu era bine să fie văzut. Cel cu ochi mai injectați ca de obicei și cu expresia de disperare care nu putea însemna decât necaz.

— Hipnoză, zise Harry.

Rămăsese fără suflare, iar fața îi era udă de sudoare.

— Bună dimineața și ție, Harry. Vrei să intri? Presupunând că ușa nu e prea mică, bineînțeles.

— Prea mică?

— Am visat că nu pot trece prin ușa unui adăpost antiaerian, zise Ståle, după care își plimbă burta imensă prin hol, în bucătărie.

Când fata lui, Aurora, era mică, obișnuia să spună mereu că imaginea o făcea să creadă că tati urca un deal.

— Și care e interpretarea freudiană? întrebă Harry.

Aune deschise frigiderul.

— Că trebuie să slăbesc. Salam cu trufe și brânză Gruyère maturată?

— Hipnoză, zise Harry.

— Da, ai mai spus.

— Soțul din Tøyen, cel despre care credeam că și-a ucis soția. Ai zis că și-a reprimat amintirile legate de cele întâmplate. Dar că tu le puteai readuce cu hipnoză.

— Dacă subiectul era sensibil la hipnoză, da.

— Descoperim dacă eu sunt?

— Tu?

Ståle se întoarse către Harry.

— Am început să-mi amintesc lucruri din noaptea când Rakel a murit.

— Lucruri?

Ståle închise ușa frigiderului.

— Imagini. Aleatorii.

— Fragmente de memorie.

— Dacă le pot face să se lege între ele sau să scot mai mult la suprafață, cred că pot afla ceva. Ceva ce nu știu, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Să le pui laolaltă într-o secvență? Pot să încerc, evident, dar nu există garanții. Ca să fiu sincer, eșuez mai des decât reușesc. Bineînțeles, de vină e mai degrabă hipnoza ca metodă decât persoana mea.

— Bineînțeles.

— Când spui că te gândești că știi *ceva*, la ce gen de cunoaștere te referi?

— Nu știu.

— Dar chestia e clar urgentă.

— Da.

— Bine. Îți amintești ceva clar din aceste fragmente de memorie?

— Candelabrul de cristal din livingul lui Rakel, zise Harry. Stau întins sub el, privind în sus, și pot vedea bucățile de sticlă formând litera S.

— Bine. Asta ne dă un loc și o situație, așa că putem încerca reamintirea asociativă. Lasă-mă să-mi iau ceasul de buzunar.

— Adică ăla pe care îl legeni în fața mea?

Stăle Aune ridică din sprânceană.

— Vreo obiecție?

— Nu, niciuna, doar că pare... cam demodat.

— Dacă preferi să fii hipnotizat într-o manieră mai modernă, îți pot recomanda un număr de psihologi respectați, dar evident mai puțin calificați care...

— la ceasul, zise Harry.

— Fixează-ți privirea pe cadranul ceasului, zise Stăle.

Îl așezase pe Harry pe fotoliul înalt din living, iar el se așezase alături pe un taburet. Ceasul vechi se legăna pe lanț, înainte și înapoi, la 20 de centimetri înaintea chipului palid și chinuit al detectivului. Stăle nu-și amintea să-și mai fi văzut vreodată prietenul într-o asemenea stare. Și se simțea vinovat, pentru că nu-l mai văzuse pe Harry de la înmormântare. Harry nu era genul de persoană care să ceară cu ușurință ajutor de la alți oameni, iar când o făcea însemna că lucrurile stăteau foarte prost.

— Ești în siguranță și relaxat, intonă încet Stăle. În siguranță și relaxat.

Oare fusese vreodată Harry așa? Da, fusese. Când era cu Rakel, devenise o persoană care părea împăcată cu sine și cu ceea ce-l înconjura. Găsise — chiar dacă asta

sună a clișeu — femeia potrivită pentru el. Iar atunci când fusese invitat să țină prelegeri la Academia de Poliție, Stăle avusese impresia că Harry era bucuros de slujba și de studenții lui.

Așadar, ce se întâmplase? Îl dăduse Rakel afară, îl părăsise doar pentru că o luase pe alături? Când alegi să te măriți cu un bărbat care a fost atâta vreme alcoolic, care a luat-o razna de atâtea ori, știi prea bine că șansele ca el să repete faptele sunt destul de mari. Rakel Fauke fusese o femeie inteligentă și realistă, oare fusese în stare să distrugă o mașină încă funcțională doar pentru că avea o stricăciune, doar pentru că alunecase în șanț? Evident, îi trecuse prin minte că Rakel ar fi putut avea pe altcineva și că se folosisese de alcoolismul lui Harry ca pretext pentru a-l părăsi. Poate că planul fusese să aștepte un timp, până ce Harry se împăca cu despărțirea înainte să apară în public alături de noul iubit.

— Te afunzi tot mai mult în transă în timp ce eu număr de la zece.

Ingrid luase prânzul cu Rakel după despărțirea lor, însă aceasta din urmă nu menționase existența vreunui alt bărbat. Din contră, când ajunsese acasă, Ingrid spusese că Rakel păruse tristă și singură. Ele două nu erau prietene suficient de apropiate încât Ingrid să se simtă confortabil întrebând despre așa ceva, dar spusese că ea credea că, dacă exista un alt bărbat, Rakel renunțase deja la el și încerca să găsească o cale înapoi la Harry. Nimic din ce spusese Rakel nu oferise o bază pentru o astfel de speculație, însă profesorul de psihologie n-avea nicio iluzie că, atunci când venea vorba de citirea altor oameni, Ingrid îi era cu mult superioară.

— Șapte, șase, cinci, patru...

Pleoapele lui Harry erau pe jumătate închise, iar irisurile păreau niște semiluni vag albastre.

Sensibilitatea oamenilor la hipnoză este diferită. Doar 10% sunt socotiți ca extrem de insensibili, iar unii nu reacționează deloc la o asemenea procedură. Din experiența lui Stăle, se putea presupune că oamenii cu imaginație, deschiși față de experiențe noi și care lucrau în domenii creative erau cel mai ușor de hipnotizat. Cei care lucrau în domenii precum ingineria erau mai greu de hipnotizat. Asta ar fi însemnat că detectivul Harry

Hole, care nu era chiar un visător cu ochii deschiși, era o nucă greu de spart. Însă chiar și fără să fi efectuat vreodată vreunul dintre testele de personalitate mai populare asupra lui Harry, Stăle bănuia că detectivul înregistra scoruri neobișnuit de mari la o categorie anume: imaginație.

Harry respira regulat, ca un om adormit.

Stăle Aune numără încă o dată.

Nu încăpea îndoială, Harry intrase în transă.

— Ești întins pe o podea, zise Stăle, încet și calm. Ești pe podeaua livingului din casa lui Rakel și a ta. Iar deasupra vezi un candelabru de cristal, ale cărui cristale formează litera S. Ce altceva mai vezi?

Buzele lui Harry se mișcă. Pleoapele lui tresăriră. Primele două degete de la mâna dreaptă se îndoieră în mod involuntar. Buzele i se mișcă din nou, dar niciun sunet nu ieși printre ele. Harry începu să-și miște capul înainte și înapoi, în același timp împingându-se cu mai multă putere în spătarul fotoliului, cu o expresie de durere pe față. Apoi, ca o persoană cuprinsă de spasme, două tresăriri puternice îi cutremurară corpul lung, iar Harry rămase nemișcat, cu ochii larg deschiși, privind în gol în fața lui.

— Harry?

— Aici sunt, zise Harry cu o voce răgușită și groasă. N-a funcționat.

— Cum te simți?

— Obosit. Trebuie să mă duc acasă.

Harry se ridică. Se clătină pe picioare. Clipi strâns și apoi privi în gol.

— Poate că ar trebui să rămâi așezat o vreme, zise Stăle. Dacă nu închei sesiunea cum trebuie, poți rămâne cu senzație de amețeală și dezorientare.

— Mersi, Stăle, dar trebuie să plec. Noapte bună.

— În cel mai rău caz poți ajunge la anxietate, depresie și alte neplăceri. Hai să mai stăm puțin ca să ne asigurăm că ți-ai revenit.

Însă Harry era deja în drum spre ușă. Stăle se ridică în picioare, însă când ajunse în hol, ușa de la intrare se închidea deja.

Harry reuși să ajungă la mașină și se ghemui în spatele ei după care vomită. Și vomită din nou. Se ridică în picioare abia când micul-dejun pe jumătate digerat,

singura mâncare din acea zi, ieși complet din stomacul lui. Își șterse gura cu dosul palmei, clipi din ochi și descuie portiera mașinii. Intră în mașină și privi în gol prin parbriz.

Își scoase telefonul. Formă numărul pe care i-l dăduse Bjørn.

După câteva secunde, o voce masculină adormită își rosti mormăit prenumele, ca un tic, un obicei din epoca de piatră a telefoniei.

— Îmi cer scuze că te trezesc, Freund. Aici e din nou inspectorul Harry Hole. A apărut ceva urgent, așa că mă întrebam dacă îmi poți da rezultatele preliminare de la camera video?

Un căscat lung.

— Încă nu am terminat.

— De-asta am spus preliminare, Freund. Orice ar fi de ajutor.

Harry îl auzi pe expertul în analiza 3D a imaginilor 2D vorbind în șoaptă cu cineva înainte de a reveni la telefon.

— Sunt greu de determinat înălțimea și statura bărbatului care intră în casă, căci e ghemuit. Dar s-ar putea — și subliniez *s-ar putea* — ca persoana care iese din nou, presupunând că această persoană stă dreaptă în cadrul ușii și nu poartă tocuri sau ceva de genul ăsta, să aibă între 1,90 și 1,95 metri. Și se mai pare că mașina, pe baza designului și a distanței dintre luminile din spate și cele de frână, ar fi un Ford Escort.

Harry inspiră adânc.

— Mersi, Freund, cam asta e tot ce aveam nevoie să știu. Ia-ți cât timp îți trebuie cu restul, nu mai e nicio grabă. De fapt, poți opri totul. Trimite-mi cardul de memorie și factura de servicii la adresa scrisă pe plic.

— Adresată ție personal?

— E mai practic așa. Luăm legătura dacă o să avem nevoie de o descriere mai detaliată.

— Cum dorești, Hole.

Harry încheie conversația.

Concluzia expertului 3D confirma ceea ce Harry știa deja. Văzuse deja totul stând în fotoliul lui Ståle Aune. Acum își amintea totul.

Fordul Escort alb era parcat în Berg, unde norii alergau pe cer ca și cum fugeau de ceva, însă noaptea nu dădea încă semne de retragere.

Harry Hole își odihni fruntea pe partea interioară a parbrizului umed și rece ca gheața. Simți nevoia să deschidă radioul pe postul de muzică hard rock Stone Hard FM, să dea la maxim și să-și golească capul de gânduri câteva secunde. Însă nu fu în stare, trebuia să gândească.

Era aproape de neînțeles. Nu că își amintise brusc. Ci că reușise să *nu*-și amintească, să elimine totul. Însă comanda dată de Ståle despre living și forma de S, sunetul numelui lui Rakel îi forțaseră ochii să se deschidă. Iar în acea clipă se ivise totul.

Era noapte și el se trezise. Se uita direct în sus la candelabrul de cristal. Realiză că se întorsese în livingul din Holemknollveien. Însă nu știa cum ajunsese acolo. Iluminatul era difuz, așa cum le plăcea lui și lui Rakel când erau singuri. Simțea că mâna lui zăcea în ceva ud și lipicios. O ridică. Sânge? După aia se rostogolise. Și privise drept spre chipul ei. Nu arăta ca și cum ar fi dormit. Sau ca și cum s-ar fi uitat în gol la el. Sau ca și cum ar fi fost inconștientă. Arăta ca și cum murise. El zăcea într-o baltă de sânge.

Harry făcuse ceea ce trebuie să faci mereu în astfel de situații — se ciupise de braț. Își înfipsese cât de tare putuse unghiile în piele, sperând ca durerea să alunge vedenia, ca el să se trezească, să caște de ușurare și să-i mulțumească Domnului că nu credea în ceea ce fusese doar un coșmar.

Nu încercase să o resusciteze, căci văzuse prea multe cadavre și știa că era prea târziu. Se părea că ea fusese înjunghiată cu un cuțit, cardiganul îi era îmbibat cu sânge și mai întunecat la culoare în jurul rănilor de cuțit din abdomen. Însă lovitura de la ceafă fusese cea care o omorâse. O rană eficientă și mortală, făcută de cineva care știa că acela era locul. Cineva ca el.

O ucisese pe Rakel?

Căutase în jurul lui dovezi contrare. Nu mai era nimeni acolo. Doar el și ea. Și sângele. Oare așa era?

Se ridicase în picioare și se dusesse împleticit la ușa de la intrare.

Era încuiată. Dacă acolo fusese cineva care plecase, trebuia să fi folosit o cheie ca să încuie ușa pe dinafară. Își ștersese mâna plină de sânge de pantaloni și deschisese sertarul din dulap. Ambele seturi de chei erau acolo. Ale ei și ale lui. Cele pe care el i le înapoiase într-o după-amiază la Schröder, când o implorase să-l primească înapoi, chiar dacă își promisese că n-avea să facă așa ceva.

Singurele chei rămase se găseau la sud de Polul Nord, în Lakselv, la Oleg.

Privise în jur. Erau prea multe lucruri de privit, prea multe de absorbit, prea multă informație ca el să poată găsi orice fel de explicație. O omorâse pe femeia pe care o iubea? Distrusese cel mai valoros lucru în viața lui? Când dăduse glas ideii în primul moment, când șoptise numele lui Rakel, i se păruse imposibil. Dar când o făcuse din celălalt punct de vedere, al distrugerii totale a tot ce avea, nu mai păruse deloc imposibil. Și tot ce știa el, tot ce învățase din experiență îi spunea că faptele întreceau instinctul. Instinctul era doar o colecție de idei care putea fi spulberată de un singur fapt concret. Iar faptele spuneau așa: el era un soț disprețuit, care se afla într-o cameră cu partenera lui de viață ucisă, o cameră care fusese încuiată pe dinăuntru.

Știa ce face. Anume că, intrând în starea de detectiv, încerca să se autoprotejeze împotriva durerii insuportabile pe care încă n-o simțea, dar despre care știa că avea să vină, ca un tren de neoprit. Că încerca să micșoreze importanța faptului că Rakel zăcea acolo, moartă, pe podea, ca într-un caz oarecare de crimă, ceva ce putea gestiona, așa cum procedase — înainte de a începe să bea singur — când intrase în primul bar simțind că durerea de a trăi trebuia alintată de talentul lui de a bea, talentul de a acționa pe o scenă pe care își imaginase pe vremuri că o stăpânește. Și de ce nu? De ce să nu presupună că zona din creier guvernată de instinct ia singurele decizii logice și necesare când îți vezi viața, singurul motiv pentru care trăiești, zăcând sfărâmată în fața ta? Când aceasta decidea să dispară.

Alcool. Mod de detectiv. Mai exista cineva care putea și trebuia salvat.

Harry știa deja că nu se temea de nicio pedeapsă personală. Dimpotrivă, orice pedeapsă, în special moartea, ar fi însemnat o eliberare, ca și cum ar fi descoperit o fereastră la etajul 100 al unui zgârie-nori în flăcări. Și oricât de irațional, nebun sau pur și simplu ghinionist fusese la momentul comiterii faptei, știa că își merită pedeapsa.

Însă Oleg nu merita nimic din toate astea.

Oleg nu merita să-și piardă tatăl, acel tată real, dar nu biologic, și în același timp mama. Să piardă povestea frumoasă a vieții lui, povestea creșterii alături de doi oameni care se iubeau mult, povestea care dovedea că dragostea exista, că ea *putea* exista. Oleg, care acum era aproape de a se așeza la casa lui cu cineva, poate de a-și întemeia o familie a lui. Poate că fusese obligat să vadă cum Harry și Rakel se despărțiseră de câteva ori, însă fusese și martor al felului în care doi oameni se iubeau, doi oameni care doriseră mereu ce era mai bun pentru celălalt. Și care, de aceea, găsiseră mereu o cale de a reveni unul la celălalt. Privarea lui Oleg de o asemenea idee — nu, de un asemenea *adevăr*, la naiba! — l-ar fi distrus.

Nu era adevărat că el o ucisese pe Rakel. Nu încăpea îndoială că ea zăcea acolo pe podea și că el îi provocase moartea, dar toate asocierile și concluziile care se nășteau automat când se descoperea că un soț stricat la minte își omorâse soția erau minciuni. Nu ăsta era motivul.

Lanțul de evenimente era mereu mai complicat decât se presupunea la început, însă motivele erau simple și clare. Iar el nu avusese niciodată vreun motiv sau vreo dorință de a o ucide pe Rakel! De aceea Oleg trebuia protejat de o astfel de minciună.

Harry făcuse curățenie după el cât de bine putuse fără să se uite la cadavrul lui Rakel, spunându-și că, dacă ar fi făcut asta, orice fărâmbă de determinare i-ar fi fost distrusă, și că văzuse deja ceea ce trebuia: că ea nu era acolo, că tot ce rămăsese era un cadavru fără suflet. Harry nu-și amintea amănunțit ce însemnase acea curățenie, căci se simțise amețit și acum încerca în van să rememoreze momentul critic, să spulbere întunericul

complet din minte care învăluia orele scurse de când fusese beat criță în barul Jealousy și până se trezise aici. Cât de multe cunoaște o persoană despre sine? Oare se dusesse să o vadă, oare înțelesese ea, stând în bucătărie alături de acest bețiv furios, că nu putea face ceea ce îi mărturisise lui Oleg că ar putea face, anume să-l primească înapoi? Îi spusese asta lui Harry? Iar atunci el depășise limita? Respingerea, conștientizarea bruscă a faptului că el n-avea să o aducă niciodată înapoi reușiseră să transforme iubirea în ură incontrollabilă?

Nu știa și nu-și amintea.

Tot ce ținea minte era că după ce se trezise, cât se curăța, în mintea lui prinsese contur o idee. Știa că avea să fie principalul suspect al poliției, era evident. Ca atare, ca să-i inducă în eroare, să-l scutească pe Oleg de minciuna despre crima clasică, să-i salveze acestuia credința neprihănită în iubire, să-l scutească de conștientizarea faptului că avea un ucigaș ca model de viață, avea nevoie de altcineva. De un paratrăsnet. Un suspect alternativ, cineva care putea și trebuia să fie răstignit. Nu un lisus, ci un păcătos mai mare chiar decât el însuși.

Harry privi prin parbriz, unde condensul respirației lui făcea luminile orașului de sub el să pară că se dizolvă.

Oare la asta se gândise? Sau creierul lui de iluzionist manipulator inventase povestea asta despre Oleg, agățându-se de orice pretext, în loc să admită motivul real, mai simplu: acela al nevoii de evadare. Al nevoii de a scăpa de pedeapsă. De a se ascunde undeva și de a suprima toată povestea din minte deoarece era o amintire, o certitudine cu care nu se putea trăi, iar când venea vorba despre asta, supraviețuirea era singura funcție reală a corpului și a minții.

În orice caz, asta făcuse el. Tănuise totul. Tănuise că plecase din casă, asigurându-se că lasă ușa descuiată, ca să nu se poată trage concluzia că ucigașul trebuia să fi avut o cheie. Se urcase în mașină, apoi își amintise de camera video care îl putea da de gol dacă era găsită de poliție. O distrusese. Scosese cardul de memorie și îl aruncase într-un tomberon de lângă clubul sportiv Ready. Ulterior, din ceața din creier apăruse un fragment de limpezime când, într-un moment de

concentrare profundă, reconstituise itinerarul probabil de retragere al ucigașului și locul unde s-ar fi putut descotorosi de cardul de memorie.

Cum își putuse imagina că fusese o coincidență că o îndrumase pe Kaja tocmai în acel loc, când erau un milion de alte posibilități? Chiar și Kaja fusese uluită de încrederea lui.

După aceea, însă, amintirile reprimite ale lui Harry se întorseseră împotriva lui și amenințaseră să-l doboare. Fără a ezita vreo clipă, îi dăduse cardul de memorie lui Bjørn, iar drept consecință, investigația meticuloasă a lui Harry, al cărei scop fusese acela de a găsi un alt vinovat — un violator ca Finne, un ucigaș ca Bohr, un dușman ca Ringdal — începuse să se îndrepte asupra lui însuși.

Gândurile lui Harry fură întrerupte când îi sună telefonul.

Era Alexandra.

Pe drum către Ståle, Harry trecuse pe la Alexandra ca să-i lase un bețișor de urechi cu sânge pe el. Nu-i spusese că era sânge de pe presupusa armă a crimei, cuțitul pe care îl găsisese printre albumele lui. Când conducea mașina realizase de ce lăsase cuțitul între albumele The Rainmakers și Ramones. Motivul era simplu. Rakel.

— Ai descoperit ceva? întrebă Harry.

— E aceeași grupă de sânge ca a lui Rakel, răspunse ea. A.

Cea mai comună, își zise Harry. 48% din populația Norvegiei avea grupa de sânge A. O potrivire în acest caz era ca și cum ai fi dat cu banul, nu însemna nimic. Cu toate astea, în acel moment însemna ceva. El hotărâse în avans — ca Finne cu zarul lui — să lase decizia în seama acestei monede.

— Nu-i nevoie de o analiză ADN completă, zise Harry. Mersi. O zi bună.

Mai exista un singur lucru, o singură pistă nedusă la capăt, o singură posibilitate care să-l salveze pe Harry: destrămarea unui alibi aparent solid.

Ceasul arăta ora 10 când Peter Ringdal se trezi în patul lui. Nu îl trezise ceasul de la alarmă, căci acesta era fixat pentru ora 11. Nu fuseseră nici câinele

vecinului, nici mașina vecinului plecând la lucru, nici copii pe drum către școală sau camionul de gunoi — creierul lui învățase să ignore toate aceste zgomote când dormea. Fusesse altceva. Un zgomot puternic, ca un țipăt, și părea să fi venit de la etajul de sub el.

Ringdal se dădu jos din pat, își trase o pereche de pantaloni și o cămașă și înșfăcă pistolul pe care îl păstra mereu pe noptieră. Simți un curent rece de aer în jurul picioarelor goale când se furișă în josul scării, iar în hol descoperi cauza. Pe podea se vedeau cioburi de sticlă spartă. Cineva spărsese geamul în formă de semilună din ușa de la intrare. Ușa către pivniță era pe jumătate deschisă, însă lumina era stinsă. Sosiseră. Venise vremea.

Țipătul sau ce o fi fost el păruse să vină din living. Se furișă înăuntru, ținând pistolul în fața lui. Dar sunetul care îl trezise nu fusese scos de o persoană, ci de piciorul unui scaun târât pe parchet. Unul dintre fotoliile grele fusese mutat, întors, astfel că el se uita acum la spatele lui, iar de pe fotoliu se puteau vedea fereastra și grădina cu sculptura în formă de satelit. O pălărie se ridica deasupra spatelui fotoliului. Peter presupuse că individul din fotoliu nu-l auzise venind, dar evident că era posibil ca acesta să fi poziționat fotoliul astfel încât să poată vedea reflexia în fereastră a oricui intra în încăpere, fără ca el să poată fi văzut. Peter Ringdal ținti spătarul fotoliului. Două gloanțe la baza coloanei, două mai sus. Vecinii ar fi auzit focurile de armă. Era dificil să se descotorosească de cadavru fără să fie descoperit. Și era și mai dificil să explice de ce trăsese. Le-ar fi putut spune polițiștilor că o făcuse în legitimă apărare, că văzuse cioburile de sticlă, că viața îi fusese amenințată.

Apăsă mai tare pe trăgaci.

De ce era așa de greu? Nici măcar nu putea vedea fața persoanei de pe fotoliu. În definitiv, poate nu era nimeni acolo, doar o pălărie.

— E doar o pălărie, șopti o voce răgușită la urechea lui. Dar ceea ce simți tu în ceafă este țeava unui pistol real. Așa că dă drumul armei tale și rămâi nemișcat, sau te împușc cu un glonț foarte real chiar în țeasta pe care acum îți sugerez să o folosești pentru propriul tău bine.

Fără să se întoarcă, Ringdal dădu drumul armei, care atinse podeaua cu un zgomot dur.

— Ce dorești, Hole?

— Vreau să știu de ce sunt amprente tale pe un pahar din mașina de spălat vase a lui Rakel. De ce ai eșarfa ei în sertarul din hol. Și cine e femeia asta.

Ringdal se uită la fotografia alb-negru pe care bărbatul din spatele lui i-o ținu drept în față. Fotografia din biroul lui din pivniță. Fotografia femeii pe care el, Peter Ringdal, o ucisese. Și pe care apoi o înghesuisese într-un portbagaj rece de mașină și o fotografiase zăcând acolo.

Peter Ringdal privea un pic năuc prin parbriz la ninsoarea de afară. Nu vedea prea multe, însă își lăsă oricum piciorul jos. Traficul era redus acolo, pe munte, într-o seară de sâmbătă, mai ales pe o asemenea vreme.

Plecase din Trondheim cu două ore înainte și înțelegea din buletinele meteo de la radio că trebuie să fi fost una dintre ultimele mașini căreia i se permisesse accesul pe E6 prin Dovrefjell înainte ca șoseaua să fie închisă circulației din pricina vremii proaste. Rezervase o cameră de hotel în Trondheim, dar nu suportase ideea de a se duce la banchet. De ce nu? Pentru că el nu știa să piardă și tocmai pierduse finala de la categoria ușoară din cadrul Campionatului norvegian de judo. Măcar dacă ar fi pierdut în fața cuiva mai bun decât el în loc să se autosaboteze atât de inutil. Mai erau doar câteva secunde din meci, iar el conducea cu două *yuko* la o *koka*, așa că nu mai avea de făcut decât să aștepte finalul.

Și controlase meciul, chiar o făcuse! Însă începuse către final să se gândească la interviul de după victorie și la ceva amuzant de spus, așa că, pentru o clipă, își pierduse concentrarea și se trezise brusc zburând prin aer. Reușise să evite aterizarea pe spate, însă adversarului i se acordase un *waza-ari*, reușind astfel victoria la finalul meciului, câteva secunde mai târziu.

Peter izbi volanul cu putere.

După aceea, în vestiar, deschisese sticla de șampanie pe care și-o cumpăraseră. Cineva făcuse o remarcă și el replicase că ideea ținerii finalelor de seniori sâmbătă după-amiază era aceea că puteau fi continuate de câte o mică petrecere, așa că ce naiba? Reușise să bea mai bine de jumătate din sticlă înainte ca antrenorul să intre, să-i smulgă sticla din mână și să-i spună că se săturase să-l vadă beat după fiecare meci, indiferent dacă învingea sau pierdea. După care Peter spusese că se săturase să aibă un antrenor care nu-l ajuta deloc să învingă oameni care erau evident mai slabi ca el. Antrenorul începuse cu prostia aia filosofică despre *judo* însemnând

„forță blândă”, apoi cu predica despre cum Peter trebuia să învețe să lase loc, să-și lase adversarul să se descopere, să demonstreze umilință, să nu creadă că e cel mai bun, căci în definitiv trecuseră doar doi ani de când terminase junioratul, iar mândria preceda întotdeauna prăbușirea. Peter replicase că judo însemna doar mimarea umilinței. Că însemna păcălirea adversarului prefăcându-te slab și supus, atragerea lui în capcană și lovirea lui fără milă, ca o plantă carnivoră frumoasă, larg deschisă, o curvă mincinoasă. Judo era un sport stupid. După aia Peter Ringdal ieșise ca o furtună din vestiar, urlând că se săturase. De câte ori făcuse asta?

Peter luă o curbă și farurile mașinii măturară aglomerări de zăpadă înalte de un metru și jumătate, chiar dacă era sfârșitul lui martie, aflate atât de aproape de marginea drumului încât creau senzația unui tunel mult prea îngust.

Dădu de o porțiune dreaptă de drum și accelerează, mai degrabă de furie decât din grabă. Furie fiindcă intenționase să se dea la Tina cu ocazia banchetului de final. Știa că și ea îl luase în vizor. Numai că blonda câștigase aurul la categoria ușoară, iar o campioană norvegiană nu și-o pune cu un ratat, mai ales cu unul care e cu jumătate de cap mai scund decât ea și pe care acum credea că-l poate învinge pe salteaua de judo. Așa funcționează evoluția.

Ca prin minune, ninsoarea încetă și șoseaua — care se întindea printre troienele de zăpadă ca o linie lungă și neagră trasată cu un creion pe o pagină albă — se văzu luminată în toată splendoarea de lumina lunii. Să fi fost acela ochiul furtunii? Nu, pentru numele lui Dumnezeu, aici nu era vorba de vreo furtună tropicală, ci doar de una specific norvegiană, o furtună care nu avea ochi, ci doar colți.

Peter se uită la vitezometru. Simțea că oboseala începea să-l afecteze, ca rezultat al drumului lung făcut până în Trondheim cu o zi înainte, după cursul de la școala de afaceri, meciurile din acea zi și șampania băută. La naiba, se gândise la câteva nenorocite de remarci amuzante pentru interviul lui de după victorie pe care să le rostească...

Și iat-o. Tina. Chiar în fața lui, în lumina farurilor, cu părul ei lung și blond, cu o stea roșie, licăritoare

deasupra capului, dând din brațe ca pentru a-l saluta. Așadar îl dorea, până la urmă! Peter zâmbi. Zâmbi când își dădu seama că totul era doar rodul imaginației, iar creierul lui dădu comandă piciorului să apese pe pedala de frână. *Nu e Tina, nu poate fi ea, căci Tina era la banchet și dansa cu unul dintre învingători, probabil de la o categorie mai mare de greutate,* își zise el. Piciorul lui apăsă frâna, căci imaginația nu îi juca feste, o fată chiar stătea în mijlocul drumului, în mijlocul Dovrefjell, în toiul nopții, cu o stea roșie deasupra capului, o fată reală cu păr blond.

Apoi mașina lovi fata.

Se auziră două bufnituri rapide, una dinspre acoperișul mașinii, după care fata dispăru.

Peter își luă piciorul de pe frână, își scoase centura de siguranță și continuă să meargă încet. Nu se uită în oglinda retrovizoare. Nu voia să se uite în ea. Poate fiindcă își închipuise totul? Parbrizul avea o floare mare și albă acolo unde Tina se izbise de el. Tina sau altă fată.

Ajunse la o curbă de unde nu mai putea vedea dacă zace cineva pe șosea în urma lui. Își menținu privirea îndreptată înainte, apoi apăsă frâna. O mașină care își pierduse evident tracțiunea sau care fusese prinsă de o rafală de vânt stătea în lateral, cu botul înfipt în malul de zăpadă, blocând șoseaua.

Peter rămase acolo până își recăpătă suflul, apoi băgă în marșarier. Acceleră, auzi protestele motorului, însă n-avea de gând să se întoarcă, el mergea spre Oslo. Se opri când zări ceva pe șosea, ceva licărind în lumina farurilor din spate. Se dădu jos. Era steaua roșie. Mai exact, era un triunghi de avertizare. Fata zăcea pe asfaltul măturat de vânt chiar în spatele triunghiului. O grămadă nemișcată, fără formă, ca un sac de lemne în care cineva înfipsese un cap blond. Bucăți din pantalonii și haina ei fuseseră rupte. Peter se prăbuși în genunchi. Șuieratul vântului se intensifica și scădea într-un soi de melodie lugubră peste troienele de zăpadă luminate de lună.

Fata era moartă. Zdrobită. Făcută bucăți.

Peter Ringdal se simțea treaz de-a binelea acum. Mai treaz decât se simțise vreodată în cei 22 de ani ai lui. O viață deja terminată. Condusesse cu 140 de kilometri la oră înainte de a începe să frâneze, cu 60 mai mult decât

limita de viteză, și din câte știa, polițiștii puteau deduce viteza mașinii după gravitatea rănilor victimei. Sau după lungimea dărei de sânge, distanța între locul unde corpul ei lovise asfaltul și locul în care dâra se termina. Creierul lui începu automat să identifice variabilele, ca și cum așa el ar fi putut scăpa de realitățile mai presante. Nu viteza era cea mai rea. Și nici că el nu reacționase suficient de rapid. Putea da vina pe vreme, putea spune că vizibilitatea fusese scăzută. Dar ce nu putea nega, iar faptul era măsurabil, era cantitatea de alcool din sânge. Condusese beat. Făcuse o alegere, iar acea alegere omorâse un om. Nu, *el* omorâse un om. Peter Ringdal își repetă acest lucru pentru sine, neavând habar de ce: *eu* am ucis un om. Avea să-i fie testată alcoolemia din sânge; asta era procedura în cazul accidentelor de mașină cu victime.

Nu se putu abține să înceapă să calculeze totul din nou.

Iar când termină, se ridică și privi peisajul dezolant și măturat de vânt din jur. Fu șocat de cât de străin arăta acel peisaj, atât de diferit de felul în care arătase când mersese în direcția opusă cu o zi înainte. Acum părea un deșert dintr-o țară străină, un loc în aparență lipsit de oameni, dar unde inamicii se puteau ascunde în fiecare denivelare a terenului.

Se apropie cu mașina de față, își scoase echipamentul de judo din geantă și îl întinse pe bancheta din spate. Apoi încercă să ridice fata. O fi fost el campion al Norvegiei la judo, dar fata îi alunecă din strânsoare. În cele din urmă o apucă precum un rucsac și o înghesui pe locurile din spate. Porni încălzirea și merse cu mașina până la mașina ei. O Mazda. Cheile erau în contact. Scoase un cablu de remorcare, scoase mașina fetei din zăpadă și o parcă lângă mormanul de zăpadă, pe porțiunea dreaptă a șoselei, unde alte vehicule puteau să o vadă la timp ca să frâneze. După aceea reveni la mașina lui, întoarse și porni înapoi către Trondheim. După doi kilometri ajunse la o intersecție care ducea probabil spre una dintre cabanele care se puteau vedea sus pe platou pe vreme mai bună. Opri mașina după zece metri parcurși pe drumul lateral, nevrând să meargă mai departe, ca să nu se împotmolească. Își scoase haina și puloverul, deoarece

aerul fierbinte de la sistemul de încălzire îl făcea să transpire. Se uită la ceas. Trecuseră trei ore de când băuse aproape o sticlă întreagă de șampanie cu un conținut de alcool de 12%. Efectuă rapid în minte calculele pe care le practicase de multe ori în ultimii ani. Alcool măsurat în grame, împărțit la greutatea lui, înmulțit cu 0,7. Minus 0,15 ori numărul de ore. Trase concluzia că avea să fie în siguranță abia peste trei ore.

Începuse din nou să ningă. O perdea grea de fulgi, care înconjura mașina pe toate părțile.

Trecu încă o oră. Pe șoseaua principală trecu lent o mașină. Era greu de ghicit de unde venea, mai ales că la radio se spunea că E6 era închisă.

Peter caută în telefon numărul de urgență, cel pe care avea să-l apeleze la momentul oportun, după eliminarea alcoolului din corp. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Oare cadavrele nu ar fi trebuit să aibă scurgeri de fluide? Nu simțea niciun miros. Poate că fata fusese la toaletă înainte de a porni la drum peste Dovrefjell. Norocul ei, norocul lui. Căscă. Adormi.

Când se trezi, vremea era la fel, întunericul era la fel.

Se uită la ceas. Dormise o oră și jumătate. Apelă numărul de urgență.

— Mă numesc Peter Ringdal, vreau să raportez un accident de mașină pe Dovrefjell.

Cei de la dispecerat îi comunicară că aveau să vină cât puteau de repede.

Peter mai așteaptă puțin. Chiar dacă veneau dinspre Dombås, membrii echipei de intervenție ar fi avut nevoie de cel puțin o oră.

Mută cadavrul în portbagaj și ieși cu mașina pe șoseaua principală. Parcă mașina și așteaptă. Trecu o oră. Își deschise geanta și scoase de acolo aparatul lui de fotografiat Nikon, pe care îl câștigase la un turneu în Japonia, se dădu jos din mașină în ninsoare și deschise portbagajul. Spațiul de acolo era suficient pentru acel corp micuț. Făcu câteva fotografii de fiecare dată când vântul și ninsoarea se mai domoleau. Se asigură că îi pozează și ceasul, care, miraculos, nu suferise nicio stricăciune.

După care închise portbagajul la loc.

De ce făcuse pozele?

Ca să dovedească faptul că ea zăcuse mai mult în portbagaj decât în mașină? Sau exista un alt motiv, o idee pe care nu reușise încă să o descifreze, un sentiment încă neînțeles?

Când zări luminile care clipeau ca un girofar pe plugul de zăpadă, închise încălzirea complet. Sperând că își făcuse calculele corect, atât în ceea ce o privea pe fată, cât și pe el însuși.

Plugul de zăpadă era urmat de o mașină de poliție și de o ambulanță. Paramedicii traseră imediat concluzia că fata din portbagaj era moartă.

— Atingeți-o, zise Peter, punându-și palma pe fruntea fetei. E caldă încă.

O observă pe polițistă uitându-se la el.

După ce paramedicii îi luară o mostră de sânge în ambulanță, lui Peter i se ceru să intre pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

Le explică polițiștilor cum apăruse fata din ninsoare și se izbise de mașina lui.

— Mai degrabă dumneata ai dat peste ea, zise polițista, uitându-se la carnetelul în care își făcea însemnări.

Peter le povesti despre triumghiul de avertizare, despre mașina înțepenită în lateralul șoselei, despre felul în care o mutase de acolo ca să împiedice vreo altă mașină să se ciocnească de ea.

Polițistul bărbat, mai în vârstă, dădu aprobator din cap.

— E bine că ai avut bunul-simț să te gândești la alții într-o astfel de situație, băiete.

Peter simți ceva în gât. Încercă să scape de senzație înainte de a-și da seama că era un nod. Așa că îl înghiți.

— E6 a fost închisă circulației acum șase ore, zise polițista. Dacă ne-ați chemat imediat ce ați lovit fata, v-a luat al naibii de mult timp ca să ajungeți de la barieră până aici.

— A trebuit să mă opresc de câteva ori din pricina vizibilității, răspunse Peter.

— Da, asta e o adevărată furtună de primăvară, mormăi polițistul.

Peter privi pe geam. Vântul se domolise, iar acum zăpada se așternea pe șosea. N-aveau să găsească niciun indiciu al locului în care fata se izbise de caldarâm. Și nici alte urme de cauciucuri trecând peste dâra de sânge

de pe asfalt, ceea ce i-ar fi putut face să caute mașini care traversaseră Dovrefjell în momentele respective. N-aveau să obțină nicio declarație de martor care să spună că, da, văzuse o mașină parcată pe porțiunea dreaptă a șoselei și da, era aceeași configurație ca mașina fetei, dar nu, asta se întâmplase cu câteva ore înainte de ora la care Peter Ringdal pretindea că o lovise pe fată.

— Deci așa ai scăpat, zise Harry.

Îl pusese pe Peter Ringdal să se așeze pe canapea, iar el se așezase de-a curmezișul fotoliului. Mâna dreaptă a lui Harry se odihnea în poală, continuând să țină pistolul.

Ringdal aprobă.

— Au existat urme de alcool în sângele meu, dar nu suficient. Părinții fetei au depus plângere împotriva mea, dar am fost achitat.

Harry încuviință. Își aminti ce-i spusese Kaja despre cazierul lui Ringdal și despre acuzația de conducere neglijentă a mașinii din vremea când era student.

— Ai avut noroc, rosti sec Harry.

Ringdal clătină din cap.

— Și eu am crezut asta, dar m-am înșelat.

— Da?

— N-am dormit timp de trei ani. Iar când spun asta, mă refer la faptul că n-am dormit nici măcar o oră, nici măcar un minut. Ora aia și jumătate pe care am dormit-o pe platou a fost ultima dată când am dormit. Și nimic n-a ajutat, pilulele mă înnebuneau, alcoolul mă făcea depresiv și furios. Am crezut că se întâmpla pentru că mă temeam să nu fiu prins, că persoana aia care a trecut cu mașina peste Dovrefjell avea să iasă în față. Și n-am ajuns nicăieri până nu am înțeles că nu asta era problema. Începusem să am gânduri de sinucidere și m-am dus la o psihologă. I-am spus o poveste diferită, inventată, dar cu același conținut, cu mine provocând moartea unei alte persoane. Iar ea mi-a spus că problema consta în faptul că n-am iertat. Trebuie să ierți. Așa că am iertat. Am încetat să mai iau pilule, să mai beau. Am început să dorm. Să mă fac mai bine.

— Cum ai reușit să ierți?

— La fel ca tine, Harry. Încercând să salvezi suficiente vieți nevinovate care să le răscumpere pe cele pentru

pierderea căroră ești vinovat.

Harry se uită la bărbatul scund, cu păr închis la culoare, de pe canapea.

— Mi-am dedicat viața unui proiect, zise Ringdal, uitându-se la sculptura de afară, peste care ajunseseră razele soarelui, aruncând umbre prelungi în living. Un viitor în care viețile să nu mai fie distruse de accidente de circulație inutile. Iar prin asta nu mă refer doar la viața fetei, ci și la viața mea.

— Mașini autonome.

— Cabine, îl corectă Ringdal. Și nu sunt autonome, sunt controlate la nivel central, ca impulsurile electronice dintr-un computer. Nu se pot zdrobi și își aleg viteza și ruta încă de la început, după poziția celorlalte. Totul urmează logica unei matrice și elimină slăbiciunile fatale ale șoferilor umani.

— Și fotografia fetei moarte?

— ...am avut-o în fața mea chiar de la început, ca să nu uit niciodată de ce fac asta. De ce m-am lăsat ridiculizat în mass-media, de ce au urlat investitorii la mine, de ce am dat faliment și am avut necazuri din partea producătorilor de mașini. Și de ce continui să stau noaptea să muncesc, atunci când nu lucrez într-un bar care sper că va face suficient profit ca să-mi finanțeze proiectul și să-mi permită să angajez ingineri și arhitecți care să aducă totul înapoi în actualitate.

— Ce fel de necazuri?

Ringdal ridică din umeri.

— Scrisori cu un anumit subtext. De câteva ori, indivizi apărând la ușa mea. Nimic de folosit împotriva lor, dar suficient cât să mă determine să fac rost de *ăla*.

Dădu din cap înspre pistolul care continua să zacă pe podea.

— Mhm. Mi-ai spus multe chestii, Ringdal. De ce te-aș crede?

— Pentru că sunt adevărate.

— De când e ăsta un motiv?

Ringdal râse scurt.

— Poate n-o să crezi nici asta, dar când stăteai în spatele meu cu brațul întins și pistolul la tâmpla mea, erai în poziția perfectă pentru un *seoi nage*. Dacă aș fi vrut, te-ai fi trezit aruncat la podea înainte de a-ți da

seama ce se întâmplă, și ai fi rămas fără pic de aer în plămâni.

— Și atunci de ce nu ai făcut-o?

Ringdal ridică din nou din umeri.

— Mi-ai arătat fotografia.

— Și?

— Venise vremea.

— Pentru ce anume?

— Să vorbesc. Să spun adevărul. Întreg adevărul.

— Bine. Deci vrei să continui?

— Cum?

— Ai mărturisit deja o crimă. Ce-ar fi să o mărturisești și pe cealaltă?

— La ce te referi?

— La Rakel.

Ringdal își dădu capul pe spate cu o mișcare care îl făcu să semene cu un struț.

— Crezi că eu am omorât-o pe Rakel?

— Spune-mi repede și fără să îți acorzi timp de gândire de ce au fost găsite amprente tale pe un pahar albastru în mașina de spălat vase a lui Rakel, o mașină în care niciun obiect murdar nu stă mai mult de o zi, și de ce n-ai spus poliției că ai fost acolo. Și de ce ai asta într-un sertar din hol?

Harry scoase eșarfa roșie a lui Rakel din buzunarul hainei și o ridică în sus.

— E simplu, zise Ringdal. Ambele au aceeași explicație.

— Anume?

— Că ea a fost aici în dimineața zilei în care a murit.

— Aici? De ce?

— Am invitat-o eu. Voiam să o conving să rămână în administrarea barului Jealousy. Îți amintești?

— Îmi amintesc că ai menționat asta, da. Dar mai știu și că n-a fost niciodată interesată, a ajutat cu barul de dragul meu.

— Da, asta a spus și ea când a venit.

— Și atunci de ce a mai venit?

— Pentru că avea și ea o agendă proprie. Voia să mă convingă să cumpăr paharele alea, despre care înțeleg că sunt produse de o familie de sirieni care deține un mic atelier de sticlărie lângă Oslo. Rakel a adus un pahar cu ea în tentativa de a mă convinge că sunt

paharele perfecte de servit băuturi. Mie paharul mi s-a părut un pic prea greu.

Harry și-l închipui pe Peter Ringdal ținând paharul și cântărindu-l în palmă. Dându-i înapoi lui Rakel. Care îl dusesese înapoi acasă și îl băgase în mașina de spălat vase. Nefolosit, dar nu chiar curat.

— Și eșarfa? întrebă el, ghicind deja răspunsul.

— A uitat-o pe cuier când a plecat.

— De ce ai pus-o în sertar?

— Eșarfa păstra parfumul lui Rakel, iar prietena mea are un simț dezvoltat al mirosului și este extrem de înclinată să facă scene de gelozie. Venea la mine în seara aia, și ne simțim amândoi mai bine atunci când ea nu mă suspectează că am înșelat-o.

Harry bătu darabana cu stânga pe brațul fotoliului.

— Poți dovedi că Rakel a fost aici?

— Păi să vedem, zise Ringdal și își scărpină tâmpla. Dacă n-ai șters deja totul așezându-te, amprente ei ar trebui să se mai găsească pe brațele fotoliului în care stai, presupun. Sau pe masa din bucătărie. Nu, stai așa! Ceașca de cafea folosită de ea. E în mașina de spălat vase. N-o pornesc niciodată până nu e plină.

— Bine, zise Harry.

— De asemenea, m-am dus să văd atelierul ăla de sticlărie din Nittedal. Frumoase pahare. S-au oferit să le facă un pic mai ușoare. Cu emblema Jealousy pe ele. Le-am comandat 200.

— Ultima întrebare, zise Harry, chiar dacă știa răspunsul: de ce nu le-ai spus polițiștilor că Rakel a fost aici cu o zi și jumătate înainte de a fi omorâtă?

— Am cântărit consecințele implicării mele într-o anchetă de omor față de beneficiile pe care le-ar fi obținut poliția dintr-o astfel de informație. Fiindcă poliția m-a bănuț și înainte, când fosta mea soție a plecat brusc înapoi în Rusia fără să spună nimănui și a fost dată dispărută aici, în Oslo. A apărut apoi, dar te asigur că n-a fost o experiență plăcută să fiu în atenția poliției. Așa că am tras concluzia că, dacă ceea ce a făcut Rakel cu o zi și jumătate înainte de crimă era important pentru poliție, atunci ei aveau să vadă unde s-a dus pe telefonul ei, că ea a fost în cartierul ăsta și aveau să pună lucrurile cap la cap. Pe scurt, am judecat că era

treaba poliției, nu a mea. Așa că am ales opțiunea egoistă. Dar știu că ar fi trebuit să le spun.

Harry încuviință. În liniștea care se lăsa auzi un ceas ticăind undeva în casă și se întrebă cum de nu-l auzise când fusese acolo. Semăna cu o numărătoare inversă. Îi trecu prin minte că era foarte posibil să fi fost chiar asta, un ceas înăuntrul capului său, care număra ultimele ore, minute, secunde.

Avu impresia că are nevoie de toată energia ca să se ridice în picioare. Își scoase portofelul. Îl deschise și se uită înăuntru. Extrase unica bancnotă, 500 de coroane, pe care o puse pe masă.

— Pentru ce e?

— Geamul spart din ușă, zise Harry.

— Mersi.

Harry se întoarse să plece. Se opri și se întoarse la loc, uitându-se gânditor la imaginea lui Sigrid Undset de pe bancnotă.

— Mhm. Ai rest la ea?

Ringdal râse.

— O să coste cel puțin 500 ca să...

— Ai dreptate, zise Harry, ridicând bancnota de pe masă. Va trebui să-ți rămân dator. Noroc cu barul Jealousy. La revedere.

În vreme ce Harry se îndepărta pe stradă, scâncetele câinelui se estompară, dar ticăitul din capul lui creșcu în intensitate.

Harry stătea în mașină și asculta cu atenție.

Ticăitul provenea de la bătăile proprii inimi. Jumătatea lui Rakel.

Care se îndepărta în goană.

Și făcuse asta din clipa în care el văzuse cuțitul mânjit de sânge pe raftul cu albume.

Asta se întâmpla deja de zece ore, iar creierul lui petrecuse aceste ore căutând cu frenezie un răspuns, o scăpare, alternative la singura explicație la care se putea gândi, agitându-se ca un șobolan sub puntea unei nave care se scufunda și nu găsea decât uși închise și fundături pe măsură ce apa se ridica tot mai mult înspre tavan. Iar acea jumătate a inimii lui bătea tot mai repede, ca și cum ar fi știut ce vine. Știa că trebuie să mărească ritmul dacă voia să aibă timp ca să folosească cele două miliarde de bătăi din care era compusă, în medie, viața umană. Deoarece el era treaz acum. Se trezise și avea să moară.

În acea dimineață — după ședința de hipnoză, dar înainte de a se duce să-l vadă pe Ringdal — Harry sunase la soneria apartamentului de sub el, de la primul etaj. Gule — care muncea noaptea la tramvaie — venise la ușă îmbrăcat doar în boxeri, însă nu spusese nimic despre oră. Gule nu locuise în clădire când Harry avusese propriul apartament la etajul trei, așa că nu prea se cunoșteau. Pe nasul lui stătea agățată o pereche de ochelari rotunzi, cu rame de oțel, care supraviețuiseră cumva anilor 1970, 1980 și 1990 și căpătaseră, ca atare, un statut de obiect retro. Câteva fire de păr sârmos care nu se știa ce căutau pe țeasta lui însemnau că omul putea evita să fie descris drept chel. Vorbea fără intonație, cu o voce ca de aplicație GPS. Gule îi confirmase ce spusese poliției și ce se găsea în raport. Ajunsese acasă de la lucru la 22:45, când se întâlnise cu Bjørn Holm, care cobora scara după ce îl băgase pe Harry în pat. Până la ora 3 dimineața, când se dusesse și el la culcare, Gule nu auzise niciun zgomot din apartamentul lui Harry.

— Ce făceai în noaptea aia? întrebuse Harry.

— Urmăream *Broadchurch*.

Văzând că Harry nu reacționează, Gule adăugase:

— Este un serial britanic de televiziune. Cu crime.

— Mhm. Te uiți mult la televizor noaptea?

— Păi, da. Rutina mea zilnică este un pic diferită de cea a majorității oamenilor. Muncesc seara târziu și am mereu nevoie de un răgaz să mă liniștesc după lucru.

— Ai nevoie de un răgaz ca să te liniștești după ce conduci tramvaie?

— Da. Dar ora 3 e ora mea de culcare. După care mă trezesc la 11. Nu vrei să fii rupt cu totul de societate.

— Dacă izolația sonoră de aici este atât de proastă cum zici, iar tu te uiți la televizor noaptea, cum se face că eu, care locuiesc chiar deasupra și uneori urc și cobor scara noaptea târziu, n-am auzit niciodată nimic din apartamentul tău?

— Pentru că eu am bun-simț și folosesc căști.

Trecuseră câteva secunde până ce Gule întrebă:

— E ceva rău în asta?

— Spune-mi, zisese Harry. Cum poți să fii așa de sigur că m-ai fi auzit ieșind, dacă purtai căști pe urechi?

— Era *Broadchurch*, răspunsese Gule.

După care, amintindu-și că vecinul lui nu văzuse serialul:

— Nu e chiar zgomotos, ca să mă exprim așa.

Harry îl convinsese pe Gule să-și pună căștile și să înceapă să se uite la *Broadchurch*, pe care îi spusese că-l poate găsi pe site-ul NRK, apoi să vadă dacă aude ceva din apartamentul lui Harry sau de pe scară. Când Harry sunase din nou la sonerie, Gule răspunsese și întrebuse dacă aveau să înceapă testul în curând.

— A intervenit ceva, așa că va trebui să facem asta altă dată, replicase Harry.

Decisese să nu-i spună lui Gule că tocmai se deplasase de la patul lui, coborâse până la ușa de intrare, apoi se întorsese.

Harry nu știa multe despre atacurile de panică. Însă ceea ce auzise se potrivea destul de bine cu ceea ce simțea acum. Inima, transpirație, senzația că nu e în stare să stea liniștit, gânduri agitate care i se învârteau prin minte în ritmul nebunesc al inimii. Dorința zilnică

de a continua să trăiască, nu pentru totdeauna, ci încă o zi, deci pentru totdeauna, ca un hamster care gonește tot mai tare, ca roata să nu-l depășească și să moară de un atac de cord cu mult înainte de a-și da seama că, de fapt, totul este o cursă lipsită de sens contra timpului, o cursă în care timpul a ajuns deja la linia de sosire și te așteaptă, te așteaptă numărând clipele, tic-tac, tic-tac.

Harry își lovi capul de volan.

Se trezise din somnul de plumb și acum vedea adevărul.

Era vinovat.

Se întâmplase în bezna acelei nopți, pe dealul ăla măturat de vânt, într-un vârtej de alcool și Dumnezeu mai știe ce — deoarece, evident totul în mintea lui continua să fie un gol sinistru. Ajunsese acasă și fusese băgat în pat.

Se ridicase imediat după plecarea lui Bjørn. Ajunsese cu mașina la Rakel la ora 23:21, conform înregistrărilor de pe camera video, care se potriveau tuturor evenimentelor. Era încă atât de beat că mersese aplecat în față până la casă și intrase direct prin ușa descuiată. Se lăsase în genunchi și implorase, iar Rakel îi spusese că se gândește, dar luase o decizie: nu-l mai dorea înapoi. Sau oare el decisese deja, în nebunia alcoolului, înainte de a intra, că avea s-o omoare și să se omoare pe el însuși, fiindcă nu voia să trăiască fără ea? După care băgase cuțitul în ea înainte ca ea să aibă timp să-i spună ceea ce el nu știa atunci, că discutase cu Oleg și se hotărâse să-i mai acorde lui Harry o șansă? Un astfel de gând era de nesuportat. Se izbi din nou cu capul de volan și simți cum i se julește pielea de pe frunte. Să se sinucidă. Oare se gândește la asta încă de atunci?

Chiar dacă orele petrecute înainte de a se trezi pe podeaua casei lui Rakel erau încă un imens gol, înțelesese — după care reprimase ideea — că era vinovat. Așa că începuse imediat să caute un țap ispășitor. Nu pentru el, ci de dragul lui Oleg. Însă acum, când se dovedise că era imposibilă găsirea unui țap ispășitor sau măcar a unei persoane care să cadă victimă erorilor justiției, Harry își încheiase rolul. Putea părăsi scena. Putea părăsi tot.

Să se sinucidă. Nu era pentru prima dată când se gândea la așa ceva.

Examinase cadavre în cazuri în care el, ca detectiv criminalist, fusese nevoit să decidă dacă fusese sinucidere sau omor. Rareori avusese îndoieli. Chiar și când fuseseră alese mijloace brutale de omor, iar locurile faptelor erau haotice și pline de sânge, cele mai multe sinucideri aveau un aer simplu și singuratic: o decizie, o acțiune, fără interacțiuni, puține elemente criminalistice complicate. Iar scenele tindeau să fie statice. Nu că scenele sinuciderilor nu i-ar fi vorbit, deoarece o făceau, însă acolo nu exista o suprapunere de voci și conflicte. Doar un monolog interior pe care el — într-o zi bună sau rea — îl putea auzi. Și care îl determina mereu să se gândească la sinucidere ca la o posibilitate. O modalitate de a ieși din scenă. O rută de evadare pentru un șobolan de pe o navă care se scufundă.

În timpul unora dintre acele anchete, Ståle Aune îi prezentase lui Harry cele mai comune motive de sinucidere. De la cele infantile — răzbunare pe lume, acum-ție-îți-va-părea-rău — la disprețul de sine, rușine, durere, vinovăție, pierdere, până la motivele „mici” — oameni care vedeau sinuciderea ca pe o consolare, o liniștire. Oameni care nu căutau o rută de evadare, dar cărora le plăcea să știe că aceasta exista, așa cum mulți trăiesc în orașe mari deoarece acestea le oferă totul, de la Operă la baruri de striptease, însă la care ei nu se gândesc niciodată să se ducă. Ceva care să-i protejeze de claustrofobia generată de a fi vii, de a trăi. Apoi, într-un moment de dezechilibru accentuat de băutură, pilule, probleme financiare sau romantice, acei oameni luau o decizie fără să țină cont de consecințe, ca și cum ar mai fi băut un pahar sau ar fi lovit un barman, consolarea devenise singurul gând.

Da, Harry se gândise la asta. Însă acesta nu fusese niciodată singurul lui gând — până acum. Poate că suferea de angoasă, dar era treaz. Iar gândul însemna mai mult decât un sfârșit al durerii. Se gândise la tot. O anchetă criminalistică trebuia să servească mai multor obiective. Să aducă certitudine și pace celor rămași în urmă și societății în general făcea parte dintre acestea. Alte obiective — cum ar fi eliminarea unei persoane periculoase de pe străzi, menținerea ordinii sociale prin a le arăta potențialilor criminali că riscau să fie

pedepsiți sau îndeplinirea nevoii tacite a societății de răzbunare — deveneau secundare dacă făptașul era mort. Cu alte cuvinte: societatea cheltuia mai puține resurse într-o anchetă în care se bănuia că un făptaș mort avea să fie cel mai bun rezultat, decât într-una în care exista riscul ca făptașul să rămână în libertate. Ca atare, dacă Harry dispărea acum, exista șansa ca ancheta să se concentreze pe orice, cu excepția mortului căruia Gule îi oferise deja un alibi pentru ora crimei. Singurul lucru care putea reieși — și care ar fi orientat vag atenția în direcția lui Harry — consta în părerea unui expert 3D care susținea că făptașul *ar fi putut* să fie mai înalt de 1,90 metri și că mașina *ar fi putut* să fie un Ford Escort. Numai că, din câte știa Harry, o astfel de informație putea să nu ajungă mai departe de Bjørn Holm, a cărui loialitate era de nezdruccinat și care, de-a lungul anilor, trecuse de mai multe ori dincolo de granița eticii profesionale. Dacă Harry murea acum, n-avea să mai existe niciun proces; Oleg urma să aibă parte de o mulțime de publicitate, însă nu avea să fie stigmatizat pentru tot restul vieții, după cum n-aveau să fie stigmatizați nici sora mai mică a lui Harry, Sis, nici Kaja, nici Katrine, nici Bjørn, Ståle, Øystein sau oricine altcineva cu un nume marcat cu o singură literă în lista de contacte din telefonul lui. Pentru toți aceștia compusese un bilet din trei propoziții, pentru care avusese nevoie de o oră.

Nu pentru că el ar fi crezut că, în sine, cuvintele ar fi însemnat prea mult, ci pentru că sinuciderea lui putea naște, evident, suspiciunea că era vinovat și pentru că dorea să le ofere celorlalți — polițiștilor — răspunsul necesar pentru a clasa cazul.

Îmi pare rău pentru durerea pe care gestul meu îl va provoca, dar nu suport pierderea lui Rakel și viața fără ea. Mulțumesc pentru tot. M-am bucurat să vă cunosc. Harry.

Citise de trei ori. După care își scosese țigările și bricheta, aprinsese o țigară, apoi biletul, și aruncase resturile arse în toaletă. Există o soluție mai bună. Să moară într-un accident. Așa că se urcase în mașină și se dusesse la Peter Ringdal, ca să lămurească ultima îndoială, să-și elimine ultima speranță.

Care acum fusese eliminată. Cumva, era o ușurare.

Harry se gândi din nou. Reluă lucrurile în minte ca să vadă dacă își amintea totul. Noaptea trecută stătuse în mașină, ca acum, și văzuse orașul sub el, cu luminile strălucind în beznă, suficient de puternice cât să unească punctele între ele. Acum putea vedea întregul tablou, orașul întins sub cerul înalt, albastru, scăldat în lumina puternică de primăvară a noii zile.

Inima nu-i mai bătea la fel de rapid. Poate că doar așa simțea el, că numărătoarea se apropia de zero.

Harry își puse piciorul pe ambreiaj, răsuci cheia în contact și băgă în viteză.

Autostrada 287.

Harry se îndrepta spre nord.

Strălucirea dealurilor acoperite de zăpadă era atât de intensă, încât Harry își scosese ochelarii de soare din torpedou. Inima începuse să-i bată mai normal după ce ieșise din Oslo, pe drumuri din ce în ce mai puțin circulate pe măsură ce se depărta de oraș. Senzația de calm se instalase deoarece luase o decizie, din unele puncte de vedere era deja mort și îi mai rămânea de îndeplinit un simplu act. Sau poate că era din cauza whiskyului Jim Beam. Se oprise o singură dată în drum către ieșirea din oraș la magazinul de băuturi de pe Strada Therese, unde îi dăduse vânzătorului bancnota cu imaginea lui Sigrid Undset în schimbul unei sticle de jumătate și ceva rest. Apoi se mai oprise la benzinăria Shell din Marienlyst, unde folosisese restul primit ca să bage niște benzină în rezervorul aproape gol. Nu avea nevoie de mult combustibil. Însă nu mai avea nevoie nici de bani. Acum sticla zăcea pe trei sferturi goală pe scaunul pasagerului, lângă pistol și telefon. Încercase să o sune din nou pe Kaja, dar din nou fără succes. Nu se putuse împiedica să se gândească la faptul că poate era mai bine așa.

Băuse aproape jumătate de sticlă înainte de a observa vreun efect, însă acum se simțea suficient de detașat de ceea ce urma să se întâmple, însă nu într-atât încât să riște să omoare vreun nevinovat.

Ultimul drum.

Ofițerul de poliție de la locul accidentului petrecut cu două zile înainte nu le spusese unde exact se întâmplase pe autostrada 287, însă nu prea conta. Oricare porțiune lungă și dreaptă a șoselei era bună.

În fața lui se vedea un camion.

După următoarea curbă Harry accelerează, ieși în lateral, trecu pe lângă și văzu că era un camion cu remorcă. Se strecură în fața lui. Privi în oglinda retrovizoare. Cabină înaltă.

Harry mai accelera puțin, păstrând viteza puțin peste 120 de kilometri pe oră, deși limita de viteză era de 80. Câțiva kilometri mai încolo ajunse la o nouă porțiune lungă și dreaptă. Către capătul ei se vedea un refugiu pe partea stângă a șoselei. Semnaliză, traversă șoseaua și intră în parcare goală, trecând pe lângă o toaletă și câteva tomberoane, după care întoarse mașina, astfel încât să fie îndreptată din nou spre sud. Trase la margine și lăsă motorul pornit. Privi înapoi pe șosea. Văzu aerul tremurând deasupra asfaltului, ca și cum șoseaua traversa mai degrabă un deșert decât o vale norvegiană în luna martie, având în dreapta un râu acoperit cu gheață, dincolo de marcajele de protecție. Poate că alcoolul îi juca feste. Harry se uită la sticla de Jim Beam. Soarele făcea ca lichidul auriu dinăuntru să lucească.

Ceva îi spunea că era o lașitate să-și ia singur viața. Poate, dar cerea curaj.

Iar dacă nu dispuneai de acel curaj, acesta putea fi cumpărat într-o sticlă de 209,90 de coroane.

Harry deșurubă capacul, bău restul de whisky și înșurubă capacul la loc.

Gata. Suficient de detașat. Curaj.

Dar mai important: autopsia avea să arate că faimosul bețiv avusese o concentrație atât de mare de alcool în sânge la momentul impactului, încât nu era exclus să fi pierdut controlul volanului. În plus, n-avea să existe niciun bilet de adio sau altceva care să sugereze că plănuise să se sinucidă. Fără sinucidere, fără suspiciuni, fără umbre lăsate de ucigașul propriei soții să cadă pe cineva care nu merita asta.

Îl vedea deja venind acum dinspre sud. Camionul cu remorcă. Aflat cam la un kilometru distanță.

Harry verifică în oglinda laterală din stânga dacă erau singuri pe șosea.

Băgă în viteză întâi și dădu drumul ambreiajului, apoi ieși pe șosea. Se uită la vitezometru. Nu prea repede, deoarece ar fi încurajat scenariul sinuciderii. Oricum nu era nevoie, cum spusese ofițerul de poliție de la locul accidentului: când o mașină ajunge în fața unui camion cu 80–90 de kilometri la oră, centurile de siguranță și airbagurile nu mai contează prea mult. Volanul avea să ajungă dincolo de bancheta din spate.

Vitezometrul ajunsese la 90.

100 de metri în patru secunde, un kilometru în 40. Dacă autocamionul își păstra viteza, aveau să se ciocnească în mai puțin de 20 de secunde. 500 de metri. Zece... nouă...

Harry nu se gândea la nimic în afară de intenția lui: să izbească camionul în mijlocul radiatorului. Era recunoscător că trăia într-o epocă în care încă era posibil să-ți conduci mașina direct spre moartea ta și a altora, numai că înmormântarea asta era doar pentru el. Desigur, avea să producă daune camionului, al cărui șofer avea să rămână marcat pe viață, bântuit de coșmaruri recurente, însă cu trecerea anilor avea să se întâmple tot mai rar. Fantomele chiar dispăreau.

400 de metri. Intră cu mașina pe celălalt sens al șoselei. Încercă să manevreze volanul încât să pară că mașina a intrat în derapaj, ca șoferul camionului să poată declara polițiștilor că i se păruse că el pierduse controlul volanului sau adormise la volan. Harry auzi claxonul camionului începând să sune disperat. Efectul Doppler. Sunetul îi străpunse urechea ca un cuțit. Era sunetul morții care se apropia. Ca să atenueze țipătul, ca să nu ajungă să moară pe o asemenea muzică stridentă, Harry întinse mâna dreaptă și porni radioul, rotind volumul la maximum. 200 de metri. Difuzoarele vibrau.

Mai încolo vom ști mai multe despre asta...

Harry auzise versiunea lentă a cântecului gospel. Viorile...

Mai încolo vom înțelege de ce.

Camionul se făcea tot mai mare. Trei... doi...

Fruntea sus, frate, trăiește în lumina soarelui.

Atât de adevărat. Atât de... greșit. Harry roti tare de volan spre dreapta.

Fordul Escort reveni pe partea lui de șosea, ratând la mustață colțul din stânga al părții frontale a camionului. Harry se îndrepta direct spre parapetele de protecție și frână, răsucind volanul cu putere spre stânga. Simți cauciucurile pierzându-și aderența, simți spatele mașinii derapând în dreapta și forța centrifugă lipindu-l de scaun, în timp ce mașina se rotea. Era conștient că povestea nu se putea sfârși cu bine. Avu timp să vadă camionul dispărând înaintea lui și

ajungând deja departe, înainte ca spatele mașinii să izbească parapetele de protecție și el să ajungă în imponderabilitate. Cer albastru, lumină. Pentru o clipă crezu că murise, că se întâmpla exact așa cum se spunea: în acele clipe îți părăseai corpul și te înălțai spre paradis. Numai că paradisul spre care se îndrepta el se rotea odată cu dealul împădurit, șoseaua și râul, în timp ce soarele se balansa în sus și în jos ca într-un film, în acompaniamentul unei voci care, într-o tăcere bruscă și ciudată, cânta *Vom înțelege totul...*, înainte de a fi întreruptă de o altă izbitură.

Harry fu împins înapoi în scaun, se uită la cerul de deasupra lui, care încetase să se rotească, dar care acum părea că se dizolvă, căpătând o nuanță verzuie înainte de a fi acoperit de o cortină palidă, transparentă. Cortina se întuneca la culoare. El și mașina se scufundau adânc. *N-are de ce să mă surprindă*, se trezi el gândind, *că mă îndrept spre iad*. Apoi auzi o bufnitură surdă ca o ușă de adăpost antiaerian care se închide. Mașina se îndreptă, apoi se răsuci încet și el înțelese ce se întâmplase. Aterizase în râu, cu partea din spate prima, trecuse prin stratul de gheață, iar acum ajunsese sub acesta. Ca și cum aterizase pe o planetă străină, cu un peisaj ciudat, verde, luminat de raze de soare filtrate de gheață și de apă, unde tot ce nu era de piatră sau resturi putrezite de copaci se legăna încet, ca într-un dans.

Curentul de apă prinse mașina, iar aceasta pluti încet în josul râului ca un hovercraft în timp ce se ridica încet la suprafață. Se auzi un sunet ca de trosnitură când acoperișul mașinii izbi gheața. Apa intra pe la pragurile portierelor și era așa de rece, încât picioarele lui Harry amortiră. Își desfăcu centura de siguranță și încercă să împingă portiera. Însă presiunea apei la doar un metru adâncime făcea imposibilă acțiunea. Trebuia să iasă pe geam. Radioul și farurile continuau să funcționeze, așa că apa încă nu scurtcircuitase partea electrică. Harry apăsă butonul de deschidere a geamului, însă nu se întâmplă nimic. Un scurtcircuit sau presiunea apei. Apa îi ajunsese la genunchi. Acoperișul mașinii nu mai zgâria gheața, mașina încetase să se mai ridice, iar el plutea între fundul râului și suprafața apei. Trebuia să lovească parbrizul ca să-l

smulgă de la locul lui. Se lăsă pe spate pe scaun, însă nu avea loc suficient, picioarele lui erau prea lungi și simțea cum alcoolul îi făcea mișcările lente, gândurile încetinite, coordonarea slabă. Căută cu mâna sub scaun și dădu de maneta cu care îl mișca în spate. Deasupra era o altă manetă, cu care își lăsă scaunul pe spate până ce aproape că ajunse întins. O scurtă amintire. De când își ajustase scaunul ultima dată. Cel puțin acum își putea trage picioarele de sub el. Apa aproape că îi ajunsese la piept, iar răceala ei îi strângea plămânii și inima ca o gheară. Exact în clipa în care vru să lovească cu ambele picioare în parbriz, mașina se izbi de ceva și el își pierdu echilibrul, căzu în lateral înspre scaunul pasagerului și picioarele îi loviră volanul. La naiba, la naiba! Harry văzu bolovanul de care se izbise mașina trecând pe lângă ea, în timp ce aceasta continua să se rotească într-un soi de vals lent, cu spatele înainte, izbi un alt bolovan și se răsuci din nou.

Cântecul de la radio se opri brusc în mijlocul unui nou refren *Vom înțelege totul...*

Harry luă o gură mare de aer în spațiul rămas sub acoperiș, după care se ghemui sub apă ca să lovească parbrizul din nou. De această dată îl izbi, dar acum era înconjurat de apă, așa că își simți picioarele izbind moale și fără forță, ca picioarele unui astronaut pe Lună.

Se cățără mai sus pe scaun și fu nevoit să-și lipească capul de acoperiș ca să ia o gură de aer. Inspiră profund de câteva ori. Mașina se opri.

Harry se scufundă din nou și văzu prin parbriz că Fordul se prinsese în crengile unui copac putrezit. O rochie albastră cu picățele albe flutura în direcția lui. Îl cuprinse panica. Izbi cu mâna în geamul lateral și încercă să-l forțeze să se deschidă. Degeaba. Brusc, două dintre crengi se rupseră și mașina alunecă în lateral și se eliberă. Luminile farurilor care în mod bizar continuau să funcționeze măturară fundul apei către mal, unde Harry zări ceva licărind, poate o sticlă de bere, ceva din sticlă oricum, înainte ca mașina să reînceapă să fie purtată de curent, mai repede acum. Harry avea nevoie de aer. Însă mașina era acum atât de plină cu apă încât fu nevoit să închidă gura și să-și apese nasul de acoperiș, ca să respire pe nări. Farurile se stinseră. Ceva

plutea în câmpul lui vizual, legănându-se pe suprafața apei. Sticla de Jim Beam, goală, cu capacul înșurubat. Ca și cum ar fi vrut să-i amintească de un truc care îi salvase viața odată, cu multă vreme în urmă. Dar care nu mai avea importanță acum; aerul din sticlă i-ar mai fi oferit doar câteva secunde de speranță dureroasă după ce resemnarea îi oferise un pic de liniște.

Harry închise ochii. Iar în acea clipă — exact ca într-un clișeu — întreaga viață i se derulă în fața ochilor.

Clipele când se rătăcise în copilărie și alergase terorizat prin pădure la o distanță mică de ferma bunicului lui din Romsdalen. Prima lui prietenă, în patul părinților ei, având întreaga casă la dispoziție, cu ușa de la balcon deschisă, cu draperia fluturând, lăsând soarele să intre în timp ce ea îi șoptea că el trebuie să aibă grijă de ea. Iar el șoptind „da” și apoi, șase luni mai târziu, citind biletul ei de sinucidere. Cazul de crimă din Sydney, cu apusul soarelui la nord, ceea ce însemnase că se rătăcise și acolo. Fata cu un singur braț care sărise în piscină în Bangkok, trecând prin apă ca un cuțit, imaginea aparte a asimetriei și distrugerii. O lungă plimbare în Nordmarka, doar el, Oleg și Rakel. Soarele de toamnă căzând peste chipul lui Rakel, care zâmbea înspre aparatul foto când așteptau să se declanșeze, iar Rakel observând că se uita la ea, întorcându-se spre el cu un zâmbet și mai larg, care îi ajungea până la ochi, până ce lumina se ajustase și ea devenise cea care strălucea ca soarele, iar ei doi nu își mai luaseră privirile unul de la celălalt și fuseseră nevoiți să repete fotografia.

Ajustare.

Harry își redeschise ochii.

Apa nu se mai ridicase.

Presiunea se ajustase, în fine. Legile fundamentale și complexe ale fizicii permiteau acelei benzi înguste de aer să rămână captivă sub acoperișul mașinii și sub suprafața apei, cel puțin deocamdată.

Iar la capătul tunelului se vedea literalmente lumină.

Văzu prin luneta mașinii că apa în direcția din care venea mașina era colorată în verde tot mai închis, însă în fața mașinii verdele era mai luminos. Asta trebuia să însemne că tot înainte râul nu mai era acoperit de

gheață sau era măcar mai puțin adânc, poate amândouă. Iar dacă presiunea se ajustase, el ar fi trebuit să poată deschide portiera. Harry vru să se scufunde iar și să încerce, când își dădu seama că era încă sub gheață. Ar fi fost o modalitate ridicolă de a se îneca, mai ales că acolo, în mașină, avea suficient aer să reziste până ce mașina ajungea într-o porțiune mai puțin adâncă și lipsită de gheață. Iar acea porțiune nu era departe, mașina părea să se îndrepte cu mai mare viteză într-acolo, iar lumina devenea mai intensă.

N-avea niciun sens să te îneci dacă aveai să fii spânzurat.

Habar n-avea de ce îi venise în minte vechea zicală.

Sau de ce se gândea la rochia albastră.

Sau la Roar Bohr.

Un zgomot se auzea tot mai aproape.

Roar Bohr. Rochia albastră. Sora mai mică. Norafossen. 20 de metri. Zdrobită de stânci.

Iar când ieși la lumină, apa deveni un zid alb de bule în fața lui, iar zgomotul se transformă în muget. Harry pipăi în spatele lui, prinse spătarul scaunului, inspiră adânc și se afundă în timp ce botul mașinii se înălța. Se holbă prin apă, prin parbriz, la ceva întunecat, unde cascada de apă albă se transforma într-un nimic alb.

Partea a treia

Dagny Jensen privi înspre curtea școlii, la dreptunghiul de lumină care pornise de dimineață de lângă casa îngrijitorului și care ajunsese acum — spre finalul zilei de școală — chiar sub cancelarie. Un animal cu coadă lungă țopăia pe asfalt. Stejarul mare înmugurise. Oare de ce ajunsese să remarce muguri peste tot? Privi spre sala de clasă, unde elevii erau aplecați asupra temelor la engleză și singurul sunet care spărgea liniștea era scârțâitul ritmic al creioanelor și stilourilor. Era tema pentru acasă, însă Dagny simțea o durere intensă în stomac pentru că nu se simțise în stare să facă ce așteptase cu nerăbdare, un studiu al romanului *Jane Eyre*, de Charlotte Brontë. Un studiu despre Charlotte, care fusese profesoară și preferase o viață independentă în locul unui mariaj acceptabil din punct de vedere social cu un bărbat având un intelect pe care ea nu-l respecta, ceea ce reprezenta o idee aproape de neconceput în Anglia victoriană. Un studiu despre orfana Jane Eyre, care se îndrăgostește de stăpânul casei unde lucrează ca guvernantă, aparentul mizantrop și repezitul domn Rochester. Despre cum și-au declarat iubirea reciprocă și despre modul în care ea descoperise — când ei doi erau pe punctul de a se căsători — că el era încă legat de soția lui. Jane pleacă și cunoaște un alt bărbat care se îndrăgostește de ea, însă el nu reprezintă pentru ea decât un surogat mediocru al domnului Rochester. Și despre sfârșitul tragic și fericit când doamna Rochester este omorâtă, astfel încât Jane și domnul Rochester pot fi, în fine, împreună din nou. Despre faimosul schimb de replici în care domnul Rochester, desfigurat de incendiul care mistuise casa, întreabă: *Sunt hidos, Jane?* Iar ea replică: *Foarte, domnule; așa ai fost mereu, să știi.*

Și chiar la final, capitolul lacrimogen în care Jane dă naștere copilului lor.

Dagny simți sudoarea șiroindu-i pe frunte când un alt junghi dureros îi străbătu abdomenul. Junghiurile veniseră și plecaseră în ultimele zile, iar pastilele contra

indigestiei pe care le luase n-o ajutaseră. Se programase la doctor, dar abia peste o săptămână, iar gândul că mai trebuia să petreacă atâtea zile cu astfel de dureri n-o bucura deloc.

— les puțin afară pentru câteva minute, zise ea, ridicându-se de pe scaun.

Câțiva elevi se uitară la ea și dădură din cap, după care se concentrară din nou asupra temei. Erau elevi buni și studioși. Câțiva erau chiar talentați. Uneori Dagny nu se putea abține să viseze că într-o bună zi, după ce ea avea să se pensioneze, unul dintre ei — unul singur era suficient — avea s-o sune ca să-i mulțumească. Pentru că le arătase o lume care însemna mai mult decât vocabular, gramatică și elementele de bază ale universului lingvistic. Cineva care găsisese și fusese inspirat de ceva în timpul lecțiilor ei de engleză. Ceva care să-i inspire pentru creații proprii.

Când Dagny ieși pe coridorul din fața clasei, un polițist se ridică de pe scaun și o urmă. Omul se numea Ralf și preluase sarcina de pază și protecție de la Kari Beal.

— La toaletă, zise Dagny.

Katrine Bratt o asigurase pe Dagny că va fi însoțită de un bodyguard câtă vreme considerau că Svein Finne reprezenta o amenințare pentru ea.

Katrine și Dagny nu discutaseră în realitate: problema nu era cât continua Finne să fie liber sau viu, ci cât puteau rezista bugetul alocat de Katrine și răbdarea lui Dagny.

Pe coridoarele școlii se lăsa o liniște aparte în timpul orelor, ca și cum s-ar fi odihnit între exploziile de frenezie din pauze. La fel ca în cazul cicadelor care roiau în jurul lacului Michigan exact la fiecare 17 ani. Dagny fusese invitată la următoarea apariție de către un unchi de acolo, care îi spusese că trebuie neapărat să trăiască și ea acest moment, atât muzica intensă generată de miliardele de insecte, cât și gustul lor. Aparent cicadele erau înrudite cu scoicile și midiile, iar el îi spusese, în timpul unei mese cu midii din timpul vizitei lui în Norvegia, că cicadele puteau fi consumate la fel: se ținea strâns carcasa, se îndepărtau picioarele și capul și se scoteau afară părțile moi, bogate în proteine. Nu suna extraordinar de apetisant, iar ea nu lua niciodată

în serios invitații de la americani, mai ales când acestea erau — dacă ea calculase corect — pentru anul 2024.

— Aștept aici, zise polițistul, oprindu-se în fața toaletei pentru femei.

Ea intră. Pustiu. Se duse în ultima dintre cele opt cabine. Își dădu jos pantalonii și chiloții, se așază pe toaletă, se aplecă înainte și împinse ușa cabinei ca s-o încuie. Descoperi că ușa nu se închidea bine. Își ridică privirea.

Văzu o mână ivindu-se între ușă și cadrul acesteia, patru degete late, unul dintre ele cu un inel în formă de șarpe. Iar în palmă văzu marginea unei găuri.

Dagny abia reuși să inspire adânc înainte ca ușa să se dea de perete, iar mâna lui Finne să se repeadă înainte și să o prindă de gât. Individul îi puse un cuțit șerpuit în față, iar gura lui șopti chiar lângă urechea ei:

— Deci, Dagny? Grețuri matinale? Dureri de stomac? Vezică slabă? Sâni dureroși?

Dagny închise ochii.

— Putem afla în curând, zise Finne, lăsându-se în genunchi și băgându-și cuțitul într-o teacă dinăuntru hainei fără să-și ia mâna de la gâtul ei.

Scoase ceva ca un pix din buzunar, pe care îl înfipse între coapsele ei. Dagny se aștepta ca obiectul să o atingă, să o penetreze, însă asta nu se întâmplă.

— Fii fată bună și fă pipi pentru tati, bine?

Dagny înghiți în sec.

— Ce s-a întâmplat? De-asta ai venit aici, nu?

Dagny încercă să facă ce-i ceruse el, însă simți că toate funcțiile organismului ei se blocaseră. Nici măcar nu știa dacă era în stare să țipe, în caz că el și-ar slăbi strânsoarea.

— Dacă nu faci pipi până număr la trei o să înfig cuțitul în tine, apoi în idiotul care așteaptă pe coridor.

Vocea lui șoptită făcea ca fiecare cuvânt, fiecare silabă să sune ca o obscenitate. Dagny încercă. Încercă din răputeri.

— Unu, șopti Finne. Doi. Trei... Gata, vine! Isteață fată...

Ea auzi șuvoiul lovind porțelanul vasului, apoi apa.

Finne își trase mâna cu testul de sarcină înspre el și puse obiectul pe podea. Se șterse cu hârtia igienică prinsă de perete.

— În două minute vom ști dacă ești însărcinată, zise el. Nu e minunat, dragă? Teste ca acesta nu existau înainte și nici măcar nu visam la astfel de lucruri ultima dată când am fost liber. Imaginează-ți toate lucrurile minunate pe care le va aduce viitorul. E de mirare că vrem să aducem un copil în lumea asta?

Dagny închise ochii. Două minute. Și după aia ce urma?

Auzi voci în afara cabinei. O scurtă conversație înainte ca ușa toaletei să se deschidă, pași grăbiți, o fată al cărei profesor îi permisesse să meargă la toaletă intră în cabina cea mai apropiată de hol, își făcu treaba, se spală pe mâini și ieși din nou în grabă.

Finne scoase un oftat din rărunchi în vreme ce se uita la test.

— Caut un plus aici, Dagny, dar mă tem că arată un minus. Ceea ce înseamnă...

Se ridică și se postă în fața ei, după care începu să se desfacă la pantaloni cu mâna liberă. Dagny își dădu capul pe spate și se eliberă de cealaltă mână a lui.

— Mi-a venit ciclul, zise ea.

Finne se uită la ea. Fața lui era în umbră. Și arunca o umbră în jur. Întreaga lui ființă arunca o umbră, ca o pasăre de pradă rotindu-se în fața soarelui. Își scoase din nou cuțitul din teacă. Ea auzi ușa scârțâind, apoi auzi vocea polițistului:

— E totul în regulă, Dagny?

Finne îi arată cuțitul, ca și cum acesta ar fi fost o baghetă magică ce o obliga să facă tot ce dorea el.

— Tocmai terminam, zise ea, fără să-și ia privirea din ochii lui Finne.

Se ridică de pe scaunul de toaletă, își trase chiloții și pantalonii, stând atât de aproape de el încât inspiră mirosul lui de sudoare și altceva, ceva ranced, care o făcea să vomite. Boală. Durere.

— O să mă întorc, zise el, ținând ușa cabinei deschisă pentru ea.

Dagny n-o luă la fugă, dar trecu repede pe lângă celelalte cabine și pe lângă chiuvete și ieși pe coridor. Lăsă ușa să se închidă în urma ei.

— E înăuntru.

— Cum?

— Svein Finne. Are un cuțit.

Polițistul se holbă la ea o clipă, apoi își scoase pistolul afară. Cu mâna liberă își băgă o cască în ureche, apoi scoase stația radio prinsă la pieptul lui.

— 01, zise el. Am nevoie de întăriri.

— Fuge, rosti Dagny. Trebuie să-l prinzi.

Polițistul o privi. Deschise gura ca pentru a explica faptul că obiectivul lui principal era acela de a o proteja, nu de a trece la atac.

— Altfel o să se întoarcă, zise Dagny.

Ceva din vocea sau din expresia ei îl determină pe polițist să închidă gura. Făcu un pas înspre ușă, își lipi capul de ea și ascultă câteva secunde, cu ambele mâini în jurul armei îndreptate spre podea. După care împinse ușa.

— Poliția! Mâinile sus!

Polițistul dispăru în toaletă.

Dagny așteaptă.

Auzi ușile cabinelor date de perete.

Pe toate opt.

Apoi polițistul se întoarse.

Dagny inspiră tremurând.

— Pasărea a zburat din cuib?

— Dumnezeu știe cum, rosti polițistul, apucând din nou stația radio. Probabil că s-a cățărat pe perete și a ieșit pe fereastra de sus, de lângă tavan.

— A zburat, repetă încetișor Dagny, în vreme ce polițistul apelă din nou 01, dispeceratul de urgențe.

— Cum?

— Nu s-a cățărat. A zburat.

— Cât, 20 de metri ai spus? întrebă detectivul Sung-min Larsen, de la Kripos.

Privi înspre vârful Norafossen, de unde țâșnea torentul de apă. Își șterse fața udă de la particulele de apă pe care vântul care sufla dinspre vest le purta până pe malul râului. Mugetul cascadei acoperea zgomotul traficului de pe șoseaua principală care se întindea de-a lungul pantei pe care o coborâseră ca să ajungă la râu.

— 20 de metri, durează doar câteva secunde, dar până ajungi jos ai deja 70 de kilometri la oră. N-ai nicio șansă, adăugă ofițerul de poliție.

Avea o față de bulldog și se prezentase ca fiind Jan de la biroul poliției districtuale din Sigdal. Își îndreptă unul dintre brațele scurte, musculoase, către carcasa unui Ford Escort alb din vârful unui bolovan mare și negru pe care apa o lovea, împingând-o în toate părțile. *Ca o instalație de artă*, își zise Sung-min Larsen. O imitație a operei de artă realizate de Lord, Marquez și Michels — zece mașini Cadillac îngropate pe jumătate în deșertul Amarillo din Texas, unde fusese cu tatăl lui când avea 14 ani. Tatăl lui era pilot și dorise să-i arate fiului său minunata țară în care el învățase să zboare cu avionul Starfighter, un avion despre care spunea că e mai periculos pentru pilot decât pentru inamic, o glumă pe care o repetase de multe ori în cursul acelei călătorii, printre accesele de tuse. Cancer la plămâni.

— Nu e nicio îndoială, zise Jan de la biroul din Sigdal, dându-și șapca de polițist pe spate. Șoferul a ieșit prin parbriz, s-a izbit de roci și a murit instantaneu. Trupul a fost dus în aval de apele râului. Acum apa este atât de mare încât corpul nu s-a oprit înainte de Solevatn. Și este încă înghețată, așa că o vreme nu vom da de urma lui.

— Ce a spus șoferul camionului? întrebă Sung-min Larsen.

— A spus că Escortul a intrat pe sensul lui de mers și că șoferul căuta probabil ceva în torpedou sau cam așa ceva, după care și-a dat brusc seama ce avea să se

întâmples și a virat în ultima clipă înapoi pe sensul corect de mers. A zis că totul s-a petrecut atât de rapid că el n-a avut timp să vadă ce s-a întâmplat, dar, când s-a uitat în oglinda retrovizoare, mașina dispăruse. Însă, constatând că drumul era drept, și-a zis că ar fi trebuit să o vadă. Așa că a oprit și ne-a sunat. Se văd urme de cauciuc pe asfalt, dâre de vopsea albă pe parapetele de protecție și o gaură în gheață unde Escortul a intrat în apă.

— Tu ce crezi? Șofat neglijent sau tentativă de sinucidere? întrebă Larsen.

O nouă rafală de vânt se făcu simțită și își duse automat mâna la cravată, chiar dacă aceasta era ținută pe loc de un ac cu logoul Pan-Am.

— Tentativă? E mort, îți spun eu.

— Crezi că a vrut să intre în camion și și-a pierdut curajul în ultima clipă?

Polițistul se scutură de amestecul de noroi și zăpadă de pe cizmele lui lungi până la genunchi. Se uită la pantofii Loake lăcuiți ai lui Sung-min Larsen. Clătină din cap.

— De obicei, ei n-o fac.

— *Ei?*

— Oamenii care vin aici pe ultimul drum. Sunt hotărâți. Sunt... motivați.

Larsen auzi o creangă trosnind în spatele lor și se întoarse ca s-o vadă pe șefa Serviciului de Investigații Criminale, Katrine Bratt, coborând panta ținându-se de copaci. Când ajunse lângă ei, Katrine își șterse mâinile pe blugii negri. Sung-min îi studie chipul când ea întinse mâna proaspăt ștersă ofițerului de poliție locală și se prezintă.

Palidă. Make-up proaspăt aplicat.

Asta însemna că plânsese pe drumul dinspre Oslo și se machiase din nou înainte de a coborî din mașină? Evident, îl cunoștea bine pe Harry Hole.

— Ați găsit trupul? întrebă ea, dând din cap când Jan din Sigdal clătină dintr-al lui.

Sung-min bănuia că următoarea ei întrebare avea să fie legată de șansele ca Hole să mai fie în viață.

— Deci, de fapt *nu știm* că e mort?

Jan scoase un oftat profund și adoptă din nou o expresie tragică.

— Când o mașină cade 20 de metri, ajunge la o viteză de 70 de kilometri și...

— Sunt siguri că e mort, interveni Sung-min.

— Și e de presupus că tu ești aici deoarece crezi că există o legătură cu moartea lui Rakel Fauke, zise Bratt fără să se uite la Sung-min și preferând să se concentreze pe tabloul grotesc al mașinii distruse.

Tu nu ești? dădu Sung-min să relice, dar își dădu seama că, probabil, nu era deloc ciudat ca un șef de departament să viziteze locul unde unul dintre colegii lui murise. Poate. Aproape două ore de condus, machiaj proaspăt. Poate că era mai mult decât o simplă relație profesională?

— Ne întoarcem la mașina mea? întrebă el. Am niște cafea.

Katrine încuviință și Sung-min îi aruncă o privire rapidă lui Jan, pentru a-i da de înțeles că nu era invitat.

Sung-min și Katrine se urcară pe locurile din față ale mașinii lui BMW Gran Coupé.

Chiar dacă primea o indemnizație decentă pentru combustibil, Sung-min avea în continuare pierderi financiare mergând peste tot cu mașina lui, în loc să folosească o mașină de serviciu Kripos, dar, cum obișnuia să spună tatăl lui, viața era prea scurtă ca să nu conducă mereu o mașină bună.

— Bună, zise Bratt, întinzând mâna în spate, între cele două scaune, ca să mângâie câinele întins pe bancheta din spate, cu capul pe labele din față, uitându-se trist la ei.

— Kasparov este un câine polițist pensionat, dar a trăit mai mult decât proprietarul lui, așa că l-am luat eu, zise Sung-min în timp ce turna cafea dintr-un termos în două pahare de carton.

— Îți plac câinii?

— Nu în mod special, dar nu mai avea pe nimeni.

Sung-min îi dădu unul dintre pahare.

— Ca să trec la subiect. Am fost pe punctul de a-l aresta pe Harry Hole.

Katrine Bratt vărsă din cafea înainte să ia prima înghițitură. Iar Sung-min simți că asta nu se întâmplase din pricina cafelei prea fierbinți.

— Să-l arestezi? zise ea, acceptând batista întinsă de el. Pe ce bază?

— Am primit un apel telefonic. De la un tip pe nume Freund. Sigurd Freund, mai exact. Specialist în analiza 3D a filmelor și fotografiilor. L-am mai folosit și înainte, cum l-ați folosit și voi. Dorea să verifice formalitățile legate de o sarcină pe care o îndeplinise pentru inspectorul detectiv Harry Hole.

— De ce te-a sunat pe tine? Hole lucrează pentru noi.

— Poate tocmai de-asta. Freund a zis că Hole i-a cerut să trimită factura de servicii la adresa lui privată, ceea ce constituie, evident, o neregulă. Freund dorea doar să se asigure că totul era în regulă. Totodată, aflase, mai degrabă târziu, că Harry Hole are o înălțime între 1,90 și 1,95 metri, la fel ca bărbatul din imaginile în chestiune. După aceea, Freund a verificat la Sediul Central al Poliției dacă Hole conduce un Ford Escort, același cu cel din înregistrări. Ne-a trimis fișierele. Imaginile au fost luate cu ajutorul unei camere de supraveghere montate în afara casei lui Rakel Fauke. Ora se potrivește cu ora presupusă a crimei. Camera video a fost luată de acolo, probabil de către singura persoană care știa că e acolo.

— Singura persoană?

— Când oamenii instalează camere video de genul ăsta în anumite zone, acestea sunt de obicei folosite la spionarea cuiva. A partenerilor lor, de exemplu. Așa că am trimis poza lui Hole la vânzătorii de camere video din Oslo, iar Harry Hole a fost recunoscut de un bărbat în vârstă care deținea pe vremuri magazinul Simensen Hunting and Fishing.

— De ce ar cere Har... Hole analiza înregistrărilor dacă știa că acestea îl incriminează?

— De ce să ceară o astfel de analiză fără ca altcineva din poliție să știe?

— Hole e suspendat. Dacă voia să ancheteze moartea soției sale, trebuia să o facă în secret.

— În acest caz, strălucitul Harry Hole tocmai a înregistrat cel mai mare triumf dezvăluindu-l pe strălucitul Harry Hole.

Katrine Bratt nu replică. Își ascunse gura în spatele paharului de hârtie, pe care îl răsuci în mână, în timp ce privea prin parbriz cum se estompa lumina zilei.

— De fapt cred că a fost exact invers, zise Sung-min. A vrut să verifice cu un expert dacă era posibil din punct de vedere tehnic să se observe că el era cel filmat

intrând și ieșind din casa lui Rakel Fauke în presupusul moment al crimei. Dacă Sigurd Freund nu ar fi fost în stare să afirme cu certitudine că în imagini era Hole, atunci el ne-ar fi putut da înregistrările fără să se teamă, căci ele dovedesc că a fost cineva în casa lui Rakel Fauke la ora pentru care Hole pare să aibă un alibi. Iar alibiul lui ar fi fost întărit, imaginile confirmă concluzia anatomopatologului că Rakel Fauke a fost ucisă cândva între orele 22 și 2, mai exact după ora 23:21, când ajunge la fața locului persoana surprinsă în înregistrări.

— Dar el are un alibi!

Sung-min se gândi să sublinieze ceea ce era evident, anume că alibiul se baza pe un singur martor și că experiența arăta că declarațiile martorilor nu puteau fi întotdeauna socotite de încredere. Nu pentru că martorii ar fi fost mincinoși prin natura lor, ci pentru că memoria joacă feste și simțurile sunt mai puțin precise decât avem noi impresia. Auzise însă disperarea din vocea ei și îi văzuse durerea din privire.

— Unul dintre detectivii noștri s-a dus să vorbească cu Gule, vecinul lui Hole, zise el. Facem o reconstituire a circumstanțelor alibiului.

— Bjørn spune că Harry era beat mort când el a plecat din apartamentul lui, că nu avea cum să...

— Părea beat mort, preciză Sung-min. Presupun că un alcoolic este perfect capabil să se prefacă beat. Dar e posibil să fi jucat prea mult teatru.

— Cum?

— Conform lui Peter Ringdal, proprietarul...

— Știu cine e.

— Ringdal spune că l-a mai văzut beat pe Hole, dar niciodată în asemenea hal încât să fie nevoie să fie târât afară. Hole ține la băutură mai bine decât cei mai mulți oameni, iar Ringdal spune că nu l-a văzut bând mai mult decât în alte ocazii. Poate că Hole a vrut să pară mai beat decât era în realitate.

— N-am mai auzit varianta asta până acum.

— Pentru că s-a presupus că Hole are un alibi și nimeni nu l-a cercetat suficient. Însă eu m-am văzut cu Peter Ringdal de dimineață, după ce am vorbit cu Freund. Am aflat că tocmai fusese vizitat de Harry Hole, iar din ce spune Ringdal, am avut impresia că Hole realizase că lațul începe să se strângă în jurul lui, așa că

începuse să caute disperat țapi ispășitori. Însă după ce a înțeles că Ringdal nu îi e de ajutor, a rămas fără opțiuni și...

Sung-min făcu un gest către șoseaua din fața lor, lăsând-o pe Bratt să încheie singură fraza dacă dorea.

Katrine Bratt își ridică bărbia precum bărbații ajunși la o anumită vârstă care își trag pielea gâtului de sub gulerele cămășilor devenite prea strâmte, însă gestul ei îl făcu pe Sung-min să se gândească mai degrabă la o sportivă care încearcă să se motiveze mental ca să nu se lase doborâtă de un punct pierdut, înainte de a se lansa în bătălia pentru următorul punct.

— Ce alte direcții de anchetă are Kripos în vedere?

Sung-min se uită la ea. Se exprimase neclar? Ea nu vedea că asta nu era o direcție de anchetă, ci ditamai autostrada luminată pe care nici măcar cineva ca Ole Winter nu se putea rătăci, o cale la capătul căreia își atinseseră deja obiectivul, doar că nu aveau rămășițele pământești ale vinovatului?

— Nu mai există alte direcții de anchetă acum.

Katrine Bratt încuviință de câteva ori, alternând între a închide ochii și a privi drept înainte, ca și cum o asemenea decizie simplă cerea multă concentrare.

— Dar dacă Harry Hole e mort, atunci nu e nicio grabă să anunțați public că el e suspectul principal Kripos.

Sung-min încuviință și el. Nu pentru că ar fi promis ceva anume, ci pentru că înțelesese ce îi cerea.

— Poliția locală a emis un comunicat de presă în care spune ceva despre „un bărbat dispărut după ce o mașină a căzut în râu lângă autostrada 287”. Nu văd niciun motiv urgent ca Kripos să comunice public și altceva, dar evident că decizia le aparține șefilor mei, zise Sung-min, pretinzând că nu știe dacă citatul era exact.

Experiența îl învățase că interlocutorii deveneau nervoși și mai puțin comunicativi dacă îi lăsa să-ți vadă memoria bună, abilitatea de a citi oamenii, capacitatea deductivă a minții tale.

— Te referi la Winter?

Sung-min se uită la Bratt, întrebându-se de ce simțise nevoia să menționeze numele șefului lui. Chipul ei nu oferi vreun indiciu și el nu avea motiv să creadă că ea știa cât de stingherit se simțea de fiecare dată când

i se amintea că Ole Winter era încă superiorul lui. Sung-min nu spusese nimănui că îl considera pe Ole Winter un detectiv mediocru și un lider de echipă remarcabil de slab. Nu slab în sensul că era prea moale, ci din contră, era de modă veche, autoritar și încăpățânat. Lui Winter îi lipsea capacitatea de a-și recunoaște greșelile și de a accepta că ar trebui să delege mai mult colegilor mai tineri, cu idei mai noi. Și, ca adevărul să fie întreg, unor detectivi mai isteți. Sung-min păstrase toate acestea pentru sine, presupunea că era singurul din Kripos cu astfel de opinii.

— O să discut cu Winter, zise Katrine Bratt. Și cu biroul șefului din Sigdal. Nu vor dori să facă public numele bărbatului dispărut până ce familia lui nu va fi informată, iar dacă eu îmi asum sarcina de a-i informa, atunci capăt controlul asupra momentului în care poliția locală îl poate identifica pe Harry Hole.

— Bine gândit, zise Sung-min. Însă mai devreme sau mai târziu, numele lui o să se afle și niciunul dintre noi nu poate împiedica publicul și mass-media să facă speculații când se va afla că bărbatul mort...

— Dispărut.

— ...este soțul femeii ucise recent.

Văzu un fior străbătând-o pe Bratt. O să înceapă să plângă din nou? Nu. Probabil o s-o facă atunci când va fi singură în mașina ei.

— Mersi pentru cafea, hai să păstrăm legătura, zise ea, căutând cu mâna mânerul portierei.

La Solevatn, Katrine Bratt ieși de pe șosea și intră într-un refugiu mare și pustiu.

Parcă mașina și privi către lacul mare, acoperit de gheață, concentrându-se asupra respirației. Când reuși să-și domolească pulsul, își scoase telefonul și văzu că primise un mesaj de la Kari Beal, bodyguardul lui Dagny Jensen, însă mai putea aștepta. Îl sună pe Oleg. Îi povesti despre mașină, despre râu și despre accident.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt. O tăcere lungă. Iar când Oleg vorbi din nou, o făcu cu o voce surprinzător de calmă, ca și cum șocul resimțit nu ar fi fost atât de puternic pe cât anticipase Katrine.

— N-a fost un accident, zise Oleg. S-a sinucis.

Katrine dădu să răspundă că habar n-avea, dar își dădu seama că el nu întrebase, ci enunțase.

— S-ar putea să dureze o vreme găsirea lui. Lacul este încă acoperit de gheață.

— Vin acolo. Am certificat de scafandru. Înainte mi-era frică de apă, dar...

O nouă tăcere, iar pentru câteva clipe ea crezu că linia se întrerupsese. După aceea însă auzi o respirație tremurândă, iar când el vorbi din nou, vocea i se lupta cu lacrimile.

— ...el m-a învățat să înot.

Katrine așteptă. Când Oleg reveni, vocea îi era stabilă.

— O să iau legătura cu biroul șefului poliției din Sigdal ca să întreb dacă mă pot alătura echipei de scafandri. Și o să vorbesc cu Sis.

Katrine îi spuse să o sune dacă îl putea ajuta cu ceva, îi dădu numărul direct de la birou, apoi închise. Gata. O făcuse. Nu mai avea motiv de rețineri, era singură în mașina ei.

Își lăasă capul pe spătarul scaunului și izbucni în plâns.

Ceasul arăta 16:30. Ultimul client. Erland Madsen avusese recent o discuție cu un psihiatru despre granițele conceptuale dintre client și pacient. Depindeau de titulatura profesionistului și de diferența dintre un psiholog și un psihiatru? Sau distincția era dată de diferența dintre pacienții sub medicație și cei fără medicație?

Ca psiholog, Madsen simțea uneori ca un dezavantaj faptul că nu putea prescrie medicamente când știa exact de ce avea nevoie clientul și era nevoit să îl trimită la un psihiatru care știa, de exemplu, mai puține lucruri despre tulburarea de stres posttraumatic.

Madsen își lipi palmele una de cealaltă. De obicei proceda așa când el și clientul treceau de faza introductivă și ajungeau la discuția esențială. Făcea asta fără să se gândească, dar când conștientizase gestul, cercetase și dăduse peste un istoric al religiilor care susținea că data din vremurile când mâinile deținuților erau legate cu sfoară, astfel încât împreunate ajunseseră să fie văzute ca un simbol al supunerii. În Imperiul Roman, un soldat învins se putea preda și putea cere milă arătându-și mâinile împreunate. Rugăciunile creștinilor legate de milă din partea unui Dumnezeu omnipotent reprezentau, probabil, un alt aspect al aceluiasi lucru. Ca atare, când Erland Madsen își împreuna mâinile, gestul însemna oare că el se supunea clientului? Greu de crezut. Mai degrabă psihologul, în numele clientului și al său, se supunea autorității controversate și dogmei schimbătoare a psihologiei, așa cum preoții, purtătorii de cuvânt ai teologiei, le cereau membrilor congregațiilor lor să renunțe la adevărurile eterne ale trecutului în favoarea adevărurilor prezentului. Însă în timp ce preoții își împreunau mâinile și spuneau „Să ne rugăm“, remarca de debut a lui Madsen era:

— Să reluăm de unde ne-am oprit data trecută.

Așteptă ca Roar Bohr să încuviințeze înainte de a continua:

— Să vorbim despre momentul în care ai ucis pe cineva. Ai spus că erai... un ciudat. De ce?

Bohr își dresese glasul, iar Madsen observă că și el își împreunase mâinile. Repetare inconștientă, o acțiune destul de comună.

— Mi-am dat seama destul de timpuriu că eram un ciudat. Doream atât de mult să omor pe cineva...

Erland Madsen încercă să-și păstreze o expresie de neutralitate pe chip și să nu arate că era dornic să audă restul, doar că era deschis, receptiv, fără să emită judecăți.

Nu curios, nu flămând să audă ceva senzațional, nu dornic să afle o poveste interesantă. Însă trebuia să recunoască faptul că abia așteptase întâlnirea, sesiunea de psihoterapie, conversația. Cine putea spune că nu putea fi o confluență între o experiență-cheie pentru client și o poveste interesantă pentru terapeut? Da, după ce se gândise la asta, Madsen ajunsese la concluzia că ceea ce era bun pentru client trebuia să declanșeze automat curiozitatea oricărui psiholog serios, preocupat de interesul acestuia. Iar curiozitatea lui Madsen depindea de faptul că aceste întrebări erau importante pentru clientul lui, deoarece, evident, el era un psiholog conștiincios. Acum, că el văzuse în ce ordine veneau cauza și efectul, ajunsese nu numai să-și încrucișeze degetele, ci și să-și lipească palmele una de cealaltă.

— Voiam mult să omor pe cineva, repetă Roar Bohr. Dar n-o puteam face. De aceea eram un ciudat.

Se opri. Madsen fu nevoit să numere în gând ca să nu intervină prea rapid. Patru, cinci, șase.

— Nu puteai?

— Nu. Credeam că pot, dar mă înșelam. În armată există psihologi care au misiunea de a-i învăța pe soldați să ucidă. Însă unitățile specializate precum Forțele Speciale nu-i folosesc. Experiența arată că oamenii care vor să lucreze pentru astfel de unități sunt deja atât de motivați să ucidă, încât angajarea unor psihologi ar însemna risipă de timp și de bani. Iar eu mă simțeam motivat. Nimic din ce am crezut sau am simțit atunci când m-am antrenat să ucid nu a sugerat că aș avea vreodată parte de vreo rezistență. Dimpotrivă.

— Când ai descoperit că nu poți ucide o altă persoană?

Bohr inspiră adânc.

— În Basra, în Irak, în cursul unui raid efectuat împreună cu o unitate specializată americană. Folosiserăm tactica șarpelui și intraserăm în clădirea de unde informatorii ne spusese că fuseseră trase focurile de armă. Înăuntru era o fată de 14–15 ani. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, avea fața cenușie de la praful exploziei în urma căreia intraserăm și ținea în mâini un Kalașnikov cât ea de mare. Arma era ațintită spre mine. Am încercat să o împușc, dar am încremenit. l-am ordonat degetului să apese trăgaciul, dar acesta nu m-a ascultat. Ca și cum problema nu era în capul meu, ci în mușchi. Fata a început să tragă, dar din fericire era orbită de praf, așa că gloanțele au lovit zidul din spatele meu. Țin minte că am simțit cum fragmente de cărămidă mă loveau în spate. Iar eu am continuat să stau acolo. Unul dintre americani a împușcat-o. Corpul ei a căzut pe spate pe o canapea acoperită cu pături colorate și pe o măsuță pe care erau câteva fotografii, în care păreau să fie bunicii ei.

Bohr făcu o pauză.

— Cum te-ai simțit?

— N-am simțit nimic. N-am simțit nimic timp de câțiva ani. În afară de panica abjectă de a mă trezi în aceeași situație și de a rata din nou să acționez. Cum am spus, motivația mea era în regulă. Doar că era ceva în capul meu care nu funcționa. Sau poate că funcționa *prea bine*. Așa că m-am axat pe conducere în loc de serviciu activ, căci am crezut că sunt mai potrivit pentru asta. Și eram.

— Dar n-ai *simțit* nimic?

— Nu. În afară de acele atacuri de panică. Și văzând că ele sunt alternativa la a nu simți nimic, a fost foarte bine să nu simt nimic.

— *Comfortably Numb*⁴.

— Cum?

— Scuze. Mai departe.

— Când mi s-a atras pentru prima dată atenția că am simptome de TSPT — insomnie, iritabilitate, bătăi rapide ale inimii, o mulțime de alte chestii mărunte — nu m-a deranjat prea tare. Toți cei din Forțele Speciale știau de TSPT, evident, dar chiar dacă versiunea oficială spunea să luăm problema în serios, noi nu prea

discutam despre asta. Nimeni nu rostea cu glas tare că TSPT e pentru cei slabi, însă membrii Forțelor Speciale sunt destul de conștienți de ei înșiși, știam foarte bine că avem niveluri mai ridicate de stres și așa mai departe.

Madsen încuviință. Existau cercetări care sugerau că modalitatea prin care soldații erau recrutați pentru unități precum Forțele Speciale îi filtra pe cei cu valori medii sau joase de neuropeptidă Y sau NPY, un neurotransmițător care coboară nivelurile de stres. Unii membri ai Forțelor Speciale credeau că o astfel de predispoziție genetică, alături de instruire și camaraderie strânsă îi făceau imuni la TSPT.

— Era OK să recunoști că ai avut câteva coșmaruri. Asta dovedea că nu erai psihopat. Însă, dincolo de asta, cred că socoteam TSPT cam la fel cum se gândeau părinții noștri la fumat: câtă vreme aproape toată lumea îl practica, nu putea să fie *chiar atât* de periculos. Numai că după aceea s-a înrăutățit...

— Da, rosti Madsen, răsfoindu-și notițele. Am vorbit despre asta. Dar tu ai spus că a fost mai bine la un moment dat.

— Da. A fost mai bine când am reușit în fine să omor pe cineva.

Erland Madsen își ridică privirea. Își scoase ochelarii, fără să dea impresia unui gest dramatic.

— Pe cine ai ucis?

Lui Madsen îi veni să-și muște limba. Ce întrebare mai era și asta pentru un terapeut profesionist? Chiar dorea să afle răspunsul?

— Un violator. Nu are prea mare importanță cine era, dar individul a violat și a omorât o femeie pe nume Hala. Era interpreta mea din Afganistan.

Pauză.

— De ce spui „violator“?

— Cum?

— Spui că a ucis-o pe interpreta ta. Asta nu e mai rău decât violul? N-ar fi mai firesc să spui că ai ucis un criminal?

Bohr se uită la Madsen ca și cum psihologul spusese ceva la care el însuși nu se gândise niciodată. Își umezi buzele ca și cum dorea să spună ceva. După care o făcu din nou.

— Caut, zise el. Îl caut pe individul care a violat-o pe Bianca.

— Sora ta mai mică?

— Trebuie să plătească pentru ce a făcut. Cu toții trebuie să plătim pentru ce am făcut.

— Simți nevoia să plătești pentru ce ai făcut?

— Trebuie să plătesc pentru că n-am reușit să o protejez. Așa cum m-a protejat ea pe mine.

— Cum te-a protejat sora ta?

— Ținând ascuns secretul ei. Bianca era bolnavă când mi-a spus, în cele din urmă, că a fost violată la 17 ani, dar eu știam că era adevărat, pentru că totul se potrivea. Mi-a spus fiindcă era convinsă că era gravidă, chiar dacă discuția noastră avea loc cu câțiva ani mai târziu. Mi-a spus că simțea sarcina care creștea foarte încet, că o simțea ca pe o umflătură, ca pe un bolovan și că avea s-o omoare ca să iasă afară. Eram amândoi în cabană și i-am zis că o voi ajuta să scape de sarcină, dar ea mi-a replicat că atunci el — violatorul — avea să vină s-o omoare, cum promisese. I-am dat un somnifer, iar în dimineața următoare i-am spus că îi dădusem o pilulă de avort și că nu mai era gravidă. A devenit isterică. Ulterior, când era din nou internată în spital și m-am dus s-o vizitez, psihiatrul mi-a arătat o foaie pe care ea desenase un vultur strigându-mi numele și mi-a zis că ea-i spusese ceva despre un avort și că ea și cu mine mă omorâseră *pe mine*. Am decis să păstrez secretul. Nu știu dacă a contat. Oricum, Bianca ar fi preferat să moară ea decât să mă lase pe mine, fratele ei mai mare, să mor.

— Iar tu nu ai putut împiedica asta. Ca atare, a trebuit să plătești?

— Da. Și am putut face asta doar răzbunând-o. Oprindu-i pe bărbații care violau. De aceea am intrat în armată, de aceea m-am înscris în Forțele Speciale. Voiam să fiu pregătit. Iar apoi a fost violată și Hala...

— Iar tu l-ai ucis pe bărbatul care i-a făcut Halei ceea ce i se făcuse surorii tale?

— Da.

— Și cum te-ai simțit?

— Cum am mai spus. Mai bine. Uciderea cuiva mă făcea să mă simt mai bine. Nu mai eram un ciudat.

Madsen se uită la pagina goală din carnetel. Încetase să mai scrie. Își dresе glasul.

— Deci... plătești și acum?

— Nu.

— Nu?

— Nu l-am găsit pe individul care a profitat de Bianca. Și mai sunt și alții.

— Adică alți violatori care trebuie opriți?

— Da.

— Pe care tu vrei să-i oprești?

— Da.

— Să-i omori?

— Așa se pare. Mă face să mă simt mai bine.

Erland Madsen ezită. Se confrunta cu o situație pe care trebuia să o gestioneze, atât din perspectivă terapeutică, cât și juridică.

— Omorurile astea... e ceva la care îți place să te gândești sau ceva ce plănuiești să execuți?

— Nu prea știu.

— Ți-ai dori să te oprească cineva?

— Nu.

— Ce ai vrea, atunci?

— Aș vrea să-mi spui dacă tu crezi că mă va ajuta și data viitoare.

— Uciderea cuiva?

— Da.

Madsen se uită la Roar Bohr. Experiența acumulată îi spunea că nu se puteau găsi răspunsuri în chipuri, expresii, limbajul trupului, căci prea multe dintre acestea însemnau comportament învățat. Răspunsurile se găseau în cuvintele oamenilor. Iar acum primise o întrebare la care el nu putea răspunde. Nu în mod deschis. Nu cu sinceritate. Madsen se uită la ceas.

— Timpul a expirat. Hai să continuăm cu asta joi.

— Plec, anunță o voce de femeie din ușa încăperii.

Erland Madsen își ridică privirea din dosarul pe care îl găsisese în arhiva clienților și care era acum pe biroul lui. Era Torill, secretara pe care o împărțeau cei șase psihologi de acolo. Femeia era îmbrăcată cu paltonul și îl privea cu o expresie care însemna că el trebuia să-și amintească ceva, însă ea, plină de tact, nu putea să-i spună direct ce era acel ceva.

Erland Madsen se uită la ceas. Ora 18. Își aminti despre ce era vorba. În acea seară era rândul lui să-și

culce copiii; soția lui își ajuta mama la curățenie.

Mai întâi însă trebuia să lămurească enigma.

Doi clienți. Mai multe puncte comune. Munciseră amândoi în Kabul, suprapunându-se parțial. Fuseseră trimiși amândoi la el deoarece manifestaseră simptome de TSPT. Iar acum el găsisese motivul în însemnările lui: avuseseră amândoi o relație apropiată cu o persoană pe nume Hala. Evident, putea fi vorba doar de un nume feminin comun în Afganistan, însă șansa să fi existat mai mult de o singură Hala care lucrase ca interpret pentru forțele norvegiene din Kabul i se păru mult prea mică.

În cazul lui Bohr, se întâmplase același lucru care se întâmpla în relațiile lui cu femeii care îi erau fie subordonate, fie mai tinere: se simțea responsabil pentru ele, așa cum se simțise pentru sora lui mai mică, o responsabilitate care se învecina cu obsesia, o formă de paranoia.

Celălalt client, o femeie, avusese o relație și mai strânsă cu Hala. Cele două se iubiseră.

Erland Madsen își făcuse însemnări amănunțite, și citi acum că amândouă își făcuseră același tatuaj. Nu cu numele lor, deoarece ar fi fost periculos dacă ar fi fost descoperit de talibani sau de vreun habotnic. În schimb, își tatuaseră cuvântul „prieten“, un cuvânt care să le lege pentru tot restul vieții.

Însă niciuna dintre aceste informații nu era cel mai important punct de conexiune.

Madsen își plimbă degetul în josul paginii și găsi ce căuta, chiar în clipa în care crezu că-și amintește: Bohr și clienta declaraseră că s-au simțit *mai bine* după ce au ucis pe cineva. În josul paginii, el își scrisese o notiță pentru referințe ulterioare: *NB! Aprofundează subiectul data viitoare. Ce înseamnă „mai bine după uciderea cuiva“?*

Erland Madsen se uită la ceas. Trebuia să-și ia însemnările acasă și să citească restul după ce copiii adormeau. Închise dosarul și îl înfășură cu o bandă roșie de cauciuc. Banda se opri peste numele scris pe dosar.

Kaja Solness.

Cu trei luni înainte

Erland Madsen aruncă o privire la ceas. Ora aproape se încheiase și îi părea rău, căci, chiar dacă era doar la a doua ședință de terapie, fără îndoială Kaja Solness, clienta lui, reprezenta un caz interesant. Era responsabilă cu securitatea în cadrul Crucii Roșii, o poziție care n-ar fi trebuit neapărat să o expună la traumele care declanșau TSPT la soldați. În același timp, ea îi spusese cum trăise operațiunile de război și ororile zilnice prin care treceau, de obicei, doar militarii din serviciul activ și care, mai devreme sau mai târziu, ajungeau să le distrugă psihicul. Era interesant — dar nu neobișnuit — că ea nu părea să admită că ajunsese în astfel de situații periculoase și că, mai mult sau mai puțin conștient, le căutase. Era, de asemenea, interesant că nu manifestase niciun simptom de TSPT în cursul interogatoriului din Tallinn, ci luase inițiativa de a căuta ea însăși ajutor terapeutic. Cei mai mulți militari care ajungeau la terapie erau forțați într-un fel sau altul să caute consiliere psihologică. De obicei nu doreau să vorbească, iar unii plecau imediat și spuneau că terapia era pentru fătălăi, iritați când înțelegeau că Madsen nu le putea prescrie somniferele pentru care veniseră. „Eu vreau doar să dorm!”, spuneau ei, fără să conștientizeze cât erau de bolnavi, până în ziua în care își băgau țeava armei în gură, cu lacrimile șiroindu-le pe obraji. Cei care refuzau terapia ajungeau, evident, să-și obțină antidepressivele și somniferele. Madsen știa din experiență că munca sa, terapia cognitivă bazată pe traumă, ajuta. Nu era terapia de criză care fusese populară pe vremuri, până ce studiile arătasera că nu funcționa deloc, ci de un tratament pe termen lung, în cadrul căruia clientul deconstruia trauma și învăța treptat să gestioneze reacțiile fizice și cotidianul. Ideea că exista un remediu rapid, că astfel de răni se puteau vindeca peste noapte, era o naivitate periculoasă.

Se părea că așa ceva căuta Kaja. Era dispusă să vorbească. Repede și mult. Atât de repede și de mult, încât el fusese nevoit să o mai tempereze. Însă ea părea să nu mai aibă timp și dorea răspunsuri imediat.

— Anton era elvețian, zise Kaja Solness. Era doctor, lucra pentru ICRC, ramura elvețiană a Crucii Roșii. Îl iubeam mult. Și el mă iubea pe mine. Mă rog, așa credeam eu.

— Crezi că te înșelai? întrebă Madsen în vreme ce își lua notițe.

— Nu. Nu știu. M-a părăsit. Mă rog, poate că „părăsit” nu e cuvântul potrivit. Când muncești cu cineva într-o zonă de război, e greu să părăsești fizic persoana respectivă — trăim și muncim aproape unul de celălalt. Dar mi-a spus că a cunoscut pe altcineva.

Kaja râse scurt.

— Nici „cunoscut” nu este cuvântul potrivit. Sonia era asistentă în cadrul Crucii Roșii. Noi trei mâncam, dormeam și munceam împreună. Și ea era elvețiană. Anton preferă femeile frumoase, așa că e de la sine înțeles că ea era frumoasă. Inteligentă. Maniere perfecte. Provenea dintr-o familie bună. Elveția este încă genul de țară unde astfel de lucruri contează. Însă cel mai rău era că era drăguță. O persoană plăcută care se dedica muncii ei cu energie, curaj și dragoste. O auzeam plângând în somn în zilele când aveau de-a face cu mulți morți și răniți. Și era drăguță și cu mine. Lăsa impresia că eu eram cea care era drăguță cu ea. *Merci vilmal*, obișnuia ea să spună. Nu știu dacă expresia e din germană, franceză sau o combinație, dar o rostea mereu. Mersi, mersi, mersi. Nu cred că a știut că Anton și cu mine am fost împreună înainte de apariția ei în peisaj. El era însurat, așa că am păstrat discreția. După care a venit rândul Soniei să păstreze relația lor secretă. Ca o ironie, eu eram singura persoană căreia îi făcea confesiuni. Era frustrată, spunea că el îi promisese că își va părăsi soția, însă tot amâna. O ascultam și o consolam, însă o uram tot mai tare. Nu că ar fi fost o persoană rea, ci pentru că era bună. Nu crezi că e ciudat, Madsen?

Erland Madsen tresări ușor auzindu-și numele.

— *Tu* crezi că e ciudat? întrebă el.

— Nu, răspunse Kaja Solness după câteva clipe de gândire. Sonia, și nu soția bogată și bolnavă cronic a lui Anton, era cea care stătea între mine și Anton. Are sens ce spun, nu?

— Pare logic. Continuă.

— S-a întâmplat în apropiere de Basra. Ai fost vreodată în Basra?

— Nu.

— Cel mai fierbinte oraș de pe pământ, unde bei sau mori, cum ziceau jurnaliștii de la barul hotelului Sultan Palace. Noaptea, pe străzile orașului apăreau dinspre deșert niște insecte imense, carnivore, care devorau tot ce întâlneau în cale. Oamenii erau îngroziți de ele; fermierii din afara orașului spuneau că insectele începuseră să le devoreze vacile. Cu toate astea, ai parte de întâlniri senzaționale în Basra.

— Măcar e ceva.

— În fine, am fost chemați la o fermă unde niște vaci dărmaseră gardul prost întreținut din jurul unui câmp de mine. Fermierul și fiul lui fugiseră după ele ca să le scoată de acolo. Mai târziu am aflat că cei doi crezuseră că în acel câmp erau plantate doar mine antipersonal. Astea arată ca niște ghivece de flori cu țepi ieșind din ele și sunt ușor de văzut și de evitat. Numai că acolo se găseau și mine PROM-1, mult mai greu de depistat. Aceste mine mai sunt numite și Betty Dansatoarea.

Madsen aprobă din cap. Cele mai multe mine vătămau picioarele și părțile inferioare ale corpurilor, însă minele menționate de Kaja săreau în sus când erau declanșate și explodau la înălțimea pieptului.

— Aproape toate animalele au scăpat tefere, nu știu dacă din noroc sau instinct. Tatăl aproape că reușise să iasă de pe câmpul cu mine când a declanșat o mină PROM-1, chiar lângă gard. Mina a zburat în aer și l-a împrăștiat cu șrapnele. Pentru că se declanșează în aer, șrapnelul lovește adesea oameni aflați departe de ele. Fiul pătrunsese vreo 30 sau 40 de metri în interiorul câmpului de mine ca să salveze ultima vacă rămasă, însă a fost lovit de un șrapnel. Reușisem să-l scoatem pe tată și încercam să-i salvăm viața, însă băiatul zăcea pe câmp și urla. Urletele erau de nesuportat, însă soarele asfințea și noi nu puteam pătrunde într-un câmp cu mine PROM-1 fără detectoare de metal; trebuia să

așteptăm întăriri. Atunci a apărut unul dintre vehiculele ICRC, din care s-a dat jos Sonia. A auzit urletele, a venit în fugă la mine și m-a întrebat ce fel de mine erau acolo. Și-a pus mâna pe brațul meu, cum făcea mereu, și am văzut că avea pe deget un inel pe care nu-l mai văzusem. Un inel de logodnă. Și atunci am știut că el o făcuse, că Anton își părăsise în sfârșit soția. Eram la oarece depărtare de ceilalți și eu i-am spus că erau mine antipersonal. Și cât inspiram adânc și eram pe punctul de a-i spune că erau și mine PROM-1, ea o pornise deja pe câmp. Am strigat după ea, evident nu suficient de tare, probabil că urletele băiatului au estompat strigătul meu.

Kaja apucă ceașca de ceai pe care i-o dăduse Erland. Se uită la el, iar Erland văzu că ea știe că el așteaptă sfârșitul poveștii.

— Sonia a murit. Și tatăl a murit. Însă băiatul a scăpat.

Erland trase trei linii verticale pe carnețelul lui. Tăie două dintre ele.

— Te-ai simțit vinovată?

— Evident.

Chipul ei părea surprins. În vocea ei se simțea o urmă de iritare?

— De ce este evident, Kaja?

— Eu am omorât-o. Am omorât o ființă care n-avea nicio urmă de răutate în ea.

— Nu crezi că ești un pic prea aspră cu tine acum? Cum ai zis, ai încercat să o avertizezi.

— Nu ești plătit suficient de mult ca să crezi că trebuie să asculți cu atenție, Madsen?

Erland observă agresivitatea din vocea ei, dar și că în expresia ei nu se regăsea nimic din acea agresivitate.

— Ce crezi tu că n-am auzit, Kaja?

— Nu-ți ia prea mult ca să inspiri adânc și să strigi „PROM-1“, astfel încât o persoană să aibă timp să se îndepărteze, să sară un gard și să n-ajungă cu piciorul pe una dintre blestemățiile alea. Vocea nu ți se estompează din pricina urletelor scoase de un băiat care zace la o distanță cât o jumătate de teren de fotbal mai încolo, Madsen.

Pentru câteva clipe, în încăpere se lăsă tăcerea.

— Ai mai discutat cu cineva despre întâmplarea asta?

— Nu. Cum am mai spus, Sonia și cu mine eram discrete. Celorlalți le-am spus că am avertizat-o în legătură cu ambele tipuri de mine. N-au considerat situația bizară, știind cât de lipsită de egoism era Sonia. În timpul ceremoniei funerare din tabără, Anton mi-a spus că el crede că dorința Soniei de a fi acceptată, de a fi iubită a dus-o la pierzanie. De atunci m-am gândit la asta și la cât de periculoasă poate fi pentru noi dorința de a fi iubiți. Sunt singura persoană care știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Iar acum știi și tu.

Kaja zâmbi. Cu dinții ei mici și ascuțiți. *Ca și cum am fi doi adolescenți care împărtășim un secret*, își spuse Erland.

— Ce consecințe a avut moartea Soniei asupra ta?

— Anton a revenit la mine.

— Anton a revenit la tine. Asta a fost tot?

— Da.

— De ce crezi că ai revenit la o persoană care te-a trădat într-o asemenea manieră?

— Îl doream aproape ca să-l văd suferind. Ca să-l văd cum își plânge pierderea, cum era devorat de ea, așa cum fusesem eu. Am fost cu el o vreme, după care i-am spus că nu-l iubesc și l-am părăsit.

— Te-ai răzbunat?

— Da. Și atunci am știut de ce l-am dorit la început.

— Adică?

— Pentru că era căsătorit și indisponibil. Și era înalt și blond. Îmi amintea de un bărbat pe care l-am iubit.

Erland își notă că și acest amănunt era important, dar trebuiau să revină asupra lui într-o etapă ulterioară a terapiei.

— Hai să ne întoarcem la traumă, Kaja. Ai spus că te-ai simțit vinovată. Aș vrea să te întreb ceva care poate părea aceeași întrebare, chiar dacă nu e: regreti?

Kaja își puse un deget sub bărbie, ca pentru a-i arăta că se gândește la asta.

— Da. Dar în același timp mi-a dat un ciudat sentiment de ușurare. M-am simțit mai bine.

— Te-ai simțit mai bine după moartea Soniei?

— M-am simțit mai bine după ce *am omorât-o* pe Sonia.

Erland Madsen își făcu o însemnare. *Simțit mai bine după ce a omorât.*

— Poți descrie ce vrei să spui prin asta?

— Liberă. M-am simțit liberă. Uciderea cuiva părea să arate că am depășit o graniță. Crezi că acolo este o barieră, un soi de zid, dar când o traversezi vezi că e doar o linie trasată de cineva pe o hartă. Eu și Sonia am traversat amândouă o graniță. Ea era moartă, eu eram liberă. Dar, înainte de toate, mă simțeam mai bine pentru că bărbatul care mă trădase suferea.

— Te referi la Anton?

— Da. El suferea, așa că eu nu trebuia să sufăr. Anton era Iisus al meu. Mântuitorul meu personal.

— În ce fel?

— L-am răstignit ca să poată prelua suferința mea, așa cum am făcut noi cu Iisus. Iisus nu s-a răstignit singur, noi l-am pus acolo, asta e ideea. Noi am dobândit mântuire și viață veșnică ucigându-l pe Iisus. Dumnezeu nu putea face prea mult, Dumnezeu nu și-a sacrificat Fiul. Dacă e adevărat că Dumnezeu ne-a oferit liberul-arbitru, atunci noi l-am ucis pe Iisus împotriva voinței lui Dumnezeu. Când vom înțelege asta, că am sfidat voința lui Dumnezeu, ne vom elibera, Madsen. Iar atunci se poate întâmpla orice.

Kaja Solness râse și Erland Madsen încercă în zadar să formuleze o nouă întrebare. Rămase pe loc, uitându-se la sclipirea din ochii ei.

— Întrebarea mea este, zise ea, dacă m-am simțit atât de eliberată atunci, oare să încerc din nou? Să-l răstignesc pe adevăratul Iisus? Sau sunt doar o biată nebună?

Erland Madsen își umezi buzele.

— Cine e adevăratul Iisus?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai un răspuns pentru mine, doctore?

— Depinde de ceea ce întrebi cu adevărat.

Kaja zâmbi și scoase un oftat profund.

— Adevărat, zise ea, uitându-se la ceasul de la încheietura ei subțire. Se pare că timpul ni s-a terminat.

După plecarea ei, Erland Madsen rămase pe loc și se uită la notițe. Scrise în josul paginii: *NB! Aprofundează subiectul data viitoare. Ce înseamnă „mai bine după uciderea cuiva“?*

Două zile după aceea, Torill îi transmise un mesaj pe care îl primise telefonic la recepție. O anume Kaja Solness spusese că următoarea ședință putea fi anulată, n-avea să se întoarcă, găsise o soluție la problema ei.

Alexandra Sturdza era așezată la una dintre mesele de la fereastră în cantina pustie de la Rikshospital. În fața ei zăcea o cană cu cafea neagră și o nouă zi lungă de muncă. Muncise până la miezul nopții în ziua anterioară, dormise cinci ore și acum avea nevoie de toate energizantele la îndemână.

Soarele se înălța pe cer. Orașul era ca o femeie care putea fi uimitor de frumoasă în lumina potrivită, doar ca să pară atât de banală în clipa următoare, încât să devină complet ștearsă, urâtă chiar. Însă în acel moment, la acea oră matinală, înainte ca norvegienii obișnuiți să plece la lucru, Oslo era al ei, ca un iubit secret cu care împărtășea o oră furată. Și era o întâlnire cu cineva încă nefamiliar și incitant.

Dealurile dinspre est zăceau în umbră, iar cele dinspre vest erau scăldate într-o lumină blândă. Clădirile din centrul orașului, dinspre fiord, nu erau decât niște siluete negre în spatele altor siluete negre, ca un cimitir la răsăritul soarelui. Doar câteva clădiri din sticlă erau luminate, ca niște pești argintii pe sub suprafața întunecată a apei. Iar marea scliffea printre insule și ostroave care aveau să devină verzi în curând. Cât de tare ducea dorul primăverii! Localnicii socoteau martie drept prima lună de primăvară, chiar dacă toată lumea știa că era încă iarnă. O lună sordidă, rece, cu izbucniri izolate și bruste de căldură. Aprilie era, în cel mai bun caz, un flirt înșelător. Mai era prima lună pe care te puteai baza. Mai. Alexandra își dorea luna mai. Știa că atunci când avusese un bărbat ca luna mai, adică un bărbat cald, blând, care îi oferea tot ce-i cerea, chiar și în doze mici, ea devenea răsfățată și pretențioasă și sfârșea prin a-l trăda cu iunie sau, și mai rău, cu iulie, o lună pe care nu se putea baza. Cum ar fi fost ca data viitoare să apară un bărbat bun și matur ca luna august, unul cu părul un pic încărunțit și cu o căsnicie și o familie în spate? Da, ar fi fost încântată de o astfel de persoană. Atunci cum de ajunsese să se îndrăgostească de noiembrie? Un bărbat posac, taciturn, cu perspective

de a deveni și mai închis, care era fie atât de tăcut încât nu se auzeau nici păsările, fie atât de vorbăreț încât aveai impresia că avea să-ți dărâme acoperișul casei cu izbucnirile lui tomnatice și nebunești. Sigur, te răsplătea cu zile însorite de căldură neașteptată, pe care le apreciai și mai mult, zile care dezvăluiau un peisaj ciudat de frumos, devastat, în care doar câteva clădiri mai stăteau în picioare. Solid și de nezdruccinat, ca o stâncă despre care știai că va continua să stea în picioare și în ultima zi a lunii și unde Alexandra — în lipsa unei alternative mai bune — căutase refugiu din când în când. Însă cu siguranță că avea să apară ceva mai bun în curând. Alexandra se întinse și încercă să scape de oboseala acumulată în trup. Primăvara avea să vină în curând. Luna mai.

— Domnișoară Sturdza?

Alexandra se întoarse surprinsă pe scaun. Nu era vorba de moment, care era total atipic pentru norvegieni, ci de felul de adresare. Și, evident, bărbatul nu era norvegian. Sau, mai degrabă, nu *arăta a* norvegian. Nu numai că avea trăsături asiatice, însă hainele lui — costum, cămașă albă apretată și cravată cu ac — nu erau în mod clar ținuta tipică a unui norvegian. În afară de cazul în care norvegianul respectiv se număra printre idioții infatuați a căror slujbă includea cuvinte precum „agent” sau „broker” pe care, de obicei, ți le spuneau mai întâi dacă îi întâlneai într-un bar, unde se prefăceau că tocmai veniseră de la birou, unde munciseră din greu. Ăsta, cel puțin, era semnalul pe care sperau să-l transmită ca să prindă prada. Iar când ajungeau să-și „dezvăluie” meseria după ce manevrau cu discreție conversația către o zonă în care menționarea acesteia nu mai devenea ridicolă, o făceau cu o imensă stinghereală mimată, ca și cum ea tocmai ar fi descoperit vreun nenorocit de prinț deghizat.

— Sung-min Larsen. Sunt detectiv la Kripos. Pot să mă așez?

Măi să fie. Alexandra îl studie. Înalt. Mergea la sală. Nu foarte mult, totul era proporționat, părea conștient de cum arată, însă se bucura de sport. Ca ea. Ochi căprui, evident. Puțin peste 30 de ani? Fără verighetă. Kripos. Da, auzise câteva fete menționând numele lui,

acea combinație ciudată de Asia și Norvegia. Ciudat că nu-l mai întâlnise. În acea clipă, soarele ajunse în dreptul ferestrei cantinei, luminează chipul lui Sung-min Larsen și încălzi unul dintre obrajii Alexandrei cu o intensitate surprinzătoare. *Domnișoară Sturdza*. Poate că primăvara venea mai devreme? Fără să-și lase cana jos, trase un scaun de sub masă cu piciorul.

— Te rog.

— Mersi.

Când se aplecă pentru a se așeza, Sung-min își puse instinctiv mâna peste cravată, chiar dacă aceasta era prinsă cu ac. Era ceva cunoscut la acel ac de cravată, ceva care îi aducea aminte de copilărie. Își aminti. Emblema asemănătoare unei păsări a companiei aviatice românești Tarom.

— Ești pilot, Larsen?

— Tata era, răspunse el.

— Și unchiul meu a fost. A zburat pe avioane de vânătoare IAR-93.

— Serios? Produse în România.

— Cunoști avionul?

— Nu, îmi amintesc doar că erau singurele avioane comuniste care nu se fabricau în Uniunea Sovietică în anii 1970.

— Avioane comuniste?

Larsen schiță un zâmbet.

— Genul de avioane pe care tata trebuia să le doboare dacă se apropiau prea mult.

— Războiul Rece. Așadar ai visat să devii pilot?

El păru surprins. Ceva din expresia lui îi spuse Alexandrei că asta nu se întâmpla foarte des.

— E destul de neobișnuit să știi de avioanele IAR-93 și să porți un ac de cravată cu sigla Tarom, adăugă ea.

— M-am înscris la forțele aeriene, recunosc el.

— Dar n-ai fost admis?

— Aș fi fost admis, rosti el cu o asemenea încredere naturală de sine, că ea nu se îndoii de vorbele lui. Însă aveam spatele prea lung. Nu încăpeam în carlinga avioanelor de vânătoare.

— Puteai zbura cu alte tipuri de aeronave. De transport, elicoptere.

— Presupun că da.

Tatăl tău pilota avioane de vânătoare, nu ai fi fost fericit să ajungi o versiune mai palidă a lui, mai jos în ierarhia piloților. Mai bine cu totul altceva, își zise ea. Așadar era un mascul alfa. Cineva care poate nu ajunsese unde dorea, dar era pe drum, ca ea.

— Anchetez o crimă..., zise el, iar ea înțelese din privirea lui rapidă că introducerea era un avertisment. Am câteva întrebări despre un anume Harry Hole.

Alexandra avu impresia că soarele intră în spatele unui nor și că inima îi stătea în loc.

— Din jurnalul de apeluri de pe telefonul lui văd că v-ați apelat reciproc de câteva ori în ultimele săptămâni și chiar în ultimele câteva zile.

— Hole? zise ea, ca și cum trebuia să caute numele în minte, însă văzând pe chipul lui cât de falsă fusese. Da, am vorbit la telefon. Este un detectiv.

— Poate că ați făcut mai mult decât să vorbiți?

— Mai mult? Ce te face să crezi asta?

Alexandra încercă să ridice o sprânceană, dar nu fu deloc sigură că reușise, căci simțea că nu mai avea control asupra niciunui mușchi al feței.

— Două lucruri, zise Larsen. Acela că ai pretins instinctiv că nu-ți amintești numele lui, chiar dacă ai vorbit cu el de șase ori și l-ai apelat de 12 ori în ultimele trei săptămâni, două dintre apeluri fiind în seara de dinaintea zilei în care Rakel Fauke a fost descoperită moartă. Al doilea: în cursul aceluiași trei săptămâni, telefonul lui a fost monitorizat de stații care se suprapun cu adresa ta de acasă.

Sung-min spuse toate acestea fără pic de agresivitate, suspiciune sau altceva care să-i ofere ei o senzație de manipulare sau tachinare.

Sau, mai degrabă, le rosti ca și cum jocul se sfârșise deja, ca un crupier care nu mai avea niciun interes în joc când citea numărul câștigător, înainte de a aduna fisele de pe masă.

— Suntem... *am fost* iubiți.

Când se auzi spunând asta, Alexandra înțelese că exact așa fusese relația lor. Fuseseră iubiți, nici mai mult, nici mai puțin. Iar relația se încheiase.

Însă a doua implicație a mărturisirii ei o copleși abia după ce Sung-min zise:

— Înainte de a continua, te sfătuiesc să te gândești dacă ai dori ca un avocat să fie prezent.

Probabil că ea făcu o mutră, căci Larsen se grăbi să adauge:

— Nu ești bănuită de nimic, nu e un interogatoriu oficial, vreau în primul rând să adun informații despre Harry Hole, nu despre tine.

— Și atunci de ce aș avea nevoie de un avocat?

— Pentru sfatul de a nu discuta cu mine, având în vedere că relația ta apropiată cu Harry Hole are potențialul de a te lega de o crimă.

— Vrei să spui că e posibil să-i fi omorât soția?

— Nu.

— Ah! Crezi că am omorât-o din gelozie.

— Așa cum am spus, nu.

— Ți-am spus că noi doi nu ne mai vedeam.

— Nu cred că ai ucis pe cineva. Dar te avertizez, deoarece răspunsurile pe care le dai ar putea duce la suspiciunea că l-ai ajutat să evite să fie acuzat de uciderea soției lui.

Alexandra realizează că făcuse cel mai clasic gest dramatic de primadonă când strânse șiragul de perle de la gât.

— Așadar, zise Sung-min Larsen, coborându-și vocea când văzu o persoană intrând în cantină. Continuăm conversația?

O informase că putea apela la un avocat, chiar dacă îi complica misiunea. Și-ar fi coborât tonul din considerație pentru ea, chiar dacă ar fi fost singuri în încăpere. Poate că se putea avea încredere în el. Alexandra se uită în ochii lui căprui și calzi. Își lăsă mâna să cadă. Se îndreaptă de spate, împingându-și — poate inconștient — sânii înainte.

— N-am nimic de ascuns.

Din nou acel zâmbet pe jumătate schițat. Alexandra simți că abia aștepta să vadă și restul.

Sung-min se uită la ceas. Ora 16. Trebuia să-l ducă pe Kasparov la veterinar, nu-i convenea deloc că fusese convocat în biroul lui Winter.

Însă terminase cu ancheta. Nu avea nimic concret, dar avea tot ce trebuia.

Mai întâi, dovedise că alibiul lui Hole — furnizat de vecinul lui, Gule — nu valora nimic. Reconstituirea arătase că acesta nu avusese cum să audă dacă Hole era în apartamentul lui sau dacă ajunsese acasă și plecase după aceea. În mod cert Hole se gândise și el la asta, deoarece Gule spusese că îi pusese exact aceleași întrebări.

În al doilea rând, expertul 3D Freund își terminase analiza. Nu se puteau extrage multe informații din imaginile cu silueta cocoșată care intrase în casa lui Rakel la 23:30 în noaptea crimei. Silueta părea de două ori mai voluminoasă decât Harry Hole, însă Freund spusese că probabil era aplecată înainte și haina îi atârna în față. De asemenea, poziția făcea imposibilă determinarea înălțimii. Însă când ieșise, trei ore mai târziu, la ora 2:30 noaptea, persoana era în mod clar mai trează, stând dreaptă în cadrul ușii, arătându-și silueta zveltă reală și având aceeași înălțime ca Harry Hole, în jur de 1,92 metri. Se urcase într-un Ford Escort înainte de a-și aminti să îndepărteze camera video de supraveghere, după care plecase.

În al treilea rând, obținuse o dovadă decisivă de la Alexandra Sturdza.

Pe chipul ei dur, dar expresiv, apăruse o umbră de deznădejde tăcută când el îi spusese despre probele pe care le aveau împotriva lui Harry Hole. O expresie care, treptat, fusese înlocuită de una de resemnare. În cele din urmă, o văzuse abandonându-l clar pe bărbatul la care pretindea că renunțase deja. După care o pregătise cu blândețe pentru câteva vești și mai proaste. Și îi spusese că Hole murise. Că se sinucisese. Că — privind situația în ansamblu — poate că era mai bine așa. În acel moment, în ochii ei apăruseră lacrimi, iar el se gândise să-și așeze mâna peste a ei, care zăcea încremenită pe masă. Doar o atingere blândă, de liniștire, după care să-și îndepărteze mâna. Însă n-o făcuse. Poate că ea îi sesizase intenția, căci atunci când își ridicase din nou cana cu cafea, o făcuse cu stânga, lăsându-și dreapta nemișcată, ca o invitație. După care îi povestise totul, din câte putea estima el. Iar cele aflate întăreau bănuiala lui Sung-min că Hole comisese crima la beție, când își pierduse cumpătul, după care uitase în mare parte ce se întâmplase și își petrecuse ultimele zile

din viață anchetându-se pe sine însuși, de unde și povestea cu Gule.

O lacrimă se prelinsese pe unul dintre obrajii Alexandrei și Sung-min îi oferise batista lui. O văzuse surprinsă de gest, probabil pentru că nu era obișnuită ca bărbații norvegieni să aibă la ei batiste proaspăt călcate.

Plecaseră din cantina care începea să se umple și se duseseră în laboratorul Institutului Medico-Legal, unde ea îi arătase pantalonii pătați de sânge de la Hole. Alexandra îi spuse că analiza era aproape terminată și că exista o probabilitate mai mare de 90% ca sângele să îi fi aparținut lui Rakel Fauke. Îi repetase explicația lui Harry privitoare la modul în care ajunsese sângele pe pantaloni, anume că el îngenunchease lângă cadavru după ce Rakel fusese descoperită și că pantalonii lui intraseră în contact cu balta de sânge.

— Incorect, rostise Sung-min. El nu purta acei pantaloni când a fost la locul faptei.

— De unde știi asta?

— Eram acolo. Am vorbit cu el.

— Și *ții minte* ce pantaloni purta?

Sung-min își înăbuși o replică spontană de genul „bineînțeles” și se mulțumise cu un simplu „da”.

Așa că acum avea tot ce trebuie. Motiv, ocazie și dovezi care îl plasau pe suspect la locul faptei, la ora crimei. Se gândise să mai contacteze pe cineva cu care, conform jurnalului de apeluri al lui Harry Hole, el vorbise de câteva ori, o oarecare Kaja Solness, dar decisese că nu era o prioritate, deoarece interacțiunea celor doi nu începuse decât după crimă.

Acum cel mai important era să găsească unul dintre elementele care lipseau. Chiar dacă avea tot *ce trebuie*, nu avea tot. Lipsea arma crimei.

Cu atâtea dovezi solide, avocatul poliției nu ezitase nicio clipă să-i acorde lui Larsen un mandat de percheziție a apartamentului lui Harry Hole, însă nu găsiseră acolo nici arma crimei, nici altceva de interes. Cu excepția faptului în sine; anume că *nu găsiseră* nimic interesant. O astfel de lipsă de dovezi incriminatoare sugera fie că persoana care locuia în apartament era un robot, fie că știa că apartamentul avea să-i fie percheziționat și eliminase orice posibilă dovadă incriminatoare.

— Interesant, rosti anchetatorul-șef Ole Winter, sprijinindu-se de birou în timp ce asculta raportul amănunțit al lui Sung-min.

Deci nu impresionant, nu uimitor, nu strălucit, nici măcar ceva de genul „bună treabă”, își zise Sung-min.

Doar interesant.

— Atât de interesant, încât mă surprinde că nu mi-ai spus nimic din toate astea înainte, Larsen. Și probabil că n-aș fi avut parte de aceste informații nici acum dacă, în calitate de anchetator-șef, nu ți le-aș fi cerut. Când intenționezi să ne împărtășești aceste informații și nouă, celorlalți, care am lucrat la acest caz?

Sung-min își plimbă o mână peste cravată și își umezi buzele.

Îi veni să spună că, iată, el ajunsese să-l servească pe Harry Hole pe tavă celor de la Kripos. Că reușise de unul singur să-l întreacă pe legendarul detectiv pe propriul teren: crima. Iar Winter nu avea decât atât de spus, că ar fi putut oferi informațiile mai devreme?

Existau trei motive pentru care Sung-min decisese să nu o facă.

Primul: erau doar ei doi în biroul lui Winter, așa că nu putea apela la bunul-simț al unei a treia persoane în caz de conflict.

Al doilea: de regulă, nu aveai nimic de câștigat contrazicându-ți șeful, indiferent de prezența unei a treia persoane.

Al treilea, și cel mai important: Winter avea dreptate.

Sung-min chiar *întârziase* să raporteze evoluția cazului. Cine n-ar fi procedat așa atunci când peștele se prinsese în cârlig, fusese adus aproape de mal și nu mai rămânea decât să fie prins în plasă?

Atunci când știai că crima deceniului, la care avea să se facă pe vecie referire ca fiind cazul Harry Hole, avea să poarte numele tău și numai al tău? Avocatul poliției fusese cel care îi menționase asta lui Winter, când îl felicitase că îl prinsese pe Harry Hole de unul singur. Da, Sung-min trebuia să admită că era egoist și nu, nu stătuse în fața porții căutând un Messi căruia să-i paseze mingea și golul, fiindcă nu exista niciun Messi în echipa lui. Iar dacă exista, acela era probabil chiar el. Cu siguranță nu era Winter, care stătea acolo, cu venele

pulsându-i la tâmpile și sprâncenele împreunate ca niște nori de furtună deasupra ochilor.

Sung-min alege să răspundă altfel:

— Totul s-a întâmplat repede, un lucru a dus la altul și n-am vrut să risc vreo întârziere. Chiar n-am avut timp morți.

— Până acum? se miră Winter, lăsându-se pe spate pe scaun și părând că-și folosește șaua nasului pentru a-l lua la țintă pe Sung-min.

— Cazul e rezolvat acum, zise Sung-min.

Winter scoase un hohot scurt, ca o mașină care frânează brusc.

— Dacă nu te deranjează, hai să convenim că anchetatorul-șef decide când cazul este rezolvat. Ce zici, Larsen?

— Bineînțeles, Winter.

Sung-min intenționase să-și semnaleze prin răspuns supunerea, dar sesiză că bărbatul mai în vârstă îi ghicise intenția și hotărâse să se simtă ofensat că tânărul îi răspunsese pronunțându-i numele pe un ton sarcastic și târăgănat.

— Cum observ că tu consideri cazul rezolvat, *Laaarsen*, presupun că n-ai nicio obiecție dacă ți-l iau, ca să-l finalizăm.

— Cum dorești.

Lui Sung-min îi veni să-și muște limba când văzu cum receptase Winter expresia arogantă și burgheză „cum dorești”.

Winter zâmbi.

— Acum avem nevoie de capete bune ca al tău la un alt caz de crimă. Cazul Lysaker.

Zâmbetul era subțire și răutăcios, ca și cum gura lui Winter nu ar fi fost suficient de flexibilă ca să scoată ceva mai expresiv.

Cazul Lysaker, își zise Sung-min. O crimă legată de droguri. În mod clar un conflict între drogați. Cei implicați ar fi vorbit la cea mai mică aluzie la reducerea pedepsei, de teamă să nu le fie refuzat accesul la droguri. Era un caz de crimă de cea mai joasă speță, genul alocat debutanților și nepricepuților. Winter nu putea vorbi serios când spunea că avea să-i ia cazul lui, principalul anchetator al echipei, chiar înainte de final,

răpindu-i toată gloria și onoarea, pentru ce? Pentru că-și ținuse cărțile ascunse un pic prea mult?

— Vreau un raport scris cu toate amănuntele, Larsen. Între timp, ceilalți vor continua să lucreze pe direcțiile de anchetă pe care le-ai dezvăluit tu. Apoi o să văd când vom ieși în public cu ceea ce am descoperit.

Direcții de anchetă dezvăluite? El rezolvase cazul, pentru numele lui Dumnezeu!

Admonestează-mă, umilește-mă! își zise Sung-min. Însă nu o astfel de decapitare. Până ce realizează nu numai că Winter putea proceda așa, dar și că își dorea și avea să o facă.

Tocmai înțelesese despre ce era vorba. Winter știa la fel de bine că Sung-min era singura vedetă de tip Messi din echipă. Iar asta însemna că el constituia o amenințare la adresa lui Winter ca lider, acum și în viitor. Winter era masculul alfa care sesizase că un rival avea să-i atace poziția. Performanța solitară a lui Sung-min demonstrase clar că era pregătit să atace autoritatea lui Winter. Așa că Winter decisese că era mai bine să se descotorosească de tânăr acum, înainte să devină mai puternic.

Johan Krohn și soția lui, Frida, se cunoscuseră când urmau amândoi Dreptul la Universitatea din Oslo. N-avea să știe niciodată de ce fusese ea atrasă de el. Poate că își susținuse propria cauză atât de bine, că ea cedase în cele din urmă. Pe atunci nu existaseră mulți care să înțeleagă de ce dulce și drăguța Frida Andersen alesese un tocilar inadaptat social, care nu era interesat de nimic altceva decât de chestiuni legale și de șah. Johan Krohn, care era mai conștient decât oricine altcineva că reușise să aibă o prietenă situată cu cel puțin o clasă deasupra lui în privința atractivității, o curtase, o păzise, îi alungase pe potențialii rivali. Pe scurt, se agățase de ea cu tot ce putea. Chiar și așa, toată lumea credea că era doar o chestiune de timp până ce ea avea să găsească pe altcineva mai interesant. Numai că Johan era un student strălucit și un avocat de excepție. Devenise cel mai tânăr avocat de la John Christian Elden încoace care își câștigase dreptul de practică la Curtea Supremă și i se oferiseră cazuri la care alții de vârsta lui doar visau. Încrederea lui socială crescuse împreună cu statutul și veniturile. Brusc, i se deschiseseră uși noi și Krohn pătrunsese prin cele mai multe, după evaluări atente. Una dintre uși conducea către o viață de care nu avusese parte în tinerețe și care putea fi sintetizată de cuvintele „femei, vin și muzică”. Mai exact: femei care deveneau mai disponibile când te prezentai drept partener la o firmă de avocatură bine-cunoscută. Vin sub formă de whisky exclusivist din regiuni faimoase precum Insulele Hebride și Insulele Shetland, trabucuri și — în cantități și mai mari — țigări de calitate. Cât despre muzică, nu prinsese niciodată gustul ei, însă existau criminali exonerati de pedeapsă care susțineau că pledoariile lui de apărare erau mai frumoase decât orice ieșise vreodată de pe buzele lui Frank Sinatra.

Frida avea grijă de copii și gestiona cercul social al familiei, care n-ar fi existat dacă n-ar fi fost ea, plus că lucra cu jumătate de normă ca avocat pentru două fundații culturale. Dacă Johan Krohn reușise să o

depășească în termeni de atractivitate socială, asta nu modificase balanța relației lor. Acea balanță fusese mereu atât de dezechilibrată, el fiind atât de recunoscător pentru norocul lui, ea fiind atât de obișnuită să fie curtată, totul intrase în ADN-ul relației lor și devenise singura modalitate în care știau să relaționeze. Își arătau reciproc respect și dragoste, iar în afara casei se simțeau confortabil să lase impresia că Johan era la cârmă. Însă acasă niciunul nu se îndoia cine lua deciziile. Sau unde putea Johan Krohn să-și fumeze țigările acum, ca dependent de nicotină și în secret mândru de asta.

Așa că seara târziu, după ce copiii erau în pat și știrile de la televizor îl informaseră ce se mai întâmpla în Norvegia și în Statele Unite, el își lua țigările, urca scara și ieșea pe terasa de unde avea priveliște asupra canionului Mærradalen și cartierului Ullern.

Acum se sprijinea de balustradă. Priveliștea includea complexul de birouri Hegnar Media și o parte din Smestaddammen, aflat imediat în spate. Johan se gândea la Alise. Și la modul în care avea să rezolve chestiunea. Devenise prea intensă, dura de prea multă vreme, nu mai putea continua, aveau să fie descoperiți. De fapt, fuseseră descoperiți de mult timp, iar dovada o constituiau zâmbetele șmechere ale celorlalți parteneri din firmă când erau în ședință și Alise apărea cu un dosar sau cu vreun mesaj telefonic important pentru el. Numai că *Frida* nu știa nimic și el la asta se referea prin a fi descoperiți, cum îi explicase lui Alise. Ea luase explicația cu un pragmatism aproape iritant și spusese că el n-ar trebui să-și facă griji.

— Secretul tău e în siguranță cu mine.

Și poate că tocmai acest enunț îl îngrijora pe el.

Secretul *tău*, nu al *nostru* (ea nu era căsătorită), și *cu mine*, ca și cum ar fi fost un document legal depozitat în seiful băncii ei. Unde era *în siguranță*, dar doar cât ea păstra seiful încuiat. Nu era vorba că el bănuia că vorbele ei reprezentau o amenințare, însă preocuparea exista. Aceea că ea îl proteja. Așa cum poate ea se aștepta ca el să-i ofere protecție. Există o competiție acerbă între avocații tineri recent calificați, iar recompensele pentru cei care ajungeau în vârf erau considerabile, în timp ce alții care se prăbușeau aveau

parte de o soartă nemiloasă. Orice ajutor ca să rămână pe linia de plutire putea avea un efect decisiv.

— Ai multe pe cap?

Johan Krohn tresări și scăpă țigara din mână, iar aceasta se îndreptă ca o stea căzătoare prin întuneric spre grădina de sub el. Una era să auzi o voce în spatele tău când crezi că ești singur și neobservat, și cu totul altceva era ca acea voce să aparțină cuiva care n-avea ce căuta acolo, iar singura modalitate prin care acea persoană putea ajunge pe terasa de la etajul doi era prin zbor sau teleportare. Iar situația era cu atât mai neașteptată cu cât persoana în cauză era un infractor brutal, care fusese condamnat pentru mai multe atacuri decât oricine altcineva din Oslo în ultimii 30 de ani.

Krohn se întoarse și-l văzu pe individ sprijinindu-se de zid în întuneric, de cealaltă parte a ușii către terasă. Având de ales între a întreba „Ce cauți aici?” și „Cum ai ajuns aici?”, Krohn se trezi alegând prima întrebare.

— Îmi rulez o țigară, zise Svein Finne, ducându-și mâinile la gură, de unde o limbă cenușie se ivi printre buzele lui groase ca să umezească hârtia țigării artisanale.

— Ce... ce vrei?

— Un foc, zise Finne, punându-și țigara între buze și uitându-se expectativ la Krohn.

Avocatul ezită înainte de a-și întinde mâna și a apăsa pe clapeta brichetei. Văzu flacăra tremurând. O văzu aspirată de țigară, apoi tutunul aprins se curbă în sus.

— Drăguță casă. Drăguță și priveliște. Cu mulți ani în urmă, obișnuiam să umblu mult prin cartierul ăsta, zise Finne.

Krohn și-l imagină câteva clipe pe clientul lui umblând ca o nălucă și plutind prin aer.

Finne arătă înspre Mærradalen cu țigara lui.

— Uneori dormeam în pădurea aia, alături de alți oameni fără casă. Și îmi amintesc de o fată anume care trecea pe acolo, locuia în partea dinspre Huseby. Suficient de mare pentru sex, evident, dar n-avea mai mult de 15 ani, poate 16. Într-o zi, i-am predat un curs rapid despre cum să facă dragoste.

Finne râse și continuă:

— A fost atât de înspăimântată că a trebuit să o liniștesc după aceea, biata de ea. A plâns și a plâns, spunând că tatăl ei, care era episcop, și fratele ei mai mare aveau să vină după mine. I-am spus că nu mă tem de episcopi sau de frați mai mari și că nici ea nu trebuia să se teamă, acum avea un bărbat al ei. Și poate un copil pe drum. După care i-am dat drumul. Le dădeam drumul, înțelegi? Le prindeam și le dădeam drumul, nu așa procedează pescarii sportivi?

— Eu nu pescuiesc, se trezi Krohn spunând.

— N-am ucis niciodată în viața mea o persoană nevinovată, zise Finne. Trebuie să respecti inocența în natură. Avortul...

Finne trase atât de tare din țigară, încât Krohn auzi hârtia sfârâind.

— Spune-mi, tu care cunoști totul despre lege, există o crimă mai rea împotriva legilor naturii? Să-ți ucizi propria progenitură nevinovată. Te poți gândi la ceva mai pervers de atât?

— Poți trece la subiect, Finne? Nevastă-mea mă așteaptă înăuntru.

— Bineînțeles că te așteaptă. Cu toții așteptăm ceva. Iubire. Intimitate. Contact uman. Ieri am așteptat-o pe Dagny Jensen. Fără iubire, mă tem. Iar acum o să-mi fie greu să mă mai apropii de ea. Ajungem să fim singuri, nu? Și cu toții avem nevoie de ceva... De ceva cald.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, îți propun să discutăm la birou, mâine. O să... o să gălesc timp ca să te văd când vrei.

Krohn realizează că nu reușise să vorbească pe tonul autoritar pe care și l-ar fi dorit.

Finne râse scurt.

— O să găsești timp? După tot ce am făcut pentru tine, până aia pe care ți-ai pus-o la pălărie acum, asta e tot ce ai să-mi oferi? *Timpul* tău?

— Ce dorești, Finne?

Finne făcu un pas în față, iar lumina de la fereastră căzu peste jumătate din fața lui. Își plimbă mâna pe balustrada vopsită în roșu.

Krohn se înfioră când văzu vopseaua roșie prin gaura mare din palma lui Finne.

— Nevasta ta. O vreau, zise Finne.

Krohn simți că i se strânge gâtul.

Finne îi aruncă un rânjet grotesc.

— Liniștește-te, Krohn. Chiar dacă trebuie să recunosc că m-am gândit mult la Frida în ultimele zile, n-am de gând să o ating. Nu mă ating de femeile altor bărbați, vreau femeia mea. Câtă vreme e a ta, e în siguranță, Krohn. Dar evident că ți-ar fi greu să mai stai lângă o femeie mândră și independentă financiar ca Frida, dacă ea ar afla de asistenta aia mică și drăguță pe care ai adus-o când am fost interogat. Alise. Țsta era numele ei, nu?

Johan Krohn făcu ochii mari. Alise? Individul *știa* de Alise? Își dresе glasul. Din gura lui ieși un sunet ca de ștergător de parbriz trecând peste un geam uscat.

— Habar n-am ce vrei să spui.

Finne își îndreaptă un deget spre un ochi.

— Ochi de vultur. Te-am văzut. V-am urmărit regulându-vă ca doi babuini. Rapid, eficient, fără mari emoții. Nu va dura, dar nu vrei să renunți la asta, nu? Cu toții avem nevoie de căldură.

Unde? se întrebă Krohn. La birou? În camera de hotel pe care uneori o închiria pentru ei? La Barcelona, în octombrie? Imposibil. Ei doi făceau mereu dragoste undeva la înălțime, unde știau că nu pot fi văzuți de pe cealaltă parte a străzii.

— Pe de altă parte, în afară de cazul că îi spune cineva Fridei despre Alise, ceea ce va rămâne este chestia asta, zise Finne și arată cu degetul mare peste umăr, spre casă. Familia. E cea mai importantă, nu-i așa, Krohn?

— Nu știu ce vrei să spui sau ce dorești, zise Krohn.

Se lăsase pe ambele coate pe balustrada din spatele lui. Gestul ar fi trebuit să semnifice o ambivalență relaxată, dar Krohn știa că arăta mai degrabă a boxer sprijinit de corzi.

— O să o las pe Frida în pace dacă o pot avea pe Alise, zise Finne, azvârlind mukul țigării în aer.

Vârful aprins al acesteia făcu o curbă prin întuneric, la fel ca țigara scăpată de Krohn puțin mai înainte.

— Poliția mă caută, așa că nu mă pot mișca pe cât de liber aș vrea. Am nevoie de puțin... *ajutor*, ca să obțin un pic de căldură. Vreau ca tu să aranjezi ca eu să o pot avea pe tânăra domniță, undeva în siguranță.

Krohn clipi, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Vrei ca eu să încerc s-o conving pe Alise să te vadă între patru ochi? Ca tu să o poți... abuza sexual?

— Uită de „încerc” și „abuz”. O *vei convinge*, Krohn. Iar eu o să o seduc, nu o voi abuza sexual. N-am abuzat niciodată sexual pe nimeni, chestia asta e o mare neînțelegere. Fetele nu înțeleg totdeauna ce e mai bine pentru ele sau ce misiune le-a dat natura, asta e tot. Însă își recapătă bunul-simț suficient de rapid. Așa cum o va face și Alise. Va ajunge să înțeleagă că, dacă amenință familia asta, de exemplu, va trebui să răspundă în fața mea. Hei, nu mai fi așa posac, Krohn. Obții două chestii la prețul uneia singure: tăcerea mea și tăcerea fetei.

Krohn se holbă la Finne. Cuvintele îi răsunau în minte. *Secretul tău e în siguranță cu mine.*

— Johan?

Glasul Fridei se auzi dinăuntru, apoi pașii ei pe trepte. Apoi o voce îi șopti aproape de ureche, acompaniată de miros de tutun și de un iz rânced, animalic.

— În cimitirul Vår Frelser există un mormânt. Valentin Gjertsen. Aștept vești de la tine peste două zile.

Frida ajunsese în capătul scării și ieși pe terasă, dar se opri în conul de lumină al ușii.

— Brr, e frig, zise ea, împreunându-și brațele la piept. Am auzit voci.

— Psihiatrii spun că ăsta e semn rău.

Johan Krohn zâmbi și porni spre ea, dar nu suficient de repede. Ea își scosese deja capul pe ușă și se uita în toate direcțiile. Își ridică privirea spre el.

— Vorbeai cu tine însuși?

Krohn privi în jurul lui. Terasa era pustie. Individul dispăruse.

— Exersam o pledoarie de apărare, zise el.

Răsuflă ușurat și intră la căldură, în casă, în brațele soției lui. Când observă că ea își ridică privirea spre el, o ținu strâns ca să nu poată citi nimic pe fața lui și să vadă că se întâmplase ceva. Johan Krohn știa prea bine că orice pledoarie ar fi gândit, nu ar fi putut fi câștigătoare în cazul lui. O cunoștea pe Frida și îi știa bine ideile despre infidelitate, l-ar fi condamnat la o viață de singurătate, cu acces la copii, dar nu și la ea. Iar chestiunea se complica datorită faptului că Svein Finne părea să o cunoască bine pe Frida.

Katrine auzi bebelușul plângând de pe scară. Asta o făcu să-și iuțească pașii, chiar dacă știa că micuțul era pe mâini bune. Pe mâinile lui Bjørn. Mâini palide cu piele moale și degete groase care puteau îndeplini orice sarcină. Nici mai mult, nici mai puțin. N-ar fi trebuit să se plângă. Așa că încercă să n-o facă. Văzuse ce se întâmplase cu unele femei când deveniseră mame, cum deveniseră despoți care considerau că Soarele și planetele orbitau în jurul mamei și copilului. Care ajungeau să-și trateze brusc soții cu dispreț când ei nu reacționau imediat și, ideal, înțelegând telepatic nevoile mamei și copilului. Sau, mai exact, a ceea ce decidea mama că erau nevoile copilului.

Nu, Katrine în mod cert nu dorea să fie o astfel de mamă. Însă oare așa ceva exista oricum înăuntrul ei? Nu simțise uneori dorința de a-l plesni pe Bjørn, de a-l vedea cum se încovoiaie și se supune, cum se umilește? Habar n-avea care era motivul. Și nici cum s-ar putea întâmpla asta, în condițiile în care Bjørn era întotdeauna cu un pas înaintea ei și rezolva orice chestiune pe care ea ar fi putut-o critica. Și, evident, nu era nimic mai frustrant decât o ființă mai bună decât tine și care ține mereu ridicată în aer o oglindă care te face să te urăști.

Nu, ea nu se ura pe sine. Ar fi fost o exagerare. Din când în când își spunea doar că Bjørn era prea bun pentru ea. Nu „prea bun” ca în *prea atrăgător*, ca în *prea drăguț*, chiar *supărător de drăguț*. Că ei doi ar fi putut avea fiecare o viață ceva mai bună, dacă el ar fi ales pe cineva mai asemănător lui însuși, poate o fiică de fermier din Østre Toten, ușor dolofană, blândă, stabilă, cu picioarele pe pământ.

Plânsetul se opri când ea băga cheia în broască. Deschise ușa.

Bjørn stătea în hol, cu Gert pe braț. Copilul se uită la ea cu ochii lui mari, albaștri, umeziți de lacrimi, de sub șuvițele lungi și blonde care îi stăteau ca niște inele în jurul capului.

Gert fusese botezat după tatăl lui Katrine, chiar dacă fusese ideea lui Bjørn. În acea clipă fața copilului se luminează într-un zâmbet atât de frumos, încât Katrine simți o săgeată în inimă și un nod în gât. Își lăsă haina să cadă pe jos și porni spre ei. Bjørn o sărută pe obraz

după care îi dădu copilul. Katrine lipi trupul micuț de corpul ei și inhală mirosul de lapte, vomă, piele caldă și ceva dulce, irezistibil, ceva ce aparținea doar copilului ei. Închise ochii și se simți acasă. Complet acasă.

Se înșela. Nu exista ceva mai bun decât asta. Erau ei trei, acum și totdeauna, și așa stăteau lucrurile.

— Plângi, zise Bjørn.

Katrine crezu că el i se adresa lui Gert până ce înțelese că se referea la ea și că avea dreptate.

— E vorba de Harry, zise ea.

Bjørn o privi încruntat, iar ea îi oferi un răgaz. Timpul de care un airbag are nevoie ca să se umfle și să atenueze o parte din impact. Evident, totul e inutil când lucrurile o iau razna de tot, atunci un airbag nu salvează pe nimeni, ci rămâne dezumflat în fâșii pe parbrizul unui Ford Escort înfipt cu partea din spate în sol și arată ca și cum ar fi încercat să treacă prin stâncă ca să se îngroape și să se autodistrugă.

— Nu! rosti Bjørn, protestând în van împotriva a ceea ce îi dezvăluia tăcerea ei. Nu! repetă el în șoaptă.

Katrine mai așteaptă puțin, continuând să-l țină pe micuțul Gert, care îi gâdila gâtul cu mâinile lui micuțe. După care îi povesti lui Bjørn despre mașină. Despre camionul de pe autostrada 287, despre gaura din gheață, despre căderea în apă, despre mașină. Cât ea vorbea, el își dusesese o mână palidă cu degete groase la gură, iar ochii i se umpluseră de lacrimi care atârnavă pe genele lui decolorate înainte de a cădea una câte una, ca niște bucăți de gheață topindu-se în razele soarelui de primăvară.

Katrine nu-l văzuse niciodată pe Bjørn Holm așa. Nu-l văzuse niciodată pe acel bărbat mare și solid din Toten pierzându-se atât de tare. Plângea, ofta, tremura atât de intens de parcă ceva dinăuntrul lui se chinuia să iasă afară.

Katrine îl duse pe Gert în living. O făcuse din reflex, ca să-l protejeze pe micuț de starea îngrozitoare a tatălui său. Și-așa avea să moștenească destule de la tatăl lui.

O oră mai târziu îl băga pe Gert în pat, iar acum copilul dormea în dormitorul lor.

Bjørn se dusesese în biroul care avea să devină în cele din urmă dormitorul lui Gert. Katrine încă îl auzea

plângând. Stătea la ușă, întrebându-se dacă să intre, când îi sună telefonul. Se duse în living și răspunse.

Era Ole Winter.

— Știu că ai prefera să amâni anunțul că mortul este Harry Hole.

— Dispărutul, îl corectă ea.

— Scafandrii au găsit un telefon mobil zdrobit și un pistol în apele râului, sub cascadă. Echipa mea tocmai a confirmat că ambele obiecte îi aparțin lui Harry Hole. Punem laolaltă ultimele elemente care arată că avem un caz solid, iar asta înseamnă că nu putem aștepta, Bratt, îmi pare rău. Dar având în vedere că e o dorință personală...

— Nu personală, Winter, m-am gândit la forțele de poliție. Trebuie să fim cât mai bine pregătiți pentru prezentarea situației către public.

— Așa cum stau lucrurile, echipa Kripos va prezenta rezultatele muncii Kripos, nu ale Poliției din Oslo. Dar îți înțeleg dilema. Presa va dori evident să-ți pună ție, ca șefă a lui Hole, mai multe întrebări detaliate și înțeleg că aveți nevoie de timp să discutați cum să le răspundeți. Ca să venim în întâmpinare, Kripos nu va convoca o conferință de presă mâine-dimineață, cum era planificat, ci o va amâna până mâine-seară, la ora 19.

— Mersi, zise Katrine.

— Presupunând că reușești să împiedici biroul șefului de poliție din Sigdal să publice numele decedatului...

Katrine inspiră adânc și reuși să nu spună nimic.

— ...până după momentul în care noi, Kripos, facem public anunțul propriu.

Vrei o știre de senzație cu numele tău pe ea, își zise Katrine. Dacă cei din Sigdal ies public cu numele decedatului, opinia publică va pune lucrurile cap la cap, va avea impresia că a rezolvat singură cazul și va spune că Kripos a fost lent, atât de lent încât Hole a reușit să găsească o ieșire rapidă din viață. Dar dacă lucrurile decurg așa cum vrei tu, Winter, o să faci ca totul să pară ca și cum munca echipei tale l-a întrecut pe maestrul detectiv Harry Hole, l-a pus pe fugă și, în cele din urmă, l-a condus spre sinucidere.

Însă nu rosti cu glas tare nimic din ce gândea.

Doar un OK rapid. Apoi:

— O să-l informez pe șeful poliției.

Încheiară convorbirea.

Katrine se furișă în dormitor. Se aplecă peste pătuțul albastru și uzat pe care li-l dăduseră părinții lui Bjørn, pătuțul în care dormiseră toți copiii și nepoții familiei.

Prin peretele subțire îl auzea pe Bjørn cum încă plânge în birou.

Plângea ceva mai încet acum, dar cu aceeași disperare. Iar când se uită la fața adormită a lui Gert, își zise că durerea lui Bjørn ușura în mod ciudat durerea ei. Acum ea trebuia să fie cea tare, nu-și permitea luxul de a fi sentimentală și de a reflecta la cele petrecute.

Viața mergea înainte, iar ei aveau un copil de crescut.

Un copil care deschise brusc ochii.

Și care clipi, se uită în jur, încercând să găsească ceva asupra căruia să se concentreze.

Katrine își plimbă mâna peste ciudatele șuvițe blonde.

— Cine ar fi crezut că o brunetă din vest și un roșcat din Toten vor avea un viking blond? spusese bunica lui Bjørn când îl duseseră pe Gert să o vadă la azilul din Skreia.

Apoi băiețelul descoperi ochii mamei lui și Katrine zâmbi. Zâmbi, îl mângâie pe păr și începu să-i cânte încet, până ce ochii copilului se închiseră din nou. Abia atunci o apucă tremuraturul. Expresia din ochii aceia fusese ca a cuiva care o fixa de dincolo de moarte.

Johan Krohn se încuiase în baie. Acum apăsa frenetic tastele telefonului. El și Harry Hole vorbiseră destul de-a lungul anilor, ca el să aibă numărul lui ascuns undeva. Acolo era! Într-un e-mail vechi despre Silje Gravseng, studenta la poliție care încercase să se răzbune pe Hole acuzându-l de viol. Apelase la Krohn, îi ceruse să preia cazul, însă el văzuse acuzațiile și reușise s-o oprească. Ca atare, chiar dacă între timp el și Hole mai avuseseră dezacorduri, în mod cert acesta îi datora o favoare, nu? Krohn spera că așa stăteau lucrurile. Putea apela și la alții, ofițeri de poliție care îi datorau mai mult decât îi datora Hole, dar avea două motive ca să-i ceară lui ajutorul în mod special. În primul rând, Hole și-ar fi dedicat în mod garantat întreaga energie ca să găsească și să aresteze un individ care îl păcălise și îl umilise recent. În al doilea rând, Harry Hole era singura persoană din cadrul poliției care reușise să-l prindă pe Finne. Da, Hole era singura persoană care îl putea ajuta. După aceea, Krohn nu mai trebuia decât să descopere cât îl putea ține pe Finne după gratii pentru amenințare și șantaj. Evident, avea să fie cuvântul unuia contra cuvântului celuilalt, însă Krohn era dispus să treacă peste limite.

— *Lăsați un mesaj dacă trebuie*, rosti o voce gravă, urmată de un semnal sonor.

Krohn era atât de agitat încât aproape că închise. Însă ceva din fraza auzită îi atrase atenția. *Dacă trebuie*. Iar el trebuia să o facă, nu? Da, trebuia, și trebuia să spună destule ca să se asigure că Hole avea să-l sune înapoi. Înghiți în sec.

— Aici e Johan Krohn. Trebuie să te rog să păstrezi discreția în legătură cu mesaj. Svein Finne s-a apucat de șantaj, zise el și înghiți din nou. La adresa mea. Și a familiei mele. Eu... ăăă, te rog, sună-mă. Mersi.

Închise. Spusese prea multe? Și oare făcea ce trebuie, să roage un ofițer de poliție să-l ajute era soluția corectă? Of, nu era sigur deloc! În fine, până ce îl suna

Hole, putea să se răzgândească și să-i spună că mesajul venise în urma unei neînțelegeri cu clientul lui.

Krohn se duse în dormitor, se băgă sub cuvertură, își luă de pe noptieră exemplarul din *TfR*, publicația periodică juridică din Norvegia, și începu să citească.

— Ai spus ceva pe terasă, rosti Frida lângă el. Că exersai o pledoarie de apărare.

— Da, răspunse Johan, observând că ea își pusese cartea pe cuvertură și se uita la el pe deasupra ochelarilor de citit.

— Pentru cine? întrebă ea. Aveam impresia că nu lucrezi la niciun caz în acest moment.

Krohn își potrivi perna sub cap.

— Apărarea unui om de bun-simț care s-a trezit băgat într-o porcărie. Deocamdată e doar un caz potențial. Omul e șantajat de un nemernic care vrea să pună mâna pe amanta lui. Dacă nu se supune, îi va lua întreaga familie de lângă el.

Își fixă privirea asupra propriului articol din publicație despre dubla incriminare. Evident, știa articolul pe dinafară, dar descoperise că e în stare să pretindă că nu l-a citit niciodată și că se putea bucura la nesfârșit de propriile raționamente complexe și lucide.

— Hmm, murmură Frida. Pare mai degrabă o operă de ficțiune decât un caz real.

— Să spunem că e ficțiune, zise Krohn. Ce-ai face dacă ai fi el și ai ști că o pledoarie de apărare nu te va salva?

— O amantă în schimbul unei întregi familii? E de la sine înțeles, nu?

— Nu. Dacă omul de bun-simț îl lasă pe nemernic să-i violeze amanta, atunci nemernicul va continua cu șantajul. Și va reveni, pretinzând tot mai multe lucruri.

— Bine, rosti Frida schițând un zâmbet. Atunci aș plăti un asasin ca să mă scape de nemernic.

— Vrei să fii un pic mai realistă?

— Credeam că ai spus că e ficțiune?

— Da, dar...

— Amanta, zise Frida. L-aș lăsa pe nemernic să o aibă pe amantă.

— Mersi, zise Krohn, uitându-se la pagina publicației, pe deplin conștient că nici măcar cele mai ingenioase formulări despre dubla incriminare n-aveau să-i poată abate gândurile de la Svein Finne. Sau de la Alise. Când

se gândi la ea, în genunchi, uitându-se rugător în sus, la el, cu ochii plini de lacrimi, fiindcă el era așa de mare, iar ea se chinuia să-l primească în gura ei, știu că o astfel de variantă era exclusă. Nu? Dacă Harry Hole nu-l putea ajuta? Nu, nici măcar atunci nu-i putea face așa ceva lui Alise. Nu numai că era respingător din punct de vedere moral, însă el o iubea! Nu? Iar în acel moment Krohn simți mai degrabă o tresărire la nivelul inimii decât al pântecului. Ce aveai de făcut dacă iubeai pe cineva? Suportai consecințele. Plăteai prețul. Dacă iubeai pe cineva, costurile nu contau. Astea erau legile iubirii și aici nu încăpeau interpretări. Acum vedea totul limpede. Atât de limpede, încât trebuia să se grăbească înainte să fie cuprins din nou de îndoieli, trebuia să se grăbească, să-i povestească soției lui. Absolut totul despre Alise. *Alea iacta est*. Zarurile au fost aruncate. Krohn lăsă jos revista și inspiră adânc, formulând în mintea lui frazele de introducere.

— Am uitat să-ți spun că l-am prins azi pe Simon asupra faptei, zise Frida. Stătea în camera lui și se uita la... în fine, nu ți-ar veni să crezi.

— Simon? rosti Krohn, văzând cu ochii minții chipul fiului lor cel mare. O revistă porno?

— Aproape, râse Frida. *Legile Norvegiei*. Exemplarul tău.

— Oh, Doamne, rosti Krohn, cât de senin putu, înghițind în sec.

Se uită la soția lui în vreme ce imaginea lui Alise se estompă, ca într-un film. Frida Andresen, acum Frida Krohn. Chipul ei era la fel de pur și de drăguț ca prima dată când îl văzuse în sala de lectură. Trupul era un pic mai îndesat, însă kilogramele în plus reușiseră doar să-i confere o formă mai feminină.

— Mă gândeam să gătesc mâncare thailandeză mâine. Le-ar plăcea copiilor. Încă mai vorbesc despre Ko Samui. Poate reușim să revenim acolo cândva? Soare, vreme caldă și...

Frida zâmbi și lăsă restul suspendat în aer.

— Da, zise Johan, înghițind în sec. Poate.

Își luă din nou revista și începu să citească. Despre dubla incriminare.

— David a fost, zise bărbatul cu o voce subțire și ezitantă de drogat. El l-a lovit pe Birger în cap cu o țeavă de fier.

— Birger îi furase heroina, zise Sung-min, încercând să-și înăbușe un căscat. Iar amprenteale tale sunt pe țeavă pentru că i-ai luat-o lui Birger, însă era deja prea târziu.

— Exact, replică bărbatul, uitându-se la Sung-min cu o expresie de parcă ar fi rezolvat o problemă de matematică de clasa a treia. Pot pleca acum?

— Poți pleca oricând vrei, Kasko.

Sung-min flutură dintr-o mână.

Individul, cunoscut sub porecla de Kasko deoarece vânduse pe vremuri asigurări de mașină, se ridică, cu picioarele legănându-se ca și cum podeaua barului Stargate ar fi fost puntea unui vas care se clătina, și porni spre ușa pe care se vedea o tăietură de ziar care anunța unde se găsea cea mai ieftină bere în Oslo.

— Ce faci? șuieră alarmat Marcussen, un alt detectiv Kripos. Puteam obține întreaga poveste cu toate detaliile! Îl aveam, fir-ar să fie! Data viitoare și-ar putea schimba povestea. Nemernicii ăștia așa fac.

— Cu atât mai nimerit să-i dăm drumul, zise Sung-min, închizând reportofonul. În acest moment avem o explicație simplă. Dacă insistăm asupra detaliilor, fie le uită, fie le schimbă până ajunge în boxa martorilor. Și exact de asta are nevoie un avocat al apărării ca să semene îndoială asupra restului explicației. Mergem?

— Nu mai avem motiv să stăm pe aici, zise Marcussen, ridicându-se în picioare.

Sung-min dădu din cap și își lăsă privirea să se plimbe peste mulțimea de bețivani care stătea la coadă afară când el și Marcussen ajunseseră la barul cu cea mai matinală oră de deschidere din Oslo, 7 dimineața.

— De fapt, cred că o să mai rămân, zise Sung-min. Încă n-am luat micul-dejun.

— Vrei să mănânci aici?

Sung-min știa la ce se referea colegul lui. El și barul Stargate nu se potriveau deloc. Nu se potriviseră niciodată. Dar cine știe, poate că trebuia să-și coboare standardele? Să-și micșoreze așteptările. Iar locul acela era la fel de bun ca oricare altul ca să înceapă.

După plecarea lui Marcussen, Sung-min luă ziarul care se afla pe masa învecinată.

Nimic pe prima pagină despre cazul Rakel Fauke.

Și nimic despre accidentul de pe autostrada 287.

Ceea ce însemna că nici Ole Winter și nici Katrine Bratt nu anunțaseră public că în accident fusese implicat Harry Hole.

În cazul lui Ole Winter, era de presupus că dorea un răgaz ca să pregătească o imagine de muncă în echipă pentru ceea ce însemnase exclusiv procesul de deducție al lui Sung-min.

Verificări banale care aveau doar să confirme ceea ce Sung-min presupusese deja, dar pe care Winter le putea anunța ulterior ca victoria unei echipe sub conducerea lui înțeleaptă.

Când văzuse că nu înțelegea jocul politic și strategiile de putere, Sung-min citise opera lui Machiavelli, *Principele*. Unul dintre sfaturile lui Machiavelli adresate unui conducător care dorea să rămână la putere era ca acesta să se alieze și să ofere sprijin actorilor politici mai slabi din țară, cei care nu dețineau o poziție din care să îl amenințe și care erau fericiți cu situația curentă. Însă orice adversari potențial mai puternici trebuiau slăbiți prin toate mijloacele. Iar ceea ce se aplica orașelor-state italiene în anii 1500 se aplica, evident, și în cazul Kripos.

Sung-min avea îndoieli în privința motivelor lui Katrine Bratt legate de întârzierea anunțului. Ea avusese 24 de ore la dispoziție, familia lui Hole fusese probabil informată deja, iar ea avusese timp să pregătească anunțul că unul dintre colegii lor era suspectat de crimă. Faptul că ea ar fi putut nutri sentimente personale pentru Hole nu explica de ce era gata să se expună pe sine și unitatea pe care o conducea la critici și acuzații de tratament preferențial pentru ofițerii de poliție, ca urmare a protejării lui Hole de expunerea publică într-un asemenea fel. Trebuia să fie altceva, mai

profund decât o fostă relație de iubire. Dar despre ce putea fi vorba?

Sung-min renunță să se mai gândească la asta. Poate că era altceva la mijloc. O speranță disperată într-un miracol. Că Harry Hole încă trăia. Sung-min luă o gură de cafea și privi înspre Akerselva, unde soarele dimineții începea să strălucească peste clădirile cenușii. Dacă Harry Hole vedea așa ceva, înseamnă că stătea pe un nor, cu un halou în jurul capului, ascultând îngerii cântând și văzând totul de sus.

Privi în jos la norul de sub el.

Ridică un ciob de oglindă și își privi fața. Avea o bandă albă în jurul capului. Auzea cântece.

Se uită din nou la nor.

De când primise lumină solară, micul nor rămăsese deasupra văii, ascunzând vederii râul înghețat și colorând pădurea în cenușiu. Însă pe măsură ce se înălța, soarele începea să dizolve norul, îmbunătățind vizibilitatea. Și poate că și cântecele intense ale păsărelelor din jurul lui aveau să se mai calmeze puțin.

Îi era tare frig. Dar asta era bine. Ușura efortul de a vedea.

Se privi din nou în ciobul de sticlă.

Haloul, de fapt bandajul pe care îl găsisese într-un sertar al cabanei avea o pată roșie pe unde se strecurase sângele. Probabil că avea să capete o cicatrice suplimentară față de cea care se întindea din colțul gurii până la ureche.

Se ridică de pe scaunul care se sprijinea de peretele cabanei și intra.

Trecu de tăieturile de ziar de pe perete, una dintre ele prezentând aceeași față pe care el tocmai o zărise în ciobul de sticlă.

Intră în dormitorul unde își petrecuse noaptea. Trase de pe pat cearceaful însângerat și cuvertura, așa cum trăsese cuvertura însângerată din propriul apartament cu două săptămâni înainte. Numai că de această dată era doar sângele lui.

Se așează pe canapea.

Se uită la pistolul High Standard care zăcea lângă jocul de domino.

Bohr spusese că unitatea E14 pusese mâna pe arme neînregistrate.

Răsuci pistolul în mână.

Oare avea să aibă nevoie de el?

Poate că da, poate că nu.

Harry Hole se uită la ceas. Trecuseră 36 de ore de când ieșise împleticindu-se din pădure către cabană, către fereastra spartă a acesteia, prin care intrase. Își scosese hainele ude, se curățase, găsisse haine curate, un pulover, pantaloni lungi, o uniformă de camuflaj, ciorapi groși de lână. Se îmbrăcase cu toate și se vârâse sub o pătură pe patul de campanie, stând acolo până când tremuratul începuse să se mai domolească. Se gândise să aprindă soba, dar hotărâse să n-o facă; era posibil ca cineva să vadă fumul ieșind pe coș și să-i treacă prin cap să investigheze. Răscolise prin dulapuri până găsisse o trusă de prim-ajutor și reușise să domolească sângerarea rănii din frunte. Își înfășurase un bandaj în jurul capului, după care folosisse restul ca să-și bandajeze genunchiul, deja atât de umflat încât părea să fi absorbit un ou de struț. Inspiră profund și expiră, încercând să descopere dacă durerea resimțită însemna că avea coastele rupte sau doar vânătăi. Altfel era întreg. Unii ar fi numit fără îndoială așa ceva un miracol, dar era vorba doar de fizică de bază și un pic de noroc.

Harry inspiră din nou, auzi șuieratul și simți un junghi dureros într-o parte.

Bun, poate că fusese mai mult decât un pic de noroc.

Încercase să evite să se gândească la ce se întâmplase. Țsta era noul sfat pentru ofițerii de poliție care trecuseră prin traume serioase: să nu vorbească și să nu se gândească la traumă înainte să treacă șase ore de la producerea ei.

Studiile recente arătau — în contrast flagrant cu presupunerile anterioare — că discutarea circumstanțelor direct după o experiență traumatizantă nu reducea probabilitatea de a dezvolta TSPT, dimpotrivă.

Evident, fusese imposibil să nu se mai gândească deloc la cele întâmplate. Ele se derulau continuu în mintea lui ca un videoclip devenit viral pe o rețea

socială. Cum căzuse mașina peste marginea cascadei, cum se ghemuise pe scaun ca să vadă dincolo de parbriz; senzația de imponderabilitate când totul din jurul lui plonja cu aceeași viteză, fapt care făcuse ciudat de facilă prinderea centurii de siguranță cu mâna stângă și catarama acesteia cu mâna dreaptă, doar că mișcările fuseseră mai lente pentru că se petreceau sub apă. Cum arăta spuma albă țâșnind din imensul bolovan negru care se apropia amețitor de repede de mașină în timp ce el își prindea centura de siguranță. Apoi presiunea. Iar după aia zgomotul.

După care se trezise atârând în centura de siguranță, cu capul lipit de airbag, pe volan, și realizează că putea respira, că zgomotul cascadei nu mai era estompat, ci ascuțit, un șuierat care împrășca apă către el prin luneta zdrobită a mașinii. Avusese nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă nu numai că era viu, ci și că era remarcabil de nevătămat.

Mașina rămăsese înfiptă cu fundul în sol. Botul și volanul împingeau înspre scaune, sau invers, însă nu atât de puternic încât picioarele să-i fie prinse sau retezate. Toate geamurile erau sparte, așa că apa din mașină începuse să se scurgă afară. Însă rezistența bordului și a parbrizului probabil o împiedicase să se scurgă de tot, astfel încât cantitatea rămasă acționase ca o protecție suplimentară pentru trupul lui Harry, contrabalansând contorsionarea șasiului. Apa era puternică. Motivul pentru care peștii nu erau zdrobiți în adâncul oceanului de presiunea care putea aduce și un tanc blindat la dimensiunile unei cutii de conserve era acela că trupurile peștilor erau alcătuite majoritar dintr-o substanță care nu putea fi distrusă, indiferent de presiunea la care era supusă: apă.

Harry închise ochii și derulă restul filmului în minte.

Cum atârname de scaun, incapabil să desfacă centura de siguranță sau să se strecoare pe sub ea, deoarece atât centura, cât și mecanismul de prindere erau distruse. Se uitase în jurul lui și avusese impresia că vede în oglinda laterală spartă două cascade de apă care veneau spre el. Reușise să desprindă un ciob de oglindă. Ciobul era ascuțit, dar mâinile lui tremurau atât de tare, încât i se păruse că durase o veșnicie să taie centura de siguranță.

Se izbise de volan și de ceea ce rămăsese din airbag, își vârâse ciobul de oglindă în buzunarul hainei în caz că mai avea nevoie de el, după care ieșise cu mare prudență prin geamul parbrizului, sperând că mașina n-o să cadă peste el. După care străbătuse înot mica distanță de la bolovanul negru la malul din partea dreaptă a râului, se cățăraseră pe mal și abia atunci își dăduse seama că îl dureau groaznic pieptul și genunchiul stâng.

Probabil că adrenalina și băutura acționaseră ca un analgezic, așa că înțelese că durerea avea să se înrăutățească. Cum stătea acolo, atât de înfrigurat încât își simțea capul zvâcnind, simțise ceva cald curgându-i pe obraz și în jos pe gât, așa că scosese ciobul de oglindă și văzuse că avea o tăietură mare în lateralul frunții.

Privise în sus, către culmea dealului. Pini și zăpadă. Coborâse 100 de metri de-a lungul râului, înainte de a găsi un loc unde panta părea suficient de puțin înclinată ca să poată fi urcată, și începuse să-și croiască drum în sus, însă genunchiul îi cedase și se trezise alunecând pe un amestec de noroi și zăpadă înapoi spre râu. Pieptul îl durea atât de tare încât îi venea să urle, însă rămăsese fără aer, așa că nu reușise decât să scoată un șuierat jalnic. Când deschisese din nou ochii, nu-și dăduse seama cât timp fusese leșinat, zece secunde sau câteva minute. Nu se putea mișca. Și avea senzația că îi era atât de frig, încât mușchii n-aveau să-l asculte. Harry urlase către cerul albastru, inocent și nemilos de deasupra lui. Supraviețuise unui accident grav doar ca să moară acolo, pe uscat?

Pe naiba.

Se ridicase cu greu în picioare, rupsesă creanga unui copac uscat care zăcea pe jumătate în apa râului și o folosisese drept cârjă. După ce se chinuise să urce zece metri din panta aceea blestemată, dăduse peste o potecă printre peticele de zăpadă. Ignorând durerea atroce din genunchi, se îndreptase spre nord, împotriva curentului. Din pricina cascadei și a clănțănitului propriilor dinți, nu auzise niciun sunet de trafic de mașini, dar, după ce reușise să ajungă mai sus, văzuse că șoseaua era în cealaltă parte a râului. Autostrada 287.

Văzu o mașină trecând pe ea.

N-avea de gând să moară înghețat.

Rămăsese pe loc, respirând cu mare grijă, ca să evite durerea din piept.

Putea coborî din nou până la râu, pe care să-l traverseze, să oprească o mașină și să se întoarcă în Oslo. Sau, și mai bine, putea suna la biroul șefului poliției din Sigdal ca să îi roage să vină să îl ia. Poate că erau deja pe drum; dacă șoferul camionului văzuse ce s-a întâmplat, probabil că îi apelase deja. Harry își căutase telefonul. Apoi își amintise că acesta se aflase pe scaunul pasagerului, împreună cu sticla de Jim Beam și pistolul, și probabil că toate acestea zăceau înecate undeva în apele râului.

În acea clipă îi venise ideea.

Anume că avea o șansă.

Se întorsese de-a lungul potecii și se oprise în locul unde se împiedicase și căzuse. Se folosisese de mâini și de picioare ca să arunce zăpadă pe urmele lui. După care se îndreptase din nou spre nord, șchiopătând. Știa că șoseaua urma cursul râului, iar dacă la fel se întâmpla și cu poteca, atunci cabana lui Roar Bohr nu putea fi prea departe. Dacă îl ținea genunchiul.

Genunchiul nu rezistase. Așa că avusese nevoie de două ore și jumătate.

Harry privi umflătura care ieșea în afară în ambele părți ale bandajului strâns.

Avusese parte de o noapte de odihnă și se mai putea odihni câteva ore.

După care trebuia să își folosească piciorul rănit.

Își puse pe cap șapca de lână pe care o găsisese în cabană, după care scoase din nou ciobul de oglindă ca să vadă dacă îi acoperea bandajul. Se gândi la Roar Bohr, care ajunsese din Oslo în Trondheim cu doar zece coroane. El n-avea deloc bani, însă distanța de parcurs era mai mică.

Harry închise ochii. Și auzi vocea din cap.

Mai încolo vom ști mai multe

Mai încolo vom înțelege de ce;

Fruntea sus, frate, trăiește în lumină,

Vom înțelege totul încetul cu încetul.

Harry auzise de multe ori cântecul. Nu se referea doar la ideea că adevărul avea să iasă la iveală într-o zi. Se referea la cum cei care înșelau duceau vieți fericite, iar cei înșelați sufereau.

Șoferița noului autobuz Eggedal Express către Oslo se uită la bărbatul înalt care tocmai urcase scara de acces în autobuz. Stația era situată într-o zonă pustie a autostrăzii 287, iar bărbatul era îmbrăcat cu pantaloni de camuflaj, așa că șoferița presupuse că omul era un vânător care venise din Oslo ca să împuște animale sălbatice. Însă erau trei detalii care nu aveau sens. Nu era sezon de vânătoare. Hainele lui erau cu cel puțin două măsuri prea mici, iar pe cap avea un bandaj care se iveaua de sub marginea șepcii lui negre de lână. În plus, omul nu avea bani de bilet.

— Am căzut în râu, m-am rănit și mi-am pierdut telefonul mobil și portofelul, zise el. Locuiesc la o cabană și trebuie să ajung în oraș. Îmi puteți da o factură?

Ea îl privi, gândindu-se la situație. Bandajul și hainele păreau să susțină povestea lui. Iar autobuzul expres către Oslo nu avusese succes până atunci; oamenii păreau să prefere în continuare să ia cursa locală către Åmot, de unde să ia mai departe autobuzul expres care venea din oră în oră, așa că erau o mulțime de locuri libere. Întrebarea era ce anume avea să-i provoace ei mai multe necazuri: scoaterea individului din autobuz sau acceptarea lui înăuntru?

Probabil că el îi observase ezitarea, deoarece își dresese glasul și adăugă:

— Dacă pot împrumuta un telefon de la dumneavoastră, o pot suna pe soția mea să mă aștepte în stația de autobuz cu bani.

Ea se uită la mâna lui dreaptă. Văzu proteza care ținea loc de deget mijlociu și era confecționată dintr-un soi de metal cenușiu-albăstrui. Pe degetul alăturat omul purta o verighetă. N-avea nici cea mai mică intenție să lase acea mână să-i atingă telefonul.

— Luați loc, zise ea, după care apăsă un buton și ușa se închise în urma lui cu un șuierat.

Harry porni șchiopătând către spatele autobuzului. Observă că ceilalți pasageri, cel puțin cei care auziseră

discuția lui cu șoferița, evitau să îl privească. Știa că se rugau în tăcere ca acest individ ușor ciudat, care arăta ca venit direct de pe câmpul de luptă, să nu se așeze lângă ei.

Găsi o banchetă dublă liberă.

Se uită pe geam la pădurea și peisajul din jur. Se uită la ceas, remarcând că obiectul se dovedise demn de reclamele sale: putea rezista celor mai multe șocuri, inclusiv celor provocate de o cascadă. Ora 16:55. Avea să ajungă în Oslo imediat după lăsarea întunericului. Iar asta îi convenea de minune. Îl împungea ceva chiar sub coasta dureroasă. Își strecură mâna în haină și mută puțin țeava pistolului High Standard, pe care îl luase din cabană. Închise ochii când trecură pe lângă parcare unde întorsese mașina. Simți cum autobuzul și pulsul lui încep să capete viteză.

Văzuse răspunsul într-un moment de claritate. Cântecul acela, cu versul *Vom înțelege totul* nu fusese o piesă de puzzle, ci o ușă care se deschisese în beznă și îi arătase lumina. Nu întregul tablou, nu contextul, ci suficient cât să vadă că povestea n-avea sens, că lipsea ceva. Sau, mai exact, că fusese ceva adăugat. Suficient cât să se răzgândească și să tragă de volan.

Își petrecuse ultimele 24 de ore punând totul cap la cap. Iar acum era destul de sigur că știa ce se întâmplase. Îi fusese relativ ușor să-și imagineze cum putuse fi manipulat locul faptei de către cineva care deținea cunoștințe despre metode de identificare. Și cum fusese plantată arma crimei cu sângele lui Rakel în colecția lui de albume, deoarece doar doi oameni intraseră în apartamentul lui după crimă. Mai rămânea doar să dovedească fie manipularea scenei crimei, fie plantarea dovezii.

Mai greu îi fusese să găsească motivul.

Harry își scotocise mintea după indicii, după o explicație. Iar în acea dimineață, când zăcea pe jumătate treaz pe patul din cabană, când descoperise în fine explicația — sau ea îl găsisese pe el — o desconsiderase la început ca pe un nonsens. Imposibil! Însă se gândise îndelung la ea. Oare era posibil? Era posibil ca totul să fie atât de simplu, încât motivul să fie evident încă din noaptea aceea în care stătuse în pat în apartamentul Alexandrei?

Sung-min Larsen se strecură nevăzut pe un scaun din spate în centrul de conferințe din noul sediu Kripos de pe Nils Hansens vei nr. 25.

În fața lui se vedea o adunare neobișnuit de mare de ziariști și fotografi, chiar dacă acea conferință de presă fusese convocată în afara orelor de lucru. Probabil că Ole Winter se asigurase că cineva avea să răspândească numele care îi atrăsese pe toți acolo: Harry Hole. Acum, Winter stătea alături de Landstad — cel mai nou favorit al său — în spatele mesei de pe scenă și își verifica ceasul. Probabil că doreau să sincronizeze începutul conferinței cu apariția știrii pe unul dintre canalele TV. Lângă Winter și Landstad era un alt detectiv din echipă, șefa unității de analiză criminalistică, Berna Lien. În dreapta, la ceva distanță de ceilalți, Katrine Bratt. Părea stingheră și se uita fix la niște hârtii din fața ei. Sung-min se îndoia că exista ceva relevant în ele sau că măcar le citea.

Îl văzu pe Ole Winter trăgând aer în piept și umflându-se la propriu. Winter își schimbase costumul vechi și ieftin cu unul nou, pe care Sung-min crezu că-l recunoaște din reclama companiei suedeze Tiger. Bănuia că fusese special cumpărat după ce Winter discutase cu recent numita șefă de PR a poliției, care părea să aibă oarece gusturi în materie de modă.

— Bun-venit la conferința de presă. Mă numesc Ole Winter și, în calitate de șef al echipei de anchetă preliminară, aș vrea să vă prezint informații despre dosarul Rakel Fauke, în care am înregistrat progrese și pe care acum — după multă muncă de echipă — avem încredere că l-am rezolvat.

Winter ar fi trebuit să facă o pauză pentru efect dramatic acum, își zise Sung-min. Însă detectivul continuă netulburat. Cine știe, poate că așa dădea publicului o impresie mai bună de profesionalism și credibilitate. Din crimă nu trebuia să se facă un spectacol. Sung-min își notă ideea în minte, ca s-o folosească mai târziu. Într-o zi, el avea să stea în fața lor. Dacă nu știuse asta înainte, acum era clar. Avea s-o dea jos pe maimuța aia bătrână și obosită de pe tronul pe care se instalase.

— Sperăm și credem că anunțul nostru îi va liniști pe cei direct implicați, pe cei din jurul lor și publicul în

general, zise Winter. Din nefericire, se pare că persoana despre care am găsit dovezi care o leagă de uciderea lui Rakel Fauke s-a sinucis. Nu speculăm motivele acestui gest, dar nu ne putem împiedica să ne întrebăm dacă au avut legătură cu faptul că înțelesese că lațul întins de Kripos se strângea în jurul său.

Sung-min remarcă faptul că Winter spusese „persoana despre care am găsit dovezi care o leagă de uciderea lui Rakel Fauke” în loc de „suspectul”, „s-a sinucis” în loc de „este dispărută” și „lațul se strângea” în loc de „eram pe punctul de a o aresta”. Și că Winter emitea speculații în aceeași frază în care declara că nu face speculații. Sung-min remarcă, de asemenea, că alegerea altor cuvinte, mai prudente și mai profesioniste, ar fi mers mai bine.

— Când spun „se pare că s-a sinucis”, continuă Winter, o fac deoarece persoana în cauză este încă dispărută oficial. Unii dintre dumneavoastră ați aflat probabil că o mașină s-a prăbușit ieri-dimineață în râul care curge pe lângă autostrada 287. Acum putem anunța public faptul că mașina aparținea suspectului, Harry Hole...

În acel moment, Winter nu mai avu nevoie de o pauză pentru efect dramatic, căci fu imediat întrerupt de icnete, gemete și exclamații dinspre mulțimea de reporteri.

Harry fu trezit de lumini intermitente și descoperi că străbăteau tunelul Lysaker, ceea ce însemna că în curând aveau să ajungă la destinație. Când ieșiră din tunel, Harry văzu că afară se întunecase. Autobuzul urcă până în vârful dealului, după care coborî înspre Sjølyst. Harry văzu armada de ambarcațiuni de mici dimensiuni din Bestumkilen. OK, nu chiar mici. Dacă ai fi avut bani să cumperi una dintre ele, cât te-ar fi costat taxele de administrare, întreținerea și navigarea în cursul sezonului de navigație în Norvegia? Nu era mai bine să închiriezi o ambarcațiune pe durata celor câteva zile cât dura sezonul, pe care să o legi la țărm la final și să n-ai bătăi de cap?

Autobuzul în mare parte gol era tăcut, dar de pe scaunul din fața lui se auzea bâzâit de muzică în căști, iar în spațiul dintre cele două scaune se vedea lucirea

unui ecran. Era clar că autobuzul era dotat cu Wi-Fi, deoarece văzu că pe ecran apăreau știrile de pe site-ul VG.

Se uită din nou înspre ambarcațiuni. Poate că important nu era numărul de ore petrecute pe mare, ci ideea de proprietate. Faptul că în orice moment al zilei îți puteai spune că exista o ambarcațiune undeva acolo care era *a ta*. O ambarcațiune atent întreținută, scumpă, despre care știai că e admirată de cei care treceau pe lângă ea și îți rosteau numele, spunând că e *a ta*. În definitiv, oamenii nu sunt definiți de ceea ce fac, ci de ceea ce dețin. Iar când pierd ceva, nu mai există. Harry sesiză încotro se îndreptau gândurile lui, așa că și le alungă din minte.

Privi ecranul dintre scaunele din fața lui. Văzu că acesta stătea într-un unghi care reflecta chipul lui, deoarece, de unde stătea el, părea că fața lui răvășită se întindea pe întreg site-ul VG. Citi titlul de pe ecran. *Relatare LIVE de la conferința de presă: SUSPECTUL DE CRIMĂ HARRY HOLE DAT DISPĂRUT.*

Harry închise ochii, ca să se asigure că era treaz și că nu-și imagina lucruri. Citi din nou titlul. Se uită la fotografie, care nu era o reflecție a propriului chip, ci o poză luată de la cazul vampiristului.

Se lăsă pe spate pe scaun și își trase șapca mai jos pe față.

La dracu', la dracu'!

Poza aia avea să apară peste tot în următoarele două ore. Avea să fie recunoscut pe stradă, deoarece în oraș un bărbat care șchioapătă, îmbrăcat în haine de camuflaj prea mici, este exact opusul unui om deghizat. Dacă era arestat acum, întregul lui plan se ducea naibii. Așa că planul trebuia schimbat.

Harry încercă să raționeze. Nu se putea mișca în voie, trebuia să pună mâna pe un telefon cât mai repede, să-i sune pe oamenii cu care trebuia să vorbească. Peste cinci sau șase minute autobuzul avea să ajungă în stația terminus. Acolo exista o alee pietonală către Gara Centrală. În jurul gării, în mulțimea de acolo, printre drogați, cerșetori și alte elemente excentrice ale orașului, n-avea să iasă atât de tare în evidență. Mai important, după ce dezafectase toate telefoanele publice în 2016, firma de comunicații

Telenor instalase — aproape ca o curiozitate — câteva telefoane de modă veche cu fise, iar unul era în Gara Centrală.

Însă chiar dacă reușea să ajungă atât de departe, avea aceeași problemă.

Cum să ajungă din Oslo în Trondheim.

Fără un sfanț în buzunar.

— Fără comentarii, zise Katrine Bratt. Nu pot comenta asupra acestui aspect în acest moment. Este o întrebare pentru Kripas.

Lui Sung-min îi părea rău de ea, văzând-o cum e bombardată cu întrebări de către reporteri. Arăta ca și cum lua parte la propria ei înmormântare. Era expresia corectă? De ce presupunem că moartea înseamnă ceva mai rău decât viața? În mod clar Harry Hole nu gândise așa.

Sung-min ieși de pe rândul de scaune goale. Auzise destul. Suficient cât să înțeleagă că Winter obținuse ce dorise. Suficient cât să nu-l provoace pe masculul alfa în viitorul apropiat. Cazul de acum avea să întărească și mai mult poziția lui Winter, iar acum, că intrase în dizgrație, Sung-min trebuia probabil să se întrebe dacă nu venise vremea să caute un transfer în altă parte. Katrine Bratt părea genul de șef pentru care se vedea lucrând. Lucrând împreună cu el. Putea prelua locul lăsat în urmă de Harry Hole. Dacă el era un Messi al detectivilor, atunci Hole fusese Maradona. Un trișor binecuvântat de divinitate. Și oricât de tare ar fi strălucit Messi, n-avea să ajungă niciodată o legendă la fel de măreață precum Maradona. Sung-min știa că, chiar dacă se confrunta cu rezistență în acele momente, poveștii lui avea să-i lipsească acea cădere în abis, tragedia suferită de Hole și Maradona. Povestea lui avea să fie doar a unui succes plictisitor.

Kasko avea la ochi ochelarii lui de soare Oakley.

Îi șterpelise de pe pervazul unei ferestre dintr-o cafenea în care intrase ca să ia un pahar de carton pe care îl folosea la cerșit. Proprietarul ochelarilor de soare îi pusese pe pervaz ca să se uite atent la o fată de pe strada din fața cafenelei. Soarele reflecta zăpada de afară, așa că gestul de a-și scoate ochelarii fusese un pic

bizar. Probabil că individul dorise ca fata să vadă că o privea. Ei bine, gestul îl făcuse pe idiot să plătească pentru că se lăsase cotropit de hormonii de primăvară.

— Idiotul! gemu Kasko în direcția nimănui și a tuturor.

Își simțea coapsele și fesele amortite. Trebuia să plătească un preț pentru că stătea toată ziua în fund pe o lespede dură de piatră, arătându-se suferind. În fine, chiar *suferea*. Și venise vremea să-și câștige doza de seară.

— Mersi! rosti el auzind o monedă căzând în paharul de carton.

Era important să arate că e în toane bune.

Kasko își pusese ochelarii de soare și credea că așa era mai greu de recunoscut. Nu se temea de polițiști, le spusese tot ce știa. Încă nu-l prinseseră pe David, iar dacă afla că el ciripise în fața detectivului chinez, era foarte probabil să-l caute. Motiv pentru care avea sens să stea acolo, în mulțime, în fața ghișeului de bilete din Gara Centrală, un loc în care nimeni nu te putea amenința cu moartea. Și poate că amestecul de vreme decentă de primăvară și reducerea întârzierilor trenurilor sporise buna dispoziție a trecătorilor. Lăsaseră în mod clar mai mulți bani decât de obicei în paharul de carton din fața lui. Promise niște mărunțiș chiar și de la câțiva puști din gașca de lângă treptele care coborau spre peronul 19. Doza de seară era asigurată; nu trebuia să vândă ochelarii de soare în seara aia.

Kasko observă o siluetă în uniformă de camuflaj. Nu pentru că șchiopăta, avea un bandaj pe sub șapcă și părea în general neîngrijită, ci pentru că mergea într-un fel care încălca orice model de mers, dădea peste toată lumea, ca un răpitor care dă iama într-un banc de pești care se hrăneau cu plancton.

Mai exact, silueta se îndrepta spre Kasko. Iar acestuia nu-i plăcea ce vedea. Oamenii care îi dădeau bani treceau *pe lângă* el, nu veneau *spre* el. *Venitul spre el* nu însemna ceva bun.

Individul se opri în fața lui.

— Pot împrumuta câteva monede de la tine?

Vocea lui era la fel de răgușită ca a lui Kasko.

— Îmi pare rău, amice, zise Kasko. Va trebui să-ți faci rost de propriile monede, mie abia dacă îmi ajung astea.

— Am nevoie doar de 20–30 de coroane.

Kasko râse scurt.

— Văd că ai nevoie de leacuri, dar, cum ți-am zis, și eu am nevoie.

Individul se ghemui lângă el. Scoase ceva din buzunarul hainei. O legitimație de polițist. La dracu', nu din nou. Individul din poza de pe legitimație semăna vag cu bărbatul din fața lui.

— Îți confisc posesiunile obținute din cerșit ilegal într-un loc public! zise străinul, întinzând mâna după paharul de carton.

— Nu confişti nimic! tipă Kasko, înşfăcând paharul şi strângându-l la piept.

Câţiva trecători se uitară la ei.

— Îmi dai chestia aia mie, zise străinul. Sau te duc la secție, te arestez și n-o să mai ai parte de doză până mâine-seară. Cum îți surâde o astfel de noapte?

— Faci mișto, drogat nemernic ce ești! La votul din Consiliul Orășenesc din 16 decembrie 2016, ambele propuneri de interzicere a strănerii de fonduri în locuri publice, inclusiv prin cerșetorie, au fost respinse.

— Mhm, făcu străinul, prefăcându-se că se gândește la cele auzite.

Se apropie de Kasko, ferindu-l de oamenii care treceau pe lângă ei, și șopti:

— Ai dreptate. Am făcut mișto de tine. Dar chestia asta e tare serioasă.

Kasko făcu ochii mari. Individul își băgase mâna în haina de camuflaj și scosese un pistol pe care îl ținea acum îndreptat spre el. Un pistol imens și zgomotos în toiul orei de vârf din Gara Centrală! Tipul trebuia să fie complet sărit de pe fix. Bandajul din jurul capului și nenorocita aia de cicatrice de la gură până la ureche. Kasko știa prea bine ce le făcea lipsa drogurilor unor oameni altfel normali — văzuse recent ce poate face o bară de fier, iar tipul din fața lui avea o armă. Până la urmă, trebuia să vândă ochelarii de soare.

— Ține, gemu el, dându-i individului paharul.

— Mersi.

Omul îl luă și se uită înăuntrul lui.

— Cât ceri pe ochelari?

— Cum?

— Ochelarii de soare. Individul scoase toate bancnotele din pahar și i le oferì. Ajunge?

După care îi smulse ochelarii lui Kasko, și-i puse la ochi, se ridică și porni șchiopătând prin mulțime, către vechea cabină telefonică din fața chioșcului 7-Eleven.

Mai întâi, Harry își apelă căsuța vocală, tastă codul de acces și verifică dacă Kaja Solness nu lăsase vreun mesaj care să indice că încercase să răspundă apelurilor lui. Singurul mesaj era de la Johan Krohn, care îi spunea cu voce tremurată: *Te rog să păstrezi discreția în legătură cu acest mesaj. Svein Finne s-a apucat de șantaj. La adresa mea. Și a familiei mele. Eu... ăă, te rog, sună-mă. Mersi.*

Va trebui să apeleze la altcineva, căci eu sunt mort, își zise Harry, uitându-se cum înghite aparatul telefonic monedele.

Sună la informații. Obține numerele de telefon de care avea nevoie, pe care și le notă pe dosul palmei.

Primul număr la care sună era al Alexandrei Sturdza.

— Harry!

— Nu închide. Sunt nevinovat. Ești la lucru?

— Da, dar...

— Cât de mult știi ei?

O auzi ezitând. O auzi luând o decizie. Îi relatează un scurt rezumat al discuției ei cu Sung-min Larsen. Când termină, părea aproape să izbucnească în plâns.

— Știu cum par lucrurile, zise Harry. Dar trebuie să mă crezi. Poți face asta?

Tăcere.

— Alexandra. Dacă credeam că am ucis-o pe Rakel, m-aș fi deranjat să revin din morți?

Altă tăcere. Apoi un oftat.

— Mersi, zise Harry. Îți amintești acea ultimă seară când am fost la tine?

— Da, pufni ea. Sau nu.

— Eram întinși în pat. Mi-ai cerut să folosesc un prezervativ, deoarece erai convinsă că nu vreau un alt copil. A sunat o femeie la telefon.

— Ah, da, Kaja. Urât nume.

— Corect, zise Harry. Acum trebuie să-ți cer ceva la care sunt sigur că nu vrei să răspunzi.

— Bine?

Harry îi puse o întrebare cu răspuns de tip da sau nu. O auzi pe Alexandra ezitând. Aproape că îi ajungea ca răspuns. După care ea zise „da”. Harry avea acum ce îi trebuia.

— Mersi. Un ultim lucru. Pantalonii ăia cu sânge pe ei. Poți analiza sângele?

— Sângele lui Rakel?

— Nu. Îmi curgea sânge de la încheieturile mâinilor, așa că e și sângele meu pe pantaloni dacă îți amintești.

— Da.

— Bine. Vreau să analizezi sângele meu.

— Al tău? Pentru ce?

Harry îi explică ce anume urmărea.

— O să ia ceva vreme, zise Alexandra. Să spunem o oră. Te pot suna undeva?

Harry se gândi câteva secunde.

— Trimite rezultatele prin mesaj text lui Bjørn Holm.

Îi dădu numărul lui Bjørn, după care închise.

Băgă alte monede în aparatul telefonic, observând că acesta le înghițea mai rapid decât putea el vorbi. Trebuia să fie mai eficient.

Știa numărul lui Oleg.

— Da?

Vocea lui părea distantă. Fie din pricina distanței, fie deoarece se gândea la altceva. Sau poate amândouă.

— Eu sunt, Oleg.

— Tată?

Harry simți nevoia să înghită în sec.

— Da, răspunse el.

— Visez, zise Oleg.

Nu părea un protest, ci doar o afirmație rațională.

— Nu visezi, zise Harry. Asta dacă nu cumva visez și eu.

— Katrine Bratt zicea că ai căzut cu mașina într-un râu.

— Am supraviețuit.

— Ai încercat să te sinucizi.

Harry auzea uimirea fiului său vitreg începând să se transforme în furie.

— Da, răspunse Harry. Credeam că am omorât-o pe mama ta. Dar în ultima clipă am înțeles că asta mi s-a impus să cred.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prea multe de explicat și n-am destui bani. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

Pauză.

— Oleg?

— Sunt aici.

— Casa e a ta acum, ceea ce înseamnă că poți verifica online consumul de electricitate. Arată consumul din oră în oră.

— Și ce-i cu asta?

Harry îi explică de ce anume avea nevoie și îi spuse să trimită rezultatele printr-un mesaj text lui Bjørn Holm.

După ce termină, inspiră adânc și apasă numărul Kajei Solness.

Telefonul sună de șase ori. Era pe punctul de a închide și aproape tresări când îi auzi vocea.

— Kaja Solness.

Harry își umezi buzele.

— Aici e Harry.

— Harry? N-am recunoscut numărul.

Părea stresată. Vorbea repede.

— Am încercat să te sun de câteva ori de pe telefonul meu, zise Harry.

— Da? N-am verificat. Eu... eu trebuie să închid. Crucea Roșie. A trebuit să las totul baltă, așa se întâmplă când ești în așteptare.

— Mhm. Acum unde te mai trimit?

— Către... s-a întâmplat totul atât de repede că nici măcar nu-mi amintesc numele locului. Cutremur. O insulă din Pacific, o călătorie al naibii de lungă. De-asta nu te-am sunat înapoi, de atunci stau practic într-un avion de transport.

— Mhm. Te aud ca și cum ai fi în apropiere.

— Telefoanele sunt de bună calitate. Ascultă, sunt în toiul unei misiuni. Ce doreai?

— Am nevoie de un loc unde să dorm.

— Apartamentul tău?

— Prea riscant. Am nevoie de un loc unde să mă ascund. Îți pot explica mai târziu, dar am nevoie repede de un alt loc.

Harry vedea grămada de monede subțindu-se rapid.

— Stai așa!

— Cum?

Pauză.

— Du-te la mine, zise Kaja. Adică la mine acasă. Am lăsat o cheie sub preș.

— Pot dormi la Bjørn.

— Nu! Insist. Vreau să te duci acolo. Zău.

— Bine. Mersi.

— Excelent. Ne vedem în curând. Sper.

Harry rămase privind în gol înaintea lui câteva secunde după ce închise. Se trezi uitându-se la un ecran de televizor montat deasupra tejghelei unei cafenele care ieșea cu mesele până pe pavaj. Imaginile prezentau un filmuleț cu el intrând în Tribunalul din Oslo. Tot de la cazul vampiristului. Harry se întoarse rapid cu fața înapoi spre telefon. Formă numărul lui Bjørn, pe care îl știa pe dinafară.

— Holm.

— Harry.

— Nu se poate, zise Bjørn. E mort. Cine ești?

— Nu crezi în stafii?

— Am întrebat cine ești?

— Sunt persoana căreia i-ai dăruit albumul *Road to Ruin*.

Tăcere.

— Mie continuă să-mi placă mai mult *Ramones* și *Rocket to Russia*, zise Harry. Dar ideea a fost al naibii de bună.

Harry auzi un zgomot. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că era un plâns. Nu un plâns de copil, ci unul de adult.

— Sunt în Gara Centrală, zise Harry, prefăcându-se că nu auzise nimic. Sunt căutat, am un genunchi rănit, n-am niciun sfanț și am nevoie de transport gratuit până pe Lyder Sagen.

Harry auzi o respirație grea. Apoi un „fir-ar să fie” mormăit. După care Bjørn Holm vorbi cu o voce subțire și tremurândă pe care Harry n-o mai auzise niciodată înainte.

— Vin acolo cu copilul. Katrine e la o conferință de presă la Kripos. Dar...

Harry așteptă.

— Aduc și copilul, trebuie să se obișnuiască cu mașinile. Intrarea dinspre zona de magazine în 20 de minute?

— Câțiva oameni s-au uitat deja cu atenție la mine, poți ajunge în 15?

— Încerc. Așteaptă lângă tax...

Vocea îi fu întreruptă de un ton prelung. Harry își ridică privirea. Consumase ultima monedă. Își băgă mâna în interiorul hainei și își masă pieptul și coasta lovită.

Harry stătea ferit în fața intrării de nord în Gara Centrală din Oslo când autoturismul Volvo Amazon roșu al lui Bjørn trecu pe lângă mulțimea de taxiuri în așteptare și se opri. Câțiva taximetriști care discutau între ei aruncară o privire bănuitoare către noul venit, ca și cum ar fi crezut că mașina de epocă era un taxi care lucra la negru sau, mai rău, un Uber.

Harry porni șchiopătând către mașină și se urcă pe scaunul din dreapta al pasagerului.

— Salutare, fantomă, șopti Bjørn, așezat, ca de obicei, în poziția lui pe jumătate întinsă. Către locuința Kajei Solness?

— Da, zise Harry, dându-și seama că vorbitul în șoaptă se datora scaunului de bebeluș fixat pe bancheta din spate.

leșiră pe drumul înspre Spektrum, unde Bjørn îl convinsese pe Harry să se ducă la un concert în onoarea lui Hank Williams cu o vară înainte. După care Bjørn îl sunase pe Harry în dimineața concertului ca să-l anunțe că era la maternitate și travaliul începuse ceva mai devreme. Și că el bănuia că micuțul era dornic să iasă cât mai repede ca să se poată duce cu tatăl lui să audă primele cântece ale lui Hank Williams.

— Dom'șoara Solness știe că te duci la ea? întrebă Bjørn.

— Da. Mi-a spus că a lăsat o cheie sub preș.

— Nimeni nu lasă chei sub preș, Harry.

— Vom vedea.

Lăsară în urmă Bispelokket și clădirile guvernamentale. Trecură pe lângă pictura murală *Țipătul* și pe lângă Blitz, apoi pe lângă Stensbergatta, pe unde Bjørn și Harry trecuseră înspre apartamentul lui Harry mai devreme în noaptea crimei. Când Harry fusese atât de beat încât n-ar fi observat nici măcar explozia unei bombe. Acum se concentra cât putea de bine, auzind fiecare modificare a sunetului motorului, fiecare scârțâit al scaunelor și chiar respirația aproape tăcută a copilului pe bancheta din spate, când opriră la

semafor pe Sporveisgata, în apropiere de Biserica Fagerborg.

— Va trebui să-mi povestești la momentul potrivit, zise încet Bjørn Holm.

— O s-o fac, răspunse Harry, auzind cât de ciudat sună propria voce.

Trecură prin Norabakken și virară spre Lyder Sagen.

— Aici, zise Harry.

Bjørn opri mașina. Harry nu se mișcă.

Bjørn așteaptă câteva secunde, apoi opri motorul. Se uitară amândoi la casa întunecată din spatele gardului.

— Ce vezi? întrebă Bjørn.

Harry ridică din umeri.

— Văd o femeie înaltă, puțin peste 1,70 metri, dar toate celelalte legate de ea sunt mai mari ca mine: o casă mai mare, mai inteligentă decât mine, moralitate mai bună.

— Te referi la Kaja Solness, sau ca de obicei?

— De obicei?

— La Rakel.

Harry nu răspunse. Se uită la ferestrele negre din spatele crengilor ca niște degete de vrăjitoare ale arbuștilor. Casa nu-i spunea nimic. Însă nu părea adormită. Părea că își ține respirația.

Se auziră trei note muzicale scurte. Chitara electrică a lui Don Helms interpretând *Your Cheatin' Heart*.

Bjørn își scoase telefonul din buzunarul hainei.

— Mesaj text, zise el, dând să-și bage telefonul la loc.

— Deschide-l, îi ceru Harry. E pentru mine.

Bjørn se conformă.

— Nu știu ce e cu mesajul ăsta sau de la cine e, dar scrie aici benzodiazepină și flunitrazepam.

— Mhm. Substanțe obișnuite în cazurile de viol.

— Da. Rohypnol.

— Îi poate fi injectat unei persoane adormite, iar dacă doza e suficient de puternică, persoana va fi dusă cel puțin patru-cinci ore. Nici măcar n-ar sesiza dacă e legată fedeleș și mutată de colo-colo.

— Sau violată.

— Chiar așa. Dar ceea ce face flunitrazepamul atât de eficient în cazurile de viol este faptul că provoacă amnezie. Pierdere completă a memoriei, victima nu-și amintește absolut nimic despre cele întâmplate.

— Motiv pentru care nu se mai produce.

— Dar se vinde pe străzi. Și cineva care a lucrat în poliție ar ști de unde să facă rost.

Se auziră din nou cele trei note muzicale.

— Iisuse, dar a început ora de vârf, zise Bjørn.

— Deschide-l și pe ăsta.

Se auzi un scâncet dinspre bancheta din spate și Bjørn se întoarse să se uite la scaunul de bebeluș. Apoi respirația copilului se liniști la loc și Harry văzu cum încordarea părăsea trupul lui Bjørn, iar acesta își butona telefonul.

— Mesajul spune că a crescut consumul de electricitate cu 17,5 kilowați pe oră între orele 20 și 24. Ce înseamnă?

— Înseamnă că persoana care a ucis-o pe Rakel a făcut-o în jurul orei 20:15.

— Cum?

— Am discutat recent cu un tip care a folosit aceeași șmecherie. A dat peste o fată când era beat și a ucis-o, a băgat-o în mașina lui și a mărit temperatura în mașină ca să mențină cadavrul cald. Voia să-i păcălească pe paramedici să creadă că fata murise mai târziu decât în realitate, la o oră când el nu mai avea o cantitate ilegală de alcool în sânge.

— Nu te pot urmări, Harry.

— Ucigașul este prima persoană care apare în înregistrări. E cel care ajunge pe jos. Ajunge la Rakel la 20:02, o omoară cu un cuțit de pe stativul din bucătărie, mărește temperatura termostatlui la care sunt conectate toate radiatoarele de la parter, după care pleacă fără să încuie ușa. Vine mai târziu la mine, iar eu sunt încă atât de dus încât nu observ că sunt drogat cu Rohypnol. Bagă arma crimei între albumele de pe raft, găsește cheile Fordului Escort, mă urcă în mașină și mă duce la locul crimei, unde mă cară înăuntru. De-asta înregistrarea e atât de lungă și pe ea pare să fie o persoană voluminoasă sau cineva cu haina fluturând pe lângă ea care intră încovoiată. Ucigașul mă cară ca pe un rucsac. „Așa cum cari pe cineva căzut“, a spus Bohr despre cum procedau în Afganistan și Irak. După care am fost pus jos în balta de sânge de lângă Rakel și lăsat să mă descurc singur.

Bjørn își scărpină barba roșie.

— Măi să fie! Dar n-am văzut pe nimeni părăsind locul faptei.

— Făptașul știa că voi fi sigur că eu am ucis-o pe Rakel după ce mă trezeam. Iar asta presupunea ca eu să găsesc ambele seturi de chei în casă și ușa încuiată pe dinăuntru. Fapt care m-ar fi dus la concluzia că doar eu aș fi putut comite crima.

— O variantă a misterului camerei încuiate?

— Exact.

— Deci...?

— După ce ucigașul m-a așezat lângă Rakel, a încuiat ușa pe dinăuntru și a părăsit scena printr-una dintre ferestrele de la subsol. E una singură fără bare. Nu știa de camera video de afară, dar a avut noroc. Camera e activată de mișcare, însă pe ea nu apare nimic, deoarece ucigașul s-a deplasat prin beznă, prin capătul îndepărtat al aleii, când a părăsit scena. Noi am presupus că a fost probabil o pisică sau o pasăre și nu am dat importanță înregistrării.

— Vrei să spui că totul a fost făcut... ca să te inducă în eroare?

— Să mă determine să cred că am ucis-o pe femeia pe care o iubeam.

— Iisuse, dar asta e mai rău decât orice condamnare la moarte, e tortură. De ce...?

— Exact despre asta era vorba. O pedeapsă.

— Pedeapsă? Pentru ce?

— Pentru trădarea mea. Mi-am dat seama de asta când eram pe punctul de a mă sinucide și am dat drumul la radio. *Mai încolo vom ști mai multe...*

— *Mai încolo vom înțelege de ce*, intonă Bjørn, dând încet din cap.

— *Fruntea sus, frate*, zise Harry. *Trăiește în lumină. Vom înțelege totul încetul cu încetul.*

— Frumos, zise Bjørn. Mulți cred că e un cântec al lui Hank Williams, dar de fapt este una dintre puținele versiuni de cover înregistrate de el.

Harry scoase pistolul. Îl văzu pe Bjørn agitându-se neliniștit pe scaunul lui.

— Nu e înregistrat, zise Harry, înșurubând amortizorul pe țeava armei. A fost cumpărat pentru E14, un serviciu de informații desființat. Nu poate fi atribuit nimănui.

— Te gândești să... — Bjørn dădu nervos din cap înspre casa Kajei — să-l folosești?

— Nu, replică Harry, dând pistolul colegului său. O să intru fără el.

— De ce mi-l dai mie?

Harry se uită lung la el.

— Pentru că tu ai ucis-o pe Rakel.

— Te gândești să... — Bjørn dădu nervos din cap înspre casa Kajei — să-l folosești?

— Nu, replică Harry, dând pistolul colegului său. O să intru fără el.

— De ce mi-l dai mie?

Harry se uită lung la el.

— Pentru că tu ai ucis-o pe Rakel.

— Când l-ai sunat pe Øystein la barul Jealousy devreme în noaptea crimei și ai aflat că sunt acolo, ai știut că o să rămân pe loc o vreme.

Bjørn ținea strâns pistolul și se uita la Harry.

— Așa că te-ai dus în Holmenkollen. Ai parcat Volvo-ul Amazon ceva mai departe, astfel încât vecinii sau alți martori să nu observe și să-și amintească de mașina neobișnuită. Ai pornit pe jos către casa lui Rakel. Ai sunat la sonerie. Ea a deschis ușa, te-a văzut și evident ți-a dat drumul înăuntru. Atunci nu știai că ești înregistrat de o cameră video, bineînțeles. Credeai că toate erau în regulă. Nu existau martori, nu se întâmplase nimic neprevăzut, cuțitele erau tot acolo unde fuseseră și data trecută când ne-ai vizitat, când eu încă locuiam acolo. Iar eu mă aflam în barul Jealousy și beam. Ai luat cuțitul din stativ și ai ucis-o. Eficient și fără plăcere, căci nu ești un sadic. Dar cu suficientă brutalitate ca eu să știu că ea a suferit. După ce a murit, ai ridicat temperatura termostatlui, ai luat cuțitul, ai venit la barul Jealousy, mi-ai turnat Rohypnol în pahar când eu mă băteam cu Ringdal. Pe urmă m-ai înghesuit în mașina ta și m-ai dus acasă. Rohypnolul lucrează rapid, așa că eram complet dus când ai parcat mașina lângă Escortul meu, în spatele clădirii. Ai găsit cheile de la apartament în buzunarul meu, mi-ai lipit mâna de cuțit astfel încât acesta să aibă amprentele mele, după care ai plantat cuțitul în apartamentul meu, între albumele The Rainmakers și Ramones, locul potrivit pentru Rakel. Ai căutat cheile mașinii mele până ce le-ai găsit. Când coborai scara, ai dat peste Gule, care se întorcea de la muncă. Asta nu făcea parte din plan, dar ai improvizat bine. l-ai spus că m-ai băgat în pat și plecai spre casă. Ajuns în parcare, m-ai mutat din Amazon în Escort, după care ai condus Escortul până la Rakel. Ai reușit să mă scoți dinăuntru, deși ai avut nevoie de ceva vreme. M-ai cărat în spinare pe scara de la intrare, ai intrat cu mine pe ușa descuiată și m-ai lăsat jos în balta de sânge de lângă Rakel. Ai șters orice

urme ale prezenței tale acolo, după care ai ieșit din casă prin fereastra de la subsol. În mod clar zăvorul ferestrei nu putea fi acționat din afară. Dar tu te-ai gândit și la asta. Bănuiesc că de acolo te-ai dus acasă. Prin Holmenkollveien, pe Sørkedalsveien, către Majorstua. Evitând locurile cu camere de supraveghere, taxiurile cu plată cu cardul, orice te-ar fi putut da de gol. După care ai așteptat, cu stația de emisie-recepție aproape de tine, urmărind anunțurile. De-asta tu ai fost primul la locul faptei, chiar dacă erai în concediu de paternitate, când s-a anunțat descoperirea cadavrului unei femei la adresa lui Rakel. După care ai preluat conducerea. Ai dat ocol casei căutând rute posibile de evadare, o acțiune la care ceilalți nu se gândiseră după ce constataseră că, atunci când o găsiseră pe Rakel, intrarea principală era deschisă. Ai coborât în subsol, ai pus zăvorul la fereastră, după care ai urcat în pod pentru a păstra aparențele, apoi te-ai întors și ai spus că totul era încuiat. Ai vreo obiecție până acum?

Bjørn Holm nu răspunse. Se ghemuise în scaun, uitându-se cu ochi sticloși în direcția lui Harry, dar părând incapabil să se concentreze.

— Ai crezut că ai scăpat. Că ai comis crima perfectă. Nimeni nu te-ar putea acuza de lipsă de ambiție. Bineînțeles că lucrurile au luat-o un pic razna când ai văzut că mintea mea reprimase amintirea de a mă fi trezit în casa lui Rakel. Reprimase convingerea mea că am ucis-o după ce am văzut că ușa era încuiată pe dinăuntru. Reprimase că eliminasem orice dovezi ale prezenței mele acolo, luasem camera video și aruncasem cardul de memorie. Nu-mi puteam aminti nimic. Însă asta n-avea cum să mă salveze. Ascunseseși arma crimei în apartamentul meu ca poliță de asigurare. Dacă nu-mi recunoșteam vinovăția și nu mă pedepseam singur suficient de tare, dacă lucrurile evoluau în direcția în care eu aș fi părut că vreau să scap, atunci ai fi aranjat cu discreție ca poliția să vină cu un mandat de percheziție ca să descopere cuțitul. Însă când ai văzut că eu chiar nu-mi amintesc nimic, te-ai asigurat că găsesc cuțitul plantat de tine. Ai vrut să devin propriul meu torționar. Așa că mi-ai dat un nou album, știind exact unde anume în colecția mea îl voi așeza, căci îmi cunoșteai sistemul de ordonare. Iar *Road to Ruin* al

trupei Ramones și-a servit perfect scopul. Aș spune că nu ți-a făcut niciun fel de plăcere perversă să mi-l oferi la înmormântare, dar... — Harry ridică din umeri — așa ai procedat. Iar eu am găsit cuțitul. Și am început să-mi amintesc.

Bjørn deschise și închise gura.

— Numai că în tot acest aranjament au început să apară treptat goluri, continuă Harry. Am descoperit cardul de memorie cu înregistrările camerei video. Ți-ai dat seama atunci că exista pericolul real să fii identificat și demascat. M-ai întrebat dacă ceea ce se afla pe card a fost copiat înainte de a-mi spune să-ți dau cardul. Am crezut că îmi ceri asta, deoarece ți-era mai ușor să trimiți conținutul mai departe. Numai că tu voiai doar să te asiguri că pui mâna pe singura copie existentă, ca să poți distruge sau modifica înregistrările, astfel încât să nu poți fi recunoscut. Când, spre ușurarea ta, ai văzut că înregistrările nu prea dezvăluiau nimic, ai trimis cardul unui expert 3D, dar fără ca numele tău să fie implicat. Privind retrospectiv, e lesne de văzut acum că ar fi trebuit să mă întreb de ce nu mi-ai cerut mie să trimit direct cardul expertului.

Harry se uită la pistol. Bjørn nu îl ținea cu degetul pe trăgaci, ci de apărătoarea trăgaciului, ca și cum pistolul era o probă pe care nu dorea să-și lase amprente.

— Ai cumva... Ai vreun reportofon deschis la tine?

Vocea lui Bjørn suna ca a unui somnambul, ca și cum gura lui era plină de ghemotoace de lână.

Harry clătină din cap.

— Nu că ar conta, zise Bjørn cu un zâmbet resemnat. Cum... cum ți-ai dat seama?

— Datorită chestiei care ne-a legat dintotdeauna pe noi doi, Bjørn. Datorită muzicii.

— Muzicii?

— Chiar înainte să intru în camion, am deschis radioul și l-am auzit pe Hank Williams și viorile alea. Ar fi trebuit să fie pe un post hard rock. Cineva schimbase postul. Altcineva în afară de mine folosisese mașina. Iar când am ajuns în râu mi-am dat seama și de altceva, de ceva legat de scaun. Am lămurit lucrurile abia când am ajuns la cabana lui Bohr. Am simțit de prima dată când m-am urcat în mașină după moartea lui Rakel, când

aveam de gând să mă duc în Nordstrand. Și atunci am avut impresia că ceva nu era în regulă. Atunci chiar mi-am mușcat degetul fals, așa cum faci când nu-ți amintești ceva. Acum știu că era spătarul scaunului. Când m-am urcat în mașină a trebuit să-l ajustez, să-l ridic. Uneori trebuia să-l ajustez când Rakel și cu mine împărțeam mașina, dar de ce ar fi trebuit să mai ajustez scaunul unei mașini pe care n-o conducea nimeni în afară de mine? Și pe cine cunosc eu, care să țină scaunul dat atât de mult pe spate, încât stă aproape în poziție orizontală?

Bjørn nu replică. În ochi i se citea aceeași expresie distantă, ca și cum asculta ceva care se petrecea în propria lui minte.

Bjørn Holm se uită la Harry, îi văzu gura mișcându-se, înregistră cuvintele, dar nu sunau cum ar fi trebuit. Se simțea ca și cum ar fi fost beat, ca și cum ar fi urmărit un film, ca și cum ar fi fost scufundat în apă. Însă totul se întâmpla în realitate, doar că între el și cuvinte exista un filtru, ca și cum cuvintele nu-l priveau cu adevărat pe el.

Știuse de când auzise vocea lui Harry cel mort la telefon. Știuse că fusese descoperit. Iar asta fusese o ușurare. Da, ușurare. Dacă pentru Harry fusese o tortură gândul că o omorâse pe Rakel, pentru Bjørn fusese un iad. Căci el nu doar crezuse, *știa* că o omorâse pe Rakel. Și își amintea aproape fiecare detaliu al crimei, re trăind-o aproape continuu, fără pauză, ca o bătaie monotonă la tobă pulsându-i în tâmpile. Iar cu fiecare bătaie revenea același șoc: nu, nu visez, chiar am *făcut-o*! Am făcut ce am visat, ce am plănuit, ce eram convins că va readuce cumva echilibrul într-o lume scăpată de sub control. Am ucis ceea ce Harry Hole iubea mai mult decât orice, așa cum Harry ucisese — distrusese — singurul lucru prețuit de mine.

Evident, Bjørn remarcase atracția lui Katrine față de Harry; toți cei care lucraseră îndeaproape cu ei o remarcaseră. Ea nu negase, dar susținuse că ea și Harry nu fuseseră niciodată împreună, nici măcar nu se sărutaseră vreodată. Iar Bjørn o crezuse. Pentru că era naiv? Poate. Însă în primul rând pentru că dorea să o

creadă. În plus, lucrurile se întâmplaseră demult, iar acum ea era cu Bjørn. Sau așa crezuse el.

Când suspectase el prima dată ceva nelalocul lui?

Să fi fost atunci când îi sugerase lui Katrine ca Harry să fie unul dintre nașii copilului și ea respinsese imediat ideea? Nu avusese o explicație mai bună decât că Harry era instabil, nu-i putea încredința nicio responsabilitate în creșterea micuțului Gert. Ca și cum rolul de naș ar fi însemnat și altceva în afară de un gest făcut de părinți față de un prieten sau o rudă. Iar ea nu prea avea rude, iar Harry era unul dintre puținii lor prieteni comuni.

Așa că Harry și Rakel veniseră la botez ca niște oaspeți obișnuiți. Iar Harry fusese ca de obicei, stătuse retras într-un colț, discutând fără entuziasm cu oricine îl aborda, uitându-se la ceas și la Rakel, care era adesea adâncită în conversații cu diverse persoane, și făcându-i semn din jumătate în jumătate de oră lui Bjørn că ieșea afară la o țigară. Rakel fusese cea care îi întărise bănuielile lui Bjørn. O văzuse tresărind când se uitase la bebeluș, îi auzise ușorul tremur din voce când le spusese părinților ce minune de copil aduseseră pe lume. Și, nu în ultimul rând, îi remarcase expresia îndurerată când Katrine îi dăduse bebelușul în timp ce ea rezolva ceva. O observase pe Rakel întorcându-se cu spatele la Harry, ca el să n-o vadă nici pe ea, nici chipul bebelușului.

Trei săptămâni mai târziu primise un răspuns.

Folosise un bețișor de urechi ca să ia o mostră din saliva copilului. Trimisese mostra la Institutul Medico-Legal fără să specifice în legătură cu ce caz o cere, ci doar că era un test ADN supus regulilor uzuale de confidențialitate privind testele de paternitate. Era în biroul lui din Unitatea de Criminalistică din Bryn când a citit rezultatele care arătau clar că el nu putea fi tatăl lui Gert. Însă femeia cu care vorbise, de origine română, spusese că găsiseră o potrivire cu altcineva din baza de date. Tatăl era Harry Hole.

Rakel știuse. Katrine știuse, evident. Și Harry știuse. De fapt, poate că Harry nu știuse. El nu era un bun actor. Doar un trădător. Un prieten fals. Ei trei contra lui. Dintre cei trei, era o singură persoană fără de care nu putea trăi. Katrine.

Oare Katrine putea trăi fără el?

Bineînțeles!

Până la urmă, cine era Bjørn? Un expert criminalist plinuț, șters, anodin, care știa mai multe lucruri despre muzică și filme și care, în câțiva ani, avea să ajungă un expert criminalist obez, șters și anodin, care avea să știe și mai multe lucruri despre muzică și filme. Care, la un moment dat, își schimbase fesul rasta cu o șapcă banală și care cumpăraseră o mulțime de cămăși de flanelă. Care se lăsase convins că fuseseră alegeri personale, lucruri care spuneau ceva despre dezvoltare personală, despre un nivel de conștientizare la care doar el ajunsese, deoarece, evident, toți oamenii sunt speciali. Asta până ce privise în jur la un concert Bon Iver și văzuse o mie de copii ale sale; înțelesese atunci că aparținea unui grup de oameni care urau mai mult decât alții, cel puțin teoretic, tot ce însemna apartenența la un grup. Era un hipster.

Iar în calitate de hipster ura hipsterii, mai ales hipsterii bărbați. Era ceva lipsit de consistență, lipsit de masculinitate în legătură cu dorința aceea idealistă și visătoare de a căuta mereu naturalul, originalul, autenticul; în legătură cu încercarea hipsterului de a părea un pădurar care locuiește într-o cabană de lemn și își procură singur hrana, dar care în realitate continua să fie doar un băiețel protejat care considera, destul de corect, că viața modernă îi furase masculinitatea, lăsându-l doar cu senzația de neajutorare. Lui Bjørn i se confirmase această bănuială despre sine în timpul unei petreceri de Crăciun cu foștii lui colegi de gimnaziu din Toten, când Endre, fiul înfumurat al directorului școlii, care studia sociologia în Boston, îl numise un „hipster ratat” tipic.

Endre își dăduse pe spate coama de păr negru cu un zâmbet și îl citase pe Mark Greif, care scrisese un articol în *New York Times* în care spunea că hipsterii compensau lipsa de realizări sociale și profesionale prin pretenția de superioritate culturală.

— Și într-o astfel de postură te avem pe tine, Bjørn, un angajat al statului, trecut de 30 de ani, în aceeași slujbă pe care o aveai cu zece ani în urmă, gândindu-te că, dacă ai părul lung și porți haine de fermier care arată de parcă au fost achiziționate la mâna a doua de la Armata Salvării, încă te mai poți ridica deasupra colegilor mai

tineri, tunși scurt, care au urcat în ierarhie cu ani în urmă.

Endre rostise toate acestea într-o singură propoziție lungă, fără pauze de respirație, iar Bjørn ascultase și se gândise: să fie adevărat, asta mă definește? Ca să ajungă așa abandonase el, fiu de fermier, câmpurile roditoare din Toten? Ca să ajungă un conformist militant efeminat și ratat? Un ofițer de poliție eșuat, nostalgic, căutând o imagine care să contrazică asta? Care își folosește rădăcinile — o mașină veche, Elvis și eroi ai muzicii country vechi, tunsoare din anii 1950, cizme din piele de șarpe și dialectul — ca să se întoarcă la ceva autentic, solid, dar la fel de onest ca un politician din vestul Osloului care își scoate cravata, își suflecă mânecile și spune „o să” și „trebuie” de câte ori poate în discursuri electorale prin fabrici.

Poate. Sau, dacă nu acesta era întregul adevăr, poate că era o parte. Dar îl definea? Nu. Îl definea la fel de puțin precum faptul că avea păr roșcat. Ce îl definea era faptul că era un ofițer criminalist al naibii de bun. Și încă ceva.

— Poate că ai dreptate, replicase Bjørn când Endre făcuse o pauză de respirație. Poate că sunt un ratat jalnic. Dar sunt amabil cu oamenii. Iar tu nu ești.

— Ce naiba, Bjørn, te-ai *ofticat*?

Endre răsese și își pusese mâna camaraderește pe umărul lui, zâmbind conspirativ către publicul lor, ca și cum era un joc la care participau toți și ale cărui reguli Bjørn nu le înțelesese. OK, poate că Bjørn băuse un pic prea mult din licoarea artizanală pe care o serveau din motive care țineau mai degrabă de nostalgie decât de preț, dar în acele clipe, pentru o secundă, simțise de ce era în stare. Simțise că ar fi putut înfinge un pumn drept în rânjetul sociologic al lui Endre, spărgându-i nasul și văzându-i frica în ochi. Bjørn nu participase niciodată la bătaii în adolescență. Niciodată. Așa că nu avusese nicio idee cum era să se bată înainte de a intra la Academia de Poliție, unde învățase câteva lucruri despre lupta corp la corp. Nu știuse faptul că cea mai sigură modalitate de a învinge într-o bătaie era să lovești primul, cu agresivitate maximă, acțiune care încheia rapid nouă din zece bătaii. Știa asta, *voia* s-o facă, dar era în stare? Care era pragul dincolo de care recurgea la

violență? Habar n-avea, nu fusese niciodată într-o situație în care violența să pară soluția potrivită. Așa ca atunci. Endre nu reprezenta o amenințare fizică, iar prin bătaie nu se ajungea decât la scandal și la eventuale plângeri la poliție. De ce dorise oare atât de mult să o facă? Să simtă fața celuiilalt în pumnii lui, să-i vadă sângele țâșnind din nas, să vadă frica pe chipul lui Endre?

În acea seară, când se dusesse la culcare în camera copilăriei sale, Bjørn nu putuse să doarmă. De ce nu făcuse nimic? De ce se mulțumise să îngaime că nu e ofticat, de ce așteptase ca Endre să-și ia mâna de pe umărul lui, mormăind ceva despre nevoia de un alt pahar cu băutură, după care se dusesse să discute cu alții, înainte de a părăsi petrecerea? Insulte ar fi putut fi motivul real. Băutura artizanală ar fi putut fi scuza pentru o bătaie la o petrecere; în Toten era acceptabil. Și totul s-ar fi terminat cu un pumn. Endre nu era un bătauș. Dacă ar fi ripostat, toată lumea l-ar fi încurajat pe el, pe Bjørn. Pentru că Endre era un înfumurat și totdeauna fusese așa. Iar toată lumea îl iubea pe Bjørn. Nu că asta îl ajutase cine știe ce.

În clasa a noua, Bjørn devenise în fine suficient de curajos ca s-o invite pe Brita la un film la cinematograful local din Skreia. Directorul cinematografului luase decizia uimitoare de a prezenta concertul filmat al trupei Led Zeppelin, *The Song Remains the Same*. Trecuseră 15 ani de la lansarea lui pe piață, dar asta nu-l deranja pe Bjørn. Se dusesse să o caute pe Brita și o găsisse în spatele toaletei fetelor. Stătea acolo plângând și îi mărturisise printre suspine lui Bjørn că se culcase cu Endre în weekend. Și acum, în pauza dintre ore, prietena ei cea mai bună să îi spună că ea și Endre erau împreună. Bjørn o liniștise pe Brita cât putuse de bine, apoi, fără cine știe ce preambul, o întrebase dacă vrea să meargă la cinematograf. Ea se uitase lung la el și îl întrebase dacă auzise ce-i spusese. Bjørn replicase că auzise, însă lui îi plăceau atât Brita, cât și Led Zeppelin. În prima clipă ea rostise un „nu” îmbufnat, însă imediat după aceea se răzgândise și îi spusese că i-ar plăcea să meargă. La cinematograf, Bjørn aflase că Brita o invitase și pe buna ei prietenă, împreună cu Endre. În timpul filmului, Brita îl sărutase

pe Bjørn, mai întâi în cursul piesei *Dazed and Confused*, apoi la mijlocul soloului de chitară al lui Jimmy Page din piesa *Stairway to Heaven*, aducându-l pe Bjørn în pragul aceluia rai. Cu toate astea, când rămăseseră din nou singuri și el o condusesese acasă, nu mai existaseră niciun fel de sărutări, ci doar un scurt „Noapte bună”. O săptămână mai târziu, Endre încheiase relația cu cea mai bună prietenă a Britei și revenise la Brita.

Bjørn purtase, evident, toate acestea cu el de-a lungul timpului. Trădarea pe care ar fi trebuit să o sesizeze, lovitura de pumn care nu venise. Iar acea lovitură inexistentă confirmase cumva ceea ce Endre spusese despre el, că singurul lucru mai rău decât rușinea de a nu fi bărbat era frica de a fi bărbat.

Exista oare vreo diferență clară între atunci și acum? Există vreo legătură întâmplătoare, explozia recentă de furie era ceva care se acumulase în el și avea nevoie doar de o umilință nouă ca să se declanșeze? Însemna crima comisă acea lovitură de pumn pe care el nu reușise să i-o administreze lui Endre?

Umlința. O resimțise ca pe un pendul. Cu cât se simțea mai mândru ca tată, cu atât fusese umilința mai mare când realizase că bebelușul nu era al lui. Mândria simțită când părinții și cele două surori ale lui îi vizitaseră pe mamă, bebeluș și tată în spital și Bjørn le zărise încântarea de pe chipuri. Surorile lui deveniseră mătuși, iar părinții lui, bunici. Nu că n-ar fi fost deja, căci Bjørn era cel mai tânăr membru al familiei și ultimul care să aibă un copil, dar mândria exista oricum. Ei nu fuseseră deloc siguri că el avea să ajungă vreodată părinte. Mama lui nu crezuse niciodată că stilul lui de viață avea să-l ajute cumva în acest sens. În plus, o iubeau pe Katrine. În cursul primelor vizite în Toten, atmosfera fusese ușor încordată, căci atitudinea directă și deschisă de Bergen a lui Katrine se ciocnise de comportamentul reținut și taciturn tipic celor din Toten. Însă Katrine și părinții lui reușiseră să ajungă la un compromis, iar în timpul primului prânz de Crăciun de la fermă, când Katrine coborâse la masă după ce depusese un efort considerabil ca să arate bine, mama lui Bjørn îi dăduse fiului un ghiont și se uitase la el cu un amestec de admirație și uimire, o expresie care părea să-l întrebe: cum ai reușit *tu* să pui mâna pe așa ceva?

Da, se simțise mândru. Mult prea mândru. Poate că și ea observase. Iar mândria, care fusese greu de mascat, poate că o determinase și pe Katrine să-și pună aceeași întrebare: cum de a reușit *el* să pună mâna pe mine? După care îl părăsise. Deși nu așa descria el cele întâmplate — fusese mai degrabă o pauză, o întrerupere temporară a relației lor, provocată de un acces de claustrofobie. Oricare alt motiv ar fi fost de neconceput. Iar în cele din urmă, ea se întorsese. Se întâmplase câteva săptămâni mai târziu, poate câteva luni, nu-și mai amintea exact, își ștersese din minte acea perioadă, dar imediat după ce rezolvaseră cazul vampiristului. Katrine rămăsese imediat însărcinată. Ca și cum ieșise din hibernare sexuală, iar Bjørn se trezise gândindu-se că poate acea pauză nu însemnase un lucru rău, că poate oamenii aveau nevoie de o perioadă de separare din când în când, ca să-și dea mai bine seama ce aveau împreună. Un copil conceput în bucuria împăcării. Așa văzuse el totul. Iar apoi se plimbase prin Toten cu copilul, arătându-l familiei, prietenilor, chiar și rudelor mai îndepărtate ca pe un trofeu, o dovadă a bărbăției sale pentru oricine se îndoiește de el. Fusese o prostie, dar oricui îi este îngăduit să se comporte prosteste o dată sau de două ori în viață.

După care urmase umilința.

O umilință de nesuportat. Ca atunci când stai în avion în timpul decolării sau aterizării, iar canalele înguste din nări și urechi nu reușesc să egalizeze presiunea, astfel încât capul e pe cale să explodeze, *vrea* să explodeze, orice doar să scape de durerea care se înrăutățește chiar când crezi că a atins apogeul. O durere care te înnebunește. Vrei să sari din avion, să te împuști în cap. O ecuație cu o singură variabilă: durerea. Și cu moartea ca singur numitor comun eliberator. Moartea ta, a altora. În confuzia lui, crezuse că durerea lui — ca diferența de presiune — putea fi compensată de durerea altora. De durerea lui Harry Hole.

Se înșelase.

Uciderea lui Rakel fusese mai ușoară decât crezuse. Poate pentru că o plănuise atâta vreme, pentru că își concepușe planul cu atâta migală. Îl rulase în minte de atâtea ori, încât atunci când lucrurile se petrecuseră în

realitate, simțise că totul continua să se întâmple în mintea lui și că el era doar un spectator care privea totul din afară. Cum spusese Harry, coborâse pe jos pe Holmenkollveien, dar nu către Sørkedalsveien. Cotise la stânga și intrase pe Stasjonsveien, apoi pe Bjørnveien, după care străbătuse străzi mai mici către Vinderen, unde un pieton dădea mai puțin de bănuț. Dormise bine în prima noapte și nu se trezise nici măcar când Gert începuse să plângă isteric pe la 5 dimineața, conform lui Katrine. Probabil de epuizare. În a doua noapte, nu mai dormise la fel de bine. Însă ceea ce făcuse începuse să se aștearnă bine în sufletul lui abia luni, când îl văzuse pe Harry la locul faptei. Simțise atunci că este spectator la incendierea unei biserici. Lui Bjørn îi apăruseră în minte imaginile de la incendiul de la Biserica Fantoft din 1992, un incendiu provocat de un satanist la ora 6 dimineața, în cea de-a șasea zi a celei de-a șasea luni. Catastrofele aveau mereu în ele un element de frumusețe, ceva care te făcea să nu-ți mai iei privirea de la ele. În vreme ce zidurile și acoperișul ardeau, din foc răsărea scheletul bisericii, în forma lui reală, lipsit de orice podoabe.

Văzuse același lucru petrecându-se cu Harry în zilele de după moartea lui Rakel. Și nu-și putuse lua privirea de la asta. Harry fusese dezgolit până la ființa lui interioară și jalnică. El, Bjørn, devenise un piroman fascinat de spectacolul distrugerii celuilalt. Însă pe măsură ce privea, începuse să sufere și el. Ardea și el. Știuse de la început că așa se va întâmpla? Își turnase în mod conștient ultimele resturi de benzină peste el și stătuse atât de aproape de Harry, încât să fie și el distrus în incendiul bisericii? Sau crezuse că Harry și Rakel aveau să dispară și el va trăi mai departe cu familia devenită doar a lui, întreagă?

Întreagă.

Biserica Fantoft fusese reconstruită. Deci se putea. Bjørn inspiră adânc.

— Știi că toate astea sunt doar rodul imaginației tale, Harry? Un radio de mașină și ajustarea unui scaun, asta e tot ce ai. Oricine te putea droga. Iar cu istoricul tău de abuz de substanțe nu e deloc improbabil să te fi drogat singur. N-ai absolut nicio dovadă.

— Ești sigur? Cum rămâne cu acel cuplu care spune că a văzut un bărbat solid străbătând Holmenkollveien pe jos la 23:45?

Bjørn clătină din cap.

— N-au fost în stare să ofere o descriere. Iar dacă li se arată poze cu mine, nu li se va declanșa nicio amintire, deoarece bărbatul văzut de ei purta o barbă neagră falsă, ochelari și șchiopăta.

— Mhm. Bine.

— Bine?

Harry încuviință încet.

— Dacă crezi că n-ai lăsat niciun fel de urme, atunci e bine.

— Ce naiba mai înseamnă și asta?

— Nu trebuie să știe mulți oameni.

Bjørn se uită lung la Harry. Nu era nicio urmă de triumf în ochii lui. Nicio urmă de ură față de omul care îi omorâse iubirea vieții. Nu vedea în acei ochi decât vulnerabilitate. Goliciune. Ceva apropiat de simpatie.

Bjørn se uită la pistolul pe care i-l dăduse Harry. Înțelese acum.

Ei ar ști. Harry. Katrine. Era suficient. Suficient cât să-i fie imposibil să meargă mai departe. Dar dacă totul se oprea acolo, dacă Bjørn pune capăt lucrurilor acolo, atunci nimeni altcineva nu trebuia să știe. Colegii lui. Familia și prietenii lui din Toten. Și, mai important decât toți, băiatul lui.

Bjørn își înghiți nodul din gât.

— Promiți?

— Promit, zise Harry.

Bjørn încuviință. Aproape că zâmbi la gândul că avea să obțină în fine ce-și dorea. Că țeasta lui avea să explodeze.

— Acum o să plec, zise Harry.

Bjørn dădu din cap înspre bancheta din spate.

— O să... o să-l iei pe flăcău cu tine? E al tău.

— E al tău și al lui Katrine, răspunse Harry. Da, știu că sunt tatăl lui. Dar nu știe nimeni asta. Și așa vor rămâne lucrurile.

Bjørn rămase cu privirea fixată înainte.

În Toten era un loc frumos, o culme de pe care câmpurile păreau valuri galbene care se unduiau într-o noapte de primăvară luminată de lună. Acolo, un tânăr

cu permis de conducere putea sta în mașina lui ca să sărute o fată. Sau putea sta singur, cu un nod în gât, visând că sărută o fată.

— Dacă nu știe nimeni, tu cum ai descoperit? întrebă Bjørn, fără să fie cu adevărat interesat de răspuns, doar ca să mai amâne despărțirea câteva secunde.

— Prin deducție, răspunse Harry Hole.

Bjørn Holm zâmbi obosit.

— Bineînțeles.

Harry coborî din mașină, desprinse portbebeul de pe bancheta din spate și îl scoase afară. Se uită la copilul care dormea. Care nu bănuia nimic. Toate lucrurile pe care nu le știm. Toate lucrurile de care vom fi scutiți. Propoziția simplă rostită de Alexandra în noaptea în care Harry refuzase prezervativul oferit de ea.

Doar nu vrei un alt copil, nu?

Un alt copil? Alexandra știa foarte bine că Oleg nu era fiul lui biologic.

Un alt copil? Ea știa ceva ce el nu știa.

Un alt copil. O vorbă scăpată, o simplă greșeală. În anii 1980, psihologul Daniel Wegner susținuse că subconștientul se asigură constant că nu dezvăluim lucruri pe care vrem să le ținem secrete. Însă când secretul țâșnește din subconștient, acesta informează partea conștientă a creierului și o forțează să se gândească la secret. Iar din acel moment, e doar o chestiune de timp până ce adevărul iese la lumină din greșeală.

Un alt copil. Alexandra comparase ADN-ul de pe bețișorul de urechi de la Bjørn cu baza de date cu toate profilurile ADN ale ofițerilor de poliție care lucraseră la locul faptei, ca să nu apară confuzii dacă își lăsau ADN-ul la locul faptei. Nu numai că avea la dispoziție ADN-ul lui Bjørn și putea elimina posibilitatea ca el să fie tatăl, ci mostrele ADN ale ambilor părinți, astfel că descoperise două potriviri: Katrine Bratt și Harry Hole. Țăsta era secretul pe care jurământul de confidențialitate depus o împiedicase să-l spună altcuiva în afară de persoana care ceruse analiza, Bjørn Holm.

În noaptea în care făcuse sex sau avusese cumva contact sexual cu Katrine Bratt, Harry fusese atât de beat încât nu-și mai amintise nimic. Sau, mai exact, își

amintise ceva, dar crezuse că fusese un vis. Începuse să bănuiască ceva când remarcase că ea îl evita. Și când Gunnar Hagen — nu Harry — fusese rugat să fie nașul copilului, chiar dacă el era în mod cert un prieten mai apropiat de Katrine și Bjørn. Nu, nu fusese în stare să elimine posibilitatea că s-ar fi petrecut ceva în acea noapte, ceva care stricase lucrurile între el și Katrine. Cum se stricaseră lucrurile între el și Rakel când, după botez, chiar înainte de Crăciun, ea îi întorsese întreaga viață pe dos întrebându-l dacă făcuse sex cu Katrine. Iar el nu avusese bunul-simț să nege.

Harry își amintea cât de dezorientat fusese când ea îl dăduse afară și ajunsese să stea pe patul de hotel cu o geantă în care se aflau câteva haine și obiecte de toaletă. În definitiv, el și Rakel erau adulți cu așteptări realiste, se iubeau cu toate slăbiciunile și idiosincraziile, le era *bine* împreună. De ce ar fi renunțat ea la toate astea din cauza unei greșeli, ceva ce se întâmplase, se terminase și nu avea consecințe pentru viitor? O cunoștea pe Rakel și nu avea sens.

Atunci descoperise ceea ce Rakel aflate deja și nu-i spusese. Că acea noapte generase consecințe, că bebelușul lui Katrine era al lui, nu al lui Bjørn. Când avusese ea prima bănuială? La botez, când văzuse bebelușul. Dar de ce nu-i spusese, de ce păstrase totul pentru ea? Simplu. Adevărul nu ajută pe nimeni, distrugea lucrurile pentru mai mulți oameni decât o făcuse deja: pentru Rakel însăși. Iar cu așa ceva Rakel nu putea trăi. Cu faptul că bărbatul cu care ea împărțea patul și viața — dar cu care nu avea un copil — avea un copil care trăia printre ei, pe care aveau să-l vadă mereu.

Semănătorul, cel care însămânțează. Cuvintele lui Svein Finne din înregistrarea din fața bisericii catolice răsunaseră în ultimele ore în mintea lui Harry, ca un ecou care nu se estompa. *Pentru că eu însămânțez.* Nu. El, Harry, era cel care însămânța.

Se uită cum Bjørn răsuțește cheia în contact și dă drumul la radio cu o singură mișcare automată. Motorul porni, apoi își găsi ritmul, torcând fericit cu maneta de viteze în punctul mort. Iar prin deschizătura geamului pasagerului se auzi vocea lui Rickie Lee Jones plutind peste vocea lui Lyle Lovett pe piesa *North Dakota*. Mașina intră în viteză și plecă încet de pe loc.

Harry se uită după ea. Bjørn, care nu putea conduce fără să asculte muzică country. Ca ginul cu apă tonică. Nu putuse s-o facă nici măcar când Harry zăcea drogat pe scaunul din dreapta, când se îndreptau spre casa lui Rakel. Poate că nu era chiar așa bizar. Probabil că Bjørn își dorise companie. Nu se mai simțise niciodată atât de singur ca atunci. *Nici măcar acum*, își zise Harry. Pentru că o văzuse în ochii lui Bjørn înainte ca mașina să plece de pe loc. Ușurarea.

Johan Krohn deschise ochii. Se uită la ceas: 6:05. Crezu că urechile lui se înșelaseră și se rostogoli să adoarmă din nou, dar auzi sunetul iarăși. Soneria de jos.

— Cine e? mormăi Frida somnoroasă de lângă el.

Ăsta este diavolul însuși care vine să-și încaseze plata, își zise Johan Krohn. Finne îi dăduse 48 de ore ca să-lase răspunsul la mormânt, iar termenul expira în acea seară. Nu mai avea cine să apese soneria. Dacă avea loc o crimă și era nevoie urgentă de un avocat al apărării, oamenii sunau la telefon. Chiar și vecinii sunau dacă doreau ceva.

— Probabil că e ceva în legătură cu munca. Culcă-te la loc, dragă, mă duc să deschid.

Krohn închise ochii câteva secunde și încercă să respire adânc și calm. Nu dormise deloc bine, se uitase în gol toată noaptea, în timp ce creierul lui rumega aceeași întrebare: cum naiba putea să-l oprească pe Svein Finne?

El, maestrul tactician al instanțelor de judecată, nu reușise să găsească un răspuns.

Dacă aranja ca Finne să pună mâna pe Alise, se transforma în complice la o infracțiune. Ceea ce constituia în sine ceva rău, atât pentru Alise, cât și pentru el. Dacă devenea complice, Finne căpăta o poziție de forță atunci când — deoarece nu încăpea îndoială că avea să existe un când — avea să revină cu noi pretenții. În afară de cazul în care ar fi reușit cumva să o convingă pe Alise să facă sex cu Finne, evident, astfel încât să fie un act voluntar. Era posibil? Și ce ar fi trebuit să-i promită lui Alise în schimb? Nu, nu, era o idee imposibilă, la fel de imposibilă precum cea sugerată spontan de Frida ca modalitate de rezolvare a problemei în cazul imaginar: angajarea unui asasin care să-l elimine pe Finne.

Ar fi fost mai bine să-i mărturisească Friedei greșeala? O mărturisire. Adevărul. Izbăvire. Ideea îl făcea să se simtă eliberat. Însă nu era decât o slabă adiere de vânt sub soarele arzător al unui deșert unde orizontul era

lipsit de orice speranță. Știa prea bine că ea avea să-l părăsească. Firma, victoriile în instanță, privirile admirative, petrecerile, femeile, ofertele, la naiba cu toate. Frida și copiii, ei erau tot ce avea, așa fusese mereu. Dacă Frida sfârșea singură, dacă nu-i mai aparținea lui, nu spusese Finne mai mult sau mai puțin explicit că avea să pună laba pe ea? Dacă priveai astfel lucrurile, oare nu avea el obligația morală să păstreze secretul și să se asigure că Frida nu-l părăsea, pentru siguranța ei? Ceea ce însemna că trebuia să-l lase pe Finne să pună mâna pe Alise, iar data viitoare când Finne... Oh, ajunsese să se lovească de ditamai nodul gordian! Avea nevoie de o sabie. Numai că el nu avea sabie, ci doar un stilou și o gură mare.

Își coborî picioarele din pat și le vârî în papuci.

— Mă întorc repede, zise el.

Pentru sine și pentru Frida.

Coborî la parter și traversă holul către ușa de stejar.

Iar când deschise ușa, știu că trebuia să aibă răspunsul pregătit pentru Finne.

O să-l refuz, după care o să mă împuște. Foarte bine, își zise Johan Krohn.

În clipa aia își aminti că Finne folosea un cuțit, așa că se răzgândi.

Un cuțit.

Își despica victimele.

Și nu le omora, ci doar le rănea. Ca o mină antipersonal.

Le mutila pentru tot restul vieții lor, o viață pe care victimele erau obligate să o trăiască, chiar dacă moartea ar fi fost de preferat. Pe terasă, Finne susținuse că violase o tânără din Huseby. Fata episcopului. Oare fusese o amenințare subtilă la adresa copiilor lui? Finne nu riscase nimic recunoscând violul. Nu numai deoarece Krohn era avocatul lui, ci pentru că dosarul fusese prescris. Krohn nu-și amintea de niciun caz de viol, însă îl ținea minte pe episcopul Bohr, despre care oamenii spuneau că murise de inimă rea din cauză că fata lui se sinucisese aruncându-se în apele unui râu. Avea și el de gând să se lase terorizat de cineva care își făcuse un scop în viață din distrugerea altora? Johan Krohn reușise întotdeauna să găsească o justificare socială, profesională și uneori chiar și emoțională ca să

se lupte pentru clienții lui. Acum, însă, renunțase. Îl detesta pe bărbatul aflat de cealaltă parte a ușii. Își dorea din toată inima, dar și cu întreaga minte, ca nemernicul de Svein Finne să aibă parte cât mai rapid de o moarte nu neapărat lipsită de suferință. Chiar dacă asta însemna să-l tragă după el.

— Nu, mormăi Krohn pentru sine. Spun nu, ticălosule.

Când deschise ușa, încă se mai întreba dacă să înjure sau nu.

Se holbă la omul din fața lui, care îl măsura cu privirea. Simți aerul rece al dimineții pe piele și își dădu seama că nu-și luase halatul; stătea acolo având pe el doar boxerii pe care Frida i-i dăruia mereu de Crăciun și era încălțat cu papucii primiți de la copiii lui. Krohn fu nevoit să-și dreagă glasul înainte de a scoate un sunet:

— Harry Hole? Dar nu ești...

Politiștul, dacă el era, clătină din cap și zâmbi trist.

— Mort? Nu prea. Dar mi-ar trebui un avocat al naibii de bun. Și am auzit că și tu ai avea nevoie de ajutor.

Partea a patra

La restaurantul Statholdergaarden era ora prânzului. Pe trotuarul de afară, un tânăr cântăreț ambulant își suflă în degete înaintea de a începe să cânte. *O slujbă solitară*, își zise Sung-min Larsen, urmărindu-l pe tânăr. Nu auzea ce interpreta sau dacă o făcea bine. Omul era singur și invizibil. Poate că ceilalți cântăreți ambulanți mai în vârstă care dominau Strada Karl Johan îl exilasera pe bietul tânăr acolo, în zona Kirkegata, aparent mai puțin profitabilă.

Își ridică privirea când chelnerul deschise șervetul ca un steag în bătaia vântului, înainte de a așeza bucata de damasc alb în poala Alexandrei Sturdza.

— Ar fi trebuit să fac un efort, zise ea râzând.

— Se pare că ai făcut.

Sung-min zâmbi și se lăsă pe spătarul scaunului, în vreme ce chelnerul repetă același gest cu șervetul lui.

— Cu asta? rosti ea, arătând cu ambele mâini înspre fusta ei strâmtă. Astea sunt hainele mele de lucru. Nu-mi place să mă îmbrac la fel de informal precum colegii mei. Însă *tu* ai făcut clar un efort. Parcă te duci la o cununie.

— Tocmai am fost la o înmormântare, replică Sung-min, observând că Alexandra tresare, ca și cum ar fi fost palmuită.

— Bineînțeles, rosti ea încet. Îmi pare rău. Bjørn Holm?

— Da. L-ai cunoscut?

— Da și nu. Era criminalist, am discutat din când în când la telefon. Se spune că s-a sinucis?

— Da, replică Sung-min.

Nu exista nicio îndoială. Mașina lui Bjørn Holm era parcată pe marginea unui drum de pe o culme, de unde se vedea întreaga regiune agricolă Toten, nu departe de casa lui natală. Portierele încuiate, cheia în contact. Câțiva fuseseră nedumeriți când Bjørn Holm fusese găsit pe bancheta din spate, împușcat în tâmplă cu un pistol a cărei serie nu putea fi urmărită. Însă văduva, Katrine Bratt, le explicase anchetatorilor că idolul lui

Holm, un oarecare Cumva-Williams, murise tot pe bancheta din spate a mașinii. Și nu era deloc neobișnuit ca un criminalist să aibă acces la o armă fără proprietar înregistrat. Biserica fusese plină de membri ai familiei și colegi, atât de la Sediul Central al Poliției, cât și de la Kripos, deoarece Bjørn Holm lucrase pentru ambele instituții. Katrine Bratt păruse stăpână pe sine — de fapt, mult mai stăpână pe sine decât atunci când se întâlniseră la Norafossen.

După ce scăpase eficient de șirul de oameni care îi prezentau condoleanțe, Katrine venise la el și îi spusese că umbla zvonul că nu era fericit la locul de muncă. Chiar acesta fusese termenul folosit, rostit cu accentul ei distinct de Bergen. *Fericit*. Și îi mai spusese că ei doi ar trebui să aibă o discuție. Katrine avea un post liber care trebuia ocupat. El avusese nevoie de câteva secunde să priceapă că ea se referea la cel al lui Harry Hole. Și atunci se întrebese dacă nu era o impolitețe din partea ei să recruteze oameni imediat după înmormântarea soțului și să-i ofere lui Sung-min slujba unui om care era în continuare doar dat dispărut. Dar era de presupus că ea avea nevoie în acele clipe de orice subiecte posibile ca să-și ia gândurile de la cei doi. Sung-min îi spusese că se va gândi la ofertă.

— Sper că toate astea pot fi suportate de bugetul Kripos, deoarece din bugetul de la anatomopatologie e imposibil, zise Alexandra când chelnerul aduse la masă primul fel, despre care le spuse că era compus din scoici, maioneză cu piper negru, cresson Ghoo și un sos din unt de soia.

— Oh, cred că voi putea justifica cheltuiala dacă tu respecti promisiunea pe care ai făcut-o la telefon.

Alexandra Sturdza îl sunase în seara precedentă. Fără prea multă ceremonie, îi spusese că avea informații despre cazul Rakel Fauke. Că îl suna deoarece implicațiile erau sensibile, iar ea decisese că poate avea încredere în el după prima lor întâlnire. Însă prefera să nu discute la telefon. Sung-min îi propusese să ia prânzul. Rezervase o masă la un restaurant despre care ea ghicise corect că nu putea fi acoperit din bugetul Kripos. Trebuia să plătească masa din banii lui, însă își spusese că era o investiție înțeleaptă, o modalitate de a întreține un contact profesional la Institutul Medico-

Legal, contact care s-ar fi putut dovedi util dacă și când ar fi avut nevoie de o favoare. O analiză ADN prioritară. Ceva de genul ăsta. Undeva în mintea lui se formase gândul că povestea era mai complicată de atât. Cât de complicată? Nu avusese timp să se gândească prea mult la asta. Sung-min aruncă o privire înspre cântărețul ambulant de afară, al cărui spectacol era în plină desfășurare. Oamenii treceau pe lângă el și nu-i acordau nicio atenție. Hank. ăsta fusese numele rostit de colegul lui. Hank Williams. Urma să-l caute pe Google când ajungea acasă.

— Am analizat sângele lui Harry Hole de pe pantalonii pe care îi purta în noaptea crimei. Conține Rohypnol.

Sung-min își luă privirea de la cântărețul ambulant și și-o concentrează asupra ei.

— Suficient cât să scoată un om din circulație vreo patru-cinci ore, continuă ea. Asta m-a determinat să mă gândesc la ora crimei. Datele medicale au redus intervalul la 22-2. Dar asta s-a bazat pe temperatura corpului. Au existat și alți indicatori, cum ar fi decolorarea zonelor din jurul rănilor, care sugerează că e posibil — Alexandra își ridică arătătorul în aer, care părea și mai lung din pricina unghiei vopsite în roz aprins —, și repet că *e posibil*, ca omorul să fi avut loc mai devreme.

Sung-min ținea minte că ea nu avea unghiile date cu oă data trecută când se întâlniseră. Oare și le făcuse acum special?

— Așa că am verificat la furnizorul de electricitate pentru casa lui Rakel Fauke. Consumul a crescut cu 70 de kilowați între orele 20 și 24, iar asta sugerează o creștere a temperaturii interioare; dacă asta s-a petrecut în living, înseamnă o creștere a temperaturii cu cinci grade. Medicul ofițer spune că, dacă așa au stat lucrurile, atunci ar fi modificat ora decesului între 18 și 22.

Sung-min clipi. Citise undeva despre creierul uman că poate procesa doar 60 de kilobiți de date pe secundă. Iar asta-l transforma într-un computer foarte slab. Înșă capacitatea lui de a lucra cu o asemenea viteză depindea de modul în care erau organizate datele stocate în el. Cele mai multe concluzii trase de oameni se bazează pe amintiri și tipare și pe folosirea acestora, iar nu pe

generarea de gânduri noi. Poate că de aceea îi lua și lui atât timp ca să proceseze informațiile primite. Trebuia să genereze gânduri noi. Complet noi. Auzi vocea Alexandrei ca venind de undeva de foarte departe:

— Din câte a declarat Ole Winter în presă, Harry Hole s-a aflat într-un bar, înconjurat de martori, până la 22:30. Corect?

Sung-min privi îndelung langusta din farfuria lui. Aceasta îi răspunse cu o privire dezinteresată.

— Așa că întrebarea este aceea dacă ai avut vreodată și pe altcineva în vizor? Cineva pe care l-ai fi putut ignora fiindcă avea un alibi pentru ora presupusă a morții lui Rakel. Dar care s-ar putea să nu aibă alibi pentru intervalul 18–22.

Sung-min se ridică în picioare, moment în care își dădu seama că uitase de șervet, care căzu pe jos.

— Va trebui să mă scuzi, Alexandra. Te rog, termină-ți prânzul. Eu trebuie să... Trebuie să rezolv niște lucruri. Într-o altă zi, putem... tu și cu mine putem...

Văzu din zâmbetul ei că puteau.

Plecă de la masă, îi dădu șefului de sală cartea de vizită și îl rugă să-i trimită nota de plată, apoi se grăbi să iasă afară. Cântărețul ambulant interpreta un cântec pe care Sung-min îl mai auzise, ceva despre un accident, o ambulanță și Riverside, însă el nu era interesat de muzică. Cântece, versuri, nume, dintr-un motiv oarecare niciunul dintre acestea nu se lipeau de el. Își amintea însă fiecare cuvânt, fiecare clipă a transcrierii interviului cu Svein Finne. Ajunsese la maternitate la 21:30. Cu alte cuvinte, Svein Finne avusese la dispoziție trei ore și jumătate în care s-o ucidă pe Rakel Fauke. Problema era că nimeni nu știa unde se afla Finne. Ca atare, de ce fugea acum Sung-min?

Fugea deoarece era mai rapid așa.

Ce mai conta dacă era mai rapid, în condițiile în care toată lumea încerca deja să-l găsească pe Svein Finne?

Sung-min dorea să încerce mai mult. Și era mai bun la asta. Și extrem de motivat.

În curând, nemernicului de Ole Winter avea să îi stea în gât marea lui victorie de echipă.

Dagny Jensen coborî din metrou la stația Borgen. Rămase locului câteva clipe, uitându-se înspre Cimitirul de Vest. Nu se ducea acolo; habar n-avea dacă avea să mai intre vreodată într-un cimitir. În schimb, porni pe jos de-a lungul Skøyenveien către Monolitveien, unde coti la dreapta.

Trecu pe lângă casele albe de lemn aflate în spatele gardurilor verzi. Păreau atât de pustii. Era după-amiază, într-o zi de lucru. Oamenii erau la muncă, la școală, făceau diverse, erau activi. Ea era statică. În concediu medical. Dagny nu-l ceruse, dar psihologul și directorul școlii îi spusese să-și ia câteva zile libere ca să-și revină și să vadă cum se simțea *cu adevărat* după atacul suferit în toaleta femeilor. Ca și cum i-ar fi păsat *cuiva* cum se simțea ea cu adevărat!

În fine, măcar știa cât de groaznic se simte.

Își auzi telefonul bâzâind în geantă. Îl scoase și văzu că era sunată din nou de Kari Beal, garda ei de corp. Era deja căutată. Apăsă pe tasta de respingere și tastă un mesaj: *Scuze. Nu e niciun pericol. Am nevoie de ceva timp singură. Te contactez când termin.*

Cu 20 de minute mai devreme, Dagny și Kari Beal erau în centrul orașului, când Dagny spusese că vrea să cumpere niște lalele. Insistase ca ofițerul de poliție să aștepte afară când ea intrase în florărie, despre care știa că are o ieșire spre strada învecinată. De acolo, Dagny se dusesse în stația de metrou din spatele Stortinget și luase prima garnitură spre vestul orașului.

Se uită la ceas. Îi spusese să fie acolo la ora 14. Pe care bancă să se așeze. Să poarte ceva diferit de ceea ce purta de obicei, ca să fie recunoscută mai greu. În ce direcție să se uite.

Era o nebunie.

Era ce era. O sunase de pe un număr anonim. Ea răspunsese și nu fusese în stare să închidă. Iar acum, era ca hipnotizată și își pierduse orice voință proprie, făcea exact ce îi poruncise el, individul care o folosisese și o înșelase. Cum era posibil așa ceva? N-avea răspuns la asta. Doar că în interiorul ei avea probabil ceva despre care habar n-avea că exista. O nevoie animalică.

În fine, era ce era. O persoană rea, la fel de rea ca el, iar acum îl lăsa să o tragă în jos cu el. Își simți inima bătând mai repede. Oh, dorea deja să fie acolo, unde

avea să fie purificată prin foc. Dar oare el avea să vină? Trebuia să vină! Dagny își auzi pantofii țacănind tot mai apăsător pe asfalt.

Șase minute mai târziu era pe poziție, pe banca despre care i se spusese.

Ora 13:55. Putea vedea Smestaddammen. O lebădă albă plutea pe apă. Capul și gâtul păsării formau un semn de întrebare. De ce trebuia să facă asta?

Svein Finne mergea pe jos. Cu pași lungi, calmi. Mergea așa, în aceeași direcție, de ore întregi, căci mersul îi lipsise în anii petrecuți în închisoare. În fine. Atâta pagubă! Avu nevoie de mai puțin de două ore ca să ajungă pe jos de la cabana pe care o descoperise în Sørkedalen, în centrul orașului Oslo, dar impresia lui era că cei mai mulți oameni ar fi avut nevoie de trei ore.

Cabana se afla deasupra unui perete vertical de stâncă. Deoarece în stâncă erau înfipite bolțuri, iar el găsisse frânghie și carabiniere în cabană, bănuia că era folosită de cei care făceau cățărări. Însă era încă zăpadă, iar apa rezultată din topire se scurgea pe peretele de granit roșu și cenușiu-negricios când soarele strălucea pe cer, iar el nu văzuse niciun cățărător.

Însă remarcase urme de urs. Atât de aproape de cabană, încât cumpărase ce era nevoie și aranjase o capcană cu exploziv. Când ultimele porțiuni de zăpadă aveau să se topească și apăreau cățărătorii, el avea să-și găsească un adăpost mai departe în pădure. Să vâneze. Să pescuiască în lacuri. Doar cât avea nevoie. A ucide fără să ai nevoie de hrană însemna crimă, iar el nu era un criminal. De-abia aștepta.

Trecu prin tunelul pietonal cenușiu și mirosind a urină de sub intersecția cu Smestad, ieși la lumina zilei și merse mai departe către lac.

O văzu imediat ce intra în parc. Nu că ar fi recunoscut-o de la o asemenea distanță — chiar și cu vederea lui ageră —, dar îi recunoscuse postura. Cum stătea pe bancă. Așteptând. Probabil un pic speriată, mai mult excitată.

Nu se duse direct spre bancă, făcu un ocol ca să vadă dacă locul nu era supravegheat de polițiști. Așa proceda mereu când vizita mormântul lui Valentin. Trase repede concluzia că era singur în această parte a lacului. Cineva

stătea pe o bancă în partea cealaltă, dar era prea departe ca să audă sau să vadă ceea ce urma să se întâmple, și oricum n-avea timp să intervină. Deoarece ceea ce urma să se întâmple avea să se desfășoare rapid. Totul era pregătit, scena era montată și el era gata de acțiune.

— Bună, zise el apropiindu-se de bancă.

— Bună, răspunse ea, zâmbind.

Părea mai puțin înfricoșată decât se așteptase. Însă, bineînțeles, n-avea de unde să știe ce urma să se întâmple. Aruncă o privire în jur ca să se asigure că erau singuri.

— Văd că întârzie puțin, zise Alise. Se mai întâmplă, mai ales dacă ești un avocat de succes.

Svein Finne zâmbi. Fata era relaxată, credea că Johan Krohn avea să li se alăture. Probabil că asta îi explicase Krohn ca s-o convingă că trebuia să stea pe o bancă lângă Smestaddammen la ora 14. Ea și Krohn urmau să se întâlnească cu Svein Finne, dar din cauză că el era căutat de poliție, întâlnirea nu putea avea loc la birou. Toate astea fuseseră scrise în biletul pe care Finne îl găsisese înfipt într-un cuțit în fața mormântului lui Valentin, bilet semnat de Johan Krohn. Avocatul folosisese un cuțit superb, iar Finne îl băgase în buzunar pentru colecția lui. Avea să-i fie de folos la cabană. După care deschisese biletul. Krohn se gândise cam la toate amănuntele, pentru ca după aceea el și Finne să fie liberi. În afară de consecințele oferirii propriei amante lui Finne, evident. Krohn nu știa încă, dar n-avea să o mai poată iubi vreodată pe Alise cum o iubise înainte. Și n-avea să fie niciodată liber. În definitiv, Krohn încheiase un pact cu diavolul și, cum știa toată lumea, diavolul era în detalii. Finne n-avea să-și mai facă griji vreodată în privința obținerii lucrurilor de care avea nevoie, indiferent că era vorba de bani sau de plăcere.

Johan Krohn continua să aștepte în mașina lui din parcare pentru vizitatori de la Hegnar Media. Ajunsese devreme și nu trebuia să fie la lacul din parc, de cealaltă parte a șoselei, înainte de 14:05. Scoase un pachet nou de Marlboro, coborî din mașină — deoarece Fridei nu-i plăcea mirosul de tutun în mașină — și încercă să-și aprindă o țigară. Mâinile îi tremurau prea tare, așa că

stătea pe o bancă în partea cealaltă, dar era prea departe ca să audă sau să vadă ceea ce urma să se întâmple, și oricum n-avea timp să intervină. Deoarece ceea ce urma să se întâmple avea să se desfășoare rapid. Totul era pregătit, scena era montată și el era gata de acțiune.

— Bună, zise el apropiindu-se de bancă.

— Bună, răspunse ea, zâmbind.

Părea mai puțin înfricoșată decât se așteptase. Însă, bineînțeles, n-avea de unde să știe ce urma să se întâmple. Aruncă o privire în jur ca să se asigure că erau singuri.

— Văd că întârzie puțin, zise Alise. Se mai întâmplă, mai ales dacă ești un avocat de succes.

Svein Finne zâmbi. Fata era relaxată, credea că Johan Krohn avea să li se alăture. Probabil că asta îi explicase Krohn ca s-o convingă că trebuia să stea pe o bancă lângă Smestaddammen la ora 14. Ea și Krohn urmau să se întâlnească cu Svein Finne, dar din cauză că el era căutat de poliție, întâlnirea nu putea avea loc la birou. Toate astea fuseseră scrise în biletul pe care Finne îl găsisese înfipt într-un cuțit în fața mormântului lui Valentin, bilet semnat de Johan Krohn. Avocatul folosisese un cuțit superb, iar Finne îl băgase în buzunar pentru colecția lui. Avea să-i fie de folos la cabană. După care deschisese biletul. Krohn se gândise cam la toate amănuntele, pentru ca după aceea el și Finne să fie liberi. În afară de consecințele oferirii propriei amante lui Finne, evident. Krohn nu știa încă, dar n-avea să o mai poată iubi vreodată pe Alise cum o iubise înainte. Și n-avea să fie niciodată liber. În definitiv, Krohn încheiase un pact cu diavolul și, cum știa toată lumea, diavolul era în detalii. Finne n-avea să-și mai facă griji vreodată în privința obținerii lucrurilor de care avea nevoie, indiferent că era vorba de bani sau de plăcere.

Johan Krohn continua să aștepte în mașina lui din parcare pentru vizitatori de la Hegnar Media. Ajunsese devreme și nu trebuia să fie la lacul din parc, de cealaltă parte a șoselei, înainte de 14:05. Scoase un pachet nou de Marlboro, coborî din mașină — deoarece Fridei nu-i plăcea mirosul de tutun în mașină — și încercă să-și aprindă o țigară. Mâinile îi tremurau prea tare, așa că

stătea pe o bancă în partea cealaltă, dar era prea departe ca să audă sau să vadă ceea ce urma să se întâmple, și oricum n-avea timp să intervină. Deoarece ceea ce urma să se întâmple avea să se desfășoare rapid. Totul era pregătit, scena era montată și el era gata de acțiune.

— Bună, zise el apropiindu-se de bancă.

— Bună, răspunse ea, zâmbind.

Părea mai puțin înfricoșată decât se așteptase. Însă, bineînțeles, n-avea de unde să știe ce urma să se întâmple. Aruncă o privire în jur ca să se asigure că erau singuri.

— Văd că întârzie puțin, zise Alise. Se mai întâmplă, mai ales dacă ești un avocat de succes.

Svein Finne zâmbi. Fata era relaxată, credea că Johan Krohn avea să li se alăture. Probabil că asta îi explicase Krohn ca s-o convingă că trebuia să stea pe o bancă lângă Smestaddammen la ora 14. Ea și Krohn urmau să se întâlnească cu Svein Finne, dar din cauză că el era căutat de poliție, întâlnirea nu putea avea loc la birou. Toate astea fuseseră scrise în biletul pe care Finne îl găsisese înfipt într-un cuțit în fața mormântului lui Valentin, bilet semnat de Johan Krohn. Avocatul folosisese un cuțit superb, iar Finne îl băgase în buzunar pentru colecția lui. Avea să-i fie de folos la cabană. După care deschisese biletul. Krohn se gândise cam la toate amănuntele, pentru ca după aceea el și Finne să fie liberi. În afară de consecințele oferirii propriei amante lui Finne, evident. Krohn nu știa încă, dar n-avea să o mai poată iubi vreodată pe Alise cum o iubise înainte. Și n-avea să fie niciodată liber. În definitiv, Krohn încheiase un pact cu diavolul și, cum știa toată lumea, diavolul era în detalii. Finne n-avea să-și mai facă griji vreodată în privința obținerii lucrurilor de care avea nevoie, indiferent că era vorba de bani sau de plăcere.

Johan Krohn continua să aștepte în mașina lui din parcare pentru vizitatori de la Hegnar Media. Ajunsese devreme și nu trebuia să fie la lacul din parc, de cealaltă parte a șoselei, înainte de 14:05. Scoase un pachet nou de Marlboro, coborî din mașină — deoarece Fridei nu-i plăcea mirosul de tutun în mașină — și încercă să-și aprindă o țigară. Mâinile îi tremurau prea tare, așa că

renunță. Foarte bine, oricum decisese să renunțe la fumat. Își privi din nou ceasul. Planul era ca el să obțină două minute. Nu luaseră contact direct, era mai sigur așa, însă în mesaj scrisese că nu avea nevoie decât de două minute.

Urmări minutarul cu privirea. Gata. Ora 14 fix. Johan Krohn închise ochii. Evident, era oribil, ceva cu care trebuia să trăiască tot restul vieții, dar până la urmă singura soluție posibilă.

Se gândi la Alise. Prin ce trebuia să treacă în acele momente. Avea să supraviețuiască, dar evident că avea să fie bântuită de coșmaruri. Totul din pricina deciziei lui, fără să-i spună o vorbă. O înșelase. El, nu Finne, îi făcuse asta lui Alise.

Se uită din nou la ceas. Peste un minut și jumătate avea să intre în parc, să spună că întârziase puțin, să o liniștească cât putea, să sune la poliție, să se prefacă revoltat. Corecție: nu trebuia să se prefacă nicicum. Avea să ofere poliției o explicație adevărată în proporție de 90%. Iar lui Alise avea să-i ofere o explicație 100% mincinoasă.

Johan Krohn își zări propria reflecție în geamul mașinii. Ura ce vedea. Singurul pe care îl ura mai mult era Svein Finne.

Alise se uită la Svein Finne, care se așezase pe bancă alături de ea.

— Știi de ce ne aflăm aici, Alise?

Avea o bandană roșie legată în jurul părului negru, în care se vedeau doar câteva fire albe.

— În mare, da, răspunse ea.

Johan îi spusese doar că avea legătură cu cazul Rakel Fauke. Inițial se gândise că aveau să aducă acuzații în fața poliției pentru rănille produse clientului lor de către Harry Hole în buncărul din Nordstrand. Însă când îl întrebase, Johan îi răspunsese scurt că era vorba de o mărturisire și nu avea timp să-i explice mai mult. Și o ținuse așa în ultimele câteva zile. Fusesse rece. Distant. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi putut crede că începea să nu mai fie interesat de ea. Numai că știa. Îl mai văzuse comportându-se așa, în timpul scurtelor perioade când îl asaltau muștrările de conștiință, când el îi sugera o pauză în relație, spunând că trebuie să se

concentreze asupra familiei și firmei. Da, încercase. Iar ea îl oprise. Și nici nu fusese nevoită să încerce prea mult. Bărbații. Sau, mai exact: băieții. Asta pentru că de multe ori avea impresia că ea era persoana mai matură dintre ei doi, că el era doar un băiețel supradimensionat, dotat cu un creier juridic de excepție și cam atât. Chiar dacă Johan încerca să joace rolul stăpânului față de sclavă, știau amândoi că situația era exact pe dos. Însă ea îl lăsa să-și joace acel rol, așa cum o mamă face pe prințesa înspăimântată când copilul ei pretinde că e un căpcăun.

Nu că Johan n-ar fi avut și calități. Avea. Era amabil. Galant. Loial. *Era*. Alise cunoscuse bărbați care aveau mult mai puține scrupule în a-și înșela soțiile decât Johan Krohn. Cu toate astea, chestiunea care începuse să o îngrijoreze nu era legată de loialitatea lui față de familie, ci de ce obținea ea din toate astea, până la urmă. Nu, nu avusese un plan bine gândit când începuse relația cu Johan, nu era atât de calculată. Ca tânără stagiară, fusese evident copleșită de faimosul avocat căruia i se permisesse să pledeze la Curtea Supremă când abia începuse să se bărbierească și care ajunsese partener la una dintre cele mai tari firme din oraș. Alise fusese pe deplin conștientă de ceea ce ea, o absolventă mediocră, putea oferi unei firme juridice și ce însemnau aspectul și tinerețea ei pentru un bărbat matur. Într-un final (Johan încetase să-i mai corecteze expresiile englezești și începuse să le copieze), motivele pentru care cineva alege să înceapă o relație reprezintă o combinație de factori raționali și aparent iraționali (Johan ar fi evidențiat că factorii conduc la un *produs*, nu la o *combinație*). Era greu de știut care variantă era mai corectă și poate nici nu era atât de important. Mai important era că ea nu mai era deloc sigură dacă era o combinație bună. Poate că obținuse un birou ceva mai mare decât alții aflați la același nivel și poate cazuri puțin mai interesante, pentru că lucra cu Johan. Însă prima ei anuală era aceeași, o valoare simbolică pe care o primeau și ceilalți angajați care nu erau parteneri. Și nu primise niciun indiciu că se putea aștepta la mai mult. Și chiar dacă Alise știa câte parale fac promisiunile bărbaților însurați de a-și părăsi nevestele și familiile,

Johan nu se deranjase niciodată să facă astfel de promisiune.

— În mare, da, repetă Svein Finne zâmbind.

Ea observă dinții lui maronii. Însă mai observă că nu fuma, din felul cum îi mirosea respirația, fiind atât de aproape de chipul ei.

— 25 de ani. Șt-știi că ai trecut de cea mai propice perioadă de a avea copii?

Alise făcu ochii mari. De unde îi știa vârsta?

— Cea mai bună vârstă e de la finalul adolescenței până la 24 de ani, zise Finne, cu ochii alunecând pe formele ei.

Da, alunecând, își zise Alise. Ca un obiect fizic, ca un melc care lasă o dâră mucilaginoasă în spatele lui.

— De la această vârstă încolo cresc riscurile de sănătate și probabilitatea de avort spontan, în timp ce calitatea spermei bărbaților rămâne aceeași de-a lungul vieților lor, continuă Finne, îndreptându-și una dintre mânecile cămășii de flanelă.

Apăsă un buton din lateralul ceasului său digital.

Nu-i adevărat, își zise ea. Citise că, prin comparație cu un bărbat de vârsta ei, șansa unui bărbat de peste 41 de ani de a lăsa o femeie însărcinată era de cinci ori mai mică. Și de cinci ori mai mare pentru a concepe un copil care să sufere de o formă oarecare de autism. Cercetase online. Fusesse invitată de Frank, împreună cu un cuplu de studenți, într-o excursie la munte. Când ea și Frank fuseseră împreună, lui îi plăcuse prea mult să petreacă, fără să aibă vreun obiectiv clar sau note mari, iar ea îl catalogase drept un băiat de bani gata fără un scop în viață. Se înșelase, căci Frank se descurcase surprinzător de bine la firma de avocatură a tatălui său. Însă ea nu-i răspunsese nici acum la invitație.

— Consideră că acesta este cadoul meu și al lui Johan Krohn pentru tine, zise Finne, desfăcându-și haina.

Alise îl privi neclintită. Se gândi că el urma s-o atace, însă respinse imediat ideea. Johan avea să apară dintr-o clipă în alta, iar ei se aflau într-un loc public. Nu era nimeni în imediata vecinătate, dar vedea pe cineva stând pe o bancă, de cealaltă parte a lacului, cam la 200 de metri distanță.

— Ce..., începu Alise, fără a putea continua.

Svein Finne o prinsese strâns de gât cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi dădea haina laoparte.

Alise încercă să respire, dar nu reuși. Penisul lui erect era curbat, ca un gât de lebădă.

— Nu-ți fie frică, nu sunt ca alții. Eu nu ucid, zise Finne.

Alise încercă să se ridice de pe bancă, să scape de brațul lui, însă mâna lui era ca o gheară care i se încolăcise pe gât.

— Nu, dacă faci ce-ți spun. Mai întâi, *privește*, zise Finne.

Individul continua să o țină cu o singură mână și stătea acolo, cu picioarele desfăcute, dezbrăcat, ca și cum dorea ca ea să-i vadă penisul, să vadă ce avea să primească. Iar Alise se uită. Văzu gâtul lebedei albe, cu venele umflate și un punct roșu care se plimba în sus.

Ce era chestia aia? Ce *era*?

Apoi capul penisului explodează și ea auzi un sunet înfundat, ca atunci când băteai o bucată prea groasă de carne cu ciocanul de șnițele. Simți o ploaie caldă pe față și îi intră ceva în ochi — îi închise și auzi un zgomot de tunet abătându-se peste ei.

Pentru o clipă, Alise crezu că ea țipa, dar când redeschise ochii văzu că Svein Finne era cel care urla. Își dusesese ambele mâini la pânțele, sângele îi țâșnea printre degete și el o fixa cu ochi mari, șocați, acuzatori, ca și cum ea îi făcuse asta.

După care punctul roșu reapăru, de data asta pe fața lui. Alunecă peste obrazul lui ridat, în sus, către ochi. Alise văzu punctul roșu oprindu-se pe albul ochiului lui. Și poate că și Finne văzuse. Șopti ceva ce ea nu înțelese până ce el nu repetă.

— Ajutor!

Alise înțelese ce urma, așa că închise ochii și reuși să-și protejeze fața cu o mână, înainte de a auzi din nou sunetul, de data asta mai degrabă ca o pocnitură de bici. După care, cu mare întârziere, ca și cum focul fusese tras de la o distanță foarte mare, veni același zgomot de tunet.

Roar Bohr privi prin lunetă.

Ultimul foc tras aruncase ținta pe spate, după care alunecase într-o parte de pe bancă și zăcea acum pe

pietrișul aleii. Mută luneta. O văzu pe tânăra femeie alergând pe alee către Hegnar Media, o văzu îmbrățișând strâns un bărbat care îi venise în întâmpinare. După care bărbatul scoase un telefon și începu să tasteze, ca și cum ar fi știut exact ce avea de făcut. Probabil că așa era, dar ce știa Bohr?

Doar atât cât dorea să știe.

Doar atât cât îi spusese Harry Hole, cu 24 de ore în urmă.

Că îl găsisese pe individul pe care Bohr îl căuta de atâția ani — informația apăruse în timpul unei discuții cu o sursă despre care Harry spusese că era de foarte mare încredere; Svein Finne susținuse în fața acelei surse că o violase pe fata episcopului Bohr cu mulți ani în urmă, în Mærradalen.

Cazul depășise de mult limita de prescripție, bineînțeles.

Însă Harry avea ceea ce numise „o soluție”.

Așa că îi spusese lui Bohr doar ce avea nevoie să audă. Ca atunci când era în unitatea E14. Ora 14, Smestaddammen, pe aceeași bancă pe care stătuseră Harry și Pia.

Roar Bohr deplasă luneta și văzu pe cealaltă parte a lacului o femeie îndepărtându-se rapid. Ea părea să fie singura martoră. Închise fereastra pivniței și lăsă pușca jos. Se uită la ceas. Îi promisese lui Harry Hole că avea să termine treaba în două minute de la sosirea țintei și se ținuse de cuvânt, chiar dacă cedase ispitei de a-l lăsa pe Svein Finne să știe ce-l așteaptă când se dezbrăcase și rămăsese expus. Folosise așa-numitele gloanțe frangibil, adică gloanțe fără plumb, care se dezintegrează și rămân în trupul țintei. Le folosisese nu pentru că avusese nevoie să fie fatale, ci pentru ca experții în balistică ai poliției să nu găsească un proiectil care să se potrivească vreunei arme sau vreun punct de impact pe sol, care să le permită să-și dea seama de unde fuseseră trase focurile de armă. Pe scurt, aveau să stea acolo privind neajutorați către un deal plin cu circa 1 000 de case, fără a avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă să caute. Se terminase. Îl împușcase pe netrebnic. În sfârșit o răzbunase pe Bianca. Roar se simțea extaziat. Da, doar așa putea descrie ce simțea. Încuie pușca în rastelul de arme și se duse să facă un duș. Pe drum se opri și își

scoase telefonul din buzunar. Apelă un număr. Pia răspunse la al doilea apel.

— S-a întâmplat ceva?

Roar Bohr zâmbi.

— Nu. Mă întrebam dacă ai vrea să ieșim la cină în seara asta?

— Să ieșim la cină?

— A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta. Am auzit lucruri bune despre Lofoten, restaurantul ăla pescăresc de pe Tjuvholmen.

O auzi ezitând. Era suspicioasă. Îi urmări în minte șirul gândurilor către același „De ce nu?” pe care îl gândise și el.

— Bine, acceptă ea. O să...

— Da, o să rezerv o masă. Ce zici de ora 20?

— OK. Sună foarte bine, răspunse Pia.

Închiseră și Roar Bohr se dezbracă, intră în duș și dădu drumul la apă. Apă caldă. Voia să facă un duș cu apă caldă.

Dagny Jensen părăsi parcul pe același drum pe care venise. Se gândea cum se simțea *cu adevărat*. Fusesse mult prea departe ca să vadă detaliile celor întâmplate de cealaltă parte a lacului, dar văzuse destul.

Da, se lăsase convinsă de cererea aproape hipnotică a lui Harry Hole, dar de această dată el n-o dezamăgise, se ținuse de promisiune. Svein Finne ieșise din viața ei. Dagny se gândi la vocea groasă, răgușită a lui Hole de la telefon, când îi explicase ce urma să se întâmple și de ce ea nu trebuia să povestească nimănui, niciodată. Și chiar dacă simțise o anume emoție, știind că nu putea rezista tentației, întrebuse de ce și dacă o credea genul de persoană pe care o distra o execuție publică.

— Nu știu ce anume te distrează, replicase el. Dar ai spus că nu e suficient să-l vezi *mort* ca să nu te mai bântuie. Că ai nevoie să-l vezi *murind*. După tot ce ți s-a întâmplat din cauza mea, îți datorez asta. Acceptă sau refuză.

Dagny se gândi la înmormântarea maică-sii, la tânăra preoteasă care spusese că nimeni nu știe ce se află dincolo de pragul morții, ci doar că aceia care l-au trecut nu s-au mai întors niciodată.

Însă Dagny Jensen știa acum. Știa că Finne era mort. Și mai știa cum se simte *cu adevărat*.

Nu se simțea extraordinar.

Dar se simțea mai bine.

Katrine Bratt era așezată la birou și privea în jur.

Împachetase ultimele lucruri pe care voia să le ia acasă. Părinții lui Bjørn erau acasă și aveau grijă de Gert, iar ea știa că orice mamă bună ar fi vrut să ajungă înapoi cât de repede posibil. Însă Katrine voia să mai aștepte puțin. Să-și tragă sufletul. Să extindă această pauză de la durerea sufocantă, întrebările fără răspuns, suspiciunile chinuitoare.

Putea gestiona durerea mai ușor când era singură. Când nu avea senzația că era urmărită, nu trebuia să se abțină de la a râde de ceva ce făcuse Gert sau de la a spune ceva greșit, cum ar fi că abia aștepta primăvara sau ceva de genul ăsta. Nu pentru că părinții lui Bjørn ar fi reacționat negativ — erau oameni de bun-simț și înțelegeau. De fapt, erau minunați. Însă Katrine sigur nu era. Durerea era acolo, reușea să o alunge când nu era nimeni prin preajmă care să-i amintească mereu că Bjørn era mort. Că Harry era mort.

Bănuiala nerostită pe care știa că ceilalți o nutreau, dar n-o arătau. Anume că ea trebuia să fie, într-un fel sau altul, motivul pentru care Bjørn își luase viața. Numai că ea știa prea bine că nu era așa. Pe de altă parte, totuși: ar fi trebuit să știe că era ceva în neregulă cu Bjørn când el o luase complet razna după ce auzise că Harry murise? Ar fi trebuit să știe că era mai mult decât, că Bjørn se lupta cu ceva mai profund, cu o depresie puternică pe care reușise să o ascundă până aflase de moartea lui Harry? Nu fusese doar picătura care umpluse paharul, ci picătura care făcuse întreg barajul să se reverse. Ce știm noi cu adevărat despre oamenii cu care ne împărțim patul și viața? Chiar mai puțin decât știm despre noi înșine. Lui Katrine i se părea o idee nedigerabilă, dar impresiile pe care le avem despre cei din jur exact asta sunt: impresii.

Se alarmase când Bjørn i-l dăduse pe Gert fără să vrea să discute.

Katrine abia se întorsese acasă după îngrozitoarea conferință de presă cu Ole Winter, într-o casă pustie,

fără vreun mesaj care s-o anunțe unde se aflau Bjørn și Gert, când sunase cineva la sonerie. Ridicase interfonul și îl auzise pe Gert plângând, așa că deblocase accesul în cazul în care Bjørn își uitase cheile, după care apăsase butonul ca să deschidă ușa de la stradă. Însă nu auzise zgomotul încuietorii, ci doar un bebeluș plângând aproape de interfon. După ce îl strigase pe Bjørn de câteva ori, fără să primească vreun răspuns, coborâse.

Portbebeul de mașină Maxi-Cosi cu Gert era pe trotuar, chiar în fața ușii.

Katrine se uitase în susul și în josul străzii Nordahl Brun, dar nici urmă de Bjørn. După cum nu văzuse pe nimeni la intrările întunecate ale caselor de vizavi, deși asta nu însemna neapărat că nu era nimeni acolo. După care prin minte îi trecuse o idee: că nu Bjørn sunase la sonerie.

Îl dusesese pe Gert în apartament și apelase numărul lui Bjørn, însă primise mesajul automat că telefonul era închis sau în afara semnalului. Își dăduse seama că era ceva în neregulă și îi sunase pe părinții lui Bjørn. Din simplul fapt că îi apelase instinctiv pe ei, în loc să-l sune pe unul dintre prietenii sau colegii lui Bjørn din oraș, înțelese instantaneu cât de îngrijorată era.

Părinții lui o liniștiseră, spunându-i că avea să o sune în curând cu o explicație plauzibilă, însă din tonul mamei lui, Katrine simți că și aceasta era îngrijorată. Poate că și ea observase că Bjørn nu păruse să fie în apele lui în ultima vreme.

Ai putea crede că un criminalist ajunge să accepte în cele din urmă că există lucruri și întrebări la care nu se vor găsi niciodată răspunsuri și că viața mergea înainte. Ca Harry. Ca ea. Katrine nu știa dacă, din perspectivă profesională, era un avantaj sau un inconvenient, însă un lucru era cert: pentru viața de dincolo de profesie, sigur era un dezavantaj.

Începea deja să îi fie groază de săptămânile și lunile de nopți nedormite care o așteptau. Nu din cauza lui Gert. Puștiul dormea și se trezea la ore fixe. Activitatea neîncetată a creierului ei în întuneric avea s-o împiedice să doarmă.

Katrine trase fermoarul genții cu dosare și hârtii pe care trebuia să le ia acasă, porni spre ușă, stinse lumina

și dădu să iasă din încăpere, când telefonul de pe biroul ei începu să sune.

Ridică receptorul.

— Sung-min Larsen sunt.

— Minunat, rosti Katrine, cu o voce lipsită de intonație.

Dacă apelul însemna că el se decisese să-i accepte oferta de a lucra la Serviciul de Investigații Criminale, nu-și alesese prea bine momentul.

— Sun deoarecece... E un moment bun?

Katrine privi pe fereastră către Botsparken. Copaci goi, iarbă maro, veștejită. Nu peste mult timp în copaci aveau să crească frunze și boboci înainte ca iarba să se înverzească. Iar după toate astea, avea să vină vara. Sau așa se spunea.

— Da, răspunse ea, auzindu-se singură cum nu reușea să pară entuziastă.

— Tocmai am fost martorul unei coincidențe remarcabile, zise Larsen. Azi, ceva mai devreme, am primit informații care aruncă o lumină nouă asupra cazului Rakel Fauke. Și tocmai ce am primit un telefon de la Johan Krohn, avo...

— Știu cine e Krohn.

— Spune că este în Smestaddammen, unde el și asistenta lui stabiliseră să se vadă cu clientul lui, Svein Finne. Și că Svein Finne tocmai a fost împușcat și ucis.

— Cum?

— Habar n-am de ce Krohn m-a sunat pe mine, mi-a spus că o să-mi explice mai târziu. Oricum, cazul ține de Poliția din Oslo, de aceea te-am sunat pe tine.

— O să transmit informația agenților de serviciu, zise Katrine.

Văzu o căprioară furișându-se de-a lungul peluzei din fața Sediului Central al Poliției și îndreptându-se către vechea închisoare, Botsfengselet. Așteptă. Observă că și Larsen aștepta.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că a fost o coincidență, Larsen?

— Mi se pare ciudat că Svein Finne a fost împușcat la doar o oră după ce am primit informații care arată că el a revenit ca suspect în cazul Fauke.

Katrine își lăasă geanta din mână și se așeză pe scaunul din spatele biroului.

— Vrei să spui...

— Da, vreau să spun că sunt în posesia unei informații care arată că Harry Hole e nevinovat.

Katrine își simți inima bătând tare. Sângele năvălea prin corpul ei. Iar în ea se trezi altceva, ceva care zăcuse în amortire până atunci.

— Când spui „sunt în posesia unei informații”, Larsen...

— Da?

— Sună ca și cum încă nu ai transmis această informație și colegilor tăi. Corect?

— Nu chiar. Ți-am transmis-o ție.

— Mie nu mi-ai transmis decât concluzia ta că Harry e nevinovat.

— O să ajungi și tu la aceeași concluzie, Bratt.

— Zău?

— Am o sugestie.

— Mi-am zis eu că ai.

— Haide să ne întâlnim la locul crimei și să pornim de acolo.

— Bine. Vin cu agenții de serviciu.

Katrine îl sună pe ofițerul de serviciu, apoi își înștiință socrii printr-un mesaj că avea să întârzie. Cât aștepta răspunsul lor, privi din nou spre Botsparken. Căprioara dispăruse. Răposatul ei tată, Gert, îi spusese că prădătorii vânează orice. Orice, oricând. Mănâncă orice și se luptă cu oricine. Și că unii detectivi aveau instinct de prădători în ei, alții nu. Katrine simțea în acea clipă instinctul ei de prădător trezindu-se din hibernare.

Sung-min Larsen era deja la fața locului când Katrine ajunse în Smestaddammen. Ținea între picioare un câine care tremura, ca și cum încerca să se ascundă. De undeva se auzea un sunet vag, dar insistent, ca o alarmă de ceas.

Se duseră spre cadavrul care zăcea lângă o bancă. Katrine își dădu seama că sunetul de acolo venea. Iar acel cadavru era al lui Svein Finne. Mortul fusese împușcat în pânțele și prin ochi, însă nu existau plăgi de ieșire prin spate sau prin cap. Probabil fusese folosită muniție specială. Chiar dacă Katrine știa că nu e cazul, avea impresia că sunetul monoton care venea dinspre ceasul mortului se intensifica.

— De ce nimeni n-a..., începu ea.

— Amprente. Am o declarație preliminară a unui martor, dar ar fi bine de știut sigur că nimeni altcineva nu i-a atins ceasul, răspunse Sung-min.

Katrine încuviință. Apoi îi făcu semn că ar trebui să se îndepărteze.

Agenții de serviciu începură să înconjoare locul cu bandă de izolare. Sung-min îi povesti Katrinei ce aflate despre succesiunea evenimentelor de la Alise Krogh Reinertsen și șeful ei, Johan Krohn, care se aflau de cealaltă parte a lacului, împreună cu o mulțime mică de gură-cască curioși. Îi spuse că îi alungase acolo ca să îi țină departe de bătaia puștii, deoarece nu putea fi exclusă complet ipoteza că Svein Finne fusese doar o victimă la întâmplare, iar atacatorul căuta acum alte victime.

— Hmm, făcu Katrine, uitându-se înspre panta dealului. Noi doi ar trebui să ne găsim acum chiar în bătaia puștii, dar nu credem cu adevărat asta, nu?

— Nu, răspunse Sung-min.

— Deci ce crezi tu? întrebă Katrine, aplecându-se să mângâie câinele.

— Eu nu cred nimic, dar Krohn are o teorie.

Katrine încuviință.

— Câinele tău s-a speriat de cadavru?

— Nu. A fost atacat de o lebădă când am ajuns aici.

— Bietul de el, zise Katrine, scărpinând câinele în spatele urechilor.

Simți un nod în gât, ca și cum era ceva familiar în privirea plină de încredere a animalului.

— Krohn ți-a explicat de ce te-a sunat pe tine anume?

— Da.

— Și?

— Cred că ar trebui să discuți chiar tu cu el.

— Bine.

— Bratt?

— Da?

— Cum am mai spus, Kasparov a fost câine polițist. E-n regulă dacă începem să căutăm direcția din care a venit Finne?

Katrine se uită la animalul care tremura.

— Pot cere ca unitatea canină să fie aici în jumătate de oră. Presupun că ăsta e unul dintre motivele pentru care Kasparov a fost pensionat.

— L-au lăsat șoldurile, răspunse Larsen. Dar îl pot căra în brațe dacă se dovedește că drumul e lung.

— Zău? Dar nu cumva simțul olfactiv al câinilor slăbește pe măsură ce îmbătrânesc?

— Puțin, zise Larsen. Cam la fel ca la oameni.

Katrine se uită lung la Sung-min Larsen. Oare se referea la Ole Winter?

— Dă-i drumul, zise ea, bătându-l ușor pe Kasparov pe cap. Spor la vânătoare!

Ca și cum ar fi recunoscut îndemnul ei, câinele începu să dea din coada pe care până atunci și-o ținuse în jos.

Katrine înconjură lacul.

Krohn și asistenta lui arătau palizi și înfrigurați. Începuse să bată un vânt ușor, dar rece dinspre nord, genul de adiere care oprea temporar gândurile locuitorilor orașului despre primăvară.

— Va trebui să-mi relatați totul din nou, de la început, zise Katrine, scoțându-și carnețelul.

Krohn încuviință.

— Totul a început cu câteva zile în urmă, când Finne a venit să mă vadă. Brusc m-am trezit cu el pe terasa casei

mele. Voia să-mi spună că el a omorât-o pe Rakel Fauke, să-l ajut dacă și când aveți să începeți să-l urmăriți.

— Și Harry Hole?

— După crimă l-a drogat pe Harry Hole și l-a abandonat la locul faptei. S-a jucat cu termostatul ca să pară că Rakel a fost ucisă după sosirea lui Hole acolo. Motivul lui Finne era acela că Harry Hole îi împușcase fiul când încerca să-l aresteze.

— Nu zău?

Katrine nu știa de ce, dar nu înghițea povestea.

— Finne v-a spus cum a intrat în casa lui Rakel Fauke? Ușa era încuiată pe dinăuntru.

Krohn clătină din cap.

— Pe coș? N-am nici cea mai vagă idee. L-am văzut pe omul ăsta apărând și dispărând în cele mai inexplicabile moduri. Am fost de acord să mă întâlnesc cu el aici, deoarece voiam să se predea singur poliției.

— Cine credeți că l-a împușcat pe Finne? Și de ce?

Krohn ridică din umeri.

— Un om ca Svein Finne, care ataca și copii, își face mulți dușmani în închisoare. A reușit să rămână în viață acolo, dar știu că unii dintre cei care au fost eliberați abia-l așteptau să iasă. Astfel de oameni au adesea acces la arme de foc, din nefericire, iar unii știu să le mânuiască foarte bine.

— Așadar avem o mulțime de suspecti potențiali, cu toții executând pedepse pentru infracțiuni serioase, iar unii chiar pentru crimă. Asta vreți să spuneți?

— Asta vreau să spun, Bratt.

Nu încăpea îndoială că Krohn era un povestitor convingător. Poate că scepticismul lui Katrine se baza pe faptul că auzise prea multe povești de-ale lui în instanță. Se uită la Alise.

— Am câteva întrebări, dacă nu aveți nimic împotrivă?

— Nu încă, rosti Alise, ducându-și brațele la piept. Abia după ce trec șase ore. Studii noi arată că retrăirea experiențelor dramatice înainte de trecerea acestui interval crește riscul de traumă pe termen lung.

— Iar noi avem un ucigaș care devine mai greu de prins cu fiecare minut care trece, replică Katrine.

— Nu e responsabilitatea mea. Eu sunt avocat al apărării, zise femeia, cu voce tremurată, dar cu o expresie de sfidare în ochi.

Katrine o compătimea, dar nu era momentul să se poarte cu mânuși.

— În cazul ăsta, ți-ai făcut jalnic meseria, deoarece clientul dumitale e mort. Și nu ești avocat al apărării, ești o tânără absolventă de Drept care și-o trage cu șeful, crezând că așa ajunge mai sus în ierarhie. Nu vei ajunge. Și nu te ajută deloc să faci pe dura cu mine, bine?

Alise Krogh Reinertsen se uită lung la Katrine. Clipi. O primă lacrimă apăru pe obrazul tinerei.

Șase minute mai târziu, Katrine avea toate amănuntele. Îi ceruse Alisei să închidă ochii, să re trăiască în minte primul foc de armă și să rostească „acum” când lovise glonțul și iarăși „acum” când auzise zgomotul ca de tunet. Era peste o secundă între cele două momente, așa că focul fusese tras de la cel puțin 400 de metri depărtare. Katrine se gândi la locurile de impact ale gloanțelor. Organele genitale ale bărbatului, apoi unul dintre ochi. În mod clar nu fusese un accident, ci o execuție. Ucigașul trebuia să fie un asasin priceput sau să aibă pregătire militară. Nu puteau exista mulți astfel de oameni care să fi fost la închisoare în același timp cu Svein Finne. Probabil niciunul, la prima vedere.

Și o bănuială, aproape o speranță — nu, nu chiar, doar o dorință vagă încolți în mintea ei. Dar dispăru imediat. Însă întrezărirea acestui adevăr alternativ lăsa ceva cald și liniștitor în urmă, precum credința de care se agață cei religioși, chiar dacă intelectul o respinge. Pentru câteva secunde, Katrine nu mai simți vântul nordic; privea parcul din fața ei și și-l imagina în plină vară, insula cu salcia plângătoare, florile, insectele bâzâind, păsările cântând. Va putea să îi arate toate acele lucruri în curând lui Gert. Apoi o izbi un alt gând.

Poveștile pe care avea să i le spună lui Gert despre tatăl lui.

Cu cât Gert avea să crească, cu siguranță avea să-și dorească să afle mai multe despre el.

Era un lucru care avea să-l facă fie mândru, fie rușinat.

Era adevărat că prădătorul din ea se trezise. Iar un prădător, cel puțin în teorie, putea străbate întreaga planetă ca să-și caute prada. Însă cât de departe era

dispusă să meargă? Poate că găsisese deja tot ce avea nevoie.

Auzi ceva. Nu, nu era un sunet. Liniștea.

Ceasul de pe cealaltă parte a lacului. Se opri.

Simțul mirosului la un câine este, în mare, de 100 000 de ori mai dezvoltat decât la om. Conform unui studiu recent citit de Sung-Min, câinii puteau face mai mult decât să miroasă. Organul lui Jacobson, situat în cerul gurii câinelui, permite acestuia să detecteze și să interpreteze feromoni inodori și alte informații nelegate de miros. Asta însemna că un câine — în condiții perfecte — poate urmări dâra de miros lăsată de om și o lună mai târziu.

Condițiile nu erau perfecte.

Cel mai rău era faptul că dâra de miros pe care o urmau se înșira de-a lungul asfaltului, ceea ce însemna că fusese contaminată de alți oameni și de alte animale. În plus, nu prea exista vegetație de care particulele de miros să se agațe. Pe de altă parte, atât zona Sørkedalsveien, cât și aleea de asfalt — care trecea printr-o zonă rezidențială — nu aveau un trafic la fel de intens ca în centrul orașului. În plus, era rece afară, ceea ce ajuta la conservarea urmei. Însă cel mai important era că, în ciuda norilor mari care veneau dinspre nord-vest, nu plouase deloc de când Svein Finne trecuse pe acolo.

Sung-min se încorda de fiecare dată când se apropiau de o stație de autobuz, convins că dâra avea să se termine acolo, că acela era locul unde Finne se dăduse jos dintr-un mijloc de transport.

Însă Kasparov continua să meargă întins, trăgând de lesă, părând să fi uitat cu totul de dureri. Pe pantele care urcau înspre Røa, Sung-min începu să regrete că nu-și schimbase costumul cu un echipament de alergare.

Însă era tot mai excitat nervos pe măsură ce asuda mai mult. Mergeau așa de aproape o jumătate de oră și devenea tot mai improbabil ca Finne să fi utilizat vreun mijloc de transport, pentru ca apoi să meargă atât de mult pe jos până la locul de întâlnire.

Harry se uită peste Fiordul Porsanger, către mare, spre Polul Nord, către sfârșit și început, locurile unde

exista probabil un orizont în zilele mai senine. Însă în acea zi marea, cerul și pământul erau contopite în nebuloasă. Parcă se afla sub o cupolă imensă, alb-cenușie, iar liniștea era ca de biserică, singurele sunete fiind țipetele ocazionale ale unui pescăruș și marea care plescăia încet lovindu-se de barca cu vâsle în care erau bărbatul și băiatul. Și vocea lui Oleg:

— ...iar când am ajuns acasă și i-am spus mamei că am ridicat mâna în clasă și am spus că Bătrânul Tjikko nu e cel mai bătrân copac din lume, ci copacul cu cele mai vechi rădăcini, ea a râs așa de tare, încât am crezut că va începe să plângă. După care a spus că noi trei avem astfel de rădăcini. Nu i-am zis nimic, dar nu credeam că poate fi adevărat, pentru că tu nu ești tatăl meu, așa cum rădăcinile sunt părinții Bătrânului Tjikko. Însă pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama ce a vrut să spună. Că rădăcinile sunt ceva care crește. Că atunci când noi stăteam acolo și vorbeam despre... nu știu, despre ce vorbeam? Despre Tetris. Patinaj. Trupe care ne plăceau amândurora...

— Mhm. Și pe care amândoi...

— ...le uram. Atunci ne cresc rădăcini. Așa ai devenit tu tatăl meu.

Oleg zâmbi.

— Mhm. Un tată rău.

— Prostii.

— Crezi că am fost un tată mediocru?

— Un tată *neobișnuit*. Cu note proaste la unele subiecte, dar cu cele mai bune note la alte subiecte. M-ai salvat când te-ai întors din Hong Kong. Dar ce e amuzant e că îmi amintesc cel mai bine chestiile mărunte. Ca atunci când m-ai păcălit.

— Eu te-am *păcălit*?

— Când am reușit în fine să-ți bat recordul la Tetris, te-ai lăudat că știi toate țările din atlasul lumii aflat în bibliotecă. Și știai exact ce avea să se întâmple după aceea.

— Ei bine...

— Am avut nevoie de câteva luni, dar la momentul la care colegii s-au uitat ciudat la mine când am menționat de Djibouti, cunoșteam numele, drapelele și capitalele tuturor țărilor din lume.

— Aproape ale tuturor.

— Tuturor.

— Nu. Credeai că San Salvador era țară și El Salvador...

— Nu începe.

Harry zâmbi. Exact asta făcuse. Zâmbise. Ca o primă rază de soare după luni de întuneric. Chiar dacă în fața lui se afla o nouă perioadă de întuneric, acum, că se trezise, aceasta nu putea fi mai rea decât cea lăsată în urmă.

— Ei îi plăcea asta. Să ne asculte vorbind, zise Harry.

— Chiar așa?

Oleg privi spre nord.

— Venea cu cartea pe care o citea sau cu lucrul ei de mână și se așeza aproape de noi. Nu ne întrerupea conversația și nici nu se amesteca, nici măcar nu se ostenea să asculte ce vorbeam. Spunea că îi place sunetul conversației, că era sunetul bărbaților din viața ei.

— Și mie îmi plăcea sunetul ăla, zise Oleg, trăgând undița spre el, astfel încât vârful acesteia se undui înspre suprafața apei. Tu și mama. După ce mă duceam la culcare, lăsam ușa întredeschisă ca să vă ascult. Vorbeați în șoaptă și se părea că deja v-ați cam spus totul, că vă înțelegeați unul pe celălalt. Că nu mai era nevoie decât de un cuvânt-cheie din când în când. Chiar și așa, o făceai să râdă. Era un sunet atât de liniștitor, cel mai bun pe care să adormi.

Harry chicoti. Tuși. Se gândi că pe o asemenea vreme sunetul ajungea departe, poate până pe țărm. Trase de propria undiță.

— Helga spune că n-a văzut niciodată doi adulți mai îndrăgostiți decât voi doi. Că speră ca și noi să fim ca voi.

— Mhm. Poate că ar trebui să spere la mai mult de atât.

— Mai mult de atât?

Harry ridică din umeri.

— Urmează o replică pe care am auzit-o de la prea mulți bărbați: mama ta merita ceva mai bun decât mine.

Oleg schiță un zâmbet.

— Mama știa ce primește și te voia pe tine. Doar că a avut nevoie de pauza aia ca să-și aducă aminte. Ca voi doi să vă amintiți de rădăcinile Bătrânului Tjikko.

Harry își dresă glasul.

— Ascultă, poate că a venit vremea să-ți spun...

— Nu, îl întrerupse Oleg. Nu vreau să știu nimic despre motivul pentru care te-a dat afară. Te superi? Și nu vreau să știu nimic nici despre restul.

— Bine, zise Harry. Tu știi cât de multe vrei să afli.

Asta îi spunea și lui Rakel. Ea își făcuse mai degrabă un obicei din a cere informații cât mai puține.

Oleg își plimbă mâna pe marginea bărcii.

— Restul adevărului e dureros, nu-i așa?

— Da.

— Te-am auzit noaptea trecută prin cameră. Ai dormit ceva?

— Mhm.

— Mama a murit, nimic nu poate schimba asta, deocamdată mi-e suficient să știu că altcineva e vinovat, nu tu. Dacă voi descoperi că am nevoie să știu mai multe, poate îmi vei povesti mai târziu.

— Ești înțelept, Oleg. Ca mama ta.

Oleg rânji și se uită la ceas.

— Ne așteaptă Helga. A cumpărat niște cod.

Harry se uită la găleata goală din fața lui.

— Deșteaptă femeie.

Își scoaseră undițele din apă. Harry se uită la ceas. Avea bilet de avion pentru un zbor de după-amiază către Oslo. După asta habar n-avea ce urma să mai fie; planul făcut cu Johan Krohn nu mersese mai departe.

Oleg puse vâslele în furcheți și începu să vâslească.

Harry îl privi. Se gândi la vremea când el vâslea cu bunicul în fața lui, zâmbind și dându-i mici sfaturi. Cum să-și folosească trunchiul și să-și îndrepte brațele, cum să vâslească cu întreg corpul, nu doar cu bicepșii. Cum trebuia să o ia ușor, să nu se chinuie niciodată, să-și găsească un ritm propriu, căci o ambarcațiune care înaintează în mod egal pe apă se deplasează mai repede chiar și cu mai puțină energie depusă. Cum trebuia să simtă cu fesele bancheta ca să fie sigur că stă pe mijlocul ei. Că totul se rezuma la echilibru. Că nu trebuia să se uite la vâsle, ci să-și țină privirea ațintită asupra dârei de apă, semnele a ceea ce se întâmplase îți arătau încotro te îndreptai. Numai că, spusese bunicul, îți spuneau surprinzător de puține lucruri despre ceea ce urma să se întâmple. Asta o hotăra următoarea vâslire.

Bunicul lui își scotea ceasul de buzunar și îi spunea că, odată ajunși la țărm, vor privi înapoi înspre drumul făcut ca la o linie continuă de la punctul de plecare la cel de sosire. O poveste, cu scop și direcție. „Ne-o amintim ca și cum ar fi fost aici și nicăieri altundeva, iar scopul nostru a fost ca barca să ajungă la țărm“, spunea bunicul. Numai că punctul de sosire și destinația dorită erau două lucruri diferite. Nu că unul ar fi fost mai important decât celălalt. Ajungem acolo unde ajungem și nu poate fi o consolare ideea că ne-am dorit să ajungem acolo unde am ajuns, sau că pe întreg parcursul ne-am îndreptat spre asta. Însă amintirile noastre fragile sunt ca o mamă care ne spune cât de isteți suntem, că vâslitul nostru a fost curat și înșiruit cu logică în povestea călătoriei. Ideea că am fi putut devia de la curs, că ajungem să nu mai știm unde ne aflăm sau încotro ne îndreptăm, că viața este doar o înșiruire haotică de lovituri aiurea de vâslă este atât de neatrăgătoare, încât preferăm să rescriem povestea în retrospectivă. De aceea oamenii care par să fi avut succes și li se cere să vorbească despre asta spun adesea că e vorba de visul — singurul — pe care l-au avut de mici de a reuși în domeniul în care au reușit. Iar o asemenea declarație e probabil onestă. Probabil că oamenii și-au uitat toate celelalte visuri, cele care n-au fost întreținute, cele care s-au estompat și au dispărut. Cine știe, poate că am conștientiza haosul coincidențelor care ne alcătuiesc viețile dacă — în loc să scriem autobiografii — ne-am fi scris dinainte prezicerile legate de viață și de modul în care credeam că aveau să evolueze viețile noastre. Am putea uita complet de ele, doar ca să le scoatem la iveală mai târziu, pentru a vedea la ce am visat cu adevărat.

Ajuns într-un asemenea punct, bunicul lui ar fi tras o dușcă lungă din sticla de la șold, după care s-ar fi uitat la băiat, la Harry. Iar Harry s-ar fi uitat în ochii grei ai bătrânului, atât de grei încât păreau gata să-i cadă din orbite. Harry nu se gândise la asta atunci, dar se gândi acum — bunicul stătuse acolo pe bancă sperând că nepotul va avea o viață mai bună ca a lui. Că va evita greșelile comise de el. Dar, poate, și că într-o zi, când băiatul avea să devină adult, avea să stea la fel pe o bancă, uitându-se la fiul, fiica, nepotul lui cum vâslesc.

Și o să le dea câteva sfaturi. Avea să constate că unele erau de ajutor, altele uitate sau ignorate. Și avea să-și simtă pieptul umflându-se și gâtul încordându-se, într-un amestec ciudat de mândrie și simpatie. Mândrie, deoarece copilul era o versiune mai bună a lui însuși. Simpatie, deoarece copilul mai avea multe dureri de înfruntat înaintea lui, însă vâslea cu convingerea că cineva, poate el însuși sau bunicul lui măcar, știa încotro se îndreptau.

— Am avut un caz, zise Oleg. Doi vecini, prieteni din copilărie, care s-au bătut la o petrecere. Nu existaseră niciodată probleme între ei înainte. Fiecare s-a dus acasă, după care, a doua zi de dimineață, unul dintre ei, profesor de matematică, s-a înființat la ușa celuilalt cu o rangă în mână. După aceea, vecinul l-a acuzat pe profesorul de matematică de tentativă de omor, spunând că fusese lovit la cap înainte de a reuși să închidă ușa. L-am interogat pe profesorul de matematică. Stăteam acolo și mă gândeam: nu se poate așa ceva, dacă el e în stare de crimă, atunci cu toții suntem. Și nu e deloc așa. Nu?

Harry nu răspunse.

Oleg se opri din vâslit câteva clipe.

— La fel am crezut când mi s-a spus că cei de la Kripos au dovezi contra ta. Am crezut că nu poate fi adevărat. Știu că ai fost nevoit să omori oameni la datorie ca să-ți salvezi propria viață sau pe a altcuiva. Dar o crimă premeditată, genul de crimă după comiterea căreia ștergi toate dovezile... Nu puteai face așa ceva, nu?

Harry se uită la Oleg, care aștepta răspunsul. Băiatul ajuns aproape bărbat, cu drumul vieții încă înaintea lui, cu șansa de a deveni un om mai bun decât el. Rakel avusese mereu o notă de îngrijorare în voce când îi spunea cât de mult îl admira Oleg și cum încerca să îi copieze în cele mai mici detalii felul în care mergea, cu tălpile ușor ieșite în afară, ca Charlie Chaplin. Cum folosea cuvintele și expresiile speciale ale lui Harry, de genul *indubitabil*. Cum copia felul în care Harry își freca ceafa atunci când gândea intens. Cum repeta argumentele lui Harry despre drepturile și limitele statului.

— Bineînțeles că nu aș fi putut să o fac, zise Harry, scoțându-și țigările din buzunar. Trebuie să fii un

anumit soi de om ca să plănuiești o crimă cu sânge-rece, iar tu și cu mine nu suntem așa.

Oleg zâmbi. Părea aproape ușurat.

— Pot să-ți fur o...

— Nu, tu nu fumezi. Continuă să vâslești.

Harry își aprinse o țigară. Fumul se înalță drept în sus, apoi pluti înspre est. Harry miji ochii înspre orizontul care nu exista acolo.

Krohn păruse teribil de nedumerit stând în ușă, îmbrăcat doar cu boxerii și în papuci. Ezitase o clipă înainte de a-l invita pe Harry înăuntru. Se așezaseră în bucătărie, unde Krohn îl servise pe Harry cu un espresso fără gust de la un aparat negru. Harry a vrut să se asigure că tot ce urma să-i spună avea să stea sub semnul confidențialității și încrederii, apoi i-a povestit tot.

Când a terminat, ceașca de cafea a lui Krohn rămăsese neatinsă.

— Deci tu vrei să-ți cureți numele. Dar fără menționarea colegului tău, Bjørn Holm, zise Krohn.

— Da. Mă poți ajuta?

Johan Krohn se scărpină în bărbie.

— O să fie dificil. Cum știi, polițiștilor nu le place să renunțe la un suspect dacă nu au altul. Iar ceea ce avem noi, o analiză de sânge de pe o pereche de pantaloni care arată că ai fost drogat cu Rohypnol și consumul de electricitate care arată că termostatul a fost pornit și apoi oprit, sunt doar factori circumstanțiali. Sângele putea proveni dintr-o altă ocazie, curentul electric putea fi folosit într-o altă cameră, așa că astea nu demonstrează nimic. Noi avem nevoie de... un țap ispășitor. Cineva care nu are alibi. Cineva care are motiv. Cineva care să fie acceptat de toată lumea.

Harry observă folosirea pluralului de către Krohn, ca și cum formau deja o echipă. Se mai schimbase ceva în Krohn. Fața lui căpătase un pic de culoare, omul respira mai profund, pupilele i se dilataseră. *Ca un carnivor care a înșfăcat prada, care e și a mea*, își spusese Harry.

— Există conceptul greșit că un țap ispășitor trebuie să fie nevinovat. Însă scopul țapului ispășitor nu e acela de a fi nevinovat, ci de a-și asuma vina, indiferent ce a făcut. Chiar și cu legile actuale, vedem că acuzații care

trezesc dezgustul publicului, dar care sunt doar tangențial vinovați au parte de pedepse disproporționat de severe, continuă avocatul.

— Trecem la subiect?

— La subiect?

— Svein Finne.

Krohn se uitase lung la Harry. Apoi aprobase scurt din cap, ca pentru a arăta că se înțelegeau unul pe celălalt.

— Cu această informație nouă, Finne nu mai are alibi pentru ora crimei, căci nu ajunsese la maternitate atunci. Și mai are și motiv: te urăște. Noi doi ne putem asigura că un violator în libertate ajunge după gratii. În plus, nu este un țap ispășitor nevinovat. Gândește-te la toate suferințele pe care le-a provocat. Știi că Finne a recunoscut... nu, *s-a lăudat* că a atacat-o pe fata episcopului Bohr, care locuia la doar câteva sute de metri de aici.

Harry își scoase pachetul de țigări din buzunar, din care trase o țigară îndoită.

— Spune-mi cu ce te are Finne la mână.

Krohn izbucni în râs. Își duse ceașca la gură ca să camufleze râsul.

— N-am timp de jocuri, Krohn. Haide, spune tot.

Krohn înghiți în sec.

— Bineînțeles. Îmi cer scuze, n-am dormit. Hai să ne bem cafeaua în bibliotecă.

— De ce?

— Nevastă-mea... Sunetul nu ajunge atât de departe de acolo.

Sunetele erau camuflate în bibliotecă de cărțile care se înșirau de-a lungul pereților, de la podea până la tavan. Harry ascultă dintr-un fotoliu adânc din piele. De această dată era rândul lui să nu se atingă de cafea.

— Mhm, făcu el după ce Krohn termină. Trecem peste partea în care o dăm cotită?

— Bineînțeles, zise Krohn, care își pusese o haină de ploaie, amintindu-i lui Harry de un pervers care obișnuia să hălăduiască gol printr-un petic de pădure din Oppsal, când Harry era mic. Øystein și Harry se furișaseră până la individ și trăsaseră în el cu pistoale cu apă. Însă Harry își amintea bine expresia de amărăciune din ochii umezi și bovini ai tipului înainte ca ei să fugă

și cum după aceea regretase ceea ce făcuseră, fără să știe exact de ce.

— Nu vrei ca Finne să fie închis. Asta nu l-ar opri să-i povestească nevestei tale ce știe. Îl vrei pe Finne eliminat. Pe vecie.

— Așadar...

— Prinderea lui Finne în viață e problema ta. Problema mea e aceea că, dacă reușim cumva să dăm de el, e posibil să aibă un alibi pentru intervalul 18–22 despre care noi să nu știm. Poate că a fost cu femeia gravidă în orele de dinainte de a ajunge la maternitate. Nu-mi imaginez că ea s-ar supăra dacă Finne ar fi omorât, evident.

— Omorât?

— Lichidat, terminat, anihilat.

Harry trase un fum din țigara pe care și-o aprinsese fără să ceară voie.

— Prefer omorât. Chestiile nasoale merită denumiri nasoale.

Krohn râse scurt, amuzat.

— Vorbești despre crimă cu sânge-rece, Harry.

Harry ridică din umeri.

— Crimă, da. Cu sânge-rece, nu. Dacă vrem să gestionăm bine povestea asta, trebuie să răcorim atmosfera. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Krohn încuviință.

— Bine, zisese Harry. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

— Pot lua o țigară de la tine?

Harry îi dădu pachetul.

Au stat apoi în tăcere, urmărind fumul cum se ridică spre tavan.

— Dacă..., începu Krohn.

— Șșșt.

Krohn oftă.

Țigara lui ajunsese aproape de filtru când Harry vorbi din nou.

— Am nevoie de o minciună de la tine, Krohn.

— Da?

— Trebuie să declari că Finne a mărturisit că a ucis-o pe Rakel. Iar eu o să chem alți doi oameni să susțină asta. Unul lucrează la Institutul Medico-Legal. Celălalt e

un lunetist. Niciunul dintre voi nu va cunoaște numele celorlalți. Bine?

Krohn încuviință.

— Bine. Trebuie să-i scriem o invitație lui Finne, în care să-i spunem când și unde se va întâlni cu asistentă ta, invitație pe care trebuie să o lași la mormânt cu ceva ce o să-ți dau eu.

— Cu ce anume?

Harry trase un ultim fum din țigară, pe care o stinse apoi în ceașca de cafea.

— Un cal troian. Finne colecționează cuțite. Dacă avem noroc, va fi suficient să omoare orice speculație din fașă.

Sung-min auzi o cioară undeva printre copaci când își ridică privirea înspre peretele abrupt de stâncă din fața lui. Apa de la gheața care se topea desena dungi negre pe granitul cenușiu care se înălța la peste 30 de metri deasupra lui. El și Kasparov mergeau de aproape trei ore și era limpede că animalul resimțea acum durere. Sung-min nu știa dacă loialitatea sau instinctul de vânător îl mâna înainte, dar chiar și când ajunseseră la capătul potecii noroioase de pădure și se uitau la podețul fragil care traversa cursul de apă înspre zăpada și pădurea din cealaltă parte, câinele trăgea de lesă ca să-și continue drumul.

Sung-min zărise urme de pași în zăpada de pe cealaltă parte, însă trebuia să-l ducă în brațe pe Kasparov peste podeț, ținându-se de balustrada de frânghie cu o singură mână. Se trezi întrebându-se: și după aia ce urmează? Pantofii Loake cusuți manual ai lui Sung-min erau îmbibați de apă și distruși, însă acum se puneă întrebarea cât de departe putea el ajunge cu tălpile de piele alunecoase pe terenul abrupt și acoperit de zăpadă de pe cealaltă parte a apei. Se ghemuise în fața lui Kasparov, își frecase palmele una de alta și privise în ochii obosiți ai bătrânului câine.

— Dacă tu poți, atunci pot și eu!

Kasparov scâncise și se agitase puțin când Sung-min îl luase în brațe și traversase podețul, însă reușiseră să ajungă în partea cealaltă.

Acum, după 20 de minute de mers alunecos, drumul le era blocat de peretele de stâncă. Sau nu? Sung-min se

luă după urmele care duceau în lateral și văzu o frânghie uzată și alunecoasă legată de un trunchi de copac aflat undeva sus pe peretele aproape vertical. Apoi observă că frânghia mergea mai departe printre copaci și că existau niște trepte săpate în sol care creau o potecă. N-avea cum să se cațăre pe frânghie cu Kasparov în brațe.

— Scuze, prietene, dar chestia asta te va dura, zise Sung-min, îngenunchind.

Așeză labele din față ale câinelui în jurul gâtului lui, apoi se întoarse și-i prinse bine picioarele strâns în jurul trupului său folosind cureaua.

— Dacă nu vedem nimic sus, ne întoarcem. Promit.

Sung-min prinse frânghia și își încordă picioarele. Kasparov începu să urle când se văzu atârând neajutorat de gâtul stăpânului, ca un rucsac. Dădu din picioarele din spate și zgârie sacoul costumului lui Sung-min.

Treaba merse mai repede decât se așteptase Sung-min. Se treziră brusc în vârful stâncii, cu pădurea întinzându-se în fața lor.

La 20 de metri mai încolo se vedea o cabană roșie.

Sung-min îl eliberă pe Kasparov, însă, în loc s-o ia direct pe cărarea care ducea spre cabană, câinele se ghemui între picioarele stăpânului, scâncind.

— Haide, n-ai de ce să te temi, zise Sung-min. Finne e mort.

Sung-min zări niște urme mari de animal. La ele reacționa Kasparov? Făcu un pas înspre cabană. Simți o sârmă lipită de picior, însă era prea târziu, și înțelese că picase într-o capcană. Se auzi un șuierat și Sung-min mai avu timp să vadă un licăr luminos venind dinspre obiectul încărcat cu explozibil care zbură în fața lui. Închise ochii din instinct. Când îi redeschise, fu nevoit să-și dea capul pe spate ca să vadă obiectul care se înălța spre cer, lăsând în urma lui o dâră subțire de fum. Apoi se auzi o bubuitură surdă când racheta explodează, și chiar dacă afară era lumina zilei, văzu jerba de lumini galbene, albastre și roșii ca un Big Bang miniatural.

În mod clar, cineva dorise să fie avertizat dacă se apropia ceva de cabană. Poate chiar să sperie intrusul. Îl simți pe Kasparov tremurând lipit de piciorul lui.

— Sunt doar artificii, zise el, bătându-l ușor cu palma pe Kasparov. Dar mersi de avertisment, prietene.

Sung-min se duse către terasa de lemn din fața cabanei.

Kasparov își regăsise curajul și trecu pe lângă el, spre ușă.

După cadrul despicat al ușii, lângă broasca de la intrare, Sung-min realizează că nu era nevoie să o spargă. O împinse și păși înăuntru.

Constată imediat că în cabană nu existau curent electric și apă. Se vedeau frânghii atârând de cârlige prinse foarte sus pe pereți, probabil ca să împiedice șoarecii să le roadă. Însă se vedea mâncare pe bancheta de lângă fereastra care dădea spre vest.

Pâine. Brânză. Și un cuțit.

Nu de genul scurt, de uz general, cu mâner maro, peste care dăduse când cercetase trupul lui Finne. Cel din cabană avea o lamă lungă de vreo 15 centimetri. Inima lui Sung-min începu să bată mai tare, aproape la fel cum bătuse când o văzuse pe Alexandra Sturdza intrând în Statholdergaarden.

— Știi ce, Kasparov? șopti el, uitându-se la mânerul din stejar și gulerul din corn al armei. Cred că iarna e pe terminate.

Nu încăpea îndoială. Avea în fața ochilor un cuțit de bucătărie Tojiro. Era cuțitul căutat.

— Ce să vă dau? întrebă barmanul îmbrăcat în alb.

Harry își plimbă privirea de-a lungul sticlelor cu alcool de pe rafturi, apoi și-o pironi asupra ecranului tăcut al televizorului. Era singurul client din barul bizar de tăcut. Tăcut pentru aeroportul Gardermoen, oricum. O voce monotonă anunța ceva la una dintre porțile de îmbarcare din depărtare, iar pe podea răsună o pereche de tocuri. Era sunetul unui aeroport care avea să-și închidă în curând porțile. Însă mai existau încă opțiuni de zbor. Ajunsese acolo cu zborul dinspre Lakselv, via Tromsø, cu o oră înainte și, având doar bagaj de mână, se dusesse în zona de tranzit în locul celei de sosiri. Opțiunile pe care le avea la dispoziție erau Berlin, Paris, Bangkok, Milano, Barcelona sau Lisabona. Avea suficient timp, iar ghișeul de bilete al companiei SAS era încă deschis.

Se uită la barman, care îi aștepta comanda.

— Dacă mă întrebi, aș dori ceva sonor, zise Harry, arătând spre ecranul televizorului unde se vedeau Katrine Bratt și șeful de la Informații, Kedzierski, un bărbat cu păr bogat și ondulat, așezați în sala de conferințe de la etajul patru al Sediului Central al Poliției. În josul ecranului rula un singur text: *Suspectul de crimă Svein Finne, împușcat de un lunetist necunoscut în Smestad.*

— Îmi pare rău, zise barmanul. Toate televizoarele din aeroport trebuie date pe mut.

— Nu mai e nimeni aici în afară de noi.

— Astea sunt regulile.

— Cinci minute, doar asta. Ți dau 100 de coroane.

— Iar eu nu accept mită.

— Mhm. N-ar mai fi mită dacă aș comanda un Jim Beam, după care ți-aș da un bacșiș pentru că am fost servit extraordinar de bine?

Barmanul schiță un zâmbet. Se uită mai atent la Harry.

— Tu nu ești scriitorul ăla?

Harry clătină din cap.

— Eu nu citesc, dar maică-mea te place. Pot face un selfie cu tine?

Harry dădu din cap înspre ecran.

— Bine, acceptă barmanul, aplecându-se peste tejghea cu telefonul în mână și făcând o poză cu ei doi înainte de a apăsa pe butonul telecomenzii. Sonorul creșcu puțin în intensitate și Harry se aplecă înainte ca să audă mai bine.

Chipul lui Katrine Bratt părea să strălucească de fiecare dată când se declanșa un bliț. Katrine asculta cu atenție o întrebare din public, pe care microfonul nu o putea amplifica bine. Răspunse reporterului cu voce clară și fermă:

— Nu pot oferi detalii, însă repet: în timpul investigației asupra uciderii lui Svein Finne de azi, Poliția din Oslo a descoperit dovezi elocvente că el a fost responsabil de uciderea lui Rakel Fauke. Arma crimei a fost găsită în ascunzătoarea lui Svein Finne. Iar avocatul lui Finne a declarat poliției că acesta îi mărturisise că el a ucis-o pe Rakel Fauke, după care a plantat dovezi care să-l incrimineze pe Harry Hole. Da?

Katrine îndreptă degetul spre cineva din sală.

Harry recunoscuse vocea Monei Daa, reporterul de la VG.

— N-ar trebui ca Winter să fie aici ca să explice cum de el și Kripos s-au lăsat păcăliți atât de tare de Finne?

Katrine se aplecă spre pădurea de microfoane din fața ei.

— Winter va răspunde când cei de la Kripos vor susține propria conferință de presă. Poliția din Oslo îi va trimite tot ce are despre legătura lui Finne cu cazul Rakel Fauke; suntem aici în primul rând pentru uciderea lui Svein Finne, caz care este responsabilitatea noastră exclusivă.

— Aveți vreun comentariu asupra modului în care Winter a gestionat cazul? întrebă din nou Daa. El și cei de la Kripos au ieșit public cu acuzații de crimă împotriva unui ofițer de poliție nevinovat și decedat, care a lucrat aici, la Serviciul de Investigații Criminale.

Harry o văzu pe Katrine oprindu-se în clipa când era pe punctul de a răspunde. O văzu înghițind în sec. Venindu-și în fire. După care rosti:

— Poliția din Oslo nu se află aici ca să-i critice pe cei de la Kripos. Dimpotrivă, unul dintre detectivii Kripos, Sung-min Larsen, a fost esențial în ceea ce pare a fi identificarea cu succes a ucigașului lui Rakel Fauke. Ultima întrebare. Da?

— *Dagbladet*. Spuneți că n-ați identificat un suspect pentru omorârea lui Finne. Sursele noastre ne-au spus că el fusese amenințat de oameni cu care a fost în închisoare și care au fost eliberați între timp. Investighează cumva poliția această pistă?

— Da, rosti sec Katrine, uitându-se la șeful de la Informații.

— Vă mulțumim că ați venit, rosti Kedzierski. Nu mai avem nicio conferință de presă planificată, dar o să...

Harry îi făcu semn barmanului că auzise destul.

O văzu pe Katrine ridicându-se. Probabil că se ducea acasă. Probabil că cineva avusese grijă de Gert în locul ei. Copilul care stătuse în portbebeul pentru mașină zâmbind, abia trezit din somn, uitându-se la Harry în vreme ce acesta îl transporta pe străzile orașului. Apăsase pe butonul soneriei de la apartamentul lui Katrine, simțise ceva în jurul degetului arătător și privise în jos. Degetele mici și palide ale bebelușului arătau ca și cum se agățaseră de o bâță de baseball. Ochii aceia albaștri, cu privire intensă, păruseră că-i poruncesc să nu plece, să nu-l lase singur acolo. Îi spuneau lui Harry că el avea nevoie de un tată acum. Peste puțin timp, la adăpostul unei intrări întunecate de vizavi, o urmărise pe Katrine venind și fusese pe punctul de a ieși la lumină. Și pe punctul de a-i spune totul. De a o lăsa pe ea să decidă pentru amândoi. Pentru toți trei.

Harry se îndreptă de spate pe scaunul de bar.

Văzu că barmanul așezase lângă el un pahar cu ceva maroniu în el. Harry studie paharul. *Un singur pahar*. Știa că e vocea interioară de care nu trebuia să asculte. Care îi spunea: *Haide, meriți o mică sărbătoare!*

Nu.

Nu? Bine, atunci nu ca să sărbătorești, ci ca să-ți arăți respectul față de morți, să fii un toast în amintirea lor, nemernic lipsit de onoare și de inimă ce ești!

Harry știa prea bine că, dacă începea să discute cu vocea aia, avea să piardă.

Privi tabela de plecări. Se uită la pahar. Katrine era în drum spre casă. Putea pleca de acolo, să ia un taxi. Putea suna din nou la soneria ei. Putea aștepta în lumină de data asta. Ar fi înviat din morți. De ce nu? Nu se putea ascunde pentru totdeauna. Acum, că nu mai era suspect, de ce ar fi făcut-o? Un gând îi trecu prin minte. În mașină, sub gheața din râu, îi trecuse ceva prin minte. Ceva care apoi se pierduse. Întrebarea era: ce le putea el oferi lui Katrine și lui Gert? Adevărul și prezența lui aveau să le facă mai mult rău decât bine? Dumnezeu știa. Dumnezeu știa dacă el inventase aceste dileme ca să-și ofere un pretext pentru a pleca. Se gândi la degețelele înfășurate în jurul degetului lui. La acea privire poruncitoare. Gândurile i se întrerupseră când își simți telefonul vibrând. Scoase aparatul și se uită lung la el.

— Kaja sunt.

Vocea ei suna la fel de aproape. Poate că Oceanul Pacific nu era atât de îndepărtat.

— Bună. Cum te descurci?

— A fost o nebunie. Abia m-am trezit. Am dormit 14 ore. Stau în fața cortului, pe plajă. Soarele de-abia răsare. Arată ca un balon roșu care se umflă încet, iar peste câteva clipe își va lua zborul de pe linia orizontului.

— Mhm.

Harry se uită la pahar.

— Tu cum ești? Cum te descurci cu starea de trezie?

— Era mai ușor când dormeam.

— O să-ți fie greu cu perioada asta de doliu. Mai ales că acum l-ai pierdut și pe Bjørn. Ai oameni în jurul tău la care să poți...

— Doamne, da.

— Nu, n-ai, Harry.

Habar n-avea dacă ea simțea că el zâmbește.

— Am nevoie doar de niște decizii, zise el.

— De-asta m-ai sunat?

— Nu. Te-am sunat să-ți spun că am pus cheia la loc. Mersi că m-ai lăsat să stau acolo.

— Te-am lăsat să stai..., repetă ea, după care oftă. Cutremurul a distrus multe din puținele clădiri care erau aici, dar e incredibil de frumos, Harry. Frumos și plin de ruine. Frumos și plin de ruine, te-ai prins?

— De ce anume?

— Îmi place când e frumos și plin de ruine. Ca tine. Și eu sunt un pic o ruină.

Harry bănuia încotro se îndrepta discuția.

— Nu poți lua un zbor până aici, Harry?

— Către o insulă din Pacific care tocmai a fost distrusă de un cutremur?

— Către Auckland, Noua Zeelandă. Vom coordona efortul internațional de acolo și pe mine m-au numit șefa securității. Plec cu un avion de transport în după-masa asta.

Harry privi spre tabela de plecări. Bangkok. Poate că mai existau zboruri directe de acolo către Auckland.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, Kaja.

— Perfect. Cât crezi că îți ia...

— Un minut. După aia te sun înapoi, bine?

— *Un* minut? zise Kaja părând fericită. Bine, pot să rezist atât.

Încheiară conversația.

El încă nu se atinsese de paharul din fața lui.

Putea să dispară. Se putea afunda în întuneric. În acea clipă, în minte îi reapăru gândul care fugea mereu de el de când fusese în mașina scufundată sub gheață. Îi fusese frig. Însământător de frig. Și se simțise singur. Dar mai simțise ceva. Simțise liniștea. Atât de multă pace.

Se uită din nou la tabela de plecări.

Locuri unde un om se putea face nevăzut.

Din Bangkok putea pleca spre Hong Kong. Mai avea încă niște relații acolo, așa că putea obține o slujbă fără prea multe dificultăți, poate chiar una legală. Sau se putea îndrepta în cealaltă direcție. America de Sud. Mexico City. Caracas. Unde să dispară cu adevărat.

Harry își frecă ceafa. La bilete se închidea peste șase minute.

Katrine și Gert. Sau Kaja și Auckland. Jim Beam și Oslo. Treaz în Hong Kong. Sau Caracas.

Harry băgă mâna în buzunar și scoase de acolo cubul mic, albastru-cenușiu, de metal. Se uită la punctele de pe laturile lui. Inspiră adânc, își făcu palmele căuș și scutură zarul. Îi dădu drumul să se rostogolească de-a lungul tejghelei barului.